

Ерик ван ЛАСТЪЕЙДЪР

ПРЕДАТЕЛСТВОТО НА БОРН

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ТРИЛОГИЯТА НА

РОБЪРТ ЛЪОЛЪМ

ПРОЗОРЕЦ

ЕРИК ЛУСТБАДЕР ПРЕДАТЕЛСТВОТО НА БОРН

Превод: Румяна Божкова

chitanka.info

Продължение на трилогията на Робърт Лъдълъм

Съкрушен от загубата на жена си, Джейсън Борн е застигнат от нов удар — известие, че единственият му оцелял приятел Мартин Линдрос е изчезнал. Линдрос е заместник-директор на ЦРУ и изчезва в Етиопия, докато разузнава съмнителни корабни пратки с обогатен уран и компоненти за атомни бомби.

Въпреки омразата си към ЦРУ Борн тръгва да спаси приятеля си и да довърши задачата — да разбие терористична мрежа, чиято цел е производството на ядрено оръжие. Не му е известно обаче, че ислямските фундаменталисти са лидери на изключително опасна групировка с връзки в Африка, Близкия изток и Русия. Те са предвидили всяка негова крачка и разчитат на неволната му помощ в плановете си да унищожат Съединените щати...

В памет на Адам Хол (Елстън Тревър), литературен ментор.

Розите са и за теб.

Благодарности

Благодаря на Кен Дорф, моя арабист, Джеф Арбитал.

И специално „Благодаря ти!“ на Виктория за заглавието.

ПРОЛОГ

Хеликоптерът „Чинук“ се появи, вдигайки шум в кървавочервеното небе. Той се тресеше от опасните насрещни въздушни течения и се накланяше в разредения въздух. Паяжина от облаци, осветени от залязващото слънце, витаеше наоколо като дим от горящ самолет.

Мартин Линдрос се вираше напрегнато от военния хеликоптер, който го носеше към най-високите склонове на планинската верига Семиан. Макар да беше вярно, че не е участвал в полева мисия, откакто Стария го назначи за заместник-директор на ЦРУ преди четири години, той се бе постарал да не губи инстинктите си. Тренираше три пъти седмично сутрин в курса за преодоляване на препятствия за полеви агенти на ЦРУ край Куантико, а всеки четвъртък вечер в десет часа отмиваше досадата от проучването на доклади на електронното разузнаване и подписването на заповеди за действие, като прекарваше 90 минути на стрелбището, припомняйки си всяка особеност на огнестрелните оръжия — стари, настоящи и нови. Това, че си намираще работа, целеше да смекчи притеснението му, че вече не става за полева работа. Всичко обаче се промени, когато Стария одобри оперативното му предложение за Тифон.

Във вътрешността на модифицирания от ЦРУ „Чинук“ се разнесе пронизителен звук. Андърс, командирът на „Скорпиън-1“ — петчленния екип от първокласни оперативни агенти, го побутна и той се обърна. Надникна през прозореца към рехавите облаци и видя опустошения от вятъра северен склон на Рас Дежен. Имаше нещо откровено заплашително в тази три хиляди метрова планина — най-високата в планинската верига Семиан. Може би защото Линдрос си спомни местните вярвания: легенди за духове, древни и зли, които, както се твърдеше, живеели по високите ѝ върхове.

Свистенето на вятъра премина в писък, сякаш планината се опитваше да се откъсне от основите си.

Време беше.

Линдрос кимна и мина отпред, където седеше пилотът, здраво привързан към седалката си. Заместник-директорът бе около 40-годишен, висок, рус, възпитаник на университета „Браун“. От ЦРУ го бяха вербували по време на доктората му по чужди езици и култури в „Джорджтаун“. Той притежаваше свръхостър ум и бе толкова посветен на работата си, колкото ЦРУ можеше да желае. Наведен ниско, за да надвика ужасния шум, Линдрос даде на пилота окончателните координати, които сигурността му налагаше да пази в тайна до последния възможен момент.

Мисията започна преди малко повече от три седмици. За това време той загуби двама души. Ужасна цена. Приемливи загуби, би казал Стария, и той трябваше да си наложи да мисли по този начин, ако искаше да успее. Но колко струваше човешкият живот? Това бе въпрос, който двамата с Джейсън Борн често бяха обсъждали, без да стигнат до приемлив отговор. Самият Линдрос смяташе, че има някои човешки въпроси, на които няма приемлив отговор.

Но когато агенти са на полева мисия, това е съвсем друг въпрос. „Приемливите“ загуби трябваше да бъдат приети. Нямахме друг начин. Така че, да, смъртта на тези двама мъже бе приемлива, тъй като по време на мисията се бе уверил във верността на доклада, че терористична организация се е сдобила със сандък с управляеми искрови разрядници някъде из Африканския рог. Това бяха малки мощни прекъсвачи, използвани за включване и изключване на свръхвисоко напрежение, високотехнологични превключватели за защита на електронни компоненти като микровълнови тръби и медицински скенери. Използваха се и за взривяване на ядрени бомби.

Започвайки от Кейптаун, Линдрос бе проследил лъкатушешката диря, която водеше от Ботсуана, Замбия, през Уганда до Амбикуа — малко селце на земеделци, нищо повече от шепа сгради, църква и кръчма бар на фона на алпийски пасторален пейзаж на склона на Рас Дежен. Там той се бе сдобил с един такъв разрядник, който незабавно бе изпратил обратно на Стария чрез сигурен куриер.

Но тогава се случи нещо, нещо извънредно — нещо ужасяващо. В порутения бар с пръстен под, омазан със засъхнала кръв, той бе чул слух, че терористичната организация прехвърля не само управляеми искрови разрядници от Етиопия. Ако слухът бе верен, това щеше да има ужасяващи последици не само за Америка, но и за цял свят, тъй

като означаваше, че терористите разполагат със средството да хвърлят планетата в убийствен кошмар.

Седем минути по-късно хеликоптерът се приземи в окоето на пясъчна буря. Малкото плато бе напълно пусто. Отсреща се издигаше древна каменна стена, порта, както твърдяха местните легенди, към страховития свят на демоните, които живееха тук. Зад процеп в рушащата се стена, както Линдрос знаеше, лежеше почти вертикален път към гигантските каменни колони, които охраняваха билото на Рас Дежен.

Линдрос и мъжете от „Скорпиън-1“ скочиха на земята приведени. Пилотът остана на мястото си, остави мотора включен, перките се въртяха. Мъжете носеха качулки, за да се защитят от прашните вихрушки и градушката от малки камъчета, вдигнати от вертолета, малките безжични микрофончета и слушалки, затъкнати в ушите им, улесняваха комуникацията през шума от мотора. Всеки бе въоръжен с автомат, произвеждащ 750 изстрела в минута.

Линдрос водеше останалите през грубо изсеченото плато. Срещу каменната стена се издигаше неприветлив скалист склон, в който се виждаше черен, зеещ вход на пещера. Всичко бе оцветено в сиво-кафяво, жълтеникаво, убито червено — голият пейзаж на друга планета, пътят към ада.

Андърс разположи мъжете в стандартна формация, като ги изпрати първо да проверят очевидните укрития, след което да оформят защитен периметър. Двама от тях отидоха отвъд каменната стена, за да я огледат оттам. Другите двама се насочиха към пещерата — единият застана пред входа ѝ, а вторият влезе да се увери, че вътре е чисто.

Пронизващият вятър духаше откъм високия хълм, който се извисяваше над тях. Каменните склонове ту се снишаваха рязко, ту се издигаха над тях заплашително и мощните оголени скали изглеждаха огромни в разредения въздух. Линдрос спря край останките от лагерен огън, като раздвои вниманието си.

Андърс като добър командир изслушваше докладите на хората за оглеждания периметър. Никой не се криеше зад каменната стена. Той изслуша съсредоточено втория екип.

— Има тяло в пещерата — съобщи командирът. — Прострелян е с куршум в главата. Мъртъв като камък. Иначе е чисто.

Линдрос чу гласа на Андърс в ухото си.

— Ще започнем оттук — каза той и посочи мястото на огъня. — Единственият признак на живот в това забравено от Бога място.

Те приклегнаха. Андърс разрови въглените.

— Тук има плитка яма — командирът загреба пепелта. — Виждаш ли? Дъното е закалено с огън. Това означава, че тук не само е горял огън, но и че са го палили много пъти през последните месеци, може би година.

Линдрос кимна, давайки знак с вдигнати палци.

— Навярно сме попаднали на нужното място.

Обзе го силно притеснение. Изглеждаше все по-вероятно слухът да излезе верен. Надяваше се това да е само слух; надяваше се, че тук няма да открие нищо. Защото всеки друг изход бе немислим.

Откачи две устройства от оребрения си колан, включи ги и ги насочи към огнището. Едното бе детектор за алфа-радиация, другото гайгеров брояч. Това, което търсеше и се надяваше да не открие, бе комбинация от алфа- и гама-радиация.

Нямаше сигнали от двете устройства край огнището.

Той продължи. Използвайки огнището като отправна точка, започна да се движи в концентрични кръгове с поглед, прикован в уредите. На третата обиколка, на стотина метра от огнището, алфа-детекторът се активира.

— По дяволите — прошепна той.

— Намерихте ли нещо? — попита Андърс.

Линдрос се отдалечи и алфа-детекторът замлъкна. Гайгеровият брояч не показваше нищо. Добре, това все пак бе нещо. Един алфа-сигнал на този етап можеше да идва отвсякъде, може би дори от самата планина.

Той се върна към мястото, където детекторът бе засякъл алфа-радиация. Погледна нагоре и видя, че е на една линия с пещерата. Бавно започна да се приближава към нея. Показанията на детектора за радиация не се промениха, но на двасетина метра от входа на пещерата показанията на уреда рязко скочиха. Линдрос спря за момент, за да избърше избилата пот по горната си устна. Бе принуден да признае, че опасенията му може би са били основателни. Но все още

няма гама-лъчение, успокой се той. Това бе нещо. Той остана с тази надежда още двайсет метра, след което гайгеровият броят се включи.

О, Господи, гама-радиация, съчетана с алфа. Характеристиките, които се надяваше да не открие. Усети как струйка пот се стича по гърба му. Студена пот. Не бе изпитвал нищо подобно, откакто трябваше да извърши първото си убийство. Сблъсъкът между две тела, отчаянието и решимостта на неговото лице и на мъжа, който искаше да го убие. Самозащита.

— Светлина. — Линдрос насила процеди думата през устата си, обхванат от смъртна тревога. — Трябва да видя тялото.

Андърс кимна, даде заповеди на Брик, мъжа, който бе влязъл първи в пещерата. Брик запали ксенонова светлина и тримата се потопиха в мрака.

Нищо не смекчаваше острата минерална миризма. Над тях бе надвиснала смъртоносната тежест на скалния масив. Линдрос си спомни усещането, че почти се задушаваше, което изпита при първото влизане в гробниците на фараоните в дълбините на пирамидите в Кайро.

Светлият ксенонов лъч играеше по каменните стени. В тази мрачна обстановка трупът на мъжа изглеждаше съвсем не на място. Сенки пробягаха наоколо, когато Брик отмести светлината. Под ксеноновия лъч тялото изглеждаше безцветно, нечовешко — едно зомби от филм на ужасите. Позата му излъчваше безметежност, абсолютен покой, което никак не се съчетаваше с ясно очертаната дупка от куршум в центъра на челото му. Лицето му бе обърнато настрана, сякаш искаше да остане в тъмнината.

— Не е било самоубийство, това е сигурно — каза Андърс, което бе изходната точка и за разсъжденията на Линдрос. — Самоубийците търсят лесни начини — най-вече в устата. Този мъж е убит от професионалист.

— Но защо? — гласът на Линдрос бе объркан.

Командирът сви рамене:

— При тези хора може да има хиляди...

— По дяволите, връщай се обратно! — Линдрос изкрещя толкова рязко в микрофона си, че Брик, който се приближаваше към тялото, обикаляйки в кръг, отскочи назад.

— Извинявайте, сър — каза Брик. — Само исках да ви покажа още нещо.

— Използвай светлината — инструктира го Линдрос. Но той вече знаеше какво предстои. В момента, в който влязоха в пещерата, и радиационният детектор, и гайгеровият брояч започнаха да издават ужасяващо рат-тат-тат.

„Господи — помисли си той. — О, Господи!“

Тялото бе толкова слабо и младо, че сигурно беше на тийнейджър. Дали имаше семитските черти на арабин? Според него не, но бе почти невъзможно да се каже, защото...

— Света Богородице!

Тогава Андърс го видя. Тялото беше без нос. Грозната дупка изглеждаше черна от съсирената кръв, която се стичаше бавно навън, сякаш в тялото все още имаше живот. Сякаш нещо го изяднаше отвътре.

Което, помисли си Линдрос с вълна от погнуса, е точно така.

— От какво, по дяволите, може да е станало това? — каза Андърс глухо — Токсин? Вирус?

Линдрос се обърна към Брик.

— Докосна ли го? Кажете ми докосна ли тялото?

— Не, аз... — Брик бе объркан. — Заразен ли съм?

— Господин заместник-директор, моля за извинение, но в какво, по дяволите, ни забърквате? Свикнал съм да съм в неведение при тайни мисии, но това минава всички граници.

Приклепнал на едно коляно, Линдрос отвори малък метален контейнер и събра малко пръст край тялото. Запечатата плътно контейнера и се изправи.

— Трябва да се измъкнем от тук. — Той гледаше право в лицето на Андърс.

— Господин Линдрос...

— Не се безпокой, Брик. С теб всичко ще бъде наред — каза той с авторитетен глас. — Стига приказки. Да вървим.

Когато стигнаха до входа на пещерата и излязоха сред опустошения, кървавочервен пейзаж, Линдрос каза в микрофона си:

— Андърс, отсега нататък ти и хората ти няма да припарвате до пещерата. Дори и само за да се изпикаете. Ясно?

Командирът се поколеба за миг, гневът му, загрижеността за хората бяха изписани на лицето му. След това той явно се примири:

— Да, сър.

Линдрос прекара следващите десет минути, претърсвайки платото с детектора за радиация и гайгеровия брояч. Трябваше да разбере как заразяването е стигнало до тук, по кой път са дошли мъжете, които са го донесли. Беше безсмислено да търсят пътя, по който са си тръгнали. Фактът, че мъжът без нос бе застрелян, му подсказа, че те са открили по най-ужасяващия начин, че има изтичане на радиация. Сигурно са намерили източника на изтичането и са го запечатали, преди да продължат опасното си пътуване. Но той е нямал късмет. След като се отдалечиха от пещерата, и алфа-, и гамарадиацията изчезнаха напълно. Нямаше и намек от следа, която да му позволи да определи посоката им.

Най-накрая той се върна от обиколката си.

— Опростете мястото, командире.

— Чухте какво ви се казва — извика Андърс, докато крачеше бързо към чакащия хеликоптер. — Да вървим, момчета!

* * *

— Wa'i — каза Фади. — Той знае.

— Най-вероятно не. — Абуд ибн Азиз се раздвижи на мястото си до Фади. Приведени зад хълма, извисяващ се на 300 метра над платото, те служеха като авангард на отряд от двайсетина въоръжени мъже, които лежаха на каменистата земя зад тях.

— С това мога да видя всичко. Имаше изтичане.

— Защо не сме били уведомени?

Нямаше отговор. Нямаше и нужда. Те не бяха информирани от чист страх. Ако знаеше, Фади щеше да ги избие всичките — всеки един от етиопците, транспортирали стоката. Това бе цената на абсолютния страх.

Взирайки се през мощния руски военен бинокъл 12×50, Фади се огледа надясно, за да не изпусне от поглед Мартин Линдрос. Бинокълът предоставяше твърде тясно зрително поле, но това се компенсираше от подробностите, които лещите осигуряваха. Той видя,

че водачът на групата, заместник-директорът на ЦРУ, използва детектор за радиация и гайгеров брояч. Този американец знаеше какво прави.

Фади, висок, широкоплещест мъж, притежаваше несъмнено харизматично излъчване. Когато говореше, всички наоколо млъкваха. Той имаше привлекателно, силно лице, беше загорял от пустинното слънце и планинския вятър. Брадата и косата му бяха дълги и къдрави, с наситеночерния цвят на беззвездна нощ. Устните му бяха плътни и големи. Когато се усмихваше, изглеждаше, че слънцето е слязло от мястото си в небесата, за да свети директно на учениците му. За Фади мисията му бе месианска по природа: да донесе надежда там, където нямаше, да избие хилядите роднини на саудитското кралство семейство, да затрие презрения им род от лицето на земята, да освободи своя народ, да раздаде поквареното богатство на деспотите, да възстанови справедливия ред в любимата си Арабия. Като начало трябваше да разкъса симбиозната връзка между саудитската кралска фамилия и американското правителство. За да стори това, трябваше да нанесе удар по Америка, да изпрати ясно послание, което да остави диря, колкото трайна, толкова и незаличима.

Това, което не биваше да прави, бе да подценява издръжливостта на болка на американците. Това бе масова грешка сред неговите съратници екстремисти, която им докара проблеми със собствените им хора; това повече от всичко друго бе причина за един живот, живян без надежда.

Фади не бе глупак. Той бе изучавал световната история. Нещо повече, той се бе учил от нея. Когато Никита Хрущов е заявил на Америка: „Ние ще ви погребем“, той е говорил от цялото си сърце и душа. Кой обаче бе погребан? Съветският съюз.

Когато неговите съратници екстремисти казваха: „Ние разполагаме с много време, за да погребем Америка“, те имаха предвид безкрайния поток от млади мъже, които се присъединяваха към тях всяка година, от които можеха да набират мъченици, които да умрат в битка. Но те не мислеха за смъртта на тези млади мъже. Защо да го правят? Мъчениците ще бъдат посрещнати с отворени обятия в рая. Но какво на практика постигнаха те? Нима Америка живееше без надежда? Не. Дали тези действия тласкаха Америка към живот без надежда? Отново не. Така че какъв бе отговорът?

Фади вярваше с цялата си душа и сърце и най-вече със своя изключителен интелект, че го е открил.

Продължавайки да следи заместник-директора през бинокъла, той видя, че на него явно не му се тръгваше. Докато оглеждаше мястото, се чувстваше като граблива птица.

Арогантните американски войници се бяха качили в хеликоптера, но техният командир — разузнаването на Фади не стигаше чак до името му — не би позволил на шефа си да остане без охрана на платото. Той бе предпазлив човек. Може би носът му надушваше нещо, което очите му не можеха да видят, а може би просто се придържаше към добре усвоената дисциплина. Във всеки случай, докато двамата мъже стояха един до друг, говорейки си, Фади знаеше, че няма да има по-добра възможност.

— Действай — каза той меко към Абуд ибн Азиз, без да сваля поглед от лещите на бинокъла.

Край него Абуд ибн Азиз вдигна произведения в Съветския съюз гранатомет РПГ-7. Той бе як мъж с кръгло лице, леко кривоглед по рождение с лявото око. Бързо и сигурно постави заострения снаряд с вертикални стабилизатори в тръбата за изстрелване на ракетата. Стабилизаторите на въртящата се граната гарантираха, че ще улучи целта с голяма точност. Когато натисне спусъка, пусковото устройство ще изстреля гранатата със скорост 117 метра в секунда. Този див изблик на енергия от своя страна ще задейства системата за задвижване на ракетата в задната тръба, увеличавайки скоростта на бойната част до 294 метра в секунда.

Абуд ибн Азиз погледна с дясното си око в оптичния мерник, монтиран зад спусъка. Той видя хеликоптера „Чинук“. За миг си помисли, че ще бъде жалко да загубят такава прекрасна бойна машина. Но един такъв обект на желание не беше за него. Във всеки случай всичко бе грижливо планирано от брата на Фади, чак до поредицата следи, които изкараха заместник-директора на ЦРУ от кабинета му, а след това го доведоха по лъкатушещ маршрут до Североизточна Етиопия, а после и тук, до билото на Рас Дежен.

Абуд ибн Азиз насочи гранатомета към голямата перка на хеликоптера. Сега той се сля с оръжието, с целта на групата си. Можеше да почувства абсолютната решимост на другарите си като прилив, като вълна, която щеше да се стовари върху вражеския бряг.

— Внимавай — каза Фади.

Но Абуд ибн Азиз, висококвалифициран специалист по защитни покрития, обучен от талантливия брат на Фади в съвременна военна техника, нямаше нужда от напомняне. Единственото неудобство на гранатомета бе, че след изстрела оставаше издйническа димна следа. Те веднага щяха да станат видими за врага. Това също бе взето предвид.

Той усети как Фади го докосва по рамото, което означаваше, че целта им бе на позиция. Пръстът му се сви около спусъка. Пое дълбоко въздух и издиша бавно.

След това дойде откатът, буря от свръхгорещ въздух. После гърмът от самата експлозия, струята дим, изкривените перки, издигащи се нагоре в противоположни посоки.

Гръмотевичното ехо, като тъпата болка в рамото на Абуд ибн Азиз, все още не бе отшумяло, когато хората на Фади се надигнаха като един и се втурнаха към платото, разположено на стотина метра източно от мястото, където Фади и Абуд ибн Азиз се бяха крили, откъдето се бе издигнала издйническата струя дим. Както бяха обучени, хората му откриха масиран огън, освободеният гняв на правоверните.

Al-Hamdu Lil-Allah! Слава на Аллаха! Атаката бе започнала.

* * *

Докато обясняваше на Андърс защо трябва да остане на мястото още две минути, на Линдрос му се стори сякаш някой стоварва върху главата му огромен чук. Отне му няколко мига да осъзнае, че лежи на земята и устата му е пълна с пръст. Вдигна глава. Горящи останки се въртяха шеметно в задимения въздух, не чуваше никакъв звук, усещаше само едно особено налягане върху тъпанчетата си, вътрешно свистене, сякаш ленив вятър се бе разразил в главата му. По бузите му се стичаше кръв, гореща като сълзи. Острата, задушаваша миризма на горяща гума и пластмаса изпълваше ноздрите му, но имаше и нещо друго: тежкия мирис на горяща плът.

Когато се опита да се обърне, откри, че Андърс лежи наполовина върху него. Командирът бе понесъл основната част от взрива в опит да

го защити. Лицето и голото му рамо бяха обгорени и димяха. Цялата му коса бе изгоряла, оголвайки черепа. Линдрос усети гадене, когато конвулсивна тръпка измести тялото от него. Той отново почувства гадене и се изправи на колене.

След това дочу някакво бръмчене, странно приглушено, като от голямо разстояние. Обърна се и видя членовете на „Скорпиън-1“ да се измъкват от останките на хеликоптера, стреляйки с полуавтоматичните си оръжия.

Един от тях падна, сразен от унищожителния картечен огън. Следващото действие на Линдрос бе инстинктивно. Той пропълзя до мъртвеца, грабна неговия автомат XM8 и започна да стреля.

Закалените в битка мъже от „Скорпиън-1“ бяха както смели, така и добре обучени. Те знаеха кога да стрелят и кога да се прикриват. Въпреки това, когато започна кръстосаният огън, те се оказаха напълно неподготвени и един след друг ставаха мишена на противника. Линдрос продължи да стреля дори и след като остана сам. Странно, но никой не стреляше по него, нито един куршум не го засегна. Установи това, когато боеприпасите му свършиха. Стоеше с димящото оръжие в ръка и гледаше враговете, които слизаха от хълма.

Те вървяха мълчаливи, слаби като обезобразения мъж в пещерата, с празни очи на хора, които са видели твърде много пролята кръв. Двама се отделиха от групата и тръгнаха към димящите останки на хеликоптера.

Линдрос трепна, когато чу изстрели. Единият от групата излетя от отворената врата на почернелия „Чинук“, но миг по-късно другият мъж измъкна за яката окървавения пилот.

Мъртъв ли беше или в безсъзнание? Линдрос не можеше да разбере, защото другите го бяха заобиколили в кръг. Видя на лицата им особената светлина на фанатика, една болезнена бледост, огън, който можеше да бъде угасен само от собствената им смърт.

Той пусна безползното си оръжие и те го хванаха, извивайки грубо ръцете му зад гърба. Мъжете вдигнаха телата от земята и ги хвърлиха в хеликоптера. След това двама други се приближиха с огнехвъргачки. С ужасяваща прецизност те започнаха да опожаряват хеликоптера с мъртвите и ранените мъже в него.

Линдрос, замаян, с кървящи повърхностни порезни рани, наблюдаваше координираните им действия. Той бе изненадан и

впечатлен, а също и уплашен. Който и да бе планирал тази умна засада, който и да бе обучил този отряд, той не беше обикновен терорист. В момент, когато похитителите му се бяха разсеяли, той свали пръстена от ръката си, хвърли го на каменистия сипей и направи една крачка, за да го затисне с обувката си. Който и да го потърсеше, трябваше да знае, че е бил там и че не е убит с останалите.

Групата мъже около него се раздели и той видя към него да крачи висок, силен арабин със самоуверено, белязано от пустинята лице и големи пронизващи очи. За разлика от другите терористи, които Линдрос бе разпитвал, той носеше отпечатък на цивилизацията върху себе си.

Линдрос се взря в тъмните очи на арабина.

— Добър ден, господин Линдрос — каза водачът на терористите на арабски.

Линдрос продължи да го гледа, без да мигне.

— Мълчалив американецо, къде са ти заплахите сега? — Усмивайки се, той добави: — Няма полза да се преструваш. Знам, че говориш арабски. — Той взе от Линдрос детектора за радиация и гайгеровия брояч. — Предполагам, че си намерил това, което търсеше. — Претърсвайки джобовете на Линдрос, той извади металния контейнер. — Ах, да. Отвори го и изсипа съдържанието между ботушите на Линдрос. — За твое съжаление истинското доказателство отдавна го няма. Сигурно би искал да научиш къде е то.

Последната фраза бе подигравка, не въпрос.

— Разузнаването ти е първокласно — каза Линдрос на безукорен арабски, което накара всички в групата да се раздвижат, освен двама мъже: самият водач и як мъж, когото Линдрос определи като втория в йерархията.

След това водачът се усмихна отново.

— Твоето също.

Мълчание.

Без предупреждение водачът удари толкова силно Линдрос през лицето, че зъбите му изтракаха.

— Името ми е Фади, избавителят, Мартин. Нали нямаш нищо против да те наричам Мартин? Така или иначе, ще се сбlijим през следващите няколко седмици.

— Не възнамерявам да ви казвам нищо — каза Линдрос, преминавайки на английски.

— Това, което възнамеряваш, и това, което ще направиш, са две различни неща — каза Фади на блестящ английски.

Той наклони глава и Линдрос трепна, когато му изви ръцете толкова рязко и грубо, че заплашваше да извади ставите на рамената му.

— Ти си решил да пропуснеш този рунд. — Разочарованието на Фади изглеждаше искрено. — Колко арогантно от твоя страна, колко глупаво. Но в края на краищата, ти си американец. Американците винаги са арогантни. Ех, Мартин. Наистина глупаво.

И отново му хрумна, че това не бе обикновен терорист. Фади знаеше името му. Въпреки силната пронизваща болка в ръцете Линдрос се опитваше да запази спокойното си изражение. Защо нямаше капсула цианид в устата си, маскирана в зъб, като агентите в шпионските романи? Подозираше, че рано или късно ще има крещяща нужда от такава. Въпреки това обаче трябваше да се държи колкото може.

— Да, крий се зад стереотипите си — каза той. — Обвиняватте ни, че не ви разбираме, но вие ни разбирате още по-малко. Ти изобщо не ме познаваш.

— О, по този въпрос, както и за повечето неща, грешиш, Мартин. Всъщност те познавам доста добре. За известно време — как го казват американските студенти, ах, да — бях те превърнал в своя основна специалност. Антропология или реал-политика? — Той сви рамене, сякаш бяха двама колеги, които си пийваха заедно. — Въпрос на семантика.

Усмивката му стана още по-широка, след като целуна Линдрос по двете бузи.

— Така че преминаваме към втори рунд.

Когато се отдръпна, по устните му имаше кръв.

— В продължение на три седмици ти ме търсеше. Вместо това аз те открих.

Той не изтри кръвта на Линдрос, а внимателно я облиза.

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

— Кога се появи този спомен, господин Борн? — попита доктор Съндърланд.

Джейсън Борн не можеше да седи спокойно и се разхождаше из изисканото, уютно помещение, което приличаше повече на работен кабинет в частен дом, отколкото като лекарски кабинет. Кремави стени, махагонова ламперия, великолепно бюро от тъмно дърво на птичи крака, два стола и малък диван. Стената зад бюрото на доктор Съндърланд бе запълнена с множеството му дипломи и с впечатляваща поредица от международни награди за новаторски терапевтични методи в психологията и психофармакологията, свързани с неговата специалност: паметта. Борн ги разгледа внимателно, след което погледна снимката в сребърна рамка на бюрото на лекаря.

— Как се казва? — попита Борн. — Жена ви.

— Катя — каза доктор Съндърланд след леко колебание.

Обикновено психиатрите избягват да говорят за личния си живот и за семействата си. В този случай обаче не е точно така, помисли си Борн...

Катя бе в ски екип. На главата си имаше плетена шапка с пискюл. Беше руса и много красива. Нещо в нея подсказваше, че се чувства комфортно пред фотоапарата. Тя се усмихваше в обектива, слънцето блестеше в очите ѝ. Бръчиците около очите я правеха да изглежда особено уязвима.

Борн усети, че се просълзява. Някога би казал, че това са сълзите на Дейвид Уеб. Но двете враждуващи личности — Дейвид Уеб и Джейсън Борн, денят и нощта в душата му — най-после се бяха слели. Макар да бе вярно, че Дейвид Уеб, преподавател по лингвистика в Джорджтаунския университет, потъваше все по-дълбоко в сенките, бе толкова вярно и че Уеб бе смекчил най-параноичните и антисоциални ъгли на Борн. Борн не би могъл да живее в нормалния свят на Уеб, както и Уеб не би могъл да оцелее в жестокия, мрачен свят на Борн.

Гласът на доктор Съндърланд прекъсна мислите му.

— Моля, седнете, г-н Борн.

Борн го стори. Изпита някакво облекчение, когато откъсна поглед от снимката.

Лицето на доктор Съндърланд изразяваше искрено съчувствие.

— Проблясъците, господин Борн, са започнали след смъртта на жена ви, предполагам. Един такъв шок би...

— Не тогава, не — каза Джейсън Борн бързо. Но това бе лъжа. Късметата спомени изплуваха отново през нощта, когато той видя Мари. Те го разбудиха — кошмарите се появяваха дори и под блясъка на лампите, които включваше.

Кръв. Кръв по ръцете му, кръв, покриваща гърдите му. Кръв по лицето на жената, която носи. Мари! Не, не беше Мари! Някоя друга, нежните извивки на шията ѝ изглеждат още по-бледи заради стичащата се кръв. Животът ѝ изтича покрай него, капейки по калдъръмената улица, докато бяга. Задъхва се в студената нощ. Къде е? Защо бяга? Боже мой, коя е тя?

Той бе скочил посред нощ, беше се облякъл, излязъл навън, тичайки през канадския провинциален пейзаж, докато не почувства болка отстрани. Мъртвешки бледата лунна светлина го следваше като окървавените му късчета спомени. Той не можеше да избяга нито от нея, нито от спомените си.

Сега беше в кабинета на този доктор. Той не му се доверяваше, макар че Мартин Линдрос, заместник-директорът на управлението и приятел на Борн, го насочи към него с впечатляващи препоръки. Линдрос бе взел името на Съндърланд от списък, изготвен от кабинета на директора на ЦРУ, а името на Ан Хелд в края на всяка страница потвърждаваше мнението му. Ан Хелд бе помощничката на директора, строгата му дясна ръка.

— Г-н Борн? — подкани го доктор Съндърланд.

Не че имаше значение. Той мярна лицето на Мари, бледа и бездиханна, почувства присъствието на Линдрос край себе си, докато слушаше английския с френско-канадски акцент на съдебния лекар.

— *Вирусната пневмония беше много напреднала и положението беше неспасяемо. Можете да намерите утеха в това, че не е страдала. Тя заспа и повече не се събуди. — Лекарят бе отместил поглед от мъртвата жена към нейния съсипан от скръб съпруг и неговия приятел. — Да беше се върнала по-рано от тези ски.*

Борн бе прехапал устни.

— Тя се грижеше за децата ни. Джейми си бе навехнал глезена при последното спускане. Алисън бе ужасно изплашена.

— Не е потърсила лекар? Глезенът сигурно е бил изкълчен или счупен.

— Вие не разбирате. Жена ми, цялото ѝ семейство са хора, които обичат да са навън, фермери, издръжлива порода. Мари бе обучена от ранна възраст да се грижи за себе си сред природата. Тя не се страхуваше от нищо.

— Понякога — бе казал съдебният лекар — малко страх е полезен.

— Нямате право да я съдите! — бе изкрещял Борн с гняв и мъка.

— Прекарвате твърде много време с мъртвите — бе смъмрил Линдрос съдебния лекар. — Трябва да пороботите върху социалните си умения.

— Извинявам се.

Борн си бе поел дъх, и обръщайки се към Линдрос, бе казал:

— Тя ми се обади, мислеше, че е просто настинка.

— Логично заключение — бе казал приятелят му. — При всяко положение мислите ѝ са били насочени към сина и дъщеря ѝ.

— И така, господин Борн, кога започнаха тези спомени?

Имаше далечен намек за румънски акцент в английския на доктор Съндърланд. Той бе мъж с високо и широко чело, със силна челюст и масивен нос, човек, който лесно внушаваше доверие. Носеше очила със стоманени рамки, а косата му бе сресана назад в причудлива, старомодна прическа. Той нямаше джобен компютър, не изпращаше текстови съобщения по време на сеанса. Не се занимаваше с няколко неща едновременно. Докторът носеше костюм с жилетка от плътен туид и папийонка на точки в бяло и червено.

— Така, така. — Доктор Съндърланд наклони голямата си глава и заприлича на сова. — Ще ми простите, но съм доста сигурен, че вие, как да се изразя, криете истината.

Борн настръхна.

— Крия...?

Доктор Съндърланд извади красив портфейл от крокодилска кожа, от който измъкна стодоларова банкнота. Вдигна я и каза:

— Готов съм да се обзаложа, че спомените са започнали веднага след като сте погребали жена си. Все пак този облог ще бъде невалиден, ако предпочетете да не кажете истината.

— Вие да не сте детектор на лъжата в човешки образ?

Доктор Съндърланд мъдро замълча.

— Вземете си парите — каза Борн най-накрая с въздишка. — Вие сте прав, разбира се. Спомените започнаха в деня, когато видях Мари за последен път.

— Какви бяха те?

Борн се поколеба.

— Гледах надолу към нея в погребалния дом. Сестра ѝ и баща ѝ вече я бяха идентифицирали и бяха взели тялото от съдебния лекар. Гледах надолу към нея — но не можех изобщо да я видя...

— Какво виждахте, господин Борн? — гласът на доктор Съндърланд бе мек и безпристрастен.

— Кръв. Видях кръв.

— И?

— Ами, всъщност нямаше кръв. Не и наистина. Това бе спомен, който изплува без предупреждение, без...

— Винаги става така, нали?

Борн кимна.

— Кръвта бе прясна, искреше, изглеждаше синкава на светлината на уличните лампи. Кръвта покриваше това лице...

— Чие лице?

— Не знам... на жена... но не беше Мари. Беше някоя друга.

— Можете ли да опишете тази жена? — попита доктор Съндърланд.

— За съжаление не мога. Не знам. И въпреки това я познавам. Знам, че я познавам.

Настъпи кратко мълчание, при което доктор Съндърланд вмъкна привидно несвързан с предишната тема въпрос.

— Кажете ми, господин Борн, коя дата сме днес?

— Нямам проблем с този вид памет.

Доктор Съндърланд наклони глава.

— Направете ми това удоволствие, моля.

— Четвъртък, трети февруари.

— Три месеца след погребението, откакто проблемът ви с паметта е започнал. Защо чакахте толкова дълго, преди да потърсите помощ?

Отново настъпи мълчание.

— Нещо стана миналата седмица — каза Борн най-накрая. — Видях... видях мой стар приятел.

Алекс Конклин, който вървеше надолу по улицата в стария град в Александрия^[1], където беше завел Джейми и Алисън на последната екскурзия. Те тъкмо бяха излезли от една сладоледена къща — „Баскин-Робинс“ — двамата носеха фунийки със сладолед, и там беше Конклин, огромният Алекс Конклин, неговият ментор, човекът зад самоличността на Джейсън Борн. Не можеше да си представи къде щеше да е без Конклин днес.

Доктор Съндърланд наведе глава.

— Не разбирам.

— Този приятел почина преди три години.

— Въпреки това вие го видяхте.

Борн кимна.

— Повиках го и когато той се обърна, държеше в ръцете си нещо... някого всъщност. Жена. Окървавена жена.

— Вашата окървавена жена.

— Да. В този момент си помислих, че полудявам.

Тогавя той реши да изпрати децата при сестрата и бащата на Мари в Канада, където семейството имаше огромно ранчо. Така бе по-добре за тях, макар че Алисън и Джейми му липсваха ужасно. За тях не беше добре да са заедно сега.

Оттогава често сънуваше моментите, от които се страхуваше най-много: как се вижда в бледото лице на Мари, взима вещите ѝ от болницата, стои в тъмната стая в погребалното бюро, гледа надолу към тялото на Мари, лицето ѝ е застинало, восъчно, гримирано така, както самата тя никога не би се гримирала. Той се навежда, протяга ръка и собственикът на погребалното бюро му предлага кърпичка, която Борн използва, за да изтрие червилото и ружа от лицето ѝ. Той я целува, студенината на устните ѝ преминава през него като електрически шок. *Тя е мъртва, мъртва е. Това е краят, животът ми с нея свърши.* С тих звук затваря капака на ковчега. Обръщайки се към собственика на

погребалното бюро, казва: *Промених мнението си. Не искам отворен ковчег. Не искам никой да я вижда така, особено децата.*

— Въпреки това вие тръгнахте след него — настоя доктор Съндърланд. — Много странно. Като се има предвид вашата история, амнезията ви, травмата от преждевременната смърт на жена ви е отприщила някакъв особен спомен. Можете ли да се сетите по какъв начин починалият ви приятел е свързан с окървавената жена?

— Не.

Но, разбира се, това бе лъжа. Той подозираше, че преживява отново една стара мисия, на която Алекс Конклин го изпрати преди години.

Доктор Съндърланд събра пръстите си.

— Вашите проблясъци може да бъдат предизвикани от всичко, стига да е достатъчно ярко: нещо, което сте видели, помирисали, докоснали, като сън, който отново изплува. Само че за вас тези „сънища“ са реални. Това са вашите спомени; те наистина са се случили. — Той взе една златна писалка. — Без съмнение травма като тази, която сте преживели, би трябвало да е начело на този списък. И след това да повярвате, че сте видели някого, за когото знаете, че е мъртъв... Не е изненадващо, че проблясъците са станали по-чести.

Това бе вярно, но със засилването на спомените психическото му състояние ставаше все по-непоносимо. Този следобед в Джорджтаун бе изпратил децата си. Той изпитваше ужас, все още изпитваше ужас.

Мари я нямаше, бе изчезнала в един кошмарен, безсмислен миг. И сега не само споменът за нея го преследваше, но и тези древни мълчаливи улици, които го гледаха злобно, улици, които знаеха нещо за него, което той дори не подозираше. Това беше неговият кошмар: ще нахлуят спомените и той ще се къпе в студена пот. Ще лежи в мрака абсолютно сигурен, че никога няма да заспи. Той неминуемо заспиваше — дълбок, почти наркотичен сън, но когато излезеше от този ад, се обръщаше, все още в хватката на съня, търсейки както винаги топлото, апетитно тяло на Мари. И мисълта отново го връхлиташе като товарен влак, който се връзва в гърдите му.

Мари е мъртва. Мъртва, отишла си завинаги.

Сухият, ритмичен звук от драскането на доктор Съндърланд в бележника извади Борн от мрачната забрава.

— Тези проблясъци от спомени буквално ме побъркват.

— Нищо чудно. Вашето желание да откриете миналото си е всеобхватно. Аз бих го нарекъл дори натрапчиво. Една мания често лишава тези, които страдат от нея, от способността да живеят нормален живот, макар че аз мразя това понятие и го използвам рядко. Във всеки случай мисля, че мога да ви помогна.

Доктор Съндърланд разпери големите си мазолести ръце.

— Позволете ми да започна, като ви обясня същността на вашия проблем. Спомените възникват, когато електрически импулси карат синапсите в мозъка да отделят невротрансмитери или, с други думи, синапсите стрелят, както казваме ние. Това създава временна памет. За да стане тя постоянна, е необходимо да се извърши процес на затвърждаване. Не искам да ви отегчавам с подробни описания. Достатъчно е да кажем, че затвърждаването изисква синтез на нови протеини, следователно отнема много часове. През това време процесът може да бъде блокиран или възпрепятстван от множество неща — сериозна травма, например безсъзнание. Това се е случило с вас. Докато сте били в безсъзнание, вашата неестествена мозъчна активност е превърнала постоянните спомени във временни. Протеините, които създават временни спомени, се разпадат много бързо. За часове или дори за минути тези временни спомени изчезват.

— Но моите спомени се появяват отново от време на време.

— Това е заради травмата — физическа, емоционална или съчетание от двете, която може много бързо да залее определени синапси с невротрансмитери, тоест да възкреси, ако се изразим така, спомени, загубени преди.

Доктор Съндърланд се усмихна.

— Казвам ви всичко това, за да ви подготвя. Идеята за пълно изтриване на паметта, макар да е по-близка от когато и да било досега, е все още елемент на научната фантастика. Все пак като приложим най-новите процедури, мога да накарам паметта ви да се възстанови напълно. Ще трябва обаче да ми дадете две седмици.

— Давам ви днешния ден, докторе.

— Препоръчвам силно...

— Днес — каза Борн по-твърдо.

Доктор Съндърланд го изгледа изучаващо, потупвайки замислено със златната си писалка долната си устна.

— При тези обстоятелства... Смятам, че мога да *потисна* паметта ви. Това не е същото като изтриването.

— Разбирам.

— Добре — доктор Съндърланд удари с длани колената си и се изправи. — Елате в манипулационната и аз ще направя всичко възможно, за да ви помогна. — Предупреждаващо вдигна показалец. — Предполагам, няма нужда да ви напомням, че паметта е ужасно изплъзващо се нещо.

— Няма никаква нужда — каза Борн и отново лошо предчувствие премина през него.

— Значи разбирате, че няма гаранции. Има отлични шансове моят метод да проработи, но за колко време...

Той сви рамене.

Борн кимна и последва доктор Съндърланд в съседното помещение. То бе малко по-голямо, подът бе постлан с типичния за лекарски кабинет линолеум на шарки, край стените бе наредено оборудване от неръждаема стомана, рафтове и шкафове. Единият ъгъл бе зает от малка мивка, под която се намираше червен пластмасов контейнер с етикет за опасни органични отпадъци, залепен на видно място върху него. В центъра на стаята имаше нещо като елегантен и футуристичен зъболекарски стол. Няколко подвижни манипулатора висяха от тавана и образуваха стегнат кръг около стола. Два медицински уреда с неизвестно предназначение бяха поставени върху колички с гумени колела. Стаята имаше подредения стерилен вид на операционна зала.

Борн седна на стола и изчака, докато доктор Съндърланд нагласи височината и наклона. След това докторът прикрепи осем електрода от една от подвижните колички към различни области по главата на Борн.

— Ще проведе две серии от тестове на вашите мозъчни вълни, веднъж, когато сте в съзнание, и втори път — в безсъзнание. Важно е, за да мога да оценя двете страни на мозъчната ви активност.

— И след това какво?

— Зависи от резултата — каза доктор Съндърланд. — Но лечението включва стимулирането на някои синапси в мозъка с определени сложни протеини. Виждате ли, ключът е в миниатюризацията. Това е една от моите специалности. Не можете да

работите с протеини на такова миниатюрно ниво, без да сте специалист по миниатюризацията. Чували ли сте за нанотехнологията?

Борн кимна.

— Електронни компоненти с микроскопичен размер. На практика малки компютри.

— Точно така. — Очите на доктор Съндърланд блеснаха. Той изглеждаше много доволен от познанията на пациента си. — Тези сложни протеини — тези невротрансмитери — действат точно като наночастици, свързват и укрепват синапсите в областите на мозъка, към който ще ги насоча, за да блокират или да създават спомени.

Ненадейно Борн дръпна електрическите проводници, скочи и без да каже дума, излезе от кабинета. Той се затича по застлания с мрамор коридор, обувките му леко потракваха, сякаш някакво многокрано животно го преследваше. Защо ли позволяваше на някого да ровичка из мозъка му?

Двете врати за тоалетните бяха една до друга. Дръпна вратата, на която пишеше „Мъже“, втурна се вътре и опря ръце на бялата порцеланова мивка. Неговото лице, пребледняло, изглеждаше призрачно в огледалото. То отразяваше плочките зад него, като тези в погребалното бюро. Той видя Мари — лежаща неподвижно, с ръце, кръстосани върху стегнатия ѝ корем. Тя се носеше, сякаш бе на лодка, сякаш плуваше в бърза река, която я отнасяше от него.

Той притисна чело в огледалото. Изведнъж сълзите му се отприщиха и се затъркаляха по бузите му. Спомни си Мари такава, каквато беше, косата ѝ се развяваше на вятъра, кожата на тила ѝ бе като сатен; когато се спускаха по Снейк Ривър, нейните силни, загорели на слънцето ръце въртяха греблото в пенещата се вода, безкрайното небе на Запада се отразяваше в очите ѝ; когато той я помоли да се ожени за него в една от гранитните зали в Джорджтаунския университет, тя бе в черна тясна рокля под кожено палто, държаша си ръцете, смееха се по пътя към университетското коледно парти. Когато изрекоха клетвите си, техните ръце, вече с пръстени, се сляха, устните им се притиснаха, сърцата им биеха като едно. Той си спомняше, когато тя роди Алисън. Два дни преди Хелоуин тя седеше на шевната машина и шиеше костюм на призрачен пират за Джейми, когато водите ѝ изтекоха. Раждането на Алисън бе трудно и мъчително. Накрая Мари започна да

кърви. Той почти я бе изгубил, притискаше я в прегръдките си, молеше я да не го оставя. Сега я бе загубил завинаги...

Той плачеше и не можеше да спре.

И тогава, като призрак, който го преследваше, непознатото окървавено лице на жената отново изплува от дълбините на паметта му, заличавайки образа на любимата му Мари. Капеше кръв. Очите ѝ гледаха невиждащо нагоре към него. Какво искаше тя? Защо го преследваше? Той отчаяно искаше да се измъкне оттук, от тази сграда, но знаеше, че няма да може. Не и след като собственият му мозък го атакуваше.

* * *

Доктор Съндърланд търпеливо чакаше със стиснати устни в кабинета си.

— Може ли да продължим?

Борн, чиито сетива все още бяха под впечатление на окървавеното лице, си пое дъх и кимна.

— Продължавайте.

Борн седна на стола и доктор Съндърланд отново прикачи електродите. Той завъртя един ключ на уреда върху подвижната количка и започна да наглася скали, някои от тях бързо, други бавно, трети почти предпазливо.

— Не се притеснявайте — каза доктор Съндърланд внимателно. — Няма да почувствате нищо.

Борн не чувства.

Когато доктор Съндърланд прецени, той натисна друг ключ и дълъг лист хартия, като онези, използвани в ЕКГ апаратите, излезе от един процеп. Доктор Съндърланд се взираше в разпечатката на мозъчните вълни на будния Борн.

Той не отбеляза нищо на разпечатката, но кимаше сам на себе си, веждите му се движеха като светкавици. Борн не можеше да каже дали това е добър или лош знак.

— Добре тогава — каза доктор Съндърланд най-накрая. Той изключи машината, отмести количката и я замени с другата.

Взе спринцовка от таблата на нейната блестяща метална повърхност. Борн успя да забележи, че тя е пълна с прозрачна течност.

— Инжекцията няма да ви накара да изпаднете напълно в безсъзнание, само ще заспите дълбоко, за да проверим делта-вълните, бавните мозъчни вълни. — В отговор на отработеното движение на палеца на лекаря малко от течността бликна от върха на иглата. — Трябва да видя дали има някакви необичайни пробиви в структурата на делта-вълните.

Борн кимна, а когато се събуди, сякаш не бе минало никакво време.

— Как се чувствате? — попита доктор Съндърланд.

— По-добре, мисля — каза Борн.

— Добре. — Доктор Съндърланд показа на Борн разпечатка. — Както предполагам, има аномалия в модела на делта-вълните. — Ето тук, виждате ли? И тук. — Той връчи на Борн втора разпечатка. — Това е моделът на вашите делта-вълни след лечението. Аномалията е намаляла значително. Съдейки по резултата, можем да предположим, че внезапните спомени ще изчезнат напълно в течение на следващите десет или горе-долу толкова дни. Макар че трябва да ви предупредя, че е възможно нещата да се влошат през следващите четиридесет и осем часа — времето, което е необходимо, за да се адаптират синапсите ви към лечението.

* * *

Краткият зимен здрач преливаше в нощ, когато Борн напусна сградата, където бе кабинетът на лекаря — голямо, облицовано с варовик здание в гръцки стил на „Кей Стрийт“. Леден вятър от Потомак, който лъхаше на фосфор и на гнило, омота полите на палтото около краката му.

Обърна се на другата страна, за да се предпази по-добре от праха и песъчинките, и видя отражението си във витрината на цветарски магазин, ярки букети цветя, изложени зад стъклото, като цветята на погребението на Мари.

Отдясно на него се отвори облицованата с месинг врата на магазина, отвътре излезе жена, прегърнала букет в ръцете си. Какъв

беше ароматът, който се носеше от букета? Букет гардении, опаковани грижливо заради зимния мраз.

Сега той отново носеше в съзнанието си жената от неизвестното си минало, чувстваше кръвта ѝ, гореща и пулсираща, върху дланите си. Тя бе по-млада, отколкото предположи, малко над двайсетте, не повече. Устните ѝ се раздвижиха, карайки го да потръпне. Тя все още бе жива! Очите ѝ го потърсиха. Кръвта се стичаше от полуотворената ѝ уста. И думи, неясни, объркани. Той се опита да я чуе. Какво казваше? Опитваше ли се да му каже нещо? Коя бе тя?

При новия порив на силния вятър той се върна в мразовития вашингтонски здрач. Ужасяващият образ бе изчезнал. Дали уханието на гардениите бе извикало образа ѝ в съзнанието му? Каква бе връзката?

Той се обърна с намерението да се върне при доктор Съндърланд, макар да бе предупреден, че известно време след лечението може да бъде измъчван от спомените си. Телефонът му иззвъня. За миг си помисли да не отговаря, но все пак отвори телефона и го приближи до ухото си.

Изненадан, чу гласа на Ан Хелд, помощничката на директора на ЦРУ. Представи си висока, слаба брюнетка на около трийсет години, с класически черти, розови устни и ледени сиви очи.

— Здравейте, господин Борн. Директорът иска да ви види. — Акцентът ѝ бе „средноатлантически“, което означаваше нещо между нейната родна Британия и новата ѝ родина Америка.

— Нямам желание да го виждам — възрази хладно Борн.

Ан Хелд въздъхна, явно обмисляйки отговора си.

— Господин Борн, освен самия Мартин Линдрос никой не знае по-добре от мен вашите антагонистични отношения със Стария и с ЦРУ като цяло. Бог ми е свидетел, че имате достатъчно причини: те ви използваша безброй пъти като примамка и после решиха, че сте се обърнали срещу тях. Но сега наистина трябва да дойдете.

— Звучи убедително. Но нищо на света няма да ме накара да си променя мнението. Ако директорът има да ми каже нещо, може да го направи чрез Мартин.

— Той иска да говори с вас именно за Мартин Линдрос.

Борн осъзна, че стиска силно телефона. Гласът му бе леденостуден, когато каза:

— Какво за Мартин?

— Това е. Не знам. Никой, освен Стария не знае. Той се е затворил в отдел „Сигнали“ още от сутринта. Дори и аз не съм го виждала. Преди три минути ми се обади и ми нареди да ви доведа.

— Какво точно каза?

— Точните му думи бяха: „Знам колко близки са Борн и Линдрос. Затова се нуждая от него.“ Господин Борн, умолявам ви да дойдете. Тук е обявен код „Меса“.

Код „Меса“ бе терминът, използван в ЦРУ за тревога от първа степен.

* * *

Докато Борн чакаше таксито, имаше време да помисли за Мартин Линдрос.

Колко пъти през последните години бяха говорили с Мартин за неговата съкровена, често болезнена тема за загубата на паметта? Едва ли Линдрос, заместник-директорът на ЦРУ, бе подходящ за довереник. Кой бе очаквал да станат приятели с Джейсън Борн? Не и самият Борн, чиято подозрителност и параноя бяха събудени, след като Линдрос се появи в кабинета на Уеб в университетското градче преди близо три години. Разбира се, Борн осъзна тогава, че той ще се опита отново да го вербува за ЦРУ. Това не беше чак толкова странно. В края на краищата Линдрос използваше новите си правомощия, за да превърне ЦРУ в по-стегната, по-чиста организация, която да е в състояние да се справи с глобалните заплахи на радикалния, фундаменталисткия ислям.

Една такава промяна би била просто немислима преди пет годни, когато Стария управляваше ЦРУ с желязна ръка. Но сега директорът наистина бе стар — в действителност и по име. Носеха се слухове, че вече не държи здраво юздите, че е време да се пенсионира с почести, преди да бъде уволнен. На Борн му се искаше да е така, но имаше вероятност слухът да е пуснат от самия директор, за да отстрани враговете, за които знаеше, че се крият в Белтуей^[2]. Той бе хитро старо копеле, което бе по-добре свързано с мрежата от стари момчета, върху

която се крепеше Вашингтон, отколкото всеки друг, когато Борн бе срещал.

Червено-бялото такси спря, Борн се качи и даде адреса на шофьора. Настанявайки се на задната седалка, той отново потъна в мислите си.

За негова пълна изненада изобщо не стана дума за вербуване. На вечеря Борн започна да вижда Линдрос в различна светлина от времето, когато бяха заедно на мисии. Самият факт, че той променяше ЦРУ отвътре, го превърна в самотник в собствената му организация. Той се ползваше с абсолютното, безрезервно доверие на Стария, който виждаше в Линдрос нещо от своето младежко аз, но шефовете на седемте отдела се страхуваха от него, тъй като знаеха, че държи бъдещето им в ръцете си.

Линдрос имаше приятелка на име Мойра и нямаше други близки. Затова съчувстваше напълно на Борн.

— Ти нямаш минало, което да си спомняш — бе казал той на тази първа от многото вечери. — Аз нямам минало, което да си спомням...

Може би несъзнателно ги привлече един към друг това, че и двамата бяха преживели своя дълбока, незаличима травма. Чувството им за празнота породило приятелство и доверие.

Най-после, преди седмица, той си взе отпуска по здравословни причини от Джорджтаунския университет. Позвъни на Линдрос, но той не се обаждаше. Никой не можеше да му каже къде е Линдрос. На Борн му липсваше неговият внимателен, рационален анализ на все по-нерационалното му умствено състояние. И сега приятелят му бе в центъра на една мистерия, която бе накарала ЦРУ да премине в извънреден режим.

* * *

Щом получи потвърждение, че Джейсън Борн е напуснал сградата, Костин Вейнтроп — мъжът, който се наричаше доктор Съндърланд, стегнато и бързо опакова оборудването си в разделеното на части външно отделение на черен кожен куфар. От куфара извади лаптоп. Вейнтроп, експерт по миниатюризацията, която бе допълнение

към специалността му върху човешката памет, го бе сглобил сам. Включи дигитална камера с висока разделителна способност в компютъра и изкара четири уголемени снимки на помещението от различни ъгли. Сравни ги с това, което виждаше пред себе си, за да се увери, че всеки предмет бе така, както го бе намерил, когато влезе в кабинета петнадесет минути преди пристигането на Борн. Когато свърши, изгаси светлините и отиде в кабинета.

Вейнтроп махна снимките, които бе поставил, и спря поглед върху жената, която бе нарекъл своя съпруга. Тя наистина бе съпругата му, неговата Катя от Прибалтика, жена му. Добре обмислената му откровеност помогна да спечели доверието на Борн. Той бе човек, който вярваше в правдоподобността. Затова използва снимката на съпругата си, а не на непознатата жена. Когато създаваше една легенда — нова идентичност, той знаеше, че е важно в нея да бъдат вплетени частици от нещата, в които самият вярваш. Особено при човек с опита на Джейсън Борн. Във всеки случай снимката на Катя имаше желания ефект върху Борн. За нещастие напомни и на Вейнтроп къде бе тя и защо не може да я види. Изведнъж пръстите му се свиха в юмруци толкова силно, че кокалчетата му побеляха.

Той обаче бързо се съвзе от нездравото си самосъжаление. Постави лаптопа на ъгъла на бюрото на истинския доктор Съндърланд и изкара на екрана увеличения на дигиталните снимки, които бе направил на тази стая. Както и преди, беше внимателен до педантичност, докато се увери, че всяка една подробност в кабинета е така, както я бе намерил. Не биваше да остане никаква следа от присъствието му, след като си тръгне.

Четирибандовият му мобилен телефон иззвъня и той го приближи до ухото си.

— Готово — каза Вейнтроп на румънски. Можеше да го каже и на арабски, майчиния език на неговия работодател, но бяха решили, че румънският би привлякъл по-малко внимание.

— Доволен ли си? — Това бе различен глас, някак по-дълбок, по-груб от покоряващия глас на мъжа, който го беше наел. Гласът принадлежеше на човек, който умееше да печели фанатични последователи.

— Определено. Доизгладих и усъвършенствах процедурата върху обектите за изследвания, които ми предоставихте. Всичко, за

което се договорихме, е направено.

— Доказателството за това ще се прояви скоро.

В тона се долавяше подчертано нетърпение, съчетано с нотка на безпокойство.

— Имай вяра, приятелю — каза Вейнтроп и прекъсна връзката.

Той прибра лаптопа, дигиталната камера и кабела, след това облече балтона си от туид и нахлупи мека шапка.

Хвана куфарчето си в едната ръка и хвърли последен внимателен поглед наоколо. Нямаше място за грешка във високоспециализираната работа, която вършеше.

Удовлетворен, изгаси лампата и при пълен мрак се измъкна от кабинета. В коридора погледна часовника си. 16,46 ч. С три минути повече, но все пак във времеви толеранс, отпуснат от работодателя му. Беше четвъртък, 23 февруари, както бе казал Борн. В четвъртък доктор Съндърланд нямаше приемни часове.

[1] Град в щата Вирджиния, САЩ. — Бел.прев. ↑

[2] Околовръстен път около Вашингтон, използва се и като синоним на „правителството на САЩ“. — Бел.прев. ↑

ВТОРА ГЛАВА

На картата на града централата на ЦРУ, разположена на 23 улица, бе отбелязана като сграда на Министерството на селското стопанство. За да подсили тази илюзия, тя бе заобиколена от перфектно поддържани тревни площи, разпръснати наоколо, и с декоративни дървета, разделени от лъкатушещи пътеки, застлани с чакъл. Самата сграда бе безлична, доколкото бе възможно в един град с величествена монументална архитектура. На север граничеше с огромни здания, които приютяваха Държавния департамент и Института по медицина и хирургия към военноморските сили, а на изток с Националната академия на науките. От кабинета на директора се откриваше отрезвяваща гледка към Мемориала на ветераните от Виетнам, както и към част от блестящия, бял „Линкълн Мемориъл“.

Ан Хелд не бе преувеличила. Борн трябваше да премине най-малко през три отделни пропускателни пункта, преди да получи достъп до вътрешното преддверие. Те се извършваха в достъпното за граждани фоайе, защитено от бомбени атаки и от пожар, което всъщност представляваше бункер със скрити зад декоративни мраморни плочи и колони дебели две стъпки бетонни стени, подсилени с мрежа от стоманени пръти и кевлар. Нямаше стъкло, което да се строши, а лампите и електрическите вериги бяха солидно защитени. При първата проверка трябваше да повтори кодова фраза, която се променяше три пъти дневно, при втората да мине през скенер за пръстови отпечатъци. На третата той постави дясното си око пред лещите на зловеща матовочерна машина, която засне ретината му и дигитално я сравни с предишна негова снимка. Тези допълнителни високотехнологични мерки за сигурност бяха жизненоважни, тъй като сега бе възможно да се фалшифицират пръстови отпечатъци със силиконови парчета, поставени на върховете на пръстите. Борн би трябвало да знае това, беше го правил няколко пъти.

Имаше още една проверка пред асансьора и още една — временна мярка след въвеждането на код „Меса“ — пред кабинета на директора на петия етаж.

След като премина през дебелия стоманен, облицован с палисандрово дърво врата, той видя Ан Хелд. За разлика от друг път, я придружаваше блед мъж, чиито мускули играеха под сакото му.

Тя го посрещна с лека, напрегната усмивка.

— Видях директора преди малко, изглеждаше остарял с десет години.

— Не ме интересува — каза Борн. — Мартин Линдрос е единственият човек в ЦРУ, за когото ме е грижа и на когото вярвам. Къде е той?

— Той бе на мисия през последните три седмици, друго не се знае.

Ан бе облечена както винаги безукорно в черно-сив костюм на „Армани“, огненочервена блуза и обувки на „Маноло Бланик“ с осемсантиметрови токове.

— Но съм сигурна, че каквито и съобщения директорът да е получил днес, те са били причината за необичайното вълнение тук.

Бледият мъж ги придружи мълчаливо надолу по безкрайните коридори — умишлено объркан лабиринт, по който прекарваха посетителите всеки път по различен маршрут, — докато пристигнаха пред вратата на „светая светих“ на директора. Там неговият ескорт спря, но не си тръгна. Още един признак за код „Меса“, помисли си Борн, докато се усмихна леко на миниатюрното око на камерата за наблюдение.

Миг по-късно чу електрическата ключалка да се отключва дистанционно.

* * *

Директорът стоеше в отдалечения край на един кабинет, голям колкото футболно игрище. Той държеше папка в едната ръка, запалена цигара в другата, нарушавайки наложената от федералните власти забрана за пушене в сградата. Кога ли беше пропушил отново? До него стоеше друг мъж — висок, едър, с дълго навъсено лице, светла, късо подстригана коса, излъчващ смразяващо спокойствие.

— Аха, появи се най-после. — Стария се насочи към него, токовете на ръчно шитите му обувки тропаха по полирания паркет.

Беше прегърбен, с приведени рамене, сякаш за да се предпази от лошото време. Когато се приближи, прожекторите отвън го осветиха и по лицето му затанцуваха сенки, спомени от минали подвизи.

Изглеждаше стар и уморен, лицето му бе набраздено от бръчки като планински пейзаж, очите му потънали в орбитите си, плътта под тях подпухнала и жълта, свецица, горяща твърде слабо. Той стисна цигарата между червеникавокафявите си устни и не подаде ръка.

Другият мъж го последва, като очевидно преднамерено вървеше със свое собствено темпо.

— Борн, това е Матю Лърнър, моят нов заместник-директор. Лърнър, Борн.

Двамата мъже си стиснаха припряно ръцете.

— Мислех, че Мартин е заместник-директор — каза Борн, озадачен.

— Сложно е. Ние... — подхвана Лърнър.

— Лърнър ще те уведоми след този разговор — прекъсна го Стария.

— Ако има нещо за уведомяване — намръщи се Борн разтревожен. — Какво става с Мартин?

Директорът се поколеба. Старата неприязън никога нямаше да изчезне. Борн знаеше това и го приемаше като даденост. Сегашната ситуация явно бе твърде неприятна, за да принуди Стария да превъзмogne онова, което се бе заклел никога да не прави: да помоли Джейсън Борн за помощ. От друга страна, директорът бе краен прагматик. Трябваше да е такъв, за да се задържи на поста си толкова дълго. Той вече бе развил имунитет към превратностите, произтичащи от трудните и често съмнителни от морална гледна точка компромиси. Просто такъв бе светът, в който той живееше. Ясно беше, че сега се нуждаеше от Борн, но това го вбесяваше.

— Мартин Линдрос е изчезнал от седем дни.

Изведнъж директорът сякаш се смали, костюмът му висеше на раменете.

Борн остана безмълвен. Нищо чудно, че Мартин не му се обади.

— Какво, по дяволите, е станало? — изведнъж почти изкрещя той.

Стария запали нова цигара от огънчето на предишната и загаси угарката в кристален пепелник. Ръката му трепереше леко.

— Мартин беше на мисия в Етиопия.

— Каква мисия? — попита Борн.

— И аз попитах същото — отговори Лърнър. — Но тога е негова собствена мисия.

— Хората на Мартин засякоха внезапно увеличаване на разговорите на определени честоти, използвани от терористите. — Директорът вдиша дълбоко дима и го изпусна с леко свистене. — Неговите анализатори са специалист и по отделянето на истината от дезинформацията, която кара антитерористичните отдели в другите агенции да се въртят в кръг и да вдигат лъжлива тревога.

Той вдигна очи към Борн. Погледите им се срещнаха.

— Той ни предостави достоверно доказателство, че разговорите са истински, че предстои атака срещу един от трите големи американски града — Вашингтон, Ню Йорк, Лос Анджелис. И още по-лошо, атаката включва ядрена бомба.

Директорът взе един пакет от бюфета наблизо и го подаде на Борн. Вътре имаше малък, продълговат метален предмет.

— Знаете ли какво е това? — попита Лърнър предизвикателно.

— Това е управляем искров разрядник. Използва се в промишлеността за включване на свръхмощни машини. — Борн го огледа отвсякъде. — Използва се и за взривяване на ядрени оръжия.

— Точно така. Особено този. — Лицето на директора помръкна, когато връчваше на Борн папка, маркирана с „ПСД“ — „Предназначено само за директора“. Тя съдържаше подробни описания на това устройство. — Обикновено искровите разрядници използват газове: въздух, аргон, кислород, SF₆ или комбинация от тях. Този използва твърдо вещество.

— Тоест проектиран е така, че да бъде използван един-единствен път.

— Правилно. Това изключва промишлено приложение.

Борн завъртя разрядника между пръстите си.

— Единствената възможна употреба тогава би била в ядрено устройство.

— Ядрено устройство в ръцете на терористи — добави Лърнър мрачно.

Директорът взе разрядника от Борн, почуквайки го със съсухрения си показалец.

— Мартин вървеше по следата на една нелегална доставка на тези устройства, която го заведе в планините на Североизточна Етиопия, където според него те са били предадени на терористична група.

— Крайно предназначение?

— Неизвестно — каза директорът.

Борн бе дълбоко обезпокоен, но предпочете да запази чувствата си за себе си.

— Добре. Нека чуя подробностите.

— В 17,32 ч. местно време, преди шест дни, Мартин и петчленен екип на „Скорпиън-1“ бяха прехвърлени с хеликоптер високо на северния склон на Рас Дежен. — Лърнър подаде лист тънка хартия. — Ето точните координати.

Директорът каза:

— Рас Дежен е най-високият връх в планинската верига Семиан. Били сте там. Нещо повече, говорите езика на местните хора.

Лърнър продължи:

— В 18,04 ч. загубихме радиоконтакт със „Скорпиън-1“. В 11,06 ч. източно време наредих „Скорпиън-2“ да бъде на тези координати. — Той взе листа хартия от Борн. — В 10,46 ч. източно време днес получихме съобщение от Кен Джефрис, командир на „Скорпиън-2“. Екипът е намерил изгорелите останки от хеликоптера на малко плато на точните координати.

— Това е последното съобщение, което получихме от „Скорпиън-2“ — каза директорът. — Оттогава нямаме нищо нито от Линдрос, нито от някой друг от групата.

— „Скорпиън-3“ е разположен в Джибути и е готов да потегли — каза Лърнър, отбягвайки недоволния поглед на Стария.

Но Борн, без да обръща внимание на Лърнър, вече премисляше наум възможностите, което му помогна да потисне тревогата за съдбата на приятеля си.

— Случило се е едно от двете неща — каза той твърдо. — Или Мартин е мъртъв, или е заловен и подложен на разпит. Ясно е, че нов екип не е вариант.

— В екипите „Скорпиън“ влизат едни от нашите най-добри и опитни полеви агенти, закалени в битки в Сомалия, Афганистан и

Иран — посочи Лърнър — Вие ще имате нужда от огнева мощ, повярвайте ми.

— Огневата мощ на двата екипа „Скорпиън“ не е успяла да се справи със ситуацията на Рас Дежен. Отивам сам или въобще не тръгвам.

Той ясно заяви позицията си, но новият заместник-директор не искаше да се съгласи.

— Там, където вие виждате „гъвкавост“, Борн, организацията вижда безотговорност, неприемлива опасност за хората около вас.

— Слушайте, вие ми се обадохте. Вие ме помолихте за услуга.

— Добре, забрави за „Скорпиън-3“ — каза Стария. — Знам, че работиш сам.

Лърнър затвори папката.

— В замяна ще получите данни от разузнаването, транспорт и подкрепа, от която се нуждаете.

Директорът направи една стъпка към Борн.

— Знам, че няма да пропуснеш възможността да потърсиш приятеля си.

— Напълно сте прав — Борн тръгна спокойно към вратата. — Правете каквото искате с хората под ваше командване. Що се отнася до мен, аз тръгвам след Мартин без ваша помощ.

— Чакай. — Гласът на Стария отекна в огромния кабинет. В него се долавяше нотка, напомняща свиренето на влак през тъмен и пустинен пейзаж. Тъга и цинизъм, съчетани в отровна смес. — Чакай, копеле.

Борн се обърна, без да бърза.

Директорът го гледаше с ожесточена враждебност.

— Как сте се сблизихи с Мартин, е проклета мистерия. — С ръце, стиснати зад гърба, той се приближи със стегната крачка към прозореца и се загледа навън към свежата морава и зад нея Мемориала на ветераните от Виетнам. Обърна се и втренчи остър поглед в Борн. — Твоята арогантност ме отвращава.

Борн срещна мълчаливо погледа му.

— Добре, действай самостоятелно — отсече директорът. Разтърсваше го едва потискан гняв. — Лърнър ще се увери, че имаш всичко, от което се нуждаеш. Но ти казвам, че за теб ще бъде много по-добре, ако се върнеш с Мартин.

ТРЕТА ГЛАВА

Лърнър излезе с Борн от кабинета на директора и го поведе надолу по коридора към своя офис. Той седна зад бюрото си. Когато забеляза, че Борн е предпочел да остане прав, се облегна назад.

— Това, което ще ви кажа, не бива при никакви обстоятелства да излиза извън тази стая. Стария назначи Мартин за директор на агенция за секретни операции с кодово име „Тифон“, която да се занимава изключително с противодействие на мюсюлмански екстремистки терористични групи.

Борн си спомни, че Тифон бе име от гръцката митология: страховитият стоглав баща на смъртоносната Хидра.

— Ние вече имаме антитерористичен център.

— Центърът за борба с тероризма не знае нищо за „Тифон“ — каза Лърнър. — Всъщност дори и в ЦРУ за него знаят само онези, които е наложително.

— Значи „Тифон“ е двойно секретна организация за тайни операции.

Лърнър кимна.

— Знаем какво си мислите: че не сме имали нищо такова от операция „Тредстоун“. Определени аспекти от дейността на „Тифон“ са, да кажем, извънредно спорни, особено що се отнася до някои влиятелни реакционери в правителството и Конгреса.

Той присви устни.

— Ще карам направо. Линдрос изгради „Тифон“ от самото начало. Първо, това не е отдел, а агенция в самата агенция. Линдрос настоя да бъде освободен от излишен правителствен контрол. Освен това агенцията по необходимост действа по целия свят. Той вече създаде екипи в Лондон, Париж, Истанбул, Саудитска Арабия и на три места на Африканския рог. Второ, намерението на Мартин бе да се инфилтрират в терористични групи, за да разрушат мрежите отвътре.

— Инфилтриране — каза Борн. Значи това имаше предвид Мартин, когато бе казал на Борн, че с изключение на директора, той е абсолютно сам в ЦРУ. — Това е Светият граал на антитероризма, но

досега никоя антитерористична агенция не е успяла дори да се приближи до него.

— Тъй като за тях работят малко мюсюлмани и още по-малко арабисти. В цялото ФБР само тридесет и четирима от дванайсет хиляди владеят ограничено арабски и нито един от тях не работи в отделите, които се занимава с тероризма в границите ни. И има основание за това. Видни членове на правителството все още не са склонни да използват мюсюлмани и западни арабисти — просто им нямат доверие.

— Глупаво и недалновидно — каза Борн.

— Но тези хора ги има и Линдрос тихомълком ги вербуваше. — Лърнър се изправи. — Толкова за ориентация. Смятам следващата ви спирка да бъде самият „Тифон“.

* * *

Както подобава на свръхсекретна антитерористична агенция, „Тифон“ бе разположена в подземие на сградата на ЦРУ. То бе променено и преоборудвано от строителна фирма, работниците на която бяха преминали през интензивни проверки още преди да им бъде позволено да хвърлят поглед върху конфиденциалното споразумение, което щеше да им гарантира двадесетгодишна присъда във федерален затвор с максимална сигурност, ако бяха достатъчно глупави или алчни да се разприказват. Средствата, отпуснати за оборудването му, бяха отделени в анекс.

На път от кабинета на директора Борн се спря за малко във владенията на Ан Хелд. Въръжен с имената на двамата служители, които бяха подслушали разговора, изпратен от Мартин Линдрос в другия край на света по следите на транспортираните разрядници, той взе личния асансьор, който се движеше между етажа на директора и приземието.

Когато асансьорът спря, в лявата половина на вратата се активира екран с течни кристали, електронно око, което сканира блестящия черен осмоъгълник, който Ан бе прикрепил към ревера на сакото му. Той съдържа номер, видим само за скенера. Едва тогава стоманените врати се отвориха с плъзгане.

Мартин Линдрос бе превърнал приземието в огромно пространство, пълно с мобилни компютърни терминали, всеки от които със сноп кабели, извиващи се от тавана. Снопите бяха на релси, така че можеха да се движат заедно с компютърните терминали и със служителите, докато те се местеха от една задача на друга. В далечния край имаше поредица от заседателни зали, отделени от основното пространство с редуващи се панели от матирано стъкло и стомана.

Както подхожда на агенция, наречена на чудовище с двеста очи, помещението на „Тифон“ бе пълно с монитори. Всъщност стените бяха мозайка от плоски плазмени екрани със зашеметяваща поредица от електронни образи: сателитни карти, кадри от затворени телевизионни системи на обществени места, транспортни възли като летища, автогари, железопътни гари, ъгли на улици, напречни разрези на виещи се магистрали и жп линии към предградията, перони на метрото в столици по цял свят — Борн разпозна метрата в Ню Йорк, Лондон, Париж, Москва. Хора от всякакъв вид, размери, религии, етноси вървяха, обикаляха безсмислено, стояха нерешително, безделничеха, пушеха, слизаха и се качваха от превозни средства, говореха един с друг, не си обръщаха внимание, потънали в своите айподи, пазаруваха, хапваха набързо, целуваха се, прегръщаха се, разменяха си горчиви думи, без да го осъзнават, по мобилните телефони, притиснати до ушите им, четяха имейли или гледаха порно, отпуснати, прегърбени, пияни, замаяни, избухваха боеве, неловки положения на първа среща, дебнеха се, мърмореха си сами. Един завладяващ хаос от нередактирани видеоматериали, от които анализаторите трябваше да намерят определени модели, дигитални поличби, електронни предупредителни сигнали.

Лърнър вероятно бе уведомил служителите, които се занимаваха със случая, за пристигането му, тъй като той видя изумителна млада жена, която той определи на около трийсет, да се отдели от един екран и да идва към него.

Той веднага разбра, че тя беше или е била полеви агент. Крачките ѝ не бяха нито твърде дълги, нито твърде къси, нито твърде бързи или твърде бавни. С други думи, походката ѝ не правеше впечатление. Тъй като индивидуалната походка бе толкова отличителна, колкото отпечатъците, това бе един от най-добрите начини да се разпознае

неприятелят в тълпа от пешеходци, дори такъв, чиято маскировка в друго отношение бе първокласна.

Тя имаше лице, което беше и силно, и гордо, великолепна осанка, а големите ѝ тъмносини очи бяха като скъпоценни камъни върху канелената мургавина на арабското ѝ лице.

— Вие сигурно сте Сорая Мур — каза той, — старши офицерът, който отговаря за случая.

За миг усмивка озари лицето ѝ и бързо се скри зад облак на обърканост и внезапна студенина.

— Точно така, господин Борн. Оттук.

Тя го поведе през огромното, гъмжащо от хора пространство във втората заседателна зала отляво. Отвори вратата от матирано стъкло и го погледна със същото странно любопитство. Но като се имат предвид неговите неприязнени отношения с ЦРУ, може би не беше странно в края на краищата.

Вътре до овална стъклена заседателна маса седеше млад мъж, по-млад от Сорая поне с няколко години, и работеше на лаптоп. Той бе среден на ръст, атлетичен, с руса коса и гладка кожа. Екранът беше изпълнен с нещо, което изглеждаше като изключително трудна кръстословица.

Той вдигна поглед едва когато Сорая се прокашля.

— Тим Хитнър — каза той, без да се изправи.

Когато Борн седна между двамата служители, установи, че кръстословицата, която Хитнър се опитваше да реши, всъщност бе доста сложен шифър.

— Имам малко повече от пет часа до полета ми за Лондон — каза Борн. — Искрови разрядници — кажете ми какво трябва да знам.

— Наред с ядрените материали УИР са сред най-строго контролираните предмети в света — започна Хитнър. — За да бъда точен, те са под номер 2641 в правителствения списък с контролираните стоки.

— Значи сведенията, които са развълнували Линдрос толкова силно, че той не можа да се сдържи да не тръгне сам на мисия, са се отнасяли до доставка на УИР устройства.

Хитнър отново се върна към опитите си да разбие кода, така че Сорая пое инициативата.

— Всичко започна в Южна Африка. В Кейптаун, за да бъдем точни.

— Защо Кейптаун? — попита Борн.

— По време на апартейда страната стана убежище на контрабандисти. — Сорая говореше бързо, убедително, но безспорно дистанцирано. — Сега Южна Африка е в нашия „бял списък“ — за американските производители няма проблем да изнасят управляеми искрови разрядници там.

— И после те се „губят“ — вметна Хитнър, без да вдигне глава от буквите на екрана.

— „Губят“ е точната дума — кимна Сорая. — Контрабандистите са по-трудно унищожими и от хлебарките. Както можеш да си представиш, все още съществува мрежа от контрабандисти, които действат от Кейптаун, и са се усъвършенствали значително.

— А откъде е дошла информацията? — попита Борн.

Без да поглежда към него, Сорая му подаде компютърни разпечатки.

— Контрабандистите общуват чрез мобилни телефони. Те използват евтини апарати, които се продават във всеки квартален супермаркет с предплатени карти. Използват ги между ден и седмица, докато се сдобият с друга СИМ карта. След това ги изхвърлят и използват нов.

— Няма да повярвате, но на практика е невъзможно да бъдат проследени. — Хитнър изглеждаше крайно напрегнат. Той влагаше цялата си енергия в разбиването на кода на текста. — Но има един начин.

— Винаги има начин — каза Борн.

— Особено ако чичо ти работи в телефонната компания — ухили се Хитнър, като погледна Сорая.

Тя запази ледено спокойствие.

— Чичо Кингсли емигрира в Кейптаун преди 30 години. Каза, че Лондон бил твърде мрачен за него. Той се нуждаеше от място, което все още предлага много възможности. — Тя сви рамене. — Така или иначе, извадихме късмет. Засякохме разговор, отнасящ се точно до тази доставка. Преписът от разговора е на втория лист. Той казва на един от хората си, че товарът не може да мине по обичайните канали.

Борн забеляза, че Хитнър го гледа с любопитство.

— И това, което бе особено около тази „загубена“ доставка — каза Борн, — бе, че съвпада с конкретна заплаха за Съединените щати.

— Това и фактът, че арестувахме контрабандиста — допълни Хитнър.

Борн посочи с пръст втората страница от копието.

— Дали беше разумно да го задържате? Няма ли опасност да подплашите клиента му.

Сорая поклати глава.

— Едва ли. Тези хора използват по веднъж един канал на доставка, после го сменят.

— Значи знаете кой е купил устройствата.

— Да кажем, че имаме силно подозрение. Затова самият Линдрос отиде на място.

— Чували ли сте за „Дуджа“? — попита Хитнър.

Борн се зарови в паметта си.

— „Дуджа“ бяха обвинявани за поне дузина атаки в Йордания и Саудитска Арабия, последната, от които бе бомбеният атентат миналия месец, който уби 95 души в Голямата джамия в Ханакин, на 90 мили североизточно от Багдад. Спомням си, че се предполагаше, че са отговорни и за убийствата на двама членове на саудитската кралска фамилия, йорданския външен министър и шефа на службата за вътрешна сигурност в Ирак.

— Звучи невероятно, нали, че една група може да е отговорна за толкова много атаки? Но е вярно — допълни Сорая, като прибра копието. — Едно нещо свързва всички удари — саудитците. Имаше тайна бизнес среща в джамията, в която участваха високопоставени саудитски пратеници. Йорданският външен министър бе личен приятел на кралската фамилия, а шефът на иракската служба за сигурност бе явен привърженик на Съединените щати.

— Запознат съм със секретния доклад за случая — каза Борн. — Това бяха сложни, високотехнологични атаки. Повечето от тях не включваха атентатори самоубийци и нито един от организаторите не бе заловен. Кой е водачът на „Дуджа“?

Сорая постави копието в папката.

— Името му е Фади.

— Фади. Избавителят на арабски — каза Борн. — Сигурно е псевдоним.

— Истината е, че не знаем нищо друго за него, дори и истинското му име — каза Хитнър кисело.

— Но знаем някои неща — каза Борн. — От една страна, атаките на „Дуджа“ са толкова добре координирани и сложни, че можем да предположим, че Фади или е получил образование на Запад, или е имал значителен контакт със западната цивилизация. От друга, отрядът е необичайно добре въоръжен със съвременни оръжия, които обикновено не са свързвани с мюсюлмански фундаменталистки терористични групировки.

Сорая кимна.

— И ние стигнахме до този извод. „Дуджа“ е една от терористичните групи от ново поколение, които са обединили силите си с организираната престъпност, с наркотрафикантите от Южна Азия и Латинска Америка.

— Ако питате мен — подхвърли Хитнър, — директор Линдрос е успял да убеди Стария да одобри „Тифон“ толкова бързо, защото му е казал, че нашата първа задача ще бъде да открием кой е Фади, да го изкараме от убежището му и да го ликвидираме. — Той погледна нагоре. — С всяка година „Дуджа“ става по-силна и набира все по-голямо влияние сред мюсюлманските екстремисти. Нашето разузнаване сочи, че безпрецедентно много от тях се стичат при Фади.

— Досега нито една агенция не е успяла да постигне поне частичен успех в това отношение, дори и ние — каза Сорая.

— Но ние бяхме организирани едва наскоро — добави Хитнър.

— Свързахте ли се със саудитските тайни служби? — попита Борн.

Сорая се засмя горчиво.

— Един от нашите информатори се кълне, че саудитските тайни служби са по следите на „Дуджа“. Саудитците отричат.

Хитнър погледна нагоре.

— Те отричат и че петролните им залежи се изчерпват.

Сорая затвори папките и ги подреди внимателно.

— Знам, че има хора, наричани хамелеони заради легендарните им умения да се дегизират. Но Фади, който и да е той, е истински хамелеон. Макар да имаме потвърдени разузнавателни данни, че не само планира атаките, но и активно участва в много от тях, нямаме негова снимка.

— Нито дори фоторобот — каза Хитнър с очевидно недоволство.

— Какво ви кара да мислите, че именно „Дуджа“ са купили разрядниците от доставчика? — намръщи се Борн.

— Знаем, че той укрива важна информация. — Хитнър посочи към екрана на лаптопа си. — Намерихме този шифър в едно от копчетата на ризата му. „Дуджа“ е първата позната ни терористична група, която използва шифри от толкова сложно ниво.

— Искам да го разпитам.

— Сорая отговаря за случая — каза Хитнър. — Ще трябва да попитате нея.

Сорая се поколеба само за миг. След това стана и направи жест към вратата.

— Да вървим. Тим, запиши шифъра, дай ни петнайсет минути и след това ела да ни намериш.

Хитнър погледна нагоре, примижавайки, сякаш Борн бе на силна светлина.

— За петнайсет минути няма да успея да приключа доникъде.

— Ще успееш. — Борн отвори вратата. — Или най-малкото ще го представиш така.

* * *

До килиите се стигаше по къси, стръмни стоманени стълби с отвори в тях. В рязък контраст с ярко осветената оперативна зала на „Тифон“, това пространство бе малко, тясно, сякаш самата земя под Вашингтон не искаше да отстъпи нито крачка повече.

Борн я спря в долния край на стълбите.

— Обидил ли съм те по някакъв начин?

Сорая се вгледа в него изучаващо.

— Името му е Хирам Чевик — каза тя, умишлено пренебрегвайки въпроса на Борн. — На петдесет и едни години, женен, с три деца. Той е от турски произход, преместил се в Украйна, когато бил на осемнайсет години. Живял в Кейптаун през последните двайсет и три години. Притежава фирма за внос и износ. В по-голямата си част бизнесът е законен, но изглежда, че от време на време господин Чевик се занимава и с други неща. — Тя сви рамене. —

Може би любовницата му си пада по диаманти, може би е заради залаганията му в интернет.

— Толкова е трудно в наше време човек да свърже двата края — съгласи се Борн.

Сорая го погледна, понечи да се засмее, но не го стори.

— Аз рядко правя нещата по книга — каза той. — Но каквото и да направя, каквото и да кажа, не подлежи на обсъждане. Ясно ли е?

За момент тя се взря дълбоко в очите му. Какво ли търсеше, зачуди се той.

— Запозната съм с методите ти — каза тя с леден тон.

Облегнат на стената в килията, Чевик пушеше цигара.

Когато видя Борн да се приближава заедно със Сорая, той издуха облак дим и каза:

— Вие спасителният отряд ли сте или инквизиторът?

Борн го разглеждаше, докато Сорая отключваше вратата на килията.

— Значи инквизиторът. — Чевик хвърли угарката и я настъпи с обувката си. — Трябва да ви кажа, че жена ми знае за залаганията ми в интернет. И за любовницата ми.

— Не съм тук, за да ви изнудвам.

Борн влезе в килията. Усещаше присъствието на Сорая, сякаш тя бе част от него. Усети и някакво изтръпване в областта на темето. Тя имаше оръжие и бе готова да го използва срещу затворника, преди ситуацията да излезе от контрол. Беше перфекционист. Борн бе доловил това нейно качество.

Чевик се отдели от стената и застана с ръце, отпуснати от страни, с леко присвити пръсти. Той бе висок, с широки рамене на бивш ръгби играч и златисти котешки очи.

— Съдейки по отличната ви физическа форма, ще има физическо насилие.

Борн огледа килията с чувството, че знае какво означава да бъдеш затворен на такова място. Искрица от някакъв полуспомен, усещане за гадене под лъжичката.

— Това няма да ме доведе доникъде.

Думите го отърсиха от спомена.

— Това също е вярно.

Не беше самохвалство. Простите реплики му разкриха повече за Чевик, отколкото един час енергични разпити. Погледът на Борн се върна отново върху южноафриканеца.

— Как да решим тази дилема? — разпери Борн ръце. — Вие искате да излезете оттук. Аз се нуждая от информация. Толкова е просто.

Слаба усмивка пробяга по устните на Чевик.

— Ако беше толкова просто, приятелю, аз отдавна щях да съм си тръгнал.

— Казвам се Джейсън Борн. В момента говорите с мен. Аз не съм нито ваш тъмничар, нито ваш неприятел. — Борн спря. — Освен ако вие не поискате.

— Това не ме интересува особено — каза Чевик. — Чувал съм за вас.

Борн кимна към вратата.

— Разходете се с мен.

— Това не е добра идея. — Сорая застана между тях и външния свят.

Борн ѝ направи кратък знак с ръка, на който тя умишлено не обърна внимание.

— Това е сериозно нарушение на мерките за сигурност.

— Опитах се да те предупредя — каза той. — Отдръпни се.

Тя доближи телефона си до ухото, когато той и Чевик минаха край нея. Звънеше на Тим Хитнър, не на Стария.

* * *

Макар да бе нощ, светлините от прожекторите превръщаха моравата и пътеките в сребристи оазиси сред многогоръките сенки на голите дървета. Борн вървеше до Чевик. Сорая Мур ги следваше на пет крачки като предана гувернантка, на лицето ѝ бе изписано неодобрение, а ръката ѝ бе поставена върху прибраното в кобура оръжие.

Долу в подземията Борн бе завладян от внезапен натрапчив импулс, задействан от проблясък от спомен — една техника за разпит, която се използваше върху обекти, особено устойчиви на стандартните

техники на мъчения и лишаване от усещания. Борн беше съвсем сигурен, че ако Чевик усети свежия въздух, почувства откритото пространство, след като е държан в килия, това бе най-сигурният начин да си представи какво може да спечели, ако отговори честно на въпросите на Борн. И всичко, каквото може да загуби.

— На кого продадохте УИР устройствата? — попита той.

— Вече казах на тази зад нас. Не знам. Беше само глас по телефона.

— Обичайно ли е за вас да продавате управляеми искрови разрядници по телефона? — недоверчиво попита Борн.

— За пет милиона, да.

Достоверно, но дали това беше истината?

— Мъж или жена? — каза Борн.

— Мъж.

— Акцент?

— Британски, както вече им казах.

— Можете и по-добре.

— Какво, не ми ли вярвате?

— Искам отново да си помислите, искам да си помислите по-внимателно. Не бързайте, после ми кажете какво си спомняте.

— Нищо, аз... Чевик спря в сенките на една ябълка. — Чакайте. Може би, само може би, имаше намек за някакъв акцент, нещо по-екзотично, може би източноевропейски.

— Вие сте живели доста години в Украйна, нали?

— Хванахте ме. — Чевик направи гримаса. — Бих казал, че вероятно бе славянин. Имаше някаква нотка, може би Южна Украйна. В Одеса, в северната част на черноморското крайбрежие, където прекарах известно време, диалектът е малко по-различен, както знаете.

Борн, разбира се, знаеше, но не каза нищо. В ума си той броеше минутите до момента, когато Том Хитнър ще пристигне с „декодирания“ шифър.

— Все още ме лъжете — каза Борн. — Трябва да сте видели купувача, когато е взел устройствата.

— Не, не съм. Сделката бе извършена чрез тайно скривалище.

— От глас по телефона? Стига, Чевик.

— Това е истината. Той ми даде конкретно време и конкретно място. Оставих половината от доставката и се върнах след един час за

половината от петте милиона. На следващия ден финализирахме сделката. Не видях никого и повярвайте ми, като ви казвам, че и не исках да виждам.

Отново правдоподобно и умно обяснение, помисли си Борн. Ако беше вярно.

— Човешките същества са любопитни по рождение.

— Може и да са — каза Чевик, кимвайки. — Но аз нямам желание да умра. Този човек... неговите хора наблюдаваха скривалището. Те щяха да ме застрелят на място. Знаете това, Борн. Тази ситуация ви е позната.

Чевик изтръска една цигара от пакета, предложи на Борн и след това самият той си взе. Запали я от кутия с кибрит, която бе почти празна, проследи погледа на Борн.

— Нямахше нищо за горене в тази дупка, така че ми позволиха да я задържа.

Ехо отекна в съзнанието на Борн, сякаш някакъв глас му говореше от голямо разстояние.

— Тогава, може би, но сега... — каза той, вземайки кибрита от Чевик.

Чевик не направи никакво движение да се противопостави, вдиша дима в дробовете си и го изпусна с меко свистене. Отвъд тревните площи се чуваше звукът на минаващи коли.

Нищо за горене в тази дупка. Тези думи подскачаха в главата на Борн.

— Кажете ми, господин Борн, били ли сте някога затварян?

Нищо за горене в тази дупка. Фразата, веднъж събудена, продължаваше да се повтаря в опит да блокира мислите и разума му.

Със сумтене Борн побутна Чевик и те продължиха да се разхождат. Борн държеше да бъдат на светло. С ъгълчето на окото си видя Тим Хитнър да бърза към тях.

— Знаете ли какво означава да ти бъде отнета свободата? — Чевик махна парченце тютюн от долната си устна. — Да изживееш целия си живот в бедност. Да бъдеш беден е като да гледаш порнографски филми: започнеш ли веднъж, няма измъкване. Виждате ли, човек се пристрастява към този живот без надежда. Не сте съгласен?

Силно главоболие измъчваше Борн, той усещаше всяка дума като удар с чук от вътрешната страна на черепа си. С изключително усилие осъзна, че Чевик просто се опитва да си възвърне контрола до известна степен. Основно правило на разпитвания бе никога да не отговаря на въпрос. Направеше ли го, губеше абсолютната си власт.

Борн се намръщи. Искаше да каже нещо, но какво беше то?

— Не се заблуждавай. Ти си в ръцете ни.

— Аз ли? — Веждите на Чевик се вдигнаха. — Аз съм нищо, посредник, това е всичко. Трябва да откриете купувача ми. Какво искате от мен?

— Знаем, че можеш да ни заведеш до купувача.

— Не, не мога. Вече ви казах...

Хитнър се приближаваше през мастиленочерни сенки и ярки светлини. Защо Хитнър бе тук? През шума в главата си Борн едва успя да си спомни. Мисълта се изплъзна като риба, след това отново се появи.

— Шифърът, Чевик. Разбихме го.

Точно навреме Хитнър се появи, подаде хартията на Борн, който почти я изпусна, толкова бе съсредоточен върху звъненето в мозъка му.

— Този беше истинска гадост — каза Хитнър леко задъхано. — Но най-накрая го разбих. Петнадесетият алгоритъм, който използвах, се оказа...

Последната част от това, което смяташе да каже, се превърна в дрезгав вик на шок и болка, когато Чевик заби горящото огънче на цигарата си в лявото око на Хитнър. В същото време той завъртя агента пред себе си, притискайки гърлото му с лявата си ръка.

— Само една крачка към мен — каза той ниско — и ще му пречупя врата.

— Ще те застрелям. — Сорая се приближаваше, ръката ѝ с пистолета бе протегната напред, а другата бе свита под дръжката, цевта търсеше мишената и изчакваше удобна възможност. — Ти не искаш да умреш, Чевик. Помисли за жена си и трите си деца.

Борн стоеше като зашеметен.

— Мисля си за петте милиона — озъби се Чевик.

Златистите му очи проблеснаха за миг. Но той вече се отдалечаваше, като пристъпваше назад и притискаше живия щит към гърдите си.

— Няма къде да отидеш — каза Сорая с възможни най-разумен тон. — При всичките агенти, които имаме наоколо. С него, който те забавя.

— Мисля си за петте милиона. — Той продължи да се отдалечава от тях, за да излезе от светлината на натриевите лампи. Насочваше се към 23 улица, където се издигаше Националната академия на науките.

Там имаше повече хора, най-вече туристи, които щяха да попречат на преследването на агентите.

— Никога вече няма да вляза в затвора. Нито ден повече.

Нищо за горене в тази дупка. Внезапен взрив от спомени заличи тези думи: той бягаше по стар калдъръм, остър вятър със солен аромат нахлуваше в ноздрите му. Тялото в ръцете му изведнъж натежа. Той погледна надолу, за да види Мари — не, това бе окървавеното лице на непознатата жена! Кръв бликаше отвсякъде от нея, макар той да се опитваше като обезумял да я спре.

— Не бъди идиот — извика Сорая на Чевик. — Кейптаун? Никога няма да успееш да се скриеш от нас. Там или където и да е другаде.

Чевик поклати глава.

— Но виж какво сторих с него.

— Той е ранен, не е мъртъв — каза тя през стиснати зъби.

— Пусни го.

— Ако ми дадеш оръжието си — каза Чевик с иронична усмивка. — Не? Виждаш ли? Аз вече съм мъртвец във вашите очи, нали, господин Борн?

Борн бавно се отърсваше от кошмара си. Той видя Чевик да стига до 23 улица, Хитнър се запъваше в бордюра като непослушно дете.

И когато Борн се хвърли към него, Чевик бутна Хитнър към тях.

След това всичко стана много бързо. Хитнър се олюля безпомощно. Спирачките на черен джип „Хамър“ изсвистяха съвсем наблизко. Зад него камион с ремарке с нови мотоциклети „Харли Дейвидсън“ сви, за да избегне сблъсъка. С вой на клаксон той удари червен лексус, който се завъртя и се заби в две други коли. На Борн му се стори, че Хитнър се е спънал в бордюра, но след това струя кръв бликна от гърдите му и той се завъртя от удара на куршума.

— О, Боже! — простена Сорая.

Черният хамър беше спрял с леко отворен преден прозорец, откъдето за кратко се мярна зловещият блясък на заглушител. Сорая даде два изстрела, преди ответният огън да накара нея и Борн да търсят прикритие. Задната врата на хамъра се отвори и Чевик се вмъкна вътре. Колата потегли бързо, още преди той да затвори вратата зад себе си.

Прибирайки пистолета в кобура си, Сорая се втурна към партньора си и залюля главата му в скута си.

Ехото на изстрела отекваше в паметта на Борн, той като че ли се измъкваше от някакъв затвор, където всичко наоколо беше приглушено и неясно. Хвърли се покрай Сорая и проснатото тяло на Хитнър, втурна се по 23 улица, без да изпуска от поглед хамъра и камиона с ремаркетото. Шофьорът на камиона се бе окопитил, трансмисиите дрънчаха, докато той набираше скорост. Борн се втурна към задната част на камиона, сграбчи веригата около вдигнатата рампа и се изтегли отгоре.

Мисълта му препускаше, докато се катереше на платформата, на която мотоциклетите бяха подредени в спретнати прави редици. Мъждукацият пламък в тъмнината, блясъкът на клечката: Чевик бе запалил цигара с две цели. Първо, разбира се, за да се снабди с оръжие. Втората бе да даде сигнал. Черният хамър бе чакал в готовност. Бягството на Чевик бе грижливо планирано.

От кого? И как те можеха да знаят къде ще бъде той и кога?

Сега нямаше време да търси отговори. Борн видя хамъра точно отпред. Той нито бързаше, нито лъкатушеше в трафика, шофьорът му бе сигурен, че са успели да се измъкнат.

Борн откачи от веригата последния мотоциклет и се метна на седалката. Къде са ключовете? Той запали една клечка от кибритената кутия, която Чевик му бе подхвърлил, и се наведе, за да я предпази от вятъра. Пламъкът трепна само за секунда, но Борн успя да види, че ключовете са прикрепени от долната страна на блестящия черен резервоар.

Вкара ключа и запали двигателя „Twin Cam 88 V“. Той форсира мотора, измествайки тежестта си назад. Предната част на мотоциклета се вдигна, докато той се носеше към задния край на ремаркетото.

Когато още летеше във въздуха, автомобилите зад камиона натиснаха спирачки, предниците им се завъртяха опасно. Борн удари

настилната, наведе се напред, мотоциклетът подскочи веднъж, набирайки скорост, щом двете гуми стъпиха на пътя. В хаос от свистящи колела и разтопена гума той направи остър завой и се втурна след черния хамър.

След един дълъг, изпълнен с напрежение миг той го забеляза на претъпкания с автомобили площад, където 23 улица се пресичаше с „Конститушън Авеню“, насочвайки се на юг към „Линкълн Мемориъл“.

Борн включи мотоциклета на по-висока скорост и подкара на зигзаг, врязвайки се в кръстовището, докато светофарът светеше жълто, което доведе до ново свистене на спирачки и гневни клаксони.

Той следваше хамъра, който описваше четвърт обиколка около осветения мемориал достатъчно бавно, така че Борн успя да скъси разстоянието между тях. Когато хамърът продължи към отклонението за „Арлингтън Мемориъл Бридж“, той даде газ и се блъсна в задната му броня. Колата не обърна внимание на маневрата на мотоциклета, сякаш бе слон, размазващ муха. Преди Борн да успее да изостане, шофьорът натисна рязко спирачките. Тежката задна част на колата се блъсна в мотоциклета, изхвърляйки го към мантинелата, под която течаха черните води на Потомак. Насреща му летеше един фолксваген, чийто клаксон свиреше, той почти успя да довърши работата, която хамърът бе започнал. Но в последния момент Борн успя да овладее мотора, заобиколи фолксвагена и отново се вля в трафика след ускоряващия хамър.

Над главата си чу издайническо туип-туип-туип, погледна нагоре и видя тъмно насекомо с блестящи очи: хеликоптер на ЦРУ. Сорая отново бе използвала телефона си.

Сякаш бе прочела мислите му, телефонът му иззвъня и той чу плътния ѝ глас в ухото си.

— Точно над теб съм. Има кръстовище с кръгово движение в центъра на Кълъмбия Айлънд. Увери се, че хамърът ще стигне дотам.

Той задмина един миниван.

— Оцеля ли Хитнър?

— Тим е мъртъв заради теб, кучи сине.

Хеликоптерът се приземи на островчето на кръговото движение и ужасният шум секна внезапно, когато пилотът изгаси мотора.

Черният хамър продължаваше да се движи, сякаш нищо не бе станало. Борн си проби път между колите и отново се доближи до хамъра.

Той видя Сорая и двама други агенти на ЦРУ да излизат от хеликоптера с полицейски каски на главите и огнестрелни оръжия в ръцете. Зави рязко и се изравни с хамъра. Със свития си лакът разби страничното стъкло на шофьора.

— Отбий! — изкрещя той. — Отбий на кръстовището или ще те застрелям!

Втори хеликоптер се появи над Потомак, приближавайки се бързо към тяхната позиция. Подкрепление на ЦРУ.

Хамърът не даваше признаци, че намалява. Без да сваля очи от пътя, Борн се протегна назад и отвори чантата с инструменти на седалката. Пръстите му напипаха гаечен ключ. Той знаеше, че ще има само една възможност. Изчислявайки курса и скоростта, той хвърли ключа, който се блъсна в задната гума откъм страната на шофьора. Колелото мина през гаечния ключ и го изхвърли с ужасна сила към задната ходова част.

Изведнъж хамърът се разтресе, което вкара ключа още по-дълбоко в ходовата част. След това нещо се счупи, може би ос, и колата намали скоростта, въртейки се почти неконтролируемо. Повече по инерция, той се заби в бордюра до кръстовището и спря, но моторът му потракваше като часовник.

Сорая и другите агенти се разпръснаха, за да се приближат към хамъра с извадени оръжия, насочени към купето. Когато скъси достатъчно разстоянието, Сорая простреля двете предни гуми. Друг агент стори същото със задните. Хамърът щеше да остане там, докато влекач на ЦРУ не го изтегли обратно в щабквартирата за криминалогични експертизи.

— Всички вън от колата! Вън от колата веднага! — изкрещя Сорая.

Когато агентите заобиколиха хамъра, Борн видя, че те носят бронешилетки. След смъртта на Хитнър Сорая не искаше да поема никакви рискове.

Те бяха на десетина метра от хамъра, когато Борн усети, че настръхва. Нещо не беше наред, но той просто недоумяваше какво. Погледна отново, всичко изглеждаше наред — целта заобиколена,

приближаващите се агенти, вторият хеликоптер, кръжащ отгоре, шумът, който се засилваше все повече...

И изведнъж разбра.

Боже мой!, помисли си Борн и рязко завъртя дръжките на мотоциклета, увеличавайки скоростта. Той изкрещя на агентите, но през шума на двата хеликоптера и на собствения му мотоциклет едва ли някой щеше да го чуе. Сорая се приближаваше към вратата на шофьора, докато другите, разпръснати зад нея, бяха готови да я прикрият с кръстосан огън, ако се наложи.

Сцената се разиграваше перфектно, но не беше така.

Борн се наведе напред, докато мотоциклетът се носеше през кръстовището. Трябваше да измине още стотина метра, което щеше да го изведе отляво на хамъра. Той свали дясната си ръка от дръжката на кормилото и започна да маха като обезумял, но агентите бяха съсредоточени върху целта си.

Той форсира двигателя и дълбокото му гърлено бучене най-последно надви вибриращото туип-туип-туип на кръжащия хеликоптер. Един от агентите го забеляза как ръкомаха. Той извика на другия агент, който изгледа Борн, докато той профучаваше покрай хамъра.

Сцената се разиграваше като от учебник на ЦРУ, но не беше така, защото двигателят на хамъра потракваше, охлаждайки се, докато все още работеше.

Сорая беше на по-малко от пет метра от целта, движеше се напрегнато, полуприведена. Очите ѝ се разшириха, когато го видя, но в този момент той я сграбчи с протегнатата си дясна ръка, праметна я зад себе си върху мотоциклета. Един от агентите, който лежеше на земята, алармира втория хеликоптер, тъй като той внезапно се издигна и се отдалечи в обсипаната със звезди нощ.

Тиктакането, което Борн бе чул, не можеше да идва от машината. То идваше от бомба с дистанционно задействане.

Експлозията разкъса хамъра, превръщайки частите му в димящи шрапнели, които свистяха зад тях. Борн, който засили мотоциклета до пределна скорост, усети как ръцете на Сорая обгръщат кръста му. Той се наведе ниско над кормилото, а тя се притисна с гърдите си към гърба му, докато се нагаждаше към неговата стойка. Бучащият въздух бе нажежен като в пещ, небето стана искрящо оранжево, след което се покри с мазен черен дим. Градушка от метални късове виеше и

свистеше наоколо, разораваше земята, удряше настилката на пътя, съскаше в реката, изстивайки.

Борн със Сора, вкопчена здраво в него, ускори към светлините на величествения Вашингтон.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джейкъб Силвър и брат му се появиха отвън около вечеря, когато дори такива градове като Вашингтон изглеждат опустели или най-малкото самотни, някаква мрачна меланхолия лишава улиците от живот. Когато двамата мъже влязоха в тихото фоайе на хотел „Конститюшън“ на северния ъгъл на 20 улица и „Еф Стрийт“, Томас, дежурният служител на рецепцията, напусна мястото си и побърза покрай релефните мраморни колони, по луксозните килими да ги посрещне.

Той имаше основание да бърза. Както и другите служители на рецепцията, беше получил шумоляща нова стодоларова банкнота от Лев Силвър, брата на Джейкъб Силвър, когато той се регистрира. Тези еврейски търговци на диаманти от Амстердам явно бяха заможни хора. Към двамата Силвър трябваше да се отнасят с най-голямо уважение и грижа, както подобаваше на високото им положение.

Томас, нисък мъж с потящи се ръце, който приличаше на мишка, забеляза, че лицето на Джейкъб Силвър бе зачервено и възбудено като при победа. Работата на Томас бе да предусеща нуждите на високопоставените си клиенти.

— Господин Силвър, казвам се Томас. За мен е удоволствие да се запознаем, сър — каза той. — Има ли нещо, което мога да направя за вас?

— Има, Томас — отговори Джейкъб Силвър. — Бутилка от най-доброто ви шампанско.

— И извикай пакистанец — добави Лев Силвър, — как му беше името?

— Омар, мистър Силвър.

— О, да, Омар. Харесва ми. Нека той да донесе шампанското.

— Много добре. — Томас почти се прегъна от кръста в поклон. — Веднага, господин Силвър.

Той бързо се отдалечи, докато братята Силвър влязоха в облицованата с плюш кабина на асансьора, която ги качи безшумно на петия етаж.

— Как мина? — попита Лев Силвър.

— Перфектно — отговори Джейкъб Силвър.

В апартамента той съблече самото и якето си и се насочи директно към банята, като запали всички светлини. Чу зад себе си във всекидневната да се включва телевизор. В банята свали пропитата си от пот риза.

В банята с розов мрамор всичко бе подготвено.

Джейкъб Силвър, гол до кръста, се наведе над мраморната мивка и махна златистите лещи. Висок, с телосложение на бивш ръгби играч, той бе в отлична форма на атлет: плосък корем, мускулести рамена, мощни крайници. Затвори пластмасовата кутия, в която внимателно постави лещите, и се погледна в огледалото. Зад отражението си той видя голяма част от апартамента в кремаво и сребристо. Чуваше ниското бръмчене на Си Ен Ен. След това каналът се превключи на „Фокс Нюз“, след това на Ем Ес Ен Би Си.

— Нищо. — Наситеният теноров глас на Мута ибн Азиз прозвуча от другата стая. Мута ибн Азиз сам бе избрал псевдонима си „Лев“. По никой от новинарските канали.

— Няма и да има — каза Джейкъб Силвър. — ЦРУ са изключително ефикасни в манипулирането на медиите.

Мута ибн Азиз се появи в огледалото, с едната си ръка се държеше за рамката на вратата към банята, другата бе скрита зад него. Тъмна коса и очи, класическо семитско лице, ревностна и неугасима решимост, той бе по-малкият брат на Абуд ибн Азиз.

Мута влачеше зад себе си стол, който намести срещу тоалетната чиния. Погледна се в огледалото и каза:

— Изглеждаме като голи без бради.

— Това е Америка. — Джейкъб направи рязък жест с глава. — Върви в стаята.

Останал отново сам, той последва хода на мислите на Фади. Отказа се от самоличността на Хирам Чевик в момента, в който заедно с Мута се измъкнаха от черния хамър. Мута, както бе инструктиран по-рано, бе оставил полуавтоматичния пистолет „Берета“ със зловец заглушител на предната седалка, когато се блъснаха в тротоара. Той самият имаше сигурна ръка, но никога не се е съмнявал в точната стрелба на Мута ибн Азиз.

Те изскочиха, докато хамърът потегляше, шмугнаха се зад един ъгъл, преминаха бързо през 20 улица до „Еф Стрийт“ и изчезнаха като привидения в уютно осветената сграда на хотела.

Междувременно, на километър от тях, Ахмад със своя товар от експлозив С4, с който бе натъпкана предната част на купето на хамъра, вече бе станал мъченик, бе отишъл в рая. Герой за семейството си, за народа си.

Целта ти е да елиминираш възможно най-много от тях — му каза Фади, когато Ахмад доброволно пожела да стане мъченик. Всъщност имаше много доброволци, които не се различаваха особено един от друг. Всички бяха абсолютно надеждни. Фади избра Ахмад, защото му бе братовчед. Той, естествено, бе един от многото му братовчеди, но Фади дължеше на чичо си малка услуга, която върна по този начин.

Фади бръкна в устата си, извади порцелановите зъбни фасети, които използва, за да разшири челюстта на Хирам Чевик. Изми ги с вода и сапун и ги върна в куфарчето с твърди стени, което търговците използваха за транспортирането на скъпоценни камъни и бижута. Мута предвидливо го беше поставил на широкия ръб на ваната, така че всичко да е леснодостъпно: лабиринт от малки полички и отделения, напълнени с какви ли не театрални гримове, козметика за почистване, изкуствени венци, перуки, цветни контактни лещи и различни протези за носове, ухапки, зъби и уши.

Изстиска разтворител върху голям памучен тампон и внимателно отстрани грима от лицето, врата и ръцете си. Естествената му, загоряла от слънцето кожа се показваше на ивици, свали цяло десетилетие от възрастта си, докато истинското лице на Фади не се появи изцяло. Кратко време, през което той бе самият себе си, ценно като скъпоценен камък, в центъра на вражеския лагер. След това той и Мута ибн Азиз щяха да изчезнат, издигайки се през облаците, към следващата им цел.

Той избърса лицето и ръцете си с хавлия, върна се във всекидневната на апартамента, където Мута гледаше „Семейство Сопрано“ по Ейч Би Оу.

— Отвратен съм от това създание Кармела, жената на водача им — каза той.

— Би трябвало. Погледни голите й ръце!

Кармела стоеше на отворената врата на нейната покварена огромна къща и гледаше как поквареният и огромен съпруг влиза в покварения огромен „Кадилак Ескалейд“.

— И дъщеря им прави секс преди брака. Защо Тони не я убие, както повелява законът? Убийство на честта, така че той и семейната чест да не бъдат потъпкани в калта.

В изблик на отвращение Мута ибн Азиз се приближи към телевизора и го изключи.

— Ние полагаме усилия да посветим нашите жени в мъдростта на Мохамед, на Корана, на истинската вяра, която да ги води — каза Фади. — Тази американка е неверница. Тя е едно нищо, нищожество.

На вратата се чу дискретно почукване.

— Омар — каза Мута. — Аз ще отворя.

Фади мълчаливо кимна, преди да влезе отново в банята.

Мута прекоси плюшения килим, разтвори широко вратата, за да може Омар да влезе. Той бе висок, широкоплещест мъж на не повече от 40 години, с бръсната глава, бързо появяваща се усмивка и склонност да разказва неразбираеми шеги. На рамото си беше подпрял сребърен поднос с бутилка в огромна кофа за лед, две чаши и плато от прясно нарязани плодове. Омар изпълваше вратата като Фади, помисли си той за двамата мъже, които бяха долу-горе на една височина и тегло.

— Шампанското — каза Омар, без да е нужно, и пресече стаята, за да остави товара си на стъклената масичка за коктейли. Ледът издаде звънящ звук, когато той извади бутилката.

— Аз ще го отворя — каза Мута, грабвайки тежката бутилка с шампанско от ръцете на сервитьора.

Когато Омар подаде кожената папка със сметката, Мута извика:

— Джейкъб, шампанското е тук. Трябва да се подпишеш.

— Кажи на Омар да дойде в банята.

Омар погледна въпросително.

— Върви — усмихна се очарователно Мута ибн Азиз. — Уверявам те, че няма да те ухапе.

Мута върна бутилката в леглото ѝ от ситно натрошен лед. Той нямаше представа колко струва шампанското и въобще не го интересуваше. Когато чу силен шум от банята, той включи отново телевизора и усили звука. Сменяше каналите, тъй като „Семейство

Сопрано“ бе свършил, и се спря, когато разпозна лицето на Джек Никълсън. Гласът на актьора изпълни стаята.

— Джони е тук! — изграчи Никълсън през отвора във вратата на банята, който бе направил с брадва.

* * *

Омар бе завързан за стола в банята с ръце зад гърба. Големите му кафяви влажни очи гледаха към Фади. Мястото на челюстта му със следа от удар започваше да се подува.

— Ти не си евреин — каза Омар на урду. — Ти си мюсюлманин.

Фади не му обърна внимание, погълнат от работата си, която в момента бе смъртта.

— Ти си мюсюлманин като мен — повтори Омар. За негова голяма изненада той не изглеждаше уплашен. Сякаш бе изпаднал в състояние, подобно на сън, сякаш от момента на раждането си бе очаквал тази среща. — Как можете да правите това?

— След малко ти ще се превърнеш в мъченик за каузата — каза Фади на урду, който баща му се бе постарал той да научи като дете. — Защо се оплакваш?

— Това е вашата кауза — каза Омар спокойно. — Не моята.

Той призова от дълбините на своята същност всички скрити сили, защото по природа бе плашлив човек. Сега, осъзна той, имаше публиката, за която бе мечтал.

— Ислямът е религия на мира, а вие водите ужасна, кървава война, която унищожавя семейства и цели поколения.

— Американските терористи не ни дадоха избор. Те смучат от нашия петрол, но това не е достатъчно за тях. Те искат да притежават петрола ни. Така че те измислят лъжи и ги използват като оправдание, за да нахлуят в нашата земя. Американският президент твърди — разбира се, лъже, — че неговият Бог му е проговорил. Американците съживиха епохата на кръстоносците. Те са най-големите неверници в света — там, накъдето тръгнат, Европа ги следва, независимо дали с желание или неохотно. Америка е като огромна машина, която се търкаля по целия свят, прегазвайки всичко по пътя си. Ако не ги спрем, те ще ни унищожат. Те искат точно това. Гърбовете ни са притиснати

до стената. Ние бяхме въввлечени в тази война на оцеляване въпреки желанието ни. Те постоянно ни отнемаха мощта и достойнството. Сега искат да окупираат целия Близък изток.

— Ти говориш с ужасна, разяждаща омраза.

— Дар от американците. Пречисти се от цялата западна поквара.

— Ще ти кажа, че докато си съсредоточен върху омразата, ти си обречен. Твоята омраза те е направила сляп за всяка друга възможност, освен за тази, създадена от теб.

Тръпка от едва сдържан гняв премина през него.

— Не съм създавал нищо! Аз защитавам онова, което трябва да бъде защитено! Не можеш ли да видиш, че целият ни живот виси на косъм.

— Ти си този, който не може да види. Има друг начин!

Фади дръпна главата му назад, думите му прозвучаха саркастично.

— Ах, да, сега ти ми отвори очите, Омар. Ще се откажа от народа си, от наследството си. Ще стана като теб слуга, обслужващ упадъчните прищевки на разглезени американци, зависещ от трохите, останали на масата им.

— Виждаш само това, което искаш да видиш — каза Омар тъжно. — Само трябва да погледнеш израелския модел, за да видиш какво може да бъде направено с упорит труд и...

— Израелците имат парите и военната мощ на Америка зад себе си — изсъска Фади в лицето му. — Те имат и ядрена бомба.

— Разбира се, това е, което ти виждаш. Но самите израелци са нобелови лауреати по физика, икономика, химия, литература, печелили са отличия в квантовата механика, термодинамиката на черните дупки, теорията на струните. Израелците са създатели на „Пакард Бел“, „Оракъл“, „Скан Диск“, „Акамай“, „Меркюри Интерактив“, „Чек Пойнт“, „Амдокс“, „Ай Си Кю“.

— Говориш безсмислици — каза Фади презрително.

— За теб, да. Защото знаеш само да унищожаваш. Тези хора са създали живот за самите себе си, за децата си, за децата на децата си. Това е моделът, който трябва да следваш. Обърнете се навътре, помагайте на своите хора, образовайте ги, позволете им да направят нещо за себе си.

— Ти си луд — каза Фади в бяс. — Никога. Свършено е. Край.

Дланта му разсече въздуха. Тя държеше блестящо острие, което преряза гърлото на Омар от край до край.

* * *

След като хвърли последен поглед към маниакално ухиленото лице на Никълсън, Мута ибн Азиз влезе в гротескната баня от розов мрамор, която му приличаше на плът с одрана кожа. Омар седеше на стола, който той бе поставил до ваната. Фади, наведен над него, изучаваше лицето му, сякаш искаше да го запомни. Сандъчето с гримове бе обърнато, сигурно Омар беше го съборил, докато е ритал в смъртните си гърчове. Малки бурканчета, счупени шишенца, протези бяха пръснати из цялото помещение.

— Изглежда толкова тъжен, свлечен на стола — каза Мута.

— Той е извън тъгата — каза Фади. — Извън всички болки и удоволствия.

Мута се взря в безжизнените очи на Омар, зениците му бяха застинали и разширени в смъртта.

Фади седна на ръба на ваната. След миг колебание Мута вдигна електрическа машинка за подстригване от пода. Беше закачил огледало на стената зад ваната с вакуумни закачалки. Фади се гледаше в него, следейки всяко движение, докато другарят му започна да стриже косата му.

Когато Мута свърши, Фади се изправи. Хвърли поглед в огледалото над мивката, а след това отново към Омар. Обърна се на една страна и Мута обърна главата на Омар, така че да се вижда същата страна. После другата страна.

— Още малко тук — Фади посочи мястото, където Омар беше оплешивял.

Когато остана доволен, той се изправи и започна да си оформя носа на Омар, леката му обратна ухапка, удължените му ушни миди.

Задно съблякоха униформата на Омар, чорапите и обувките му. Фади не забрави бельото му, като облече първо него. Трябваше да бъде напълно автентичен.

— *La ilaha ill Allah* — ухили се Мута. — Изглеждаш точно като пакистанския слуга.

Фади кимна.

— Време е.

Минавайки през апартамента, той взе таблата, която Омар бе донесъл. В коридора взе асансьора за обслужващия персонал до мазето. На екрана на ръчно видеоустройство извади схемите на хотела. Отне му по-малко от три минути, за да локализира помещението, в което се намираха електрическите панели за вентилационната и отоплителната система, електричеството и системата за пръскачките в случай на пожар. Вътре той отстрани капака на панела за пръскачките, разкачи жиците за петия етаж. Цветовият код на жиците щеше да изглежда непокътнат на всеки, който провереше, но сега кабелите бяха дадени на късо, така че пръскачките на петия етаж да не работят.

Върна се на петия етаж по същия начин, както беше дошъл. Една камериерка влезе в асансьора на втория етаж и той я заговори, имитирайки гласа на Омар. Тя слезе на четвъртия етаж, без да заподозре нещо.

Върна се в апартамента на братя Силвър и влезе в банята. От долното чекмедже на куфара си извади малък спрей и два метални контейнера с въглероден дисулфид. Изпразни единия контейнер в скута на Омар, миризмата на развалени яйца се разнесе във въздуха. Във всекидневната изпразни втория контейнер под прозореца, където падаше подгъвът на плътните завеси. След това напръска завесите с вещество, което щеше да превърне материята от трудно горима в запалима.

Връщайки се в трапезарията, каза:

— Имаш ли всичко, от което се нуждаеш?

— Не съм забравил нищо, Фади.

Фади се вмъкна обратно в банята и запали катализатора в скута на Омар. От него нямаше да остане и следа, нито разпознаваема кост, нито парче плът щяха да оцелеят от ужасната, пъклена жарава, която катализаторът щеше да постигне. В това време Мута запали края на завесите и те заедно напуснаха апартамента. Разделиха се почти незабавно, Мута ибн Азиз към стълбите, Фади отново към асансьора за прислугата. Две минути по-късно той излезе през страничния изход, сякаш бе Омар, излязъл да изпуши една цигара. Тридесет и четири секунди по-късно Мута се присъедини към него.

Тъкмо бяха завили от 20 улица към „Ейч Стрийт“, защитени от грамадата на една от сградите на университета „Джордж Вашингтон“, когато с оглушително бучене огънят изби прозореца на петия етаж и лумна в трите стаи в апартамента на братя Силвър.

Те вървяха по улицата под звуците на викове и засилващ се вой на сирени. Трептящ червен пламък се издигна в нощта, сърцераздирателната светлина на унищожение и смърт.

Фади и Мута ибн Азиз знаеха това добре.

* * *

Отдалечен както от лукса, така и от международния тероризъм, Нортийст бе изпълнен със свои собствени, вътрешни трагедии, произтичащи от бедност, вражди и липса на граждански права — отровните елементи на едно съществуване, толкова познато на Фади и Мута ибн Азиз.

Банди владееха голяма част от територията, наркотрафикът и проституцията бяха бизнесът, от който се хранеха силните, лишените от морал. Ожесточени войни за територии, престрелки от преминаващи автомобили, бушуващи пожари се случваха почти всяка нощ. Нямаше нито един патрулиращ полицай от вашингтонската полиция, който би рискувал да навлезе пеша по тези улици без въоръжено подкрепление. Това се отнасяше и за патрулните коли, в които винаги имаше по две ченгета. Понякога при особено опасни нощи или при пълнолуние — по трима или четирима.

Борн и Сорая караха през нощта по тези бедняшки улици, когато той забеляза за втори път черно камаро зад тях.

— Имаме опашка — каза той през рамо.

— Това са агенти на „Тифон“ — отвърна Сорая, без да погледне назад.

— Откъде знаеш?

Сред свистенето на вятъра той чу особеното метално изщракване на автоматичен нож. След това острието опря в гърлото му.

— Отбий — каза тя в ухото му.

— Ти си полудяла. Хвърли ножа.

Тя притисна по-силно острието на ножа.

— Прави каквото ти казвам.

— Не знам какво.

Тя го блъсна в гърба.

— По дяволите! Отбий веднага!

Той послушно намали. Черното камаро се приближи, боботейки, от лявата му страна и го притисна до тротоара. Сорая наблюдаваше със задоволство, когато Борн внезапно натисна с палеца си нерва от вътрешната страна на китката ѝ. Пръстите ѝ се разтвориха инстинктивно и той хвана падащия автоматичен нож за дръжката, затвори го и го прибра в якето си.

Камарото стриктно следваше указанията и застана косо до бордюра точно пред него. Задната врата се отвори и един въоръжен агент изскочи оттам. Борн завъртя рязко дръжките на кормилото, двигателят на мотоциклета изрева и той зави надясно напъряко през една поляна с изсъхнала трева, а после по тясна алея между две къщи.

Той чуваше викове зад себе си, блъскането на врата, гневното бучене на двигателя на камарото. Алеята обаче беше твърде тясна, за да може колата да последва мотоциклета. Можеше да се опитат да го засекат от другата страна, но той имаше решение и на това. Познаваше тази част на Вашингтон и бе готов да се обзаложи, че те не я познават.

Освен това трябваше да се справи със Сорая. Макар да ѝ бе отнел ножа, тя можеше да използва всяка част от тялото си като оръжие. И тя го правеше с точни и ефективни движения. Забиваше ставите на пръстите си в бъбреците му, удряше го с лакът в ребрата, дори се опита да извади окото му с пръст, очевидно отмъщавайки за това, което бе станало с клетия Том Хитнър.

Борн изтърпя всички атаки с мрачен стоицизъм, опитвайки да се защити, доколкото може, докато мотоциклетът се носеше по тясната алея между мръсните стени на сградите от двете страни. Кофи за боклук и пияници в безсъзнание бяха най-честите препятствия, които му се налагаше да заобикаля.

Трима младежи се появиха в края на алеята. Двамата носеха бейзболни бухалки, които размахваха с неприкрита заплаха. Третият насочи към него евтин пистолет, когато мотоциклетът се приближи.

— Дръж се! — изкрещя той на Сорая и усещайки ръцете ѝ да обгръщат здраво кръста му, се наклони назад, като измести рязко центъра на тежестта и същевременно форсира машината. Предното

колело се отдели от земята. Мотоциклетът се втурна срещу бандитите, ревейки като лъв в атака. Чу се изстрел, но долната част на мотоциклета ги защити. Борн изтръгна бухалката от ръцете на бандита отляво, удари с нея китката на третия тийнейджър и изби оръжието.

Те стигнаха до края на алеята, той се наведе напред, връщайки обратно мотоциклета на две колела точно навреме преди един остър завой надясно, надолу по улица, осеяна с боклук и пълна с улични кучета, които се разляха при оглушителното преминаване на харлея.

Борн каза:

— Сега можем да оправим...

Той не успя довърши. Сорая бе притиснала със сгънатата си ръка трахеята му и оказваше смъртоносен натиск.

ПЕТА ГЛАВА

— Проклет да си, проклет да си, проклет да си! — повтаряше Сорая монотонно като екскурсист.

Борн едва я чуваше. Той бе твърде зает да остане жив. Мотоциклетът фучеше със сто километра в час надолу по улицата, по грешен път, докато всичко това се случваше. Успя да избегне един стар форд, който надуваше клаксона, а отвътре някой сипеше ругатни. Междувременно закачи странично един линкълн, паркиран на отсрещния тротоар. Мотоциклетът се удари, подскочи, оставяйки дълга неравна черта на предния калник на континентала. Трахеята на Борн, почти напълно блокирана от задушаващата хватка на Сорая, не пропускаше въздух в дробовете му. Звезди проблеснаха в периферното му зрение и за части от секундата той загуби съзнание.

Дори и тогава той забеляза, че линкълнът се раздвижва, прави остър обратен завой и започва да преследва с висока скорост мотоциклета, който го е одрал. Отпред камион се движеше с грохот към него, заел по-голямата част от улицата.

Линкълнът рязко увеличи скоростта, а когато се изравни с него, затъмнените му прозорци се смъкнаха, появи се кръгло черно лице, което гледаше намръщено и ругаеше. След това се показва изгладнялото дуло на оръжие с рязана цев.

— Т'ва да ти е за урок, копеле!

Преди кръглоликият да успее да дръпне спусъка, Сорая го ритна с левия си крак. Носът на ботуша ѝ удари дулото на оръжието, то се отметна рязко нагоре и изстрелът се насочи към короните на дърветата, растящи край улицата. Борн се възползва от възможността, завъртя дръжките на кормилото и се понесе надолу по улицата право срещу огромния камион. Шофьорът видя самоубийствената им маневра и изпаднал в паника, завъртя остро волана, като същевременно натисна рязко и задържа спирачките. Камионът издаде виещ звук в знак на протест и се преобърна странично, препречвайки пътя.

Сорая видя смъртта да се приближава с бясна скорост, изкрещя на арабски и отпусна хватката си около врата на Борн, за да го обгърне отново през кръста.

Борн се закашля, вдишвайки живителна глътка въздух, наклони се изцяло надясно и изгаси мотора секунда преди да се врежат в камиона.

Викът на Сорая секна. Мотоциклетът падна настрани сред искри и пръски кръв от ожулената кожа на крака на Борн, докато те се плъзгаха към лудо въртящите се оси на камиона.

Борн включи двигателя, използвайки инерцията и тежестта на телата им, за да изправи отново мотоциклета.

Сорая, твърде замаяна, за да поднови незабавно атаката си, каза:
— Спри, моля те, спри веднага!

Борн не ѝ обърна внимание. Той знаеше какво прави.

* * *

Директорът разговаряше с Матю Лърнър, който го осведомяваше за подробностите около бягството на Хирам Чевик и ужасяващото развитие на случая.

— С изключение на Хитнър — каза Лърнър, — щетите са леки. Двама агенти с порезни рани и ожулвания — единият от тях е и с мозъчно сътресение. Трети агент е изчезнал. Минимални щети на птичката на земята — той имаше предвид хеликоптера, — никакви на тази във въздуха.

— Това стана на обществено място — каза Стария. — Беше аматьорско изпълнение.

— Какво, по дяволите, си мислеше Борн, като изкара Чевик навън?

Директорът погледна към портрета на президента, който висеше на една от стените в заседателната зала. На другата пък имаше портрет на предишния директор на ЦРУ. Първо те изцеждат до капка, а после поръчват портрета ти, помисли си той с горчивина. Годините минаваха покрай него, но в някои дни — като днес например — той усещаше как всяка песъчинка в пясъчния часовник го затрупва бавно и безнадеждно. Атлант с приведени рамена.

Директорът порови в някакви документи и вдигна един лист към светлината.

— Шефът на вашингтонската полиция се обади, също и шибаното ФБР. — Той впи поглед в Лърнър. — Знаеш ли какво искаха, Матю? Искаха да знаят дали могат да помогнат. Можеш ли да си представиш? Е, аз мога. Президентът се обади да попита какво, по дяволите, става, дали сме атакувани от терористи, дали трябва да тръгва за Оз.

Това бе другото име на тайната правителствена резиденция, секретното място, от което президентът и екипът му можеха да управляват страната в случай на мащабен извънреден случай.

— Казах му, че всичко е под контрол. Сега ти задавам същия въпрос и, за Бога, по-добре е да получа отговора, който искам.

— В края на краищата се връщаме отново към Борн — каза Лърнър, докато четеше набързо приготвените бележки, които шефът на канцеларията му бе дал в последния момент преди началото на срещата. — Най-новата история на ЦРУ е изпълнена с обърквания и катастрофи, които по някакъв начин винаги са свързани с Джейсън Борн.

Неприятно ми е да ти кажа, че съм те предпазил, но цялата тази бъркотия можеше да бъде избегната, ако не бе позволил на Линдрос да тръгне. Знам, че някога е бил полеви агент, но това е било преди време. Реакциите бързо се притъпяват от административните задължения. Той трябваше да си управлява агенцията. Кой ще я ръководи, ако е мъртъв? Провалът с Чевик бе пряк резултат от това, че „Тифон“ нямаше ръководител.

— Всичко, което казваш, е вярно, по дяволите. Не биваше да позволявам на Мартин да ме въвлеча в тази история. Катастрофа след катастрофа край Рас Дежен. Добре, поне този път Борн няма да се измъкне от контрол.

Лърнър поклати глава.

— Дали това е достатъчно?

— Какво имаш предвид?

— Все повече си мисля, че има реална възможност Борн да е замесен в бягството на Чевик.

Веждите на Стария се сключиха.

— Имаш ли доказателство за това?

— Работя по въпроса — каза Лърнър. — Но това е толкова логично. Бягството е било планирано предварително. Хората на Чевик имаха нужда той да излезе от килията и Борн свърши това доста ефикасно. Успяхме да се убедим в неговата ефективност.

Стария удари с ръка по масата.

— Ако той стои зад бягството на Чевик, кълна се, че ще го одера жив.

— Аз ще се погрижа за Борн.

— Търпение, Матю. За момента се нуждаем от него. Трябва да върнем Мартин Линдрос и сега Борн е единствената ни надежда. Отдел „Операции“ изпрати втория екип „Скорпиън“ да открие първия, загубихме и двата.

— Казах ти, че с моите контакти мога да събера малък екип от наемници, бивши сътрудници на Агенцията за национална сигурност, които сега са в частния сектор.

Директорът поклати глава.

— Тази идея бе мъртва от самото начало. Никога не бих позволил на група наемници, хора, които не познавам, които не са под мое командване, да участват в такава деликатна мисия.

— Но Борн... Проклятие, ти знаеш миналото му, и сега историята се повтаря. Той прави каквото си поиска, каквото му изнася и не му пука за никой друг.

— Всичко, което каза за Борн, е вярно. Лично аз презирам този човек. Той олицетворява това, което смятам за заплаха за организация като ЦРУ. Но знам нещо друго — той е лоялен към хората, с които е свързан. Мартин е един от тях. Ако някой може да го открие и измъкне, това е Борн.

В този момент вратата се отвори и се появи Ан Хелд.

— Сър, имаме вътрешен проблем. Достъпът ми до секретна информация е отменен. Обадих се на „Електронна сигурност“ и те казаха, че не е грешка.

— Точно така, Ан. Това е част от плана за реорганизация на Матю. Според него нямаш нужда от достъп до свръх-секретна информация, за да вършиш работата, която ти давам.

— Но, сър...

— Чиновническият персонал си има свое ниво на достъп до информация — каза Лърнър. — Оперативният има друго. Чисто и

ясно, без двусмислици. — Той погледна към нея. — Все още ли има проблем, мис Хелд?

Ан бе бясна. Погледна към Стария, но веднага разбра, че е безсмислено да очаква помощ от него. Тя оцени мълчанието, съучастието му като предателство към една връзка, която толкова дълго и упорито бе градила. Почувства се в правото си да се защити, но знаеше, че не му е нито времето, нито мястото.

Беше готова да затвори вратата, когато куриер от отдел „Операции“ се появи зад нея. Тя се обърна, взе лист хартия от него и се върна обратно.

— Току-що получихме доклад за изчезналия агент — каза тя.

През последните няколко минути директорът ставаше все по-мрачен.

— Кой е той? — рязко попита той.

— Сорая Мур — отговори Ан.

— Ето — каза Лърнър твърдо, — как да си върша работата, когато хора, върху които нямам контрол, правят каквото си искат? Това се дължи директно на Линдрос, сър. Ако ми поверите управлението на „Тифон“, поне докато той или бъде намерен, или бъде потвърдено, че е мъртъв...

— Сорая е с Борн — каза Ан Хелд на шефа си, преди Лърнър да успее да продължи.

— По дяволите! — избухна директорът. — Как се е случило това?

— Изглежда никой не знае — каза Ан.

Директорът се бе изправил, лицето му бе пламнало от гняв.

— Матю, смятам, че „Тифон“ се нуждае от изпълнителен директор. От този момент това си ти. Върви и веднага поemi работата.

* * *

— Спри мотоциклета — каза Сорая в ухото му.

Борн поклати глава.

— Все още сме твърде близо до...

— Веднага — Сорая опря острието на нож към гърлото му. — Сериозно ти говоря.

Борн свърна в една странична улица, качи мотоциклета на тротоара и пусна подвижната подпора. Когато двамата слязоха, той се обърна към нея и каза:

— За какво, по дяволите, бе всичко това?

В очите ѝ блестеше зле съдържан гняв.

— Ти уби Тим, ти, кучи сине.

— Какво? Как можа дори да си помислиш...?

— Ти каза на хората на Чевик къде е той.

— Ти си полудяла.

— Така ли? Твоя беше идеята да го изведеш от затворническия блок. Опитах се да те спра, но...

— Не съм убил Хитнър.

— Тогава защо не реагира, докато стреляха по него?

Борн не ѝ отговори, защото нямаше отговор. Спомни си момента, когато бе измъчван от звук и — той потри челото си — от омаломощаваща болка. Сорая бе права. Чевик избяга, Хитнър бе мъртъв. Как бе допуснал да се случи всичко това?

— Бягството на Чевик бе внимателно планирано, дори и по време. Но как? — казваше Сорая. — Откъде знаеха хората на Чевик къде е той? Откъде знаеха, ако ти не си им казал? — Тя поклати глава. — Трябваше да се вслушам по-внимателно в историите, че си излязъл извън всякакъв контрол. Имаше само двама души в цялото ЦРУ, които успя да заблудят: единият е мъртъв, а другият изчезнал. Ясно е, че не може да ти се има доверие.

С известно усилие Борн успя да сложи ред в мислите си.

— Има и друга възможност.

— Трябва да си много убедителен.

— Не съм се обаждал на никого, докато бяхме долу в килиите или навън.

— Може да си дал знак с ръка и какво ли не друго.

— Права си за начина, но грешиш за помагача. Спомняш ли си, че Чевик запали клечка?

— Как бих могла да забравя? — каза тя горчиво.

— Това бе сигналът за чакащия хамър.

— Точно това е въпросът, хамърът вече чакаше. Ти знаеше, защото ти си го организирай.

— Ако аз го бях организирал, щях ли да ти кажа за него? Помисли си, Сорая! Ти се обади на Хитнър да му кажеш, че излизаме навън. Хитнър е бил този, който се е обадил на хората на Чевик.

Смехът ѝ бе остър и ироничен.

— Какво, тогава значи един от хората на Чевик е застрелял Тим? За какъв дявол биха го сторили?

— За да прикрият напълно следите си. Ако Хитнър е мъртъв, не може да бъде заловен и да ги издаде.

Тя поклати упорито глава.

— Познавах Тим от дълго време, той не беше предател.

— Точно такива хора обикновено са предателите, Сорая!

— Млъкни!

— Може би не е бил предател по свое желание. Може би са го държали в ръцете си по някакъв начин.

— Не искам да чуя нито една дума повече срещу Тим. — Тя размаха заплашително ножа. — Просто се опитваш да спасиш собствената си кожа.

— Ти си абсолютно права, че бягството на Чевик е било планирано предварително. Но аз не знаех къде е държан Чевик — не знаех дори, че държите някого, докато ти не ми го каза десет минути преди да ме заведеш при Чевик.

Това я накара да млъкне. Тя го погледна странно, със същия поглед, който му направи впечатление, когато я видя за първи път в оперативния център на „Тифон“.

— Ако съм ти враг, защо те спасих от експлозията?

Тя потръпна леко.

— Не претендирам, че имам всички отговори.

Борн сви рамене.

— Ако вече си взела решение, може би не трябва да те обърквам с истината.

Тя пое въздух, ноздрите ѝ се разшириха.

— Не знам в какво да вярвам. Откакто дойде в „Тифон“...

Той протегна светкавично ръка и я обезоръжи. Сорая го гледаше с широко отворени очи, когато той обърна ножа и ѝ го подаде с дръжката към нея.

— Ако ти бях враг...

Взе ножа и го плъзна обратно в неопреновата кания отзад на кръста си.

— Добре, значи не си ти врагът. Но и Тим не е. Трябва да има друго обяснение.

— Тогава ще го намерим заедно — каза той. — Аз трябва да изчистя моето име, а ти това на Хитнър.

— Дай ми дясната си ръка — каза тя на Борн.

Хвана китката му и обърна ръката му с дланта нагоре. С другата си ръка тя допря острието на ножа до върха на показалеца му.

— Не мърдай.

С умело движение тя прокара острието по кожата му и отдели малко кръгче от полупрозрачен материал, толкова тънко, че Борн не го бе усетил или забелязал.

— Готово. — Тя го държеше под колебливата светлина на уличните лампи, за да може Борн да го разгледа. — Това е известно като НСУ. Наноелектронно следящо устройство според техниците от ДАРИА. — Тя имаше предвид Агенцията за изследователски проекти в сферата на отбраната към министерството на отбраната. — Използва нанотехнология — микроскопични сървъри. Затова те засякох толкова бързо с хеликоптера.

Борн наистина беше се учудил как хеликоптерът на ЦРУ го откри толкова бързо, но предположи, че са разпознали характерната форма на хамъра. Той се замисли за момент. Сега си спомни с поразителна яснота любопитния поглед на Тим Хитнър, докато четеше копието от телефонния разговор на Чевик: ето как му бяха прикачили устройството.

— Значи са смятали да ме следят по целия път до Рас Дежен, нали! — Той погледна Сорая, която прибра устройството в малка кръгла пластмасова кутийка и зави капачето.

Тя кимна.

— Заповед на директора.

— Толкова за обещанията да действам свободно — каза Борн горчиво.

— Сега си свободен.

— Благодаря.

— Какво ще кажеш да ми върнеш услугата?

— За какво става дума?

— Позволи ми да ти помогна.

Той поклати глава.

— Ако ме познаваше по-добре, щеше да знаеш, че работя сам.

Сорая го погледна, сякаш искаше да каже нещо, после промени решението си.

— Както ти самият спомена, вече си имаш сериозни проблеми със Стария. Ще се нуждаеш от вътрешен човек. Някой, на когото можеш да се довериш напълно. — Тя направи стъпка назад към мотоциклета. — Знаеш толкова сигурно, колкото това, че двамата стоим тук, че Стария ще се опита да те прецака по всякакъв начин.

ШЕСТА ГЛАВА

Ким Лъвет беше уморена. Бързаше да се прибере вкъщи при съпруга си, с когото бяха женени от шест месеца. Той бе твърде отскоро във Вашингтон и бяха твърде отскоро заедно, за да са се примирили вече с непоносимата раздяла, което се дължеше на естеството на работата на жена му.

Ким беше винаги уморена. Вашингтонският отдел за разследване на пожари нямаше нормално работно време. Затова агенти като Ким, умни, опитни и кадърни, бяха като хирурзи на бойното поле.

Ким отговори на обаждането на противопожарната служба във Вашингтон по време на кратката пауза в изтощителната къртовска работа по попълването на документите за множеството разследвания за пожари. Това бе един от малкото моменти през последните дни, когато тя си бе позволила да помисли за съпруга си — за широките му рамене, силните му ръце, голото му тяло. Унесът не продължи дълго. Тя взе оборудването си и потегли към хотел „Конститушън“.

Чу сирената, когато излезе навън. От „Върмънт Авеню“ и 11 улица до североизточния ъгъл на 20 улица и „Еф Стрийт“ беше не повече от седем минути. Хотелът бе заобиколен от полицейски коли и автомобили на пожарната, но огънят вече бе овладян. Водата се стичаше по фасадата от отворена рана в края на петия етаж. Колите на бърза помощ бяха си заминали, наоколо се усещаше острият, нервен мирис на пепел и пресъхващ адреналин, който бащата на Ким й бе описвал толкова добре.

Началник О'Грейди я чакаше. Тя излезе от колата, показва картата си и премина през полицейските заграждения.

— Лъвет — изсумтя О'Грейди.

Той бе едър, набит мъж с къса, но непокорна бяла коса и уши с размера и формата на дебела свинска пържола. Тъжните му воднисти очи я гледаха подозрително. Беше един от многото, които смятаха, че жени нямат място във вашингтонската противопожарна служба.

— Какво имаме тук?

— Експлозия и пожар. — О'Грейди вдигна поглед към зеещия отвор.

— Някой от нашите хора да е пострадал?

— Не е, но благодаря за вниманието. — О'Грейди избърса челото си с мръсна хартиена кърпичка. — Обаче има една жертва — вероятно обитателят на апартамента, но мога отсега да ти кажа, че от остатъците, които намерих, е невъзможно да се определи самоличността му. Освен това ченгетата казват, че един служител липсва. Голям късмет при такъв фойерверк.

— Ти предположи, че е бил гостът.

— Точно така. Пожарът беше необичайно силен и много трудно го угасихме. Затова повикахме отдела за разследване на пожари.

— Какво според теб е причинило експлозията? — попита тя.

— Е, не е бил проклетият бойлер — каза началникът кратко. Той се приближи до нея, миризмата на изгоряла гума и пепел се носеше от него на вълни. Когато отново проговори, гласът му бе тих, напрегнат. — Имаш един час, преди градската полиция да предаде всичко на тези от Вътрешна сигурност. А ти знаеш какво ще стане, когато тези момчета изпотъпчат всичко на местопрестъплението.

— Ясно — кимна Ким.

— Добре. Действай. Някакъв детектив Овъртън те чака.

Той се отдалечи със своята люлееща се, малко кривокрака походка.

Фоайето бе пълно с ченгета и пожарникари, които се въртяха наоколо. Полицайте разпитваха персонала и гостите на хотела, скупчени по ъглите като заговорнически групи. Пожарникарите мъкнеха оборудване по почернялата пътека на стълбището и мраморния под. Цареше нервност и обърканост като в блокирана мотриси на метрото в пиков час.

Ким взе асансьора и излезе в обгорелия и безлюден коридор на петия етаж. На входа на апартамента срещна Овъртън, прегърбен детектив с дълго, мрачно лице, който преглеждаше бележките си.

— Какво, по дяволите, е станало? — попита тя, след като се представи. — Някакви предположения?

— Може би имам. — Детектив Овъртън отвори бележника си. — Обитателите на този ъглов апартамент са били Джейкъб и Лев Силвър. Братя. Търговци на диаманти от Амстердам. Дошли са някъде към 7,45

ч. Знаем, защото са разговаряли за кратко с един портиер — той отгърна една страница — на име Томас. Единият Силвър е поръчал бутилка шампанско, имали са някакъв празник. След това Томас не ги е виждал. Кълне се, че не са напусkali хотела.

Те влязоха в апартамента.

— Можеш ли да ми дадеш някаква информация за причината на експлозията?

— Затова съм тук.

Тя надяна латексови ръкавици и се залови за работа. Бяха минали двадесет минути, когато откри епицентъра на експлозията и продължи, разширявайки периметъра на огледа около него. Обикновено взимаше проби от килима, защото ако е бил използван катализатор, той най-вероятно е силно запалима течност на основата на въглерода като терпентин, ацетон, нафта или подобни. Два издйнически знака: течността се просмуква в килима или дори под него. Можеше да използва и това, което обикновено се наричаше парофазен анализ — съкратено от газова хроматография с парофазен анализ, — който би могъл да улови следите от газовете, отделени се при запалването на катализатора. Тъй като всеки елемент имаше уникални характеристики, анализът не само можеше да определи дали е използван катализатор, но и какъв точно.

Тук обаче огънят е бил толкова силен, че бе унищожил килима и основата. Нищо чудно, че О'Грейди и хората му толкова трудно са го угасили.

Тя проучи всяко парче метал, всяка треска дърво, парче тъкан и купчина пепел. Отвори куфарчето с принадлежностите си и подложи части от тези вещества на безброй тестове. Останалото постави внимателно в стъклени контейнери, запечата ги с непрпусащи въздух запушалки и постави всеки контейнер в дунапрена, с който бе подплатено куфарчето.

— Сега мога да ти кажа със сигурност, че е използван катализатор — каза тя, като продължаваше да събира доказателства. — Няма да знам какъв точно е бил, докато не се върна в лабораторията, но съм категорична: не е използван обикновен катализатор. Тази горещина, този мащаб на разрушение...

Детектив Овъртън я прекъсна.

— Но експлозията...

— Няма следа от остатъци от експлозив — поясни тя. — Катализаторите имат точка на запалване, която често причинява експлозии. Но отново не мога да бъда сигурна, докато не направя тестове в лабораторията.

През това време тя разширяваше кръговете около центъра на експлозията.

Изведнъж приклепна и попита:

— Открихте ли защо пръскачките не са се включили?

Овъртън прелисти бележките си.

— Когато е пламнал пожарът, пръскачките са се включили на всички етажи на хотела, освен на този. Долу в мазето открихме, че някой е бърникал из системата. Трябваше да се обадя на електротехник, за да го открием, но явно е, че пръскачките на този етаж са били изключени.

— Така че цялата ситуация е била умишлена.

— Джейкъб и Лев са били евреи. Сервитьорът, който им донесъл бутилката шампанско — този, който е изчезнал, — е пакистанец. Следователно мой дълг е да предам това копеле на Вътрешна сигурност.

Тя го погледна.

— Мислиш, че този сервитьор е терорист?

Овъртън сви рамене.

— Аз бих заложил на бизнес отмъщение срещу братята Силвър, но със сигурност искам да знам, преди от Вътрешна сигурност да научат.

Ким поклати глава.

— Организацията е твърде сложна за терористична атака.

— Диамантите са вечни.

Тя се изправи.

— Нека да видим тялото.

— Тяло е силно казано за това, което намерихме.

Той заведе Ким в банята и заедно се взряха в късчетата обгорени кости, пръснати край порцелановата вана.

— Няма дори скелет — Ким внимателно огледа помещението. — Това е или Джейкъб, или Лев Силвър. Но къде е другият брат?

— Може да е станал на пепел?

— При тази горещина определено е възможно — каза тя.

— Ще ми отнеме дни, ако не и седмици, да пресея останките за пепел от човешко тяло. Но може и да не открия нищо.

Ким знаеше, че той е преровил целия апартамент, но и тя сама мина по всяко ъгълче и кътче.

Овъртън погледна нервно часовника си, когато се върнаха в банята.

— Това много дълго ли ще продължи? Нямам време.

Ким влезе във ваната, осеяна с пепел и частици обгорени кости.
— Какво става между теб и тези от Вътрешна сигурност?

— Нищо, аз само... — Той сви рамене. — Пет пъти се опитвах да стана агент на Вътрешна сигурност. И петте пъти ме отхвърляха. Това е залогът ми в този случай. Ако им покажа какво мога, ще трябва да ме вземат, когато пак кандидатствам.

Ким лазеше наоколо с оборудването си.

— Тук е имало катализатор, както и в другата стая. Както виждаш, порцеланът понася силната жега по-добре от всичко останало, дори от някои метали. — Тя продължи нататък. — Тъй като са тежки, катализаторите се просмукват. Затова ги търсим в основата на килима или между пукнатините на дървения под. Тук ще потърсим в най-ниската точка на ваната. Той би се просмукал в канала.

Тя взе проби от канала, като вкарваше все по-дълбоко тампоните, които вадеше от комплекта си с принадлежности. Изведнъж се спря. Измъкна тампона, постави го в плик и го сложи настрана. След това насочи ксеноновата светлина на малко фенерче в дупката.

— Я, какво имаме тук?

Тя вкара малки клещи в канала. Миг по-късно ги извади. Захванатото между стоманените издължени краища им изглеждаше доста познато.

Детектив Овъртън се надвеси над ваната.

— Два зъба на един от братята Силвър.

Ким ги проучваше внимателно на студената ярка светлина на фенерчето.

— Може би — мръщеше се тя. — А може би не — помисли си.

* * *

Боядисаната в маслинозелено къща в самия край на 7 улица не се различаваше особено от съседите си — неприветлива, овехтяла, нуждаеща се от нова веранда. Дясната част от къщата все още се държеше, но останалата бе унищожена от пожар преди много време. Протърканата веранда в момента се обитаваше от група тийнейджъри, които слушаха силно хип-хоп от очукан касетофон. Осветяваше ги трепкащата светлина на развалената улична лампа.

Младежите пристъпиха като един напред, когато мотоциклетът спря на тротоара пред къщата, но Борн им даде знак да останат на място, докато той и Сорая слизаха от мотора.

Борн, без да обръща внимание на скъсания десен крачол и на кръвта, която се стичаше през него, махна с юмрук на най-високия от младежите. — Как вървят нещата, Тайрон?

— Вървят — каза Тайрон. — Знаеш как е.

— Това е Сорая Мур.

Тайрон погледна Сорая с големите си черни очи.

— Дерон ще побеснее. Никой не бива да идва тук, освен теб.

— Това е моя работа — каза Борн. — Аз ще се оправя с Дерон.

В това време входната врата на къщата се отвори. Висок, слаб, привлекателен мъж с кожа с цвят на светло какао излезе на входа.

— Джейсън, какво, по дяволите, става? — намръщен, Дерон се приближаваше към тях. Беше облечен в джинси и карирана работна риза с навити до лакътя ръкави. Изглежда, не усещаше студа. — Знаеш правилата. Самият ти и баща ми сте ги определили. Никой, освен теб не идва тук.

Борн застана между Дерон и Сорая.

— След около два часа трябва да хвана полета си за Лондон — каза Борн тихо. — Имам проблеми. Нуждая се от нейната помощ толкова, колкото и от твоята.

Дерон се приближи с дълги провлачени крачки. Сега той бе достатъчно близо до Сорая, за да види тя пистолета в ръката му. И то не какъв да е, а „Магнум 357“.

Когато тя несъзнателно понечи да отстъпи назад, Дерон произнесе с изискан британски акцент:

— *Ах, кой е тук? Приятел или враг, кажи ми, друже: кой е победител, Йорк или Уорик? Но защо ли питам — туй тяло изпосечено, тез кърви, таз слабост, туй заглъхващо сърце ми казват,*

че след малко ще предам останките си тленни на пръстта, а на врага — честта от тази битка!

Сорая отговори:

— Виж кой е! Боят свършил е, така че и враг да е, бъди човечен с него!^[1]

— Виждам, че познаваш Шекспир — каза Дерон.

— Хенри VI, трета глава, една от любимите ми книги в училище.

— Но дали битката наистина е свършила?

— Покажи му устройството — каза Борн.

Сорая му подаде малката овална кутия.

Дерон прибра магнума в колана на джинсите си и протегна деликатната си ръка с дълги пръсти на хирург или на джебчия, за да отвори кутията.

— О! — очите му светнаха, когато измъкна преподавателя, за да го разгледа.

— Най-новото проследяващо устройство на ЦРУ — каза Борн.

— Тя махна това малко дяволско нещо от мен.

— По проект на ДАРПА — каза Дерон. Той почти премлясна от удоволствие. Нищо не можеше да го впечатли повече от някоя нова технология.

* * *

Дерон не беше нито хирург, нито джебчия, информира Борн Сорая, когато го последваха в маслинозелената къща. Той бе един от най-добрите фалшификатори в света. Картините на Вермеер бяха неговата специалност. Той боравеше много умело със светлината, но всъщност можеше да възпроизведе на практика всичко и често го правеше за астрономически суми. Всеки от клиентите му казваше, че работата му си струва цената. Той се гордееше с това, че клиентите му са доволни.

Дерон ги въведе в антрето и затвори входната врата зад тях. Неочакван кънтящ звук стресна Сорая. Това не беше обикновена врата, макар че не изглеждаше по-особено отвън. От вътрешната страна метална обшивка отразяваше топлата светлина на лампите.

Сорая се огледа удивена. Стояха пред вита дъбова стълба, отляво имаше коридор. Вдясно беше голяма всекидневна. Полираният дървен под бе застлан със скъпи персийски килими, по стените висяха великолепни шедьоври на изобразителното изкуство — Рембранд, Вермеер, Ван Гог, Моне, Дега, много други. Разбира се, това са фалшификати, нали? Тя се вгледа в тях отблизо и макар да не беше специалист, си помисли, че всички са брилянтни. Беше сигурна, че ако ги види в музей или на пазар, няма да се усъмни в тяхната автентичност. Тя се взря по-внимателно. Освен ако някои наистина не са оригинали.

Обръщайки се, видя, че Дерон бе притиснал Борн в топла прегръдка.

— Нямах възможност да ти благодаря за това, че дойде на погребението — каза Борн. — Това означаваше много за мен. Знаем колко си зает.

— Скъпи приятелю, в живота има неща, които са по-важни от бизнеса — каза Дерон с тъжна усмивка, — без значение колко неотложен или печеливш е той. — След това отстрани леко Борн. — Първо трябва да се погрижим за крака ти. Нагоре по стълбите, първата врата вдясно. Знаеш какво да правиш. Измий се. Горещо има и нови дрехи за теб. — Той се ухили. — При Дерон всичко е първо качество.

Сорая последва Дерон по един коридор с жълти плочки, през голяма кухня, в помещение, което някога е било едновременно умивалня и килер. Тук имаше високи до кръста шкафове с поцинковани плотове, върху които бяха струпани компютри, купчини от неизвестни електронни уреди и какво ли не още.

— Знаем какво му е нужно — каза Дерон, сякаш Сорая не беше там. Той започна методично да отваря вратите и чекмеджетата на шкафовете, като вадеше някакви неща оттам.

Сорая гледеше смаяна през рамото му безбройните носове, уши и зъби. Протегна се и взе един нос, като го завъртя в ръката си.

— Не се притеснявай — каза Дерон. — Направени са от латекс и порцелан.

Той вдигна нещо, което изглеждаше като част от зъбен мост.

— Като истински са, нали? — Той й посочи един резец. — Всъщност няма особена разлика между тази протеза и истинските коронки, освен тук отвътре. Истинската коронка има малка

вдлъбнатина, за да пасне върху изпиления зъб. А тази е просто порцеланова фасета, която се поставя върху нормален зъб.

Сорая не можа да се сдържи и сложи латексовия нос, което накара Дерон да се разсмее. Той порови в друго чекмедже и й подаде много по-малък нос, който й пасна по-добре, когато го закрепил с малко театрално лепило.

— Разбира се, при нужда трябва да използваш друг вид лепило и, естествено, грим, за да прикриеш ръбовете на протезата.

— Ами, ако се изпотеш или... да речем, трябва да плуваш?

— Това не е грим на Шанел — каза Дерон през смях. — Веднъж нанесеш ли го, ще можеш да го отстраниш със специален разтворител.

Борн се върна, когато Сорая сваляше фалшивия нос. Раната на крака му бе почистена и превързана, а той облечен в нови панталони и риза.

— Сорая, трябва да поговорим.

Тя го последва в кухнята. Застанаха срещу огромния фризер до стената, която бе най-отдалечена от лабораторията на Дерон.

— Приятно ли си прекарахте с Дерон, докато ме нямаше?

— Питаш дали се е опитал да изкопчи информация от мен?

— Имаш предвид дали съм го помолил да изкопчи информация от теб.

— Точно така.

— Всъщност не съм.

— Не се е опитвал.

Последва пауза.

— Трудно ми е да започна. — Борн изучаваше лицето й. — Ти и Тим близки ли бяхте?

Тя обърна глава настрани и прехапа устни.

— Какво те интересува? За теб той е предател.

— Сорая, изслушай ме, или е бил Тим Хитнър, или аз. Знаем, че не съм аз.

Изречението й бе преднамерено враждебно.

— Каж ми тогава защо изведе Чевик навън?

— Искан да усети вкуса на свободата, от която бе лишен.

— Това ли е? Не ти вярвам.

Борн се намръщи. Той не за пръв път след смъртта на Мари се замисли дали преживяната травма не бе изкривила по някакъв начин

преценките му.

— Мисля си, че е вярно.

— Забрави дали ти вярвам или не — каза рязко тя. — Как според теб ще реагира Стария?

— Какво значение има? Стария мрази хора като мен, които според него застрашават останалите.

Тя се загледа в ботушите си и поклати глава. Пое въздух и го изпусна.

— Аз номинирах Тим за „Тифон“, сега той е мъртъв.

Борн не реагира. Той беше боец, какво очакваше тя?

Сълзи и съжаления? Не, но дали една малка проява на емоция щеше да нарани самочувствието му? Тя си спомни за скорошната смърт на жена му и се почувства засрамена.

Сорая прочисти гърлото си, но остана обърквана.

— Ние бяхме съученици. Той бе едно от момчетата, на които момичетата се подиграваха.

— Но не и ти?

— Аз не бях като другите момичета. За мен той бе сладък и уязвим. Испитах нещо. — Тя сви рамене. — Той обичаше да говори за детството си, бе израснал в провинцията, в Небраска. Сякаш слушах разкази за друга държава.

— Той не беше подходящ за „Тифон“ — каза Борн направо.

— Той не беше подходящ за полеви агент, това е истина — каза тя също толкова директно.

Борн пхна ръце в джобовете си.

— И докъде ще ни доведе всичко това?

Тя трепна, сякаш я беше убол с върха на автоматичния й нож.

— Всичко това?

— Спасихме си взаимно живота, ти се опита да ме убиеш два пъти. Изводът е, че не си вярваме.

Очите й, големи и пълни със сълзи, се впиха в неговите.

— Аз ти дадох проследяващото устройство, ти ме доведе тук при Дерон. Какво е твоето определение за доверие?

— Ти направи снимки на Чевик, докато бе задържан — каза Борн.

Тя кимна, очаквайки продължението. Какво щеше да поиска от нея? Какво искаше тя от него? Тя знаеше, разбира се, но бе твърде

болезнено да го признае пред себе си.

— Добре, обади се на „Тифон“. Накарай ги да качат снимките на твоя телефон. — Той започна да крачи по коридора, а тя го следваше стъпка след стъпка — След това да качат шифъра, който Хитнър взе от Чевик.

— Забравяш, че всичко в ЦРУ все още е блокирано. Това включва и трансфера на данни.

— Можеш да ми намериш това, което искам, Сорая. Вярвам в теб.

Любопитство се мярна отново в очите ѝ, после изчезна, сякаш никога не го е имало. Тя вече се опитваше да се свърже с „Тифон“, когато влязоха в работното помещение на Дерон — Г-образно пространство, отделено от старата кухня и килера. Студиото бе на горния етаж, там, където имаше най-много светлина. А самият Дерон, надвесен над една работна маса, изучаваше проследяващото устройство.

Никой в „Тифон“ освен директора му нямаше право да изпраща класифицирана информация по време на блокирането на централата заради извънредна ситуация. Сорая знаеше, че ще трябва да потърси някъде другаде, за да получи това, от което Борн се нуждаеше.

Тя чу гласа на Ан Хелд.

— Слушай, Ан, нужна ми е помощта ти.

— Наистина ли? Дори не искаш да ми кажеш къде си.

— Това няма значение. Не съм в опасност.

— Добре, това е донякъде успокоително. Защо устройството престана да предава?

— Не знам. — Сорая внимаваше гласът ѝ да не трепне. — Може да е дефектно.

— След като си все още с Борн, не е трудно да разбереш.

— Ти си луда. Не съм толкова близка с него.

— Но все пак се нуждаеш от услуга. Казвай.

Настъпи мълчание.

— Защо никога не ме молиш за нещо лесно?

— Мога да помоля други хора за такива неща.

— И това е вярно. Ако ме хванат...

— Ан, смятам, че имаме следа към Чевик, но имаме нужда от информация.

— Добре — каза Ан. — Но в замяна ще трябва да разбереш какво се е случило с проследяващото устройство. Ще трябва да обясня на Стария нещо, което да го задоволи. Той е решил, че ще хвърчат глави, и искам да съм сигурна, че няма да е моята.

Сорая се замисли, но не успя да предложи друг вариант. Тя просто ще трябва да даде на Ан някакво по-достоверно обяснение. — Добре. Смятам, че мога да измисля нещо.

— Между другото, Сорая, що се отнася до новия заместник-директор на управлението, на твое място бих си пазила гърба. Той не е настроен добре нито към Линдрос, нито към „Тифон“.

— Благодаря, Ан. Много благодаря.

* * *

— Готово — каза Сорая. — Данните са качени успешно.

Борн взе нейния телефон, даде го на Дерон, който се откъсна от играчката си, за да включи телефона в компютъра и да качи файловете.

Лицето на Чевик се появи на един от многото монитори.

— Разполагайте се.

Дерон се задълбочи отново в проучването на устройството.

Борн седна на един стол и дълго време разглеждаше снимките. Усецаше присъствието на Сорая, надвесена над лявото му рамо. В него изплува — какво? — призрактът на някакъв спомен. Разтри слепоочията си, опитвайки се да върне спомена, но проблясъкът изчезна в мрака. Обзе го лека тревога, но снимките с лицето на Чевик отново погълнаха вниманието му.

Нещо в него го смущаваше — не някоя отделна черта, а цялостното изражение преминаваше през паметта му като сянка, но веднага му се изплъзваше. Борн увеличаваше една след друга частите от лицето на Чевик — уста, нос, вежди, слепоочия, уши. Но това само натика живия спомен още по-дълбоко в непознатите дълбини на съзнанието му. Стигна и до очите — златистите очи. Имаше нещо в лявото око. Увеличи образа и видя полумесец от светлина във външния край на ириса му. Увеличи го повече, но резолюцията го подведе и образът се замъгли. Намали го отново, докато светлият полумесец се проясни. Той бе наистина миниатюрен. Можеше да не означава нищо

— просто отражение на осветлението в килята. Но защо бе в ъгъла на ириса му? Ако беше отражение, светлината щеше да е по-близо до центъра на окото, където очните ябълки са най-изпъкнали и следователно е най-вероятно да уловят светлината. Беше в края, където...

Борн се усмихна на мислите си.

Телефонът на Сорая иззвъня. Тя проведе кратък разговор, след което каза:

— Предварителните данни на криминолозите сочат, че хамърът е бил натъпкан с С4.

Той се обърна.

— Затова не реагираха.

— Чевик и хората му са били атентатори самоубийци.

— А може би не. — Той се обърна към снимката и посочи миниатюрния светъл полумесец. — Виждаш ли това? Това е отражение от ръба на контактна леща, която се е повдигнала леко над повърхността на ириса и е уловила светлината. Сега погледни към зеницата. Забележи малкото петънце от златистото, което е навлязло в дъгата на зеницата отляво. Това е възможно само ако Чевик е носил цветни лещи.

Борн я погледна изпитателно.

— Защо Чевик ще се дегизира, освен ако не е бил Чевик?

Той очакваше отговора ѝ.

— Сорая?

— Мисля.

— Дегизировката, внимателното планиране, умишлената бомбена атака.

— В джунглата — каза тя — само хамелеон може да забележи друг хамелеон.

— Да — каза Борн, взирайки се в снимката. — Мисля, че това пред нас е Фади.

Отново пауза, този път по-кратка. Мозъкът ѝ работеше трескаво.

— Значи е вероятно „Чевик“ да не е умрял при взрива — изрече тя най-сетне.

— Дори много вероятно. — Борн се замисли. — Той едва ли е имал много време да се измъкне от хамъра. Не беше пред погледа ми

само докато подкарвах мотоциклета. Това означава преди пресечката на 23-та и „Конститушън“.

— Може би го е чакала друга кола.

— Провери, но честно казано, съмнявам се — каза Борн. Сега той разбра защо Фади е използвал лесно разпознаваемия хамър. За да бъде проследен и в края на краищата обграден от агенти на ЦРУ. За да нанесе максимални поражения. — Няма начин да е предвидил къде точно трябва да се измъкне.

Сорая кимна.

— Ще го проследя от точката, когато Фади се качи в хамъра. — Тя вече звънеше на „Тифон“. — Ще изпратя веднага двата екипа, които да проверят. — Тя даде инструкции, изслуша мрачно това, което й говореха, след което прекъсна връзката. — Джейсън, трябва да ти кажа, че има все по-големи вътрешни разногласия. Директорът е страхотно разгневен заради провала с Чевик. И обвинява теб.

— Естествено — Борн поклати глава. — Ако не беше Мартин, аз нямаше да имам нищо общо с управлението или с „Тифон“. Но той е мой приятел — вярваше ми, бореше се за мен, когато агенцията ми беше вдигнала мерника. Аз няма да го изоставя. Но се кълна, че това ще бъде последната ми мисия за ЦРУ.

* * *

За Мартин Линдрос сенките се стопиха в облаци, отразяващи се в спокойните води на езерото. Имаше смътно усещане за болка, каквото човек изпитва на стола на зъболекаря, когато му лекуват зъб с упойка. Далечната болка не го смути. Той бе твърде съсредоточен върху това да измъкне пъстървата, закачена на края на въдицата му. Нави влакното, вдигна високо пръчката, която се изви като дъга, след това нави още. Както го беше учил баща му. Това бе начин да омаломощи рибата, дори и най-силната. С дисциплина и търпение всяка риба, хваната на въдицата, може да бъде измъкната.

Сенките се трупаха над него, закривайки слънцето. Засилващият се хлад го накара да се концентрира още повече върху рибата.

Бащата на Линдрос бе го научил и на много други неща. Мъж с безброй таланти, Оскар Линдрос бе основател на „Волтлайн“, най-

добрата частна охранителна фирма в света. Клиенти на „Волтлайн“ бяха огромни концерни, чийто бизнес често отвеждаше служителите им в опасни части на света. Оскар Линдрос или някой от хората му, лично обучени от него, бяха винаги на място, за да ги защитят.

Линдрос се наведе от лодката, за да види проблясващата с всички цветове на дъгата сребриста кожа на пъстървата. Тази беше голяма. По-голяма от всяка друга, която бе хващал досега. Тя се мяташе, но Линдрос успя да разгледа триъгълната ѝ глава, костеливата зяпаща уста. Той вдигна пръчката и пъстървата излезе наполовина от водата, опръсквайки го с капчици вода.

Още отрано Мартин Линдрос бе развил интерес към шпионажа. Излишно е да се споменава, че това желание поласка баща му. И така, Оскар Линдрос се постара да научи сина си на всичко, което знаеше за нелегалната дейност. Най-важното сред тези умения беше как да оцелее, ако бъде заловен или измъчван. Всичко е в ума, казваше Оскар Линдрос на сина си. Трябва да обучиш ума си да се изолира от външния свят. Трябва да го научиш да изолира онези части на мозъка, които предават болката. За да го сториш, трябва да си представиш конкретно време и място, трябва да направиш това място истинско — толкова истинско, че да го усещаш с петте си сетива. Трябва да отидеш там и да останеш, докато отmine. В противен случай или ще се пречупиш, или ще полудееш.

Това бе мястото, където се намираше Мартин Линдрос, откакто бе пленен от „Дуджа“, доведен тук, където тялото му сега лежеше потръпващо и кървящо.

Линдрос най-сетне успя да извади пъстървата от езерото. Тя пляскаше и дишаше с отворена уста на дъното на лодката, окото ѝ се вираше в него, докато постепенно посивя. Той се наведе и откачи куката от твърдия хрущял около устата на пъстървата. Колко риба беше извадил, откакто бе излязъл с лодката? Не можеше да каже, тъй като рибите не се задържаха дълго след това. Те не му трябваха, след като веднъж ги бе хванал.

Той нагласи стръвта и метна въдицата в езерото. Трябваше да продължи да го прави, да продължи да лови риба. В противен случай болката, неясен облак на хоризонта, щеше да го връхлети с яростта на ураган.

* * *

Седнал в бизнес класата на нощния полет за Лондон, Борн постави табелката „Моля, не ме безпокойте“, извади джобната игрална конзола „Сони PSP3“, която Дерон му даде, с увеличена памет и екран със свръхвисока разделителна способност. Твърдият диск бе наблъскан с куп нови екстри, измислени от Дерон. Той може и да си изкарваше парите с фалшифициране на произведения на изкуството, но истинската му любов бе да измисля нови миниатюрни устройства. Оттам идваше и интересът му към проследяващото устройство, което сега Борн държеше скрито на сигурно място в куфарчето си.

Дерон бе осигурил на Борн три различни паспорта, освен собствения му дипломатически паспорт от ЦРУ. На всяка от снимките, които Дерон бе направил, Борн изглеждаше съвсем различен. Той носеше със себе си грим, цветни лещи и какво ли не още заедно с един от пистолетите от ново поколение на Дерон, направен от пластмаса с гумено покритие. Според Дерон облечените с кевлар гумени куршуми могат да повалят и слон, ако го улучат на точното място.

Борн извади снимката на „Хирам Чевик“ — Фади. Колко ли други самоличности е приемал този специалист в дегизирането през годините? Камери за наблюдение и затворени телевизионни системи на обществени места сигурно са записвали образа му, но той без съмнение е изглеждал различен всеки път. Борн поиска от Сорая да провери всички налични записи или снимки от обществените места точно преди и след атаките на „Дуджа“, да сравни лицата, заснети на тях, с тази снимка на Чевик, макар да не хранеше особени надежди, че тя ще открие нещо. През годините самият той бе сниман от камери за наблюдение, но това не го притесняваше, тъй като хамелеонът изглежда различно всеки път. Никой не би могъл да забележи никакви прилики, той бе абсолютно сигурен в това. Така бе и с Фади, Хамелеона.

Той дълго се взираше в лицето, но скоро умората надделя и той заспа...

... Мари върви към него покрай големи акациеви дървета по калдъръмена улица. Във въздуха се носи остър солен аромат като от

бурно море. Влажен бриз повдига косата от ушите ѝ и я развява като знаме.

Той ѝ говори: Можеш да ми намериш това, което искам. Вярвам в теб.

В очите ѝ има страх, но и смелост, и решителност. Тя ще направи каквото той иска въпреки опасността. Сигурен е. Кимва ѝ за довиждане и тя изчезва...

Той се намира на същата улица с високите акации. Спуска се, носейки се във въздуха като с парашут. Тича по някакъв плаж през нощта. Отляво се вижда черна линия от павилиони. Той носи... нещо в ръцете си. Не, не нещо. Някого. Навсякъде кръв, вените му пулсират. Бledo лице, затворени очи, едната буза лежи на ръката му. Той тича по плажа, ужасно беззащитен. Нарушил е споразумението със самия себе си и заради това всички те ще умрат: той, фигурата в ръцете му... младата жена, потопена в кръв. Тя му казва нещо, но той не чува думите ѝ. Тичащи стъпки зад него и мисълта, ясна като луната, носеща се ниско в небето: Предадени сме...

* * *

Когато Матю Лърнър влезе в секретарската стая пред кабинета на директора, Ан Хелд се забави, преди да вдигне поглед. Тя не работеше върху нищо особено. Всъщност нищо, което да изисква вниманието ѝ, но беше важно Лърнър да си мисли така. В частни разговори Ан сравняваше секретарското помещение пред кабинета на Стария с крепостен ров около кулата на замък, а тя бе хищникът с дълги зъби, който плуваше в него.

Когато сметна, че Лърнър е чакал достатъчно дълго, тя вдигна поглед, усмихвайки се студено.

— Казахте, че директорът иска да ме види.

— Всъщност аз исках да ви видя. — Ан се изправи, прокарвайки ръце по бедрата си, за да изглади всяка гънка, която може да се е появила, докато е седяла. Нейният съвършен маникюр хвърляше перлени отблясъци. — Искате ли да изпием по кафе? — каза тя, докато прекосяваше стаята.

Лърнър свъси вежди.

— Мислех, че вие, британците, обичате чай.

Тя задържа вратата отворена, за да мине той.

— Само едно от многото погрешни мнения, които имате за мен.

В облицования с метал асансьор, който отиваше надолу към столовата на ЦРУ, се възцари мълчание. Ан гледаше право напред, докато Лърнър без съмнение се опитваше да разбере за какво е всичко това.

Столовата не приличаше на никоя друга в правителствените учреждения. Атмосферата бе приглушена, подовете застлани с дебели килими в „президентско синьо“. Стените бяха бели, пейките и столовете облицовани с червена кожа. Таванът бе изолиран с акустични плоскости, които заглушаваха всички звуци и по-специално гласове. Сервитьори с жилетки се носеха уверено и безшумно по широките пътеки между масите. Накратко, заведението напомняше по-скоро клуб за джентълмени, отколкото ведомствена столова.

Управителят веднага забеляза Ан и заведе двамата до кръглата ъглова маса на директора, заобиколена почти отвсякъде от пейки с високи облегалки. Кафето им бе сервирано и Ан и Лърнър бяха оставени дискретно сами.

Лърнър разбърка захарта в кафето си.

— Е, за какво става дума?

Тя отпи глътка от черното кафе, прокара течността през устата си, сякаш бе хубаво вино, след което, удовлетворена, преглътна и остави чашата си.

— Пийте, Матю. Това е етиопско кафе. Силно и гъсто.

— Още едно правило, което въведох, мис Хелд. Не се обръщаме един към друг на малки имена.

— Проблемът с някои силни кафета — каза тя, без да му обърне внимание — е, че могат да бъдат доста киселинни. Твърде много киселина ще обърне силата срещу самата нея, обърквайки цялата храносмилателна система. Дори може да прогори дупка в стомаха. Когато това стане, кафето трябва да бъде изхвърлено.

Той се облегна назад.

Какво означава това?

Той знаеше, че тя не говори за кафето.

Тя си позволи очите ѝ да се спрат на лицето му за момент.

— Вие откога сте назначен за заместник-директор, отпреди шест месеца? Промяната е трудна за всички. Но има някои правила, които не могат...

— Преминете към същината.

Тя отпи още една глътка кафе.

— Не е добър тон, Матю, да злословите за Мартин Линдрос.

— Така ли? И какво го прави толкова специален?

— Ако бяхте на този пост по-дълго, нямаше да има нужда да питате.

— Защо говорим за Линдрос? Той по всяка вероятност е мъртъв.

— Не знаем това — каза Ан кратко.

— Всъщност ние не говорим за работата на Линдрос, нали, мис Хелд?

Тя неволно се изчерви.

— Нямахте основание да намалите нивото ми на достъп.

— Заблуждавате се, че постът ви позволява много, вие сте само обслужващ персонал.

— Аз съм дясната ръка на директора. Ако той се нуждае от сведения, аз му ги предоставям.

— Прехвърлям О'Райли от отдел „Операции“. Отсега нататък той ще отговаря за всички сведения, от които Стария се нуждае. — Лърнър въздъхна. — Виждам изражението на лицето ви. Не приемайте тези промени лично. Това е стандартна оперативна процедура. Освен това ако към вас има особено отношение, другият обслужващ персонал ще започне да негодува. Негодуванието поражда недоверие, а това е нещо, което не можем да толерираме.

Той отмести чашата си.

— Дали вярвате или не, мис Хелд, но ЦРУ е умираща институция. Тя е такава от години. Това, от което се нуждае най-много, е клизма. Това съм аз.

— Мартин Линдрос отговаряше за реформирането на ЦРУ — каза тя с леден глас.

Линдрос е слабото място на Стария. Неговият начин не е правилният. Моят е. — Той се усмихна, докато се изправяше. — О, и още нещо. Не си позволявайте никога да ме заблуждавате отново. Обслужващият персонал не трябва да губи времето на заместник-директора с кафе и лични мнения.

* * *

На „Върмънт Авеню“, в лабораторията в централата на Отдела за разследване на пожари, Ким Лъвет правеше най-важния от тестовете си. Тя прехвърляше твърдите вещества, които бе събрала в апартамента на петия етаж на хотел „Конститушън“, от плътно затворените епруветки в апарата за газова хроматография. Тъй като всички известни катализатори са силно запалими течни въглеводороди, газовете, които съединенията отделяха, често можеха да се запазят часове по-късно. Целта бе да се уловят газовете, излъчвани от твърдия материал, който е бил пропит с катализатора: късчета обгоряло дърво, нишки от основата на килима, които тя бе издърпала със зъболекарски инструмент. След това тя щеше да направи хроматографски анализ на всеки от газовете въз основа на техните индивидуални точки на кипене. Така щеше да определи вида на катализатора.

Ким вкарваше дълги игли в капака на всеки контейнер, изтегляше газовете, които се бяха отделили над твърдия материал, инжектираше ги в цилиндъра на газовия хроматограф, без да имат досег с въздуха. След като се увери, че настройките са наред, натисна ключа, който щеше да започне процеса на разделяне и анализ.

Водеше си бележки за датата, времето и номера на пробата, когато чу вратата на лабораторията да се отваря шумно и видя детектив Овъртън да влиза. Той бе облечен в сив балтон и носеше две картонени чаши с кафе. Остави едната пред нея и тя му благодари.

Той изглеждаше по-навъсен от преди.

— Нещо ново?

Ким отпи от чашата и се наслади на сладкото парене на кафето в устата и гърлото си.

— Ще знаем след малко какъв катализатор е използван.

— Какво ще ми помогне това?

— Мислех, че предаваш случая на Вътрешна сигурност?

— Гадни копелета. Двама агенти дойдоха в кабинета на капитана ми тази сутрин и изискаха бележките ми — каза детектив Овъртън. — Не че не го очаквах. Направих две копия, тъй като смятам да реша случая и да им натрия носовете.

Прозвуча сигнал.

— Готово. — Ким се обърна към апарата. — Резултатите са готови. Тя погледна данните от хроматограмата. — Въглероден дисулфид. — Интересно. Обикновено не откриваме точно този катализатор в случаи на палежи.

— Тогава защо е бил избран тъкмо този?

— Предполагам, защото развива по-висока температура и има експлозивна граница с 50 процента по-висока от други катализатори. Спомни си, че намерих катализатор на две места — в банята и под прозорците. Това ме заинтригува и сега знам защо. Хроматограмата ми даде два отделни резултата. Това, което е използвано в банята, е въглероден дисулфид. Но на другото място, във всекидневната, близо до прозорците, намерих друго съединение, по-сложно и необичайно.

— Какво например?

— Не е експлозив. Нещо по-интересно. Трябва да проверя още някои неща, но открих, че това е въглеродно съединение, което противодейства на веществата, забавящи огъня. Това обяснява как завесите са се запалили и защо експлозията е разбила прозорците. Като се има предвид захранването на пламъците с кислород и изваждането от строя на пръскачките, на практика са били гарантирани максимални щети за минимално време.

— Затова не открихме нищо, нито скелет или комплект зъби, за да идентифицираме със сигурност тялото. — Той потърка наболата си брада. — Тези, които са го подготвили, са помислили за всичко, нали?

— Може би не за всичко. Ким вдигна двата порцеланови зъба, които бе извадила от канала на ваната. Тя ги бе почистила от пепелта, така че те блестяха с цвят на слонова кост.

— Опитваме се да намерим чрез нашите канали в Амстердам дали Джейкъб или Лев Силвър са имали мостове. Така поне ще успеем да идентифицираме със сигурност тялото.

— Ами въпросът е — каза Ким, — че аз съвсем не съм сигурна дали това е мост.

Овъртън го грабна от ръката ѝ, огледа го под силната лампа. Доколкото той можеше да види, нямаше нищо необичайно.

— Какво друго би могло да бъде?

— Трябва да се обадя на една приятелка. Може би тя ще може да ни каже.

— Така ли? С какво се занимава?

Ким го погледна.
— Тя е таен агент.

* * *

Борн пропътува от Лондон до Адис Абеба и от Адис Абеба до Джибути. Той си почина съвсем малко, спа още по-малко. Бе твърде зает да чете разузнавателните доклади за известните етапи от придвижването на Линдрос, които Сорая му бе дала. За съжаление в много от тях липсваха подробности. Нищо чудно. Линдрос преследваше най-смъртоносната група терористи в света. Комуникации от всякакъв вид биха били изключително трудни и биха го изложили на опасност.

Когато не запаметяваше данните, Борн преглеждаше видеоинформацията, която Ан Хелд бе качила на мобилния телефон на Сорая и която сега бе прехвърлена в конзолата, по-точно опитите на Тим Хитнър да разбие шифъра, който служителите на „Тифон“ бяха открили у „Чевик“. Но сега Борн трябваше да обмисли въпроса за самия шифър: дали това бе автентично послание на „Дуджа“, или бе фалшиво, умишлено поставено по някаква причина, за да го открият и декодират от „Тифон“? Объркващ лабиринт от двойни игри се разкриваше пред него. Отсега нататък всяка стъпка, която предприемаше, беше изпълнена с ужасен риск. Една-единствена погрешна хипотеза можеше да го повлече като плаващи пясъци.

Борн осъзна, че е изправен пред интелигентен противник с изключителна воля, човек, който можеше да съперничи на неговия стар враг Карлос.

Той затвори очи за момент и образът на Мари веднага изплува пред него. Тя бе неговата опора, която му помогна да премине през мъките на миналото. Но Мари си бе отишла. С всеки изминал ден споменът за нея избледняваше. Той се опитваше да го задържи, но самоличността на Борн бе неумолима, нямате да му позволи да изпадне в сантименталност, съжаление или отчаяние. Всички тези емоции живееха в него, но те бяха сенки, притиснати до стената от изключителната концентрация на Борн и непреклонната нужда да реши смъртоносните пъзели, с които никой друг не би могъл да се

справи. Той съзнаваше извора на тази своя способност, знаеше го още преди дори доктор Съндърланд да го обобщи толкова стегнато: той бе тласкан от изгарящата нужда да разкрие загадката кой е.

* * *

В Джибути го очакваше хеликоптер на ЦРУ. Той изтича по влажната писта под навъсеното небе, изпълнено с тъмни облаци, срещу завихрящия се вятър, и се качи в него. Бе утрото на третия ден, откакто бе потеглил от Вашингтон. Чувстваше крайниците си стегнати, мускулите си напрегнати. Беше готов за действие и не мислеше за едновременния полет до Рас Дежен.

Закуската бе сервирана на метална табла и той порови в нея, докато хеликоптерът излиташе. Не усещаше вкуса на храната и не забелязваше нищо наоколо, беше се потопил изцяло в мислите си. За хиляден път прекарваше през съзнанието си шифъра на Фади, но гледаше на него като на нещо цяло, тъй като не бе стигнал доникъде, следвайки алгоритъма, който Тим Хитнър бе избрал. Ако Фади наистина бе вербувал Хитнър, а Борн не можеше да измисли никакво друго логично обяснение — Хитнър е нямал за цел наистина да разбие шифъра. Затова Борн поиска шифъра и работата на Хитнър. Ако установеше, че работата на Хитнър е била мнима, щеше да има доказателство за вината му. Но, разбира се, това нямаше да отговори на въпроса дали шифърът съдържа истинска информация или дезинформация, предназначена да обърка и подведе „Тифон“.

За съжаление той не се бе приближил до решаването на алгоритъма на шифъра или поне до това да разбере дали Хитнър е бил на прав път. Прекара две безсънни нощи, изпълнени не със сънища, а с откъси от спомени. Беше разочарован, че лечението на доктор Съндърланд е имало толкова краткотраен ефект, но не можеше да каже, че лекарят не го бе предупредил. Далеч по-лошо бе предчувствието за предстояща беда. Всички късчета от спомени се въртяха около високите дървета, соления дъх на водата, отчаяното бягство през пясъка. Отчаяно не само за него, но и за някой друг. Той бе нарушил едно от основните си правила и сега щеше да си плати. Нещо бе отприщило тези вериги от откъслечни спомени и той силно

подозираше, че това бе ключът към разбирането какво се бе случило с него преди това. Беше кошмарно да нямаш или да имаш в най-добрия случай ограничен достъп до миналото си. Животът му бе бял лист, всеки ден бе като деня, в който се бе родил. Беше му отказано знание, важно знание. Как можеше да започне да се опознава, когато миналото му му бе отнето?

Хеликоптерът, кръжейки под тънкия облачен слой, се насочи на северозапад към планинската верига Семиан. След като приключи закуската, Борн облече парашутисткия костюм за екстремни условия и специално направените ботуши с удебелени подметки, подсилени с метални остриета, които да му осигурят допълнителна устойчивост на заледения и каменист терен.

Докато гледаше през кръглия прозорец, отново го обзеха спомени, този път свързани с приятеля му Мартин Линдрос. Той среща Линдрос, когато старият му наставник Алекс Конклин бе намерен убит. Линдрос бе този, който застана зад Борн, когато Стария го обяви за международно издирване. Оттогава Линдрос беше негова вярна подкрепа в ЦРУ. Каквото и да е станало с Линдрос — жив или мъртъв — Борн бе решен да го върне у дома.

* * *

Час по-късно той пристигна на северния склон на Рас Дежен. Ослепителната слънчева светлина изостряше сенките върху планинския склон. В море от къдриви облаци, в топлите въздушни течения, около върха се рееха лешояди.

Борн стоеше зад дясното рамо на Дейвис, когато младият пилот му посочи долу останките от двата хеликоптера „Чинук“, посипани с пресен сняг, набразден от черни ивици разкъсан метал, гигантска консерва, разкъсана от зъл великан.

— Пораженията са като от ракети земя-въздух — каза Дейвис.

Значи Сорая беше права. Този вид боеприпаси бяха скъпи, висока цена, която само един съюз с организираната престъпност би могъл да плати. Борн се вгледа по-отблизо, когато приближиха мястото.

— Но има разлика. Този отляво...

— Това е хеликоптерът, носил „Скорпиън-1“.

— Погледни витлата. Този е бил улучен при излитане. Вторият е ударил земята с голяма сила. Вероятно е бил ударен, докато се е приземявал.

Дейвис кимна.

— Ясно. Врагът е добре въоръжен. Необичайно за такъв район.

Борн беше на същото мнение.

Той взе бинокъла и нареди на Дейвис да кръжи наоколо. В момента, в който нагласи мястото на фокус, той бе обзет от силно чувство за нещо познато. Той е идвал в тази част на Рас Дежен, беше сигурен в това. Но кога? И защо? Знаеше например къде да търси за криещи се врагове. Насочвайки пилота, той огледа всяко ъгълче и пукнатина, всяка сянка около мястото за приземяване.

Той знаеше и че Рас Дежен, най-високият връх в планинската верига Семиан, се намира на територията на амхарите — една от деветте етнически общности в Етиопия. Хората от този етнос съставляваха тридесет процента от населението на Етиопия. Амхарският бе официален език в Етиопия. Всъщност след арабския той бе най-разпространеният семитски език в света.

Борн познаваше амхарските планински племена. Никое от тях нямаше средствата — финансови или технически, — за да нанесе поражения от такъв мащаб.

— Който и да е бил, не е тук сега. Приземи се.

Дейвис приземи хеликоптера северно от отломките. Той се плъзна малко настрани по леда, засипан с пресен сняг, но пилотът го овладя. В момента, в който стъпиха на твърда земя, той връчи на Борн сателитен телефон „Турая“. Той бе малко по-голям от нормален мобилен телефон, но бе единственият, който можеше да работи в този планински терен, където нямаше нормален GSM сигнал.

— Остани тук — каза Борн, когато пилотът започна да разкопчава коланите. — Чакай ме, каквото и да стане. Ще се обаждам на всеки два часа. Ако минат шест часа без сигнал от мен, отлитай.

— Не мога да направя това, сър. Никога не съм изоставял човек.

— Този път е различно. — Борн хвана рамото му. — При никакви обстоятелства не тръгвай след мен, ясно?

Дейвис изглеждаше недоволен.

— Да, сър.

Борн взе автомата и отвори вратата на хеликоптера. Леденостуден въздух нахлу в машината.

— Покривай входа на онази пещера. Ако нещо непознато за теб помръдне или се появи, стреляй. По-късно ще задаваме въпроси.

Борн скочи. Беше ужасно студено. Високите места на Рас Дежен не бяха приятни през зимата. Снегът бе толкова сух, че неспирният вятър го отвяваше и трупаше високи дюни, подобни на сахарските. На други места платото бе оголено, разкривайки ивици от изсъхнала трева и неравномерно разположени камъни като прогнили зъби на старец.

Макар да бе огледал всичко от въздуха, Борн се приближи предпазливо до останките от двата хеликоптера. Мислеше си за пещерата. Оттам можеха да дойдат добри новини — ранени оцелели от някоя от катастрофите — или лоши новини — членове на групата, която бе елиминирала двата екипа „Скорпиън“.

Когато се изравни с хеликоптерите, той видя тела вътре — нищо повече от овъглени скелети, кичури обгорена коса. Той овладя подтика си да огледа останките за някаква следа от Линдрос. Първо трябваше да бъде обезопасено мястото.

Той стигна до пещерата безпрепятствено. Вятърът, който се плъзгаше между пролуките в скалите, издаваше зловец, остър вой, сякаш измъчваха някого. Отворът на пещерата го гледаше злобно, предизвиквайки го да влезе. За миг се спря срещу смразяващия каменен склон, поемайки си дълбоко въздух. След това скочи и се претърколи в тъмнината.

Включи мощно фенерче и насочи лъча към нишите и ъглите, където някой можеше да се крие. Нишите бяха празни. Изправи се на крака, направи една крачка, след което, с разширени ноздри, внезапно спря.

Веднъж в Египет негов местен информатор го прекара през подземен лабиринт. Тогава той долови странен мирис — едновременно сладък и остър, нещо, което не беше усещал досега. Когато попита, водачът му включи фенер с батерии за десетина секунди и Борн видя телата, опънатата тъмна кожа, съхнеца, в очакване да бъде погребана.

— *Това, което подушваш* — каза водачът му, след като изгаси фенера — *е човешка плът, след като всички телесни течности са изчезнали.*

Точно такъв мирис се носеше сега в пещерата, прорязана в северния склон на Рас Дежен. Изсъхнала човешка плът и нещо друго: отвратителната воня на разложение, натрупала се в задната част на пещерата като блатен таз.

Опипвайки пътя си със силния светлинен лъч, той продължи напред. Изпод краката му се разнесе остър, хрущящ звук. Насочи лъча и видя, че подът е осеян с кости — животински, птичи, приличащи на човешки. Той продължи, докато не забележа нещо да се подава от основата на скалата. Тяло в седнало положение, с гръб, опрян на задната стена.

Приклякайки, той застана на едно ниво с главата. Или това, което бе останало от нея. В центъра на лицето зееше дупка, която разпространяваше отровата си навън като вулкан, изхвърлящ лава, заличавайки първо носа, после очите и бузите, сваляйки кожата, изяждайки плътта отдолу. Сега дори части от скулите — самите кости, бяха разядени и осеяни с белези от същата сила, която бе разяла помеките човешки тъкани.

Борн, чието сърце блъскаше силно в гърдите, едва сдържаше дъха си. Той бе виждал по-рано този вид гангрена. Имаше само едно нещо, което я причиняваше: радиация.

Това отговаряше на много въпроси: какво бе накарало Мартин Линдрос толкова внезапно, толкова решително да тръгне на мисия, защо районът беше толкова важен, че бе охраняван с ракети земя-въздух и само Бог знае още какво. Сърцето му подскочи. Всеки от „Скорпиън-1“ и „Скорпиън-2“ — включително Мартин, е трябвало да бъде убит, за да бъде защитена ужасната тайна. Някой прехвърляше нещо повече от управляеми искрови разрядници по този маршрут. Някой притежаваше уранова руда. От това бе умрял този човек: радиационно отравяне заради изтичане от контейнера с уран, който бе пренасял. Сама по себе си жълтата уранова руда не означаваше нищо: тя бе евтина, сравнително лесна за добиване и не можеше да бъде пречистена до обогатен уран извън съоръжение с размерите на площад със страни от половин миля, висок четири етажа, плюс неограничени средства.

Но урановата руда не би оставила такава радиационна следа. Не, това, с което „Дуджа“ се бяха сдобили някак, бе уранов диоксид, само на една стъпка от високообогатения уран, годен за производството на

оръжия. Въпросът, който си задаваше сега, беше същият, който вероятно бе накарал Линдрос толкова необмислено да се изложи на риск: какво би правила терористична група с уранов диоксид и управляеми искрови разрядници — освен ако нямаше някъде съоръжение с персонала и възможностите за производство на ядрени бомби.

Което можеше да означава само едно: „Дуджа“ бе по-необикновена организация, отколкото „Тифон“ смяташе. Тя бе в центъра на тайна международна ядрена мрежа. Една такава мрежа бе разбита през 2004 г., когато пакистанският учен Абдул Кадир Хан призна, че е продал ядрени технологии на Иран, Северна Корея и Либия. Сега ужасяващият призрак отново се бе появил.

Замаян от това разкритие, Борн се изправи и се измъкна заднишком от пещерата. Той се обърна, пое няколко пъти дълбоко въздух, макар вятърът да прорязваше дробовете му, и потрепери. Давайки на Дейвис сигнал за отбой, той се върна на мястото на катастрофата. Не можеше да спре да мисли. Заплахата за Америка, която „Тифон“ беше засякъл, бе не само реална, тя бе с мащабите и последиците, които бяха абсолютно опустошителни. Той си спомни за искровите разрядници за еднократна употреба — основната следа в разследването на Мартин, и разбра, че ако не спре Фади, срещу голям американски град ще бъде извършена ядрена атака.

[1] Уилям Шекспир. Хенри VI. С., Народна култура, 1981, превод Валери Петров. — Бел.прев. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Ан Хелд успя да хване Сорая в момента, в който тя се появи обратно в централата на ЦРУ.

— В дамската тоалетна — каза тя шепнешком. — Сега.

Веднъж влезли в дамската тоалетна във фойето, Ан провери кабинките една по една, за да се увери, че са сами.

— Ето моята част от сделката — започна Сорая. — НСУ, наноелектронното следящо устройство, влезе в контакт с огън и това унищожи половина от електрическите вериги.

— Е, това е информация, която ще заинтригува Стария — каза Ан. — Вдигнал е мерника на Борн — не само той, ами и Лърнър.

— Заради случилото се с Чевик. — Сорая се намръщи. — Но каква е ролята на Лърнър?

— Затова те повиках — каза Ан рязко. — Докато ти беше с Борн, Лърнър направи удар.

— Моля?

— Успя да убеди Стария да го назначи за директор на „Тифон“.

— Боже мили! — възкликна Сорая. — Сякаш нещата не са достатъчно зле и без това.

— Имам чувството, че все още не си видяла всичко. Той е твърдо решен да реорганизира изцяло ЦРУ и сега, когато се докопа до „Тифон“, ще промени драстично нещата и там.

Някой понечи да влезе, но Ан парира опита.

— Има наводнение — каза тя авторитетно. — Пробвайте на горния етаж.

Когато отново останаха сами, тя продължи:

— Лърнър ще преследва всеки, на когото няма доверие. И заради връзката ти с Борн мога да се обзаложа, че ти ще си начело в списъка. — Тя отиде към вратата. — Горе главата, сладур.

* * *

Борн седна, хванал главата си с ръце, опитвайки се да измисли начин да се измъкне от този все по-страшен кошмар. Проблемът беше, че нямаше достатъчно информация. Не му оставаше друго, освен да продължи, да се опита да открие Линдрос или — ако приятелят му бе вече мъртъв — да продължи мисията му, да разкрие Фади и „Дуджа“ и да осуети плановете им, преди да са изпълнили заплахата си.

Най-накрая се изправи. След като разгледа отвън хеликоптерите, подмина този, който бе по-близо до пещерата, и се качи в хеликоптера, който бе докарал Линдрос.

Вътре гледката беше сюрреалистична, като от картина на Дали: пластмаса, разтопена на локви, метал, споен с метал. Обгорено до неузнаваемост. Интересно. На тази височина нямаше достатъчно кислород, за да се поддържа дълго време буен огън — определено не толкова дълго, че да причини подобни щети. Огънят трябва да е дошъл от друг източник — огнехвъргачка.

Борн си представи лицето на Хирам Чевик. Зад това нападение стоеше Фади. Модерните оръжия, прецизната координация на атаките, отличната тактика, за да бъдат ликвидирани два опитни полеви екипа на ЦРУ: всички улики сочеха към него.

Но друг въпрос го гризеше — защо Фади позволи да бъде заловен от ЦРУ? Дойдоха му наум няколко отговора. Най-вероятният беше, че изпраща послание на управлението: мислите, че ме държите на мушка, но не знаете с кого си имате работа. До известна степен Борн бе наясно, че Фади е прав: наистина не знаеха почти нищо за него. Но точно тази проява на самохвалство от страна на терориста евентуално би осигурила на Борн подходяща възможност за действие. Успехът му като агент винаги се бе дължал на способността му да разгадава намеренията на хората. Опитът го беше научил, че това е невъзможно с човек, който остава в сенките. Сега обаче Фади бе излязъл на светло пред погледа на Борн. Беше показал лицето си. За пръв път Борн разполагаше със следа — макар и груба и неточна, — от която да започне преследването.

Пак се съсредоточи върху вътрешността на хеликоптера. Преброи четири скелета. Това беше важно — значи двама мъже липсваха. Възможно ли е да са живи? Дали Мартин не бе сред тях?

Екипите „Скорпиън“ на ЦРУ се ръководеха по военен образец. Всички в тях носеха лични знаци, които ги идентифицираха като

членове на специална военна част, която всъщност не съществуваше. Възможно най-бързо той събра четирите метални табелки. Почисти снега, пепелта и саждите, за да прочете имената, които бе запомнил от разузнавателната информация, получена от „Тифон“. Мартин не беше сред тях! Пилотът Джейми Коуел също липсваше.

При огледа на лобното място на „Скорпиън-2“ откри шест скелета: на петчленния специален екип и пилота. Съдейки по пръснатите навсякъде кости, беше логично да предположи, че нито един от тях не е бил в оперативна готовност, когато хеликоптерът се е разбил. Били са лесни мишени. Борн порови да намери личните им знаци.

Изведнъж в сенките на вътрешността долови неясно движение, последвано от проблясване на очи, една глава се извъртя. Борн бръкна в дупката под пулта за управление. Пререза го остра болка в ръката, нещо се втурна към него и го блъсна назад.

Стъпил на крака, Борн последва фигурата извън останките от хеликоптера и я подгони, като през цялото време махаше към Дейвис да не стреля. Зърна кървавия полукръг от отпечатъци от зъби на опаката страна на ръката си едва когато фигурата се шумугна зад ниската каменна стена на североизточната страна на склона.

Борн скочи във въздуха, покатери се върху стената, огледа се за миг и се метна на гърба на фигурата.

Двамата се изтъркаляха, но Борн го стискаше здраво за косата и го дръпна рязко, за да види лицето му. Оказа се момче на не повече от единайсет години.

— Кой си ти? — попита Борн на местния амхарски диалект. — Какво правиш тук?

Момчето се изплю в лицето му, одра го, опитвайки се да избяга. Борн държеше здраво кръстосаните му китки зад гърба и го принуди да седне на завет край стената, далеч от виещия вятър. Момчето беше слабо като щека, костите му прозираха през бузите, рамената и бедрата.

— Кога яде за последен път?

Нямаше отговор. Поне хлапакът не го заплю отново, но може би защото устата му бе толкова суха, колкото снега, хрущящ под краката им. Със свободната си ръка Борн откачи манерка, отвори я със зъбите си.

— Искам да те пусна. Не искам да те нараня. Искаш ли малко вода?

Момчето отвори уста широко като пиленце в гнездо.

— Тогава трябва да ми обещаеш, че ще отговориш на въпросите ми. Така честно ли е?

Момчето погледна към него за момент с черните си очи, след това кимна.

Борн пусна китките му и онзи посегна към манерката, отвори я и отпи от водата на големи, конвулсивни глътки.

През това време Борн се погрижи да натрупа сняг от двете им страни, за да не губят топлина. Взе манерката.

— Първи въпрос: знаеш ли какво е станало тук?

Момчето поклати глава.

— Трябва да си видял да проблясват оръжия, облаци дим да се носят над планината.

Кратко колебание.

— Видях ги, да. — Имаше тънък глас като на момиче.

— И, естествено, ти стана любопитно и дойде да видиш, нали?

Момчето погледна настрани, прехапа устни.

Така не ставаше. Борн знаеше, че трябва да намери друг начин да го накара да му се довери.

— Името ми е Джейсън. Ти как се казваш?

Отново това колебание.

— Алем.

— Алем, знаеш ли какво е да загубиш близък? Човек, на когото много държиш?

— Защо питаш? — изгледа го подозрително Алем.

— Защото аз загубих някого. Най-добрия ми приятел. Затова съм тук. Той беше в един от изгорелите хеликоптери. Трябва да знам дали си го виждал или дали знаеш какво е станало с него.

Алем вече клатеше глава.

— Името му е Мартин Линдрос. Чувал ли си някой да говори за него?

Алем прехапа отново устната си, която започна да трепери леко, но не от студ, помисли си Борн. Той поклати глава.

Борн се протегна надолу, загреба сняг и наложи ухапаната си ръка. Забеляза, че очите на момчето следят всяко негово движение.

— По-големият ми брат умря преди шест месеца — каза Алем след известно време.

Борн продължи да рови снега. Най-добре беше да се държи не принудено.

— Какво стана с него?

Алем придърпа коленете си към гърдите, кръстоса ръце върху тях.

— Беше затрупан от свлачище, което осакати баща ми.

— Съжалявам — каза Борн и наистина беше така. — Слушай, за моя приятел. Ами ако е жив? Искаш ли той да умре?

Алем прокараше пръстите си между парчетата лед в основата на стената.

— Ти ще ме биеш — промърмори.

— Защо да го правя?

— Аз взех нещо. — Той посочи с глава мястото на катастрофата. — От там.

— Алем, всичко, което искам, е да намеря приятеля си.

Без да вдига очи, Алем извади пръстен. Борн го взе и го вдигна на слънчевата светлина. Разпозна щита с отворена книга — герба на университета „Браун“.

— Това е пръстенът на моя приятел. — Внимателно той го върна на Алем. — Ще ми покажеш ли къде го намери?

Алем го отведе зад стената, изгазиха в снега до едно място на няколко метра от катастрофата. Той коленичи, Борн коленичи с него.

— Тук ли?

— Беше в снега, полузаровен — кимна Алем.

— Сякаш е бил хвърлен на земята нарочно — довърши Борн изречението му. — И ти си го намерил.

— Аз бях тук с баща ми. — Китките на Алем почиваха върху кокалестите му коленца. — Търсехме останки, които да използваме.

— Какво намери баща ти? — попита Борн, но Алем само сви рамене. — Ще ме заведеш ли при него?

Детето гледаше пръстена в мръсната си длан. Обви го с пръсти и го върна в джоба си. После вдигна очи към Борн.

— Няма да му казвам — каза Борн спокойно. — Обещавам.

Алем кимна и двамата се изправиха. Дейвис имаше аптечка и Борн проми и превърза раната на ръката си. След това момчето го поведе надолу по малката, гола алпийска поляна, по стръмна пътека, която се виеше покрай заледения каменист склон на Рас Дежен.

* * *

Ан не се шегуваше, че Лърнър се е настървил. Сорая излезе от асансьора на етаж, където се намираха офисите на „Тифон“, и видя насреща си двама намръщени агенти, които я чакаха. Знаеше, че за да бъдат изобщо тук, трябва да имат пропуск, издаден от „Тифон“. Лоши новини, които ставаха все по-лоши с всяка секунда.

— Директорът иска да говори с вас — каза този вляво.

— Трябва да дойдете с нас — додаде другият вдясно.

Тя използва най-обаятелния си глас, в който трептяха нотки на лек флирт.

— Нека първо се поосвежа, момчета?

— Заповедта на директора не търпи отлагане — каза този отляво, по-високият.

Стоици, евнуси или и двете. Сорая сви рамене и тръгна с тях. Всъщност нямаше какво друго да прави. Докато вървеше по коридорите между двете живи колони, се опита да не се тревожи. Най-доброто, което можеше да направи, бе да остане спокойна, докато другите наоколо изтърват нервите си. Лърнър без съмнение щеше да се опита да я предизвика, щеше да направи всичко възможно, за да я притисне до стената. Вече бе чувала истории за него, а той беше в ЦРУ от колко... от шест месеца. Навярно го бяха информирали, че тя негодува срещу него, и сега сигурно щеше да се опита да ѝ въздейства.

В края на коридора тя се изправи пред ъгловия кабинет. По-високият агент почука отривисто върху вратата с мазолестите си кокалчета. След това отвори и ѝ направи път да мине. Но двамата с двойника му не си тръгнаха. Последваха я в кабинета, затвориха вратата и отстъпиха до стената, сякаш да я подпрат с мускулестите си рамене.

Сърцето на Сорая подскочи. За отрицателно време Лърнър бе окупира кабинет на Линдрос, пращайки всичките му лични спомени

кой знае къде. Снимките бяха свалени на земята и обърнати към стената, сякаш вече бяха в изгнание.

Временно назначеният директор седеше зад бюрото на Линдрос и прелистваше бледозелена папка с доклад за текущата работа, като същевременно отговаряше на обажданията за Линдрос, сякаш бяха за него. Те наистина са за него, припомни си Сорая и това я потисна. Тя искаше Линдрос да се върне, молеше се Борн да го открие и да го върне обратно жив. Каква друга надежда ѝ оставаше?

— А, госпожа Мур. — Лърнър остави телефона. — Радвам се, че се върнахте при нас. — Той се усмихна, но не ѝ предложи да седне. Беше от тези хора, забеляза тя, за които светът е просто купчина кутии — всичките един и същи размер, — в които можеш да напъхаш всичко и всеки, да намериш спретнато местенце на всяко нещо. Така се заблуждаваше, че би могъл да контролира хаоса на действителността.

— Утешавах майката и сестрата на Тим Хитнър в Мериленд.

— Има определени процедури — каза Лърнър твърдо. — Те съществуват с основание. Или това не се отнася за вас?

— Тим беше мой приятел.

— Вероятно вие предполагате, че ЦРУ не е в състояние да свърши това.

— Аз познавам семейството му. Беше по-добре аз да им го съобщя. За тях така бе по-лесно.

— Като ги излъжете, че Хитнър е бил герой, вместо да признаете, че се прояви като пълен некадърник и позволи да бъде използван от врага?

Сорая отчаяно се опитваше да запази самообладание. Мразеше се, задето изпитваше страх от този човек.

— Тим не бе оперативен агент. — Веднага осъзна тактическата си грешка.

Лърнър взе доклада.

— И все пак вашият писмен доклад твърди, че Хитнър е бил въввлечен в мисия директно от Джейсън Борн.

— Тим работеше върху декодирането на шифъра, намерен у Чевик — човекът, който сега е известен като Фади. Борн искаше да използва този факт, за да го накара да говори.

Лицето на Лърнър се изопна като кожа на барабан. Очите му ѝ заприличаха на дупки от куршуми — черни, смъртоносни, готови да

изригнат. Иначе той й изглеждаше съвсем обикновен. Можеше да бъде продавач на обувки, чиновник на средна възраст. Което, предположи тя, всъщност бе идеята. Един добър полеви агент трябва да бъде забравен почти веднага, след като бъде видян.

— Нека да говорим направо, госпожо Мур — вие защитавате ли Джейсън Борн?

— Борн разкри самоличността на Фади. Той ни даде отправна точка за...

— Любопитното е, че е разкрил тази така наречена самоличност, след като Хитнър бе убит... след като позволи на Чевик да избяга.

Сорая не може да повярва на ушите си.

— Твърдите, че Чевик не е Фади?

— Твърдя, че всичко, с което разполагате, са уверенията на агент, който не подлежи на контрол и на чиято дума съвсем не може да се разчита. Дяволски опасно е да позволите на личните ви чувства да повлияят на професионалната ви оценка.

— Сигурна съм, че това не...

— От кого получихте разрешение за тази малка разходка до семейството на Хитнър?

Сорая се опита да запази самообладание въпреки внезапната смяна на темата.

— Нямахте от кого да получа разрешение.

— Сега вече има. — С рязък жест той затвори папката с доклада.
— Нека ви посъветвам нещо, госпожо Мур. Не се отклонявайте от правилата отново. Ясно ли е?

— Напълно — отговори тя кратко.

— Съмнявам се. Виждате ли, вие не бяхте тук през последните няколко дни, затова пропуснахте важна среща на служителите. Искате ли да чуете най-важното от нея?

— Нямам търпение — каза тя през зъби.

— Казано съвсем накратко — продължи Лърнър мило, — аз променям мисията на „Тифон“.

— Моля?

— Виждате ли, госпожо Мур, това, от което агенцията се нуждае, са повече действия. Няма ни най-малко значение какво мислят или чувстват ислямските екстремисти. Те искат смъртта ни. Така че излизаме и им сритваме задниците в Червено море. Толкова е просто.

— Сър, ако разрешите да отбележа, в тази война няма нищо просто. Тя не е като други...

— Сега сте наясно с нещата, госпожо Мур — прекъсна я Лърнър остро.

Стомахът на Сорая се сви. Това сякаш не беше истина. Цялото планиране на Линдрос, цялата им съвместна упорита работа бе на път да отиде по дяволите. Къде е Линдрос, когато се нуждаят най-много от него? Дали поне е жив? Трябваше да вярва, че е жив. Но за момента това чудовище определяше правилата. Добре поне, че разпитът приключи.

Опрян на бюрото, Лърнър склочи пръстите си.

— Чудя се — подхвана той, като за пореден път рязко смени посоката на разговора — дали бихте могла да ми разясните един въпрос. — Клатеше папката с доклада нагоре-надолу. — Как, по дяволите, успяхте да прецакате нещата така мащабно?

Тя стоеше, изопната като струна, въпреки гнева, който бушуваше в нея. Значи Лърнър я накара да повярва, че разпитът е приключил. А всъщност чак сега започваше. Тя разбра, че той тепърва ще стигне до истинската причина, поради която я беше извикал.

— Позволихте на Борн да изведе Хирам Чевик от килията. Бяхте там, когато Чевик избяга. Вие наредихте на хеликоптерите да се включат в мисията. — Той пусна папката върху плота. — Има ли нещо, което да съм схванал погрешно дотук?

Сорая си помисли за момент да запази мълчание, но не искаше да му достави такова удоволствие.

— Не.

— Вие бяхте агентът, който отговаряше за Чевик.

— Да, аз бях — изправи рамене тя.

— Това са основания за уволнение, госпожо Мур, не е ли така?

— Не бих могла да знам.

— Точно това е проблемът. Вие би трябвало да знаете. Точно както би трябвало да сте знаела, че не биваше да пускате Чевик от килията му.

Без значение какво казваше тя, той намираще начин да го обърне срещу нея.

— Прощавайте, но аз получих недвусмислена заповед да помогна на Борн по всякакъв начин.

Лърнър се вгледа в нея за един дълъг момент. След това направи почти доброжелателен жест.

— Защо, по дяволите, стоите права?

Сорая седна срещу него.

— Бих казал, че по въпросите за Борн — очите му се впиха в нейните — явно сте нещо като експерт.

— Не бих казала.

— Според досието ви сте работила с него в Одеса.

— Предполагам, че това ви дава основания да мислите, че познавам Джейсън Борн по-добре от повечето агенти.

Лърнър се облегна назад.

— Вие, госпожо Мур, сигурно сте далеч от мисълта, че сте научила всичко, което трябва да се знае в този занаят.

— Така е, сър, далеч съм от тази мисъл.

— Тогава разчитам, че ще се сработим, че ще бъдете толкова лоялна към мен, колкото бяхте към Мартин Линдрос.

— Защо говорите, сякаш Линдрос е мъртъв?

Лърнър не й обърна внимание.

— В този случай обаче съм длъжен да реагирам. Вие сте била главният агент, отговарял за Чевик, така че провалът е ваша отговорност. Следователно нямам избор, освен да поискам оставката ви.

Сърцето на Сорая подскочи в гърлото ѝ.

— Оставка ли? — едва успя да изрече тя.

Лърнър, чиито очи бяха като свредели, каза:

— Една оставка би изглеждала по-добре в досието ви. Дори вие би трябвало да сте в състояние да разберете това.

Сорая стана рязко. Той си бе играл с нея жестоко и умело, което я разгневи повече от всичко друго. Тя мразеше този човек и искаше той да го знае. В противен случай нямаше да остане нищо от самоуважението ѝ.

— Кой, по дяволите, сте вие, та да идвате тук и да важничите?

— Това е, приключихме, госпожо Мур. Разчистете си нещата. Уволнена сте.

ОСМА ГЛАВА

Толкова дълго вървяха по тясната, коварно покрита със сняг пътека, по която Алем го водеше надолу, че Борн вече се съмняваше, че някога ще стигнат. Изведнъж обаче тя все пак свърши, отдалечи се от зашеметяващия планински склон и изведе към алпийска ливада, многократно по-голяма от тази, на която бяха свалени двата хеликоптера. По-голямата част от нея обаче бе разчистена от снега.

Селото бе по-скоро сбирщина от порутени миниатюрни постройки. Вместо улици имаше пътеки от утъпкана пръст. Стадо кафяви кози вдигнаха удължените си муцуни, щом чуха стъпките им, но очевидно разпознаха Алем и продължиха да дъвчат вяло сухата кафява трева. Някъде в далечината изцвилиха коне, когато миризмата на двамата мъже стигна до тях.

— Къде е баща ти? — каза Борн.

— В кръчмата, както обикновено. — Алем го погледна. — Но аз няма да те заведа там. Ще отидеш сам. Дано да не разбере, че съм ровил из останките.

— Аз ти обещах, Алем — кимна Борн.

— Не е нужно дори да знае, че си ме срещал.

— Как да го позная?

— По крака — левият му крак е по-тънък и видимо по-къс от десния. Казва се Заим.

Борн тъкмо се канеше да тръгва, когато Алем постави пръстена на Линдрос в ръката му.

— Ти си го намерил, Алем...

— Но принадлежи на приятеля ти — каза момчето. — Ако ти го върна, може би той няма да е мъртъв.

* * *

Беше време за ядене. Пак. Можеш да се ограничаваш от всичко друго, бе казал Оскар Линдрос на сина си, но не можеш да откажеш да

ядеш. Трябва да си пазиш силите. Разбира се, похитителите ти биха могли да те оставят да умреш от глад, но само ако искат да те убият, а случаят явно не беше такъв. Биха могли да поставят опиати в храната ти — което и бяха направили, след като изтезанията на Мартин Линдрос не дадоха резултат. Нямаше полза — нито от това, нито от притъпяването на сетивата му. Той капсулова разсъдъка си. Баща му се беше погрижил за това. Тиопенталнатрият например му оплете езика, но пак не каза нещо, което да им е полезно. Всичко, което искаха да знаят, бе заключено в трезора на ума му, недостъпно за тях.

Идваха по график, така че през повечето време беше сам. Хранеха го редовно, макар че понякога пазачите плюеха в чинията му. Единият отказваше да го измие, когато се изцапа. Щом вонята стана непоносима, донесоха някакъв маркуч. Леденостудената струя го събори на земята, блъсна го в каменната стена. Остана да лежи там с часове, кръв и вода се смесваха в розови вадички, а той седеше край спокойното езеро и ловеше пъстърва след пъстърва.

Но това беше преди седмици — или поне на него му се струваше така. Сега бе по-добре. Осигуриха му дори лекар, който заши найлошите прорезни рани, превърза го, даде му антибиотици за треската, която бушуваше в тялото му.

Сега можеше да се отдалечава от езерото за все по-дълги и по-дълги периоди от време. Имаше време да се огледа наоколо, осъзна, че се намира в пещера. Съдейки по студа и воя на вятъра във входа на пещерата, явно беше нависоко, вероятно все още някъде на Рас Дежен. Не бе виждал Фади лично, но от време на време се появяваше неговият заместник, когото чу да наричат Абуд ибн Азиз. Този мъж го разпитваше най-често, след като Фади не успя да го пречупи през първите дни от неговото пленничество.

Линдрос познаваше типажи като Абуд ибн Азиз — варварин по природа, този човек бе чужд на цивилизацията. И винаги щеше да бъде. Чувстваше се добре в девствената пустиня, където бе роден и израсъл. Това Линдрос успя да разбере по арабския му диалект — Абуд ибн Азиз беше бедуин. Неговите разбирания за добро и зло бяха категорично черно-бели, без нюанси. В това отношение той бе точно като Оскар Линдрос.

На Абуд ибн Азиз, изглежда, му доставяше удоволствие да разговаря с пленника. Може би го привличаше неговата безпомощност.

Може би се заблуждаваше, че ако разговарят достатъчно дълго, Линдрос би могъл да види в него приятел; че може да се задейства стокхолмският синдром и Линдрос да започне да се идентифицира с похитителя си. А може пък просто да играеше „доброто ченге“, защото именно той подсушаваше с кърпа Линдрос след атаките с маркуча, той го преобличаше, когато Линдрос бе твърде слаб или не бе в състояние да го направи сам.

Линдрос обаче не се поддаваше на изкушението да протегне ръка от изолацията си, да се сприятели. Никога не се бе сприятелявал с лекота. Беше установил, че е далеч по-лесно да си самотник. Всъщност баща му го насърчаваше в това отношение. Да си самотник е предимство, ако искаш да си шпионин, казваше той. Тази особеност на характера му бе отбелязана и в личното досие на Линдрос, когато премина през изтощителната, продължила цял месец процедура по проучването му, въведена от садистичните специалисти психолози на ЦРУ точно преди приемането му в агенцията.

В момента той знаеше много добре какво иска Абуд ибн Азиз от него. Но донякъде му беше странно, че терористът търси информация за мисията, която ЦРУ бе организирала преди години срещу Хамид ибн Ашеф. Какво общо имаше Хамид ибн Ашеф с Абуд ибн Азиз?

Те искаха повече от него, разбира се. Много повече. Но въпреки очевидната праволинейност на Абуд ибн Азиз Линдрос бе забелязал с интерес, че разпитът за мисията на ЦРУ срещу Хамид ибн Ашеф се водеше само когато Абуд бе насаме с него.

От това той заключи, че точно тези въпроси са нещо лично, което няма нищо общо с причината за отвличането му.

— Как се чувстваш днес?

Абуд ибн Азиз стоеше пред него. Бе донесъл две еднакви чинии с храна. Постапи едната в ръцете на Линдрос. Линдрос знаеше какво пише в Корана за храната. Всяка храна попадеше в една от двете категории — харам или халал, забранена или позволена. Храната тук, разбира се, беше само от позволената.

— Страхувам се, че днес няма кафе — каза Абуд. — Но фурмите и изварата са хубави.

Фурмите бяха малко сухи отвътре, а изварата имаше странен вкус. Това бяха подробности, но за човек като Линдрос те имаха

значение. Фурмите бяха изсъхнали, а изварата бе започнала да прокисва и нямаше кафе. Явно доставките бяха спрели. Защо?

И двамата ядяха с дясната ръка, зъбите им се оголваха, щом ги впиваха в тъмната месеста част на фурмите. Умът на Линдрос препускаше бясно.

— Как е времето? — попита той най-накрая.

— Студено и постоянният вятър го прави още по-студено. — Абуд потрепери. — Идва нов студен фронт.

Линдрос знаеше, че Абуд ибн Азиз е свикнал на 40-градусови температури, пясък в храната, нажеженото бяло сияние на слънцето, благословения покой на хладната, обсипана със звезди нощ. Този непрекъснат суров студ и височината бяха непоносими за него. Костите и дробовете му сигурно протестираха като на старец. Линдрос го гледаше как прехвърли своята полуавтоматична пушка „Ругер“ в лявата си ръка.

— Сигурно да си тук е болезнено за теб. — Въпросът на Линдрос не бе просто закачка.

Абуд сви рамене и пак потрепери.

— Не само пустинята ти липсва. — Линдрос остави настрана чинията си. Почти непрекъснатите побои в продължение на седмици бяха убили напълно апетита му. — Липса ти светът на дедите ти, нали?

— Западната цивилизация е мерзко нещо — каза Абуд. — Нейното влияние върху нашето общество е като силно заразна болест, която трябва да бъде изкоренена.

— Страхуваш се от западната цивилизация, защото не я разбираш.

Абуд изплю костилка от фурма, бяла като бебешко дупе.

— Бих казал същото за вас, американците.

— И няма да сгреша — кимна Линдрос. — Но докъде ще стигнем така?

— До края — вашия или нашия.

* * *

Борн разгледа вътрешността на кръчмата. Отвътре изглеждаше до голяма степен както и отвън. Стените бяха от камък и дърво,

измазани с глина. Подът беше от пресован животински тор. Миришеше на ферментирало, както от алкохола, така и от хората. Огън, разпалван с тор, пукаше в каменното огнище, излъчвайки както топлина, така и специфичен мирис. Вътре имаше неколцина амхари, всички замаяни от опиум в различна степен. В противен случай появата на Борн на вратата би предизвикала не само вяло раздвижване. В момента обаче мъжете едва се помръднаха.

Той отиде към бара, оставяйки следи от сняг и парченца лед зад себе си. Поръча си бира, която за щастие се оказа в бутилка. Докато пиеше от слабата, странно солена течност, огледа мястото. Всъщност нямаше какво толкова да се види. Просто правоъгълна стая с пръснати груби маси и столове без облегалка, които приличаха повече на табуретки. Въпреки това той запечата всичко това в паметта си, като направи нещо като карта на мястото в главата си, в случай че се появи опасност и се наложи да се измъкне бързо. Не след дълго забеляза мъжа с осакатения крак. Заим седеше сам в ъгъла, с бутилка евтин алкохол в едната ръка и мръсна чаша в другата. Беше навъсен, типичен планинец с обгоряло от слънцето грубовато лице. Погледна едва-едва към Борн, когато той се приближи до масата му.

Борн пхна крак зад един от краката на табуретката, изтегли я и седна срещу бащата на Алем.

— Разкарай се, проклет турист — промърмори Заим.

— Не съм турист — отговори Борн на същия диалект.

Бащата на Алем се облеци, обърна глава и плю на пода.

— Въпреки това сигурно искаш нещо. Никой не смее да се изкачи на Рас Дежен през зимата.

Борн отпи дълга глътка от бирата си.

— Прав си, разбира се. — Забелязал, че бутилката на Заим е почти празна, той каза: — Какво пиеш?

— Прах — отговори бащата на Алем. — Това е единственото нещо за пиене тук. Прах и пепел.

Борн стана и му донесе нова бутилка, постави я върху масата. Когато посегна да напълни чашата, Заим спря ръката му.

— Няма да има време — промърмори тихо. — Не и ако си довел врага си със себе си.

— Не знаех, че имам враг. — Нямаше смисъл да казва на този човек истината.

— Идваш от Мястото на смъртта, нали? — Заим се взираше упорито в Борн с воднистите си очи. — Покатерил си се в металните скелети на птиците на войната, ровил си из костите на воините, погребани вътре. Не си прави труда да отричаш. Всеки, който го стори, събира врагове така, както труп привлича мухи. — Той замахна със свободната си ръка. Мазолестите му длани и пръсти бяха покрити с мръсотия, която бе толкова дълбоко проникнала в кожата му, че никога не би могъл да я измие. — Мога да го подуша по теб.

— В момента не знам кой е този враг.

Заим се ухили, показвайки много тъмни дупки между оределите си зъби. Дъхът му вонеше отвратително.

— Тогавя сигурно съм ценен за теб. По-ценен вероятно от бутилка алкохол.

— Враговете ми се крият и наблюдават Мястото на смъртта?

— Колко си готов да дадеш — каза Заим, — за да ти покажа лицето на врага ти?

Борн плъзна пари по масата.

Заим ги взе с отработено движение на изкривените си пръсти.

— Врагът ти наблюдава Мястото денем и нощем. То е като паяжина, разбираш ли? Той иска да види какви насекоми привлича.

— Защо го интересува?

Заим сви рамене.

— Не го интересува особено.

— Значи някого друг го интересува.

Заим се наклони към него.

— Ние сме пионки, разбираш ли? Пионки по рождение. За какво друго ставаме? Как иначе можем да оцелеем? — Той отново вдигна рамене. — Не можеш обаче да държиш лошото настрана дълго време. Рано или късно скръбта идва, и то под такава форма, че най-много да те заболи.

Борн си помисли за сина на Заим, погребан жив под свлачище. Но той не можеше да каже нищо, беше обещал на Алем.

— Търся мой приятел — каза той меко. — Той е докаран на Рас Дежен с първата птица на войната. Тялото му не е на Мястото на смъртта. Затова мисля, че е жив. Какво знаеш за това?

— Аз? Аз не знам нищо. Освен разни подочути неща. — Заим почеса брадата си с изкривени мръсни нокти. — Но може би има

някой, които може да помогне.

— Ще ме заведеш ли при него?

Заим се ухили.

— Това зависи изцяло от теб.

Борн побутна още една пачка банкноти през мръсната маса. Заим я взе, изсумтя, прибра я.

— От друга страна — каза той, — не можем да направим нищо, докато врагът ти бди. — Той сви устни замислено. — Окото на твоя враг се е разположило нашироко връз лявото ти рамо. Бих казал, че е редови войник, не висш военен.

— Вече си вътре — кимна към джоба с прибраните пари Борн.

Бащата на Алем сви рамене.

— Тази история не ме засяга. Аз познавам този човек. Познавам хората му. Нищо лошо няма да ми се случи заради това, че говоря с теб.

— Искам да го разкараш — каза Борн. — Искам окото да заспи.

— Разбира се, че искаш. — Заим потърка брадичката си. — Всичко може да бъде уредено, дори и такова трудно желание.

Борн плъзна още пари и Заим кимна, очевидно доволен поне за момента. Борн го оприличи на ротативка в игрална зала — нямаше да спре да гълта пари, докато Борн не си тръгне.

— Изчакай точно три минути — ни повече, ни по-малко, — след това ме последвай през предната врата. — Заим стана. — Върви сто крачки по главната улица, свърни наляво в пресечката, след това хвани първата вдясно. Разбира се, не мога да рискувам да ме видят, че ти помагам. Във всеки случай ти се доверявам, че ще знаеш какво да направиш. След това си тръгваш, без да се връщаш по същия път. Аз ще те намеря.

* * *

— Има съобщение за теб — каза Питър Маркс, когато Сорая се върна в „Тифон“, за да разчисти нещата си.

— Ти го поеми, Пит — каза тя мрачно. — Мен ме изритват оттук.

— Какво, по дяволите, става?

— Новият ни директор реши така.

— Той ще унищожи всичко, в което Линдрос се опитваше да превърне „Тифон“.

— Явно това е идеята.

Когато тя понечи да се обърне, той я хвана за ръката и я завъртя. Беше млад мъж, набит, с дълбоко хлътнали очи, коса с цвят на пшеница и носов изговор.

— Сорая, искам да ти кажа от мое име — всъщност от името на всички ни, сигурен съм, — че никой не те обвинява за станалото с Тим. Понякога се случват гадости. В този бизнес, за нещастие, това е факт.

Сорая пое дъх, изпусна го бавно.

— Благодаря, Пит. Оценявам го.

— Предположих, че ще обвиняваш себе си, задето си позволила на Борн да действа толкова грубо.

Тя замълча за момент, несигурна в чувствата си.

— Не беше виновен Борн, нито пък аз. Просто се случи, Пит. Това е всичко.

— Сигурно, добре. Имах предвид само, ти знаеш, че Борн е поредният външен човек, наложен ни от Стария. Като този кучи син Лърнър. Ако ме питаш, Стария губи контрол.

— Това вече не е моя грижа — каза Сорая, като се насочи към кабинета си.

— Но това съобщение...

— Стига, Пит. Оправяй се.

— Пише, че е спешно. — Той ѝ го подаде. — От Ким Лъвет е.

* * *

След като Заим си тръгна, Борн отиде в тоалетната, която вонеше като в зоологическа градина. Обади се на Дейвис по сателитния телефон.

— Имам нови данни, че мястото се наблюдава. Така че бъди нащрек.

— Ти също — каза Дейвис. — Приближава атмосферен фронт.

— Знам. Това ще се отрази ли върху стратегията ни за измъкване?

— Не се безпокой — увери го Дейвис. — Това е моя грижа.

Борн излезе от мръсната дупка и плати сметката си на бара. Междувременно използва случая да се огледа за „окото на врага“, както Заим го нарече, и веднага разбра, че е амхар. Изобщо не си направи труда да сведе поглед. Зяпаше Борн с неприкрита враждебност. В края на краищата това бе негова територия. Беше самоуверен, тъй като се намираше на своя родна земя, и при нормални обстоятелства така и би трябвало да бъде.

Борн, който бе започнал да отброява наум три минути от момента, в който Заим бе излязъл, прецени, че е време да тръгва. Избра си маршрут директно покрай Окото. Със задоволство видя как мускулите на мъжа се напрегнаха, щом го доближи. Лявата му ръка тръгна към десния хълбок. Но каквото и оръжие да имаше там, бе извън полезрението на Борн. Тогава Борн разбра какво трябва да направи.

Излезе от бара. Докато мълчаливо отброяваше стоте крачки, усети, че Окото го следва. Ускори ход, така че да накара и преследвача да се забърза, за да не го изтърве. Стигна до ъгъла, зави рязко наляво и се озова в тясна уличка. Почти веднага видя следващата пресечка вдясно и свърна по нея с бързо темпо.

Беше направил само две крачки, когато се обърна, притиснат до ледената стена, и изчака, докато Окото се появи. Борн го сграбчи, блъсна го към ъгъла на сградата, така че зъбите му изтракаха. Удар по страничната част на главата го повали в безсъзнание.

Миг по-късно Заим се втурна в уличката.

— Бързо! Има още двама, които не бях предвидил.

Той отведе Борн до най-близката пресечка и зави наляво. Почти веднага се озоваха в покрайнините на селото. Снежната покривка бе дебела, кората ѝ крехка. Заим имаше трудности с ориентирането, особено при скоростта, с която се движеха. Скоро стигнаха до порутена пристройка, зад която имаше три коня.

— Как си с язденето без седло? — попита амхарът.

— Ще се справя.

Борн постави ръка на муцуната на сивия кон, погледна го в окото, след това се метна на гърба му. Накланяйки се, сграбчи Заим над лакътя и му помогна да яхне кафявия. Двамата препуснаха в лек галоп срещу вятъра.

Духаше все по-силно. Не беше нужно Борн да е местен, за да разбере, че от северозапад приближава буря, съчетана с острото предчувствие за предстоящ сериозен снеговалеж. Дейвис щеше да има сериозни проблеми да измъкне хеликоптера. Трябваше да го направи, помисли си Борн, тъй като нямаше друг начин да се махнат бързо от планината.

Заим се бе насочил направо към дърветата, но поглеждайки назад, Борн видя, че вече е късно. Ездачите, без съмнение двамата амхари, за които Заим се тревожеше, се носеха след тях, скъсявайки дистанцията.

След като набързо прецени ситуацията, Борн разбра, че амхарите ще са ги настигнали, преди те да успеят да се скрият в гората. Приведе се напред и пришпори животното с всички сили. Сивият кон дръпна напред и се понесе още по-бързо към гората. Заим направи същото със своя кон.

На половината път Борн осъзна, че няма да успеят. Притисна колене към хълбоците на животното и го насочи надясно. Без да забавя ход, започна да завива и преди преследвачите им да успеят да реагират, вече галопираше право към тях.

Двамата се разделиха, както и бе предвидил. Наклонен надясно, той протегна левия си крак и нанесе ритник. Ботушът му с дебела подметка се заби в гърдите на единия амхар и го свали от коня. По това време другият бе имал време да завие и бе извадил пистолет — стар, но смъртоносен деветмилиметров „Макаров“, който вече бе насочен към Борн.

Прозвуча изстрел, който изхвърли амхара от покритото му с одеяло седло. Борн се обърна и видя Заим да се появява с пистолет в ръката. Той размаха свободната си ръка и двамата препуснаха към еловата горичка, която се виждаше в гората.

Щом стъпиха между дърветата, проехтя изстрел и над главите им се посипаха елови клонки. Амхарът, когото Борн бе свалил от коня, го бе яхнал отново и идваше след тях.

Заим водеше, като се провираше между еловите дървета. Бе станало значително по-студено и по-влажно. Дори и тук, в прикритието на гората, леденият вятър минаваше през тях, събаряйки от време на време сняг от по-горните клони. Борн усещаше как

преследвачът му диша във врата, но продължаваше да следва кафявия кон.

Теренът започна да става по-стръмен — отначало се издигна плавно, после по-рязко. Конете наведоха глави с пръхтене, сякаш за да усещат по-добре скритите от снега и заледени камъни.

Борн чу как зад гърба му нещо изпука и пришпори още по-бързо коня си. Щеше му се да попита Заим къде отиват и колко още им остава, но се опасяваше да не би гласът му да издаде местоположението им в лабиринта на гората. Докато си мислеше това, зърна пролука през дърветата, след това силния отблясък на ледена повърхност. Бяха стигнали до река, която се виеше покрай ливадите.

В този момент той чу изстрел и миг по-късно конят на Заим се срина под него. Амхарът се преметна и падна на земята. В последния момент Борн успя да се протегне и да го издърпа зад себе си.

Наближаваха брега на замръзналата река. Изтреця поредният изстрел.

— Пистолетът ти! — извика Борн.

— Загубих го при падането.

— Ще ни отстрелят като патици.

Борн пусна Заим на земята, след това се смъкна от гърба на коня. Плесна го по задницата и животното се втурна през гората почти успоредно на реката.

— Ами сега? — попита Заим и посочи сакатия си крак. — Няма да мога да се справя.

— Да вървим. — Борн го сграбчи за дрехата и двамата се изтъркаляха по наклона към реката.

— Какво правиш? — Заим се беше облещил от страх.

Борн го сграбчи и почти го отлепи от земята миг преди да се ударят в леда. Инерцията на двете тела ги завъртя и те се плъзнаха по гладката повърхност, като Борн успяваше да контролира движенията им с шпорите на ботушите си. Набраха скорост по естествения наклон на реката.

Той взимаше умело завоите, но почти не можеше да контролира скоростта.

При следващия завои Заим издаде нечленоразделен вик. Секунда по-късно Борн разбра защо. На по-малко от километър напред по реката се спускаше отвесен водопад, сега замръзнал като на снимка.

— Колко е високо? — извика Борн през воя на вятъра в лицето му.

— Твърде високо — простена Заим в ужас. — О, твърде, твърде високо!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Борн се опита да свърне вляво или вдясно, но не успя. Носеше се по издълбан в леда коловоз и не можеше да излезе от него. Така или иначе, вече бе твърде късно. Наближаваха набраздената горна част на водопада и той направи единственото, което му хрумна: насочи се към средата на реката, където водата бе най-дълбока, а ледът най-тънък.

Врязаха се във водопада със скорост, която, съчетана с тежестта на двамата, разби тънката ледена кора, образувана над течащата вода. Гмурнаха се във водопада и започнаха да потъват, ледената вода преряза дъха им, вкочани телата им, като започна от крайниците.

Докато падаше, основната грижа на Борн беше да не загуби ориентация. Объркаше ли посоките, щеше или да премръзне до смърт, или да се удави, преди да е успял да разбие леда в основата на водопада. Имаше и още един проблем. Ако допуснеше да се отдалечи от основата твърде много, ледът щеше бързо да се удебели в слой, който той вероятно нямаше да може да разбие.

Светлина и сянка, синьо-черно, сиво и млечнобяло се завъртяха пред очите му, щом бушуващата вода го погълна. Рамото му се блъсна в оголена скала. Вълна от болка премина през тялото му като токов удар и когато летежът му внезапно секна, той започна да търси светлината в хаоса от мрак. Но светлина нямаше! Зави му се свят, не си чувстваше ръцете. Сърцето му се бореше да се справи както с физическата болка, така и с липсата на кислород.

Той размаха ръце. Изведнъж видя срещу себе си тялото на Заим и като го дръпна встрани, видя бледа светлина да проблясва зад него — така се ориентира в посоките. Заим като че беше в безсъзнание. Кръв се стичаше от едната страна на главата му и Борн предположи, че той също се е ударил в скала.

С една ръка около тялото на Заим, Борн със силни тласъци на краката се насочи към повърхността. Главата му се блъсна в леда по-скоро, отколкото очакваше. Твърдата повърхност не поддаде.

Главата му пулсираше, а струйките кръв от раната на Заим размътваха водата и му пречеха да вижда. Той заби нокти в леда, но не

успя да намери опора. Плъзна се отдолу, търсейки пукнатина в ледената стена, която би могъл да използва. Но ледът бе по-дебел, отколкото си бе представял, че може да бъде в основата на водопада. Дробовите му горяха, а главоболието, причинено от липсата на кислород, бе станало почти непоносимо. Може би Заим вече бе мъртъв. Той самият навярно също нямаше да издържи много повече, ако не успееше да си пробие път нагоре.

Силен водовъртеж ги сграбчи, заплашвайки да ги прати на сигурна смърт в тъмнината, където леденият блок бе най-дебел. Докато се бореше, пръстите му се захванаха за нещо — не беше точно пролука, а по-скоро гънка, получена от натиска в леда. Успя да забележи, че в единия ѝ край прониква повече светлина, и концентрира усилията си именно там. Но юмруците му, вкочанени и несръчни, не бяха от полза.

Оставаше му само една възможност. Пусна Заим, гмурна се надолу в мрака, докато не почувства дъното на реката. Завъртя се, сви крака и се изстреля нагоре по права линия. Главата му се блъсна в гънката, чу се пукот, след това ледът се взриви и той усети как дробовите му се изпълват с благодатен въздух. Вдиша дълбоко веднъж, два, три пъти. И веднага се гмурна обратно. Заим не беше там, където го беше оставил. Силният водовъртеж го бе подхванал и го отнасяше към мрака надолу.

Борн ритна, борейки се с течението, протегна се с цялата си дължина и сграбчи Заим за глезена. Бавно и сигурно го задърпа обратно към светлината, извади го през нащърбената дупка в леда и го стовари на замръзналия бряг на реката, след което на свой ред се измъкна от водата.

Оказаха се източно от водопада, край ивица от гъстата елова гора, която продължаваше на североизток.

За момент Борн приклепна в сенките на дърветата, за да си поеме дъх. Повече време не можеше да отдели. Провери жизнените показатели на Заим — пулс, дишане, зеници. Беше жив. Огледа раната на главата му и установи, че е повърхностна. Явно Заим имаше твърда глава.

Проблемът на Борн сега, освен да спре кръвта от раната на Заим, бе да го изсуши, така че да не замръзне до смърт. Самият Борн бе отчасти защитен от специалния си парашутистки костюм, макар сега

да забеляза, че на няколко места платът бе лошо раздран. Водата вече замръзваше по кожата му. Откопча костюма си за момент, откъсна ивица от ризата си и пристегна раната на Заим. После преметна мъжа, който все още бе в безсъзнание, през здравото си рамо и се запрепъва по хлъзгавия бряг към гората. Усещаше как студът бавно се просмуква в лактите и рамото му, където горният слой на екипа му беше раздран.

Заим му тежеше все повече, но Борн продължаваше, като държеше посока север-североизток, отдалечавайки се от реката. Връхлетя го неясен спомен — проблясък, подобен на този, който бе имал, когато за първи път се приземи на Рас Дежен, само че този път по-детайлен. Ако беше прав, на няколко мили от тях би трябвало да има друго село — по-голямо от това, в което откри Заим.

Изведнъж се закова на място, чул познат звук: пръхтенето на кон. След като внимателно подпря Заим на дънера на едно дърво, се насочи предпазливо към звука. На около петстотин метра напред попадна на малка поляна. Там стоеше сивият кон и ровеше с муцуната си под снега, търсейки нещо за ядене. Очевидно бе следвал коритото на реката и бе стигнал до тази ивица открито пространство: Борн се нуждаеше точно от него, за да се спасят двамата със Заим.

Тъкмо се канеше да излезе на поляната, когато жребецът вдигна глава и ноздрите му се разшириха. Какво беше подушил? Вятърът бе донесъл мирис на опасност.

Борн разбра и мълчаливо благодари на животното. Като се изтегли обратно сред елите, тръгна да се придвижва в кръг наляво. Държеше поляната под око, като същевременно внимаваше вятърът да е винаги срещу него. Бе изминал около четвърт от обиколката, когато мярна цветно петно и след това леко движение. Като се насочи предпазливо към мястото, различи амхара, когато бе свалил от коня. Явно именно той бе довел сивия жребец тук, за да подмами Борн и Заим, в случай че бяха оцелели след падането във водопада.

Борн се приведе и атакува светкавично откъм страната, откъдето онзи нямаше видимост. Амхарът падна със сумтене, освободи лявата си ръка, докато Борн го налагаше с юмруци, и измъкна извит нож. Острието се стрелна към откритата странична част от тялото на Борн, точно над бъбрека: Борн се претърколи и избегна удара. Същевременно склучи глезените си около врата на амхара. Завъртя се светкавично и му пречупи шийните прешлени.

Като се изправи, взе от трупа ножа с канията и 9-милиметровия „Макаров“. След това изтича на поляната и отведе сивия жребец към мястото, където лежеше Заим. Прехвърляйки другаря си върху здравия гръб на коня и след като на свой ред се метна отгоре му, пое между елите надолу под склона, за да открие близкото село.

* * *

Когато Сорая Мур влезе в лабораторията на Отдела за разследване на пожари, Ким Лъвет все още обсъждаше доказателствата с детектив Овъртън.

След като ги представи един на друг, Ким премина направо към същността, запознавайки Сорая с развитието на техния случай до момента. След това ѝ подаде двата порцеланови зъба.

— Намерих ги в канала на ваната в апартамента — каза тя. — На пръв поглед прилича на зъбен мост, но лично аз не смятам така.

Сорая, като разгледа кухините във вътрешността на зъбите, осъзна, че е виждала нещо много подобно в лабораторията на Дерон. По-внимателният оглед показва висококачествена изработка, дело на специалист. Безспорно това бе част от арсенала на хамелеон от световна класа. Затова тя нямаше съмнения какво държи и на кого принадлежи то. Тъкмо си мислеше, че е приключила с цялата история, когато Лърнър я изрита от „Тифон“, но сега вече знаеше истината. А навярно е била наясно през цялото време. Не беше приключила с Фади. Съвсем не.

— Права си — каза Сорая. — Това е протеза.

— Протеза ли? — повтори детектив Овъртън. — Не разбирам.

— Обвивка, която се поставя не върху негоден, а върху съвсем здрав зъб. Целта ѝ е да промени формата на устата и очертанията на бузите.

Тя си я пъкна в устата. Макар да бе твърде голяма за нея, протезата промени формата на устата и устните ѝ дотолкова, че Ким и детектив Овъртън останаха изумени.

— Което означава, че онези ваши Джейкъб Силвър и брат му са използвали псевдоними — додаде тя, след като изплю зъбите.

Обръщайки се към Ким, продължи: — Имаш ли нещо против да ги взема назаем?

— Става. Но ще трябва да го отбележа някъде.

— Нещо не ми се връзва — поклати глава детектив Овъртън.

— Напротив, има логика, стига да познавате всички факти. — Сорая им разказа за инцидента край централата на ЦРУ. — Мъжът, който се представяше за предприемач от Кейптаун на име Хирам Чевик, всъщност е саудитец, който се подвизава под името Фади — лидер на терористична организация с връзки на високо ниво, които явно му осигуряват големи пари. Нямаме представа как е истинското му име. Хамърът го взе и след няколко пресечки той изчезна. — Тя вдигна протезата: — Сега знаем къде е отишъл.

Ким се замисли над думите на Сорая.

— Тогава останките, които намерихме, не са и на брат му.

— Силно се съмнявам. Огънят ми прилича на начин да се отклони вниманието ни, докато той се измъкне от Вашингтон. Извън страната всъщност. — Сорая отиде към съдинката, където Ким бе поставила костите, намерени във ваната. — Според мен това е всичко, което е останало от Омар, сервитьора пакистанец.

— Исусе Христе! — възкликна Овъртън и си помисли: „Най-после някакъв напредък.“ — Тогава кой от братята Силвър е бил Фади?

— Джейкъб, без съмнение — обърна се към него Сорая. — В апартамента се е регистрирал Лев. Фади е бил в Кейптаун, а след това бе задържан от нас.

Овъртън бе обнадежден. Най-малкото, късметът най-сетне му се усмихна. Направо улучи десетката с тези двете. Много скоро щеше да има достатъчно информация, която да предостави на Вътрешна сигурност. С един удар щеше да стане най-новият им член и най-новият им герой.

Сорая се обърна отново към Ким.

— Какво друго открихте?

— Почти нищо. Само катализатора. — Ким вдигна тесте компютърни разпечатки: — Въглероден дисулфид. Не помня кога за последен път съм попадала на него. Подпалвачите обикновено използват ацетон, керосин... такива вещества, леснодостъпни. — Тя сви рамене. — От друга страна, в този случай използването на въглероден дисулфид ми се струва логично. Той е по-опасен от

останалите заради ниската си температура на запалване и вероятността от експлозия, щом бъде подпален. Фади е искал прозорците да се разбият, така че пламъците да могат да бъдат захранвани от допълнителния кислород. Но трябва да си истински професионалист, за да знаеш какво съединение да използваш, без да се самовзривиш.

Сорая погледна към разпечатката, която Ким ѝ бе дала.

— Фади е точно такъв. Откъде може да се сдобие човек с това вещество?

— Трябва да имаш достъп до завод или до някои от доставчиците им — каза Ким. — Използва се при производството на целулоза, въглероден тетрахлорид и други органични серни съединения.

— Мога ли да използвам компютъра ти?

— Заповядай — каза Ким.

Сорая седна на работното място на Ким и влезе в интернет. Потърси в „Гугъл“ въглероден дисулфид.

— Целулозата се използва при производството на изкуствена коприна и целофан — зачете на глас тя от екрана. — Въглеродният тетрахлорид е ключова съставка в пожарогасителите и хладилниците, макар по-късно да е изоставен заради токсичността си. Дитиокарбаматът, ксантагът се използват във флотацията^[1] при преработката на минерали. Използва се и за производството на метам-натрий-репарат за борба с вредителите в почвата.

— Едно е сигурно — каза Ким. — Не се продава в кварталния магазин. Ще са ви нужни повече усилия, за да се снабдите с него.

— И това предполага познаване на съединението и неговите особености — кимна Сорая. Тя нахвърли бързо няколко бележки в джобния си компютър и стана. — Добре, аз тръгвам.

— Имаш ли нещо против да те придружа? — попита инспектор Овъртън. — Без теб работата по случая изобщо не напредваше.

— Не мисля. — Погледът на Сорая се плъзна към Ким. — Смятах да ти кажа още като дойдох. Уволнена съм.

— Моля? — Ким бе потресена. — Защо?

— Новият директор не може да оцени склонността ми към неподчинение. Смятам, че се опитва да наложи авторитета си. И днес реши да изхвърли мен.

Ким се приближи и я прегърна с разбиране.

— Ако мога да направя нещо...

Сорая се усмихна.

— Знам на кого да се обадя. Благодаря.

Тя бе твърде заета, за да забележи сянката на недоволство, което помрачи лицето на детектив Овъртън. Той нямаше да позволи да му бъде попречено — не и когато бе толкова близко до целта.

* * *

По времето, когато Борн и Заим стигнаха до селото, бе започнало да вали сняг. То бе там, сгушено в тясна долина като топка в свита длан, точно както си го спомняше Борн. Облаците, ниски и тежки, правеха пространството между планината и небето да изглежда малко и незначително, сякаш щеше да бъде смачкано в сблъсъка между титани. Камбанарията на църквата привлече погледа на Борн и той се отпрати нагам.

Заим се раздвижи и простена. Преди известно време той бе дошъл в съзнание и Борн го свали от коня точно навреме, за да го остави да повърне изобилно сред свистящите ели. Борн бе накарал другаря си да хапне малко сняг, за да не се обезводни. Заим беше замаян и слаб, но разбра всичко, когато Борн му разказа какво се е случило. Тяхната цел, по неговите думи, беше да стигнат до някакъв лагер точно до селото, което си спомняше Борн.

Ето че вече бяха в селото. Макар Борн по разбираеми причини да нямаше търпение да се свърже с човека, който според Заим щеше да го отведе до Линдрос, дрехите на Заим вече бяха втвърдени от лед и ако не се затоплеше скоро, щяха да се смъкнат заедно кожата му, щом направи опит да ги свали.

Когато стигнаха околностите на лагера, сивият кон, който Борн бе пришпорвал в галоп през високите до колената снежни преспи, беше на края на силите си. Трима амхари изникнаха сякаш от нищото, размахвайки закривени ножове като този, който Борн бе отнел от мъжа, чийто врат бе счупил.

Борн не се изненада. Не допускаше, че лагерът няма да има охрана. Остана спокоен на седлото на задъхващия се и пръхтящ сив кон, докато амхарите сваляха Заим на земята. Щом го разпознаха, един

от тях се втурна към шатра в центъра на лагера. Две минути по-късно се върна — по всичко личеше — с вожда на племето.

— Какво е станало с теб, Заим? — попита амхарът.

— Той ми спаси живота — промърмори Заим.

— Както и той — моя — рече Борн, като се смъкна от коня.

— Бяхме нападнати по пътя насам.

Дори вождът да бе останал изненадан, че Борн говори амхарски, не даде да се разбере по никакъв начин.

— Като всички западници ти си довел враговете със себе си.

— Донякъде си прав, но не съвсем — потръпна Борн. — Бяхме нападнати от трима бойци амхари.

— Знаеш кой им плаща — каза Заим със слаб глас.

Вождът кимна.

— Отведете ги на топло в моята шатра. Ще разпалваме огъня постепенно.

* * *

Абуд ибн Азиз стоеше, взрян в мрачното небе край северния склон на Рас Дежен, ослушвайки се да долови звук на перки, прорязващи редкия въздух.

Къде е Фади? Хеликоптерът му закъсняваше. Абуд ибн Азиз бе наблюдавал времето цяла сутрин. Заради приближаващия се атмосферен фронт той знаеше, че пилотът ще има съвсем малко време, за да се приземи.

Всъщност това, срещу което той мълчаливо се бунтуваше, не беше нито студът, нито редкият въздух. Вбесяваше го преди всичко фактът, че изобщо са тук. Планът. Той знаеше кой стои зад него. Само един човек можеше да измисли такава рискована, опасна схема: братът на Фади — Карим ал Джамил. Макар Фади да беше лицето на „Дуджа“, Абуд ибн Азиз единствен от множеството последователи на Фади знаеше, че Карим ал Джамил е сърцето на организацията. Той беше grosмайсторът, търпеливият паяк, който плетеше многобройни мрежи в бъдещето. При мисълта за това какво е способен да планира Карим ал Джамил, Абуд ибн Азизда усети как му призлява. Като Фади и Карим ал Джамил, самият той бе учил на Запад. Познаваше

историята, политиката и икономиката на страните извън арабския свят. Това бе достатъчно, поне в очите на Фади и Карим ал Джамил, за да го поставят по-нагоре в йерархията.

Проблемът на Абуд ибн Азиз беше, че не се доверяваше напълно на Карим ал Джамил. От една страна, той бе самотник. От друга, доколкото му бе известно, Карим ал Джамил разговаряше само с Фади. Това, че може би нещата съвсем не стояха така, мисълта, че той може би знаеше по-малко, отколкото подозираше, за Карим ал Джамил, го караше да се чувства още по-неспокоен.

Това бе неговото предубеждение спрямо Карим ал Джамил — че той, заместникът на Фади, неговият най-близък другар, бе изключен от вътрешния кръг на „Дуджа“. Това му се струваше крайно несправедливо и макар той да бе напълно верен на Фади, все пак се дразнеше, че го държат настрана. Естествено, разбираше, че кръвта вода не става — всеки, роден в номадско племе, би го разбрал. Но Фади и Карим ал Джамил не бяха чистокръвни араби. Майка им бе англичанка. Двата бяха родени в Лондон, след като баща им бе преместил седалището на компанията си там от Саудитска Арабия.

Абуд ибн Азиз бе измъчван от няколко въпроса, на които дълбоко в себе си не искаше да отговори. Защо Абу Сариф Хамид ибн Ашеф ал Уахиб е напуснал Саудитска Арабия? Защо е харесал друговерка? Защо е задълбочил грешката си, като се е оженил за нея? Абуд ибн Азиз не можеше да намери абсолютно никаква причина един саудитец да стори такова нещо. Така че всъщност нито Фади, нито Карим ал Джамил бяха деца на пустинята като него. Те бяха израсли на Запад, бяха учили в непрестанно пулсиращия Лондон. Какво знаеха те за дълбоката тишина, за суровата красота, за чистите аромати на пустинята? Пустинята, където величието и мъдростта на Аллах можеха да бъдат открити във всяко нещо.

Фади, както подобава на по-голям брат, пазеше Карим ал Джамил. Това поне бе нещо, което Абуд ибн Азиз можеше да разбере. Самият той се отнасяше по същия начин с по-младите си братя. Но в случая с Карим ал Джамил от известно време се питаше към какви мрачни води насочва той „Дуджа“. Би ли искал Абуд ибн Азиз да отиде там? Безропотно би толкова път, защото бе верен на Фади. Именно Фади го въвлече във войната, която бяха принудени да водят след нахлуването на Запада в техните земи. Фади бе човекът, който го

изпрати да се обучава в Европа — период от живота на Абуд ибн Азиз, който той презираше, макар да отчиташе ползите от него. Опознаеш ли врага си, му бе казал Фади много пъти, ще можеш да го разгромиш.

Той дължеше на Фади всичко. И бе готов да го последва навсякъде. От друга страна, не беше глух, ням и сляп. И ако някога в бъдеще, когато натрупаше повече информация, почувстваше, че Карим ал Джамил води „Дуджа“, а следователно и Фади, към пропаст, щеше да надигне глас, независимо от последиците.

Остър, сух вятър обрули бузата му. Бръмченето на перките на хеликоптера достигна до него, сякаш изплувало от далечен сън. Беше време да се отърси от замаята си. Погледна нагоре и усети по бузите и миглите си първите снежинки.

На тъмносивия фон на небето се откри черна точка, която бързо се увеличаваше. Вдигнал ръце над главата си, той се отдалечи от площадката. Три минути по-късно хеликоптерът се бе приземил. Вратата се отвори и Мута ибн Азиз скочи на снега.

Абуд ибн Азиз очакваше след него да се появи и Фади, но брат му се запъти към него сам.

— Добре ли мина? — Той прегърна брат си вдървено, формално.

— Точно както беше планирано — каза Мута.

За известно време животът на двамата им бе белязан от един спор. Като пукнатина, причинена от земетресение, разногласието помежду им ги беше отдалечило повече, отколкото всеки от тях бе готов да признае. Зейнаха гнойни язви, които сега, години по-късно, се бяха превърнали в шлага, в твърда и набръчкана като коричка на суха рана повърхност.

Мута се взря във вятъра.

— Братко, къде е Фади?

Абуд не успя да сдържи желанието си да му покаже, че стои по-високо в йерархията от него.

— Има си друга работа.

Мута се намръщи. Горчива жлъч — твърде познат вкус — изпълни устата му. Винаги става така. Абуд използва властта си, за да ме държи далеч от Фади и Карим ал Джамил — центровете на нашата вселена. Затова се държи все едно ми е шеф. Затова ме закле да пазя нашата тайна. Той е по-големият ми брат. Как да се изправя срещу

него? Той стисна зъби. Както винаги ще трябва да му се подчинявам във всичко.

Мута потрепери от студ и се скри от вятъра, като застана на завет при една скала.

— Кажи ми, братко, какво става тук?

— Борн пристигна в Рас Дежен тази сутрин. Напредва.

— Значи трябва да преместим Линдрос на безопасно място — кимна Мута ибн Азиз.

— Вече е сторено — ледено отвърна Абуд.

Мута, чието сърце бе изпълнено с жлъч, кимна.

— Малко остана. До няколко дни Джейсън Борн вече няма да ни е нужен. — Той се усмихна сдържано. — Както Фади каза, отмъщението е сладко. Колко приятно ще му стане да види Джейсън Борн мъртъв!

* * *

Шатрата на вожда бе учудващо просторна и удобна, особено за жилище, което можеше да се пренася, ако се наложи. Подът бе застлан със застъпващи се черги. Кожи висяха по стените и така помагаха да се запази топлината на огъня, подхранван с изсушен тор.

Борн, увит в грубо вълнено одеяло, седеше с кръстосани крака край огъня, докато хората на вожда бавно и внимателно сваляха дрехите на Заим. Когато приключиха, увиха и него с одеяло и го сложиха да седне до Борн. Сетне им сервираха чаши с горещ, силен чай, от които излизаше пара.

Други мъже се погрижиха за раната на Заим, почистиха я, поставиха лапа от билки и отново я превързаха. През това време вождът седеше до Борн. Беше дребен човечец, единственото хубаво в него бяха черните му очи, които горяха като факли на лъскавото му, бронзово лице. Тялото му беше слабо и жилаво, но Борн нямаше да допусне да бъде заблуден. Този мъж вероятно притежаваше множество умения — както отбранителни, така и нападателни, — за да опази себе си и хората си живи.

— Името ми е Кабур — каза вождът. — Заим ми каза, че твоето е Борн. — Той го произнесе насечено.

Борн кимна.

— Дойдох в Рас Дежен да намеря приятеля си. Той пристигна с една от летящите птици, дето ги свалиха преди близо седмица. Знаеш ли нещо за това?

— Знам. — Ръката на Кабур се вдигна към гърдите му, където имаше сребриста плочка. Беше личният знак на пилота. — Той вече не се нуждае от това.

Сърцето на Борн подскочи.

— Мъртъв ли е?

— Почти.

— А моят приятел?

— Отведоха го заедно с този мъж.

Вождът предложи на Борн дървена паница яхния с много подправки, в която бе топнат комат безквасен хляб. Докато Борн загребваше с хляба като с лъжица, Кабур стана.

— Нямаме нищо общо, ти разбираш. Макар че както се убеди, някои са взимали пари от тях в замяна на услуги. — Той поклати глава. — Но това е лошо, това обвързва и има хора, които платиха твърде висока цена.

Борн засити глада си и остави паницата настрана.

— Кой са тези „те“?

— Изненадан съм — кил на глава Кабур. — Очаквах да знаеш за тях далеч повече от мен. Те идват при нас отвъд Аденския залив. От Йемен, мисля. Но не са йеменци, не. Един бог знае откъде точно набират членовете си. Някои са египтяни, други саудитци, има и афганистанци.

— А водачът им?

— А, Фади. Той е саудитец. Свирепите черни очи на вожда бяха станали непроницаема. — Всички ние, до последния човек, се страхуваме от Фади.

— Защо?

— Защо? Защото е силен, защото е по-жесток, отколкото можеш да си представиш. Защото носи смърт в дланта на ръката си.

Борн си помисли за доставките с уран.

— Виждали сте доказателство за смъртта, която носи.

— Със собствените си очи — кимна вождът. Един от синовете на Заим...

— Момчето в пещерата?

Кабур се обърна към Заим, в чиито очи се виждаше море от болка.

— Непокорен син, който не се вслушваше в съветите. Сега не можем да го докоснем, не можем дори да го погребем.

— Аз бих могъл — каза Борн. Сега той разбра защо Алем се криеше в хеликоптера, който бе по-близо до пещерата: искаше да бъде близо до брат си. — Мога да го погребя там, близо до върха.

Вождът запази мълчание. Но очите на Заим бяха влажни, когато отново срещнаха очите на Борн.

— Това би било истинска благословия — за него, за мен, за семейството ми.

— Ще бъде сторено, кълна се — каза Борн. Той се обърна към Кабур. — Ще ми помогнеш ли да намеря приятеля си?

Вождът се поколеба за момент, поглеждайки към Заим. Най-накрая той въздъхна.

— Дали откриването на приятеля ти ще засегне Фади?

— Да — каза Борн. — Ще го засегне много лошо.

— Това, за което ни молиш, е много трудно пътуване. Но заради моя приятел, заради връзката му с теб, заради твоето обещание към него честта ме задължава да изпълня молбата ти.

Той вдигна дясната си ръка и един човек донесе нещо, подобно на наргиле.

— Ще пушим заедно, за да подпечатаме споразумението, което сключихме.

* * *

Сорая възнамеряваше да се прибере у дома, но някак си изведнъж установи, че кара из Нортийст. Едва когато зави по 7 улица, осъзна защо идва тук. След още един завой пристигна пред къщата на Дерон.

За момент остана седнала, вслушана в шума на мотора. Пет-шест здравеняци от бандата стояха на площадката пред къщата отляво, но макар да я наблюдаваха зорко, не направиха никакъв опит да я спрат,

когато тя слезе от колата и тръгна по стълбите към входната врата на Дерон.

Почука няколко пъти на вратата. Почака, след това почука пак. Нямахте отговор. Чу някой да се приближава и се обърна, очаквайки да види Дерон. Вместо това се сблъска с висок, слаб младеж.

— Здравсти, госпожо Агент, аз съм Тайрон. Каква работа имаш тука?

— Знаеш ли къде е Дерон?

Тайрон запази неутрално изражение.

— Вместо с него би могла да поговориш с мен, госпожо А.

— Бих могла, Тайрон — отвърна тя предпазливо, — стига да можеш да ми обясниш за какво се използва въглеродния дисулфид.

— Ха, вземаш ме за безполезно негро, а?

— Честно да ти кажа, нямам никаква представа какъв си.

— Ела с мене — рече ѝ той с все същото безстрастно изражение.

Сорая кимна. Инстинктивно усещаше, че поколебае ли се, последиците за нея ще са доста неприятни.

Двамата тръгнаха, завиха надясно, подминаха площадката, където бандата се беше събрала като ято гарвани.

— Дерон отпраши с баща си. Няма да го има няколко дни.

— Не ме лъжеш, нали?

— Честно ти реда. Е, да ти разправам ли за мен? За майка ми, наркоманката? Или пък за тате, дете е в затвора? За сестра ми, дете вместо да ходи да зубри, гледа бебе? Или за по-големия ми брат, дете бачка супермизерно като ватман в метрото? Тия драми, направо да ти скъсат сърцето, трябва да си ги чувала, та какво да ти ги раздувам пак.

— Това е твоят живот — каза Сорая, — което означава, че е различен от всяка друга история, която съм чувала.

Тайрон изсумтя, но по погледа му успя да познае, че е поласкан.

— Може да съм расъл на улицата, ама съм роден с пипе на инженер. Да те светна ли що? — Той сви рамене и посочи в далечината. — Ей там, по „Флорида Авеню“ вдигат адски висока сграда, зверски туч. И ги дебна, все гледам да видя как става хавата, кое как що...?

Сорая срещна погледа му за секунда.

— Ще ти прозвучи ли твърде глупаво, ако ти кажа, че има начини да се възползваш от ума си.

— Приказвай за себе си. — На лицето му се плъзна бавна усмивка — изражение, което подхождаше на значително по-възрастен човек. — Тука ми е затворът на мене, малката.

Сорая помисли да му отговори, но прецени, че му е достатъчно засега.

— Ще тръгвам.

Тайрон стисна устни.

— Хубаво, ама да ти кажа. За колата, дето те проследи дотук.

— Кажи ми, че се майтапиш — закова се на място Сорая.

Той завъртя глава и я погледна, както кобра се взира надолу към плячката си.

— Да пукна, честно.

Сорая беше бясна на себе си. Допусна собствените ѝ мисли дотолкова да я обвинят в мъгла, че изобщо не ѝ хрумна, че някой може да я следи. Пропусна да провери, а уж ѝ беше втора природа. Очевидно уволнението ѝ от онова копеле Лърнър я бе разстроило повече, отколкото си даваше сметка. Сега трябваше да плати цената заради липсата си на бдителност.

— Тайрон, задължена съм ти.

— Нали Дерон ми плаща баш за това — сви рамене той. — Да плащаш на някой да те пази си е кинти, ама верни хора хич не се намират лесно.

Тя го погледна така, все едно го виждаше за първи път.

— Къде е? Кой ме следи?

Продължиха натагък.

— Отсреща, на ъгъла с Осма. Далече е, та шофьорът да вижда добре какви ги вършиш. — Той сви рамене. — Моите хора ще се погрижат.

— Недей, Тайрон, Оценявам предложението ти. — Тя го погледна сериозно. — Но аз го доведох. Значи е моя грижа.

— Окей, както кажеш. — Той спря и застана срещу нея за момент. Гледаше я също толкова сериозно, с мрачна решителност. — Ама имай предвид, че трябва да стане, преди да се е светнал за Дерон. Че после жална му майка, няма кой да го спаси. Даже ти.

— Веднага ще се погрижа. — Тя наведе глава, внезапно притеснена. — Благодаря.

Тайрон кимна и се отправи обратно към хората си. Сорая си пое дълбоко въздух и продължи надолу към ъгъла с Осма улица, където детектив Овъртън седеше в колата си и си драскаше нещо върху лист хартия.

Тя почука по стъклото. Той погледна нагоре и бързо натъпка листа в джоба на ризата си.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — кресна му тя, щом прозорецът се отвори.

— Искам да се уверя, че няма да пострадаш — прибра химикала си Овъртън. — Кварталът е кофти.

— Мога да се грижа за себе си, много ти благодаря.

— Слушай, знам, че си по следите на нещо — нещо важно. От Вътрешна сигурност си нямат идея за какво става въпрос. Тази информация ми е важна.

Тя погледна надолу към него.

— Важно е да си тръгнеш. Веднага.

Изведнъж лицето му се превърна в каменна маска.

— Искам да разбирам всичко, до което си стигнала, веднага щом го научиш.

Сорая почувства как бузите ѝ пламват от гняв.

— В противен случай?

Той изненадващо отвори вратата и я блъсна в корема. Тя се свлече на колене, задъхвайки се.

Детектив Овъртън бавно излезе от колата и се изправи над нея.

— Не се занасяй с мен, госпожичке. По-стар съм от теб. И не го карам по правилата. Повечето от номерата вече съм ги забравил, а ти може и никога да не ги научиш.

Сорая затвори очи за момент, за да му покаже, че се опитва да възстанови както дъха, така и самообладанието си. Междувременно лявата ѝ ръка бе измъкнала малък пистолет от кобура на кръста ѝ и тя го насочи към Овъртън.

— Зареден е. От толкова близо куршумът най-вероятно ще те разкъса на две. — Тя си пое дълбоко въздух, после още веднъж. Ръката, с която държеше оръжието, бе стабилна. — Изчезвай. Веднага.

Той бавно отстъпи назад и седна зад волана, без да сваля очи от нея. Извади цигара, постави я между бледите си устни, запали я с мудро движение и дръпна.

— Разбрах.

Гласът му бе равен. Цялата злост бе събрана в погледа му. Затвори вратата с трясък. Проследи я как се изправя на крака, после запали двигателя и потегли. В огледалата за обратно виждане я видя да държи насочен пистолета към задното му стъкло, докато колата не изчезна в трафика.

След като я изгуби от поглед, детектив Овъртън извади мобилния си телефон и натисна бутон за бързо набиране. След малко чу гласа на Матю Лърнър.

— Бяхте прав, господин Лърнър. Сорая Мур продължава да души наоколо и, честно казано, току-що се превърна в явна опасност.

* * *

Кабур ги насочи към селската църква, чиято кула бе упътила Борн до селото. Тя, като всички други в страната, беше етиопски православен храм. Над трийсет и шест милиона души изповядваха тази древна религия и това я правеше най-голямата източноправославна църква в света. Всъщност това бе единствената предколониална християнска църква в тази част на Африка.

По едно време, докато вървяха в бледите сенки на сградата, Борн си помисли, че Кабур го прави на глупак. Може би не само разяденият от радиацията син на Заим, но и самият вожд работеше за Фади и сега го водеше в капан. Той извади пистолета „Макаров“. Сенките и ивиците светлина се разтвориха и видя фигура, която му кимна мълчаливо.

— Това е отец Михрет — прошепна Заим. — Познавам го.

Заим, макар все още да не се бе възстановил от нараняването, бе настоял да дойде. Сега той бе свързан с Борн. Те си бяха спасили взаимно живота.

— Синове мои — посрещна ги кротко отец Михрет, — страхувам се, че идвате твърде късно.

— Търся pilota — каза Борн. — Моля ви, заведете ме при него. — Докато бързаха през църквата, додаде: — Жив ли е все още?

— Едва се държи. — Свещеникът бе висок и слаб като вейка. Имаше големи очи и съсухрен вид, досущ аскет. — Направихме

каквото бе по силите ни за него.

— Как се озова при вас, отче? — попита Заим.

— Намериха го пастири в покрайнините на селото, в една елова горичка край реката. Дойдоха да ми кажат и по моя заръка го пренесоха тук, но се страхувам, че не успяхме да му помогнем много.

— Мога да повикам хеликоптер — каза Борн. — Ще уредя да го пренесат в болница.

Отец Михрет поклати глава.

— Вратът и гръбначният му стълб са натрошени. Няма начин да му бъде поставена шина. Не би преживял още едно преместване.

Пилотът, Джейми Коуел, лежеше в кревата на отец Михрет. За него се грижеха две жени — едната мажеше с мехлем повърхностните наранявания по кожата му, другата изстискваше капки вода от парче плат в полуотворените му устни. В очите на Коуел нещо трепна, когато Борн застана на линията на погледа му.

— Може ли да говори? — попита той свещеника, извърнал лице от ранения.

— Почти не — отвърна отчето. — И при най-незначителното движение болката е мъчителна.

Борн застана над леглото, така че лицето му да е точно на линията на погледа на Коуел.

— Дойдох да те отведа у дома, Джейми. Разбра ли ме?

Устните на Коуел се раздвижиха, мек съскащ звук излезе измежду тях.

— Виж, ще говоря направо — продължи Борн. — Трябва да намеря Мартин Линдрос. Вие двамата сте единствените оцелели. Жив ли е Линдрос?

Борн трябваше да се наведе така, че ухото му почти да докосне устните на Коуел.

— Беше... когато... го видях... последно. — Гласът на Коуел беше като пясък, плъзгащ се по дюна.

Сърцето на Борн се сви. Зловонието, което бълваше от тялото, бе непоносимо. Свещеникът бе прав: смъртта вече беше проникнала в стаята.

— Джейми, много е важно. Знаеш ли къде е Линдрос?

Борн се наведе и пак го блъсна същото зловоние.

— Три километра... запад-югозапад... през... реката. — Коуел се потеше от усилието и от болката. — Лагер... защитен.

Борн понечи да се отдръпне, но стържещият шепот на Коуел го спря. Гърдите на нещастника се задвижиха нагоре-надолу с неестествена бързина, започнаха да потръпват, сякаш вече преуморените му мускули бяха обхванати от спазми. Очите на Коуел се затвориха, сълзи се стичаха под клепачите.

— Спокойно — каза Борн. — Почини си сега.

— Не! О, Господи!

Коуел се облеци и когато погледът му попадна върху Борн, сякаш тъмната бездна се бе приближила.

— Този човек... водачът.

— Фади — подсказа му Борн.

— Измъчва... измъчва Линдрос.

Стомахът на Борн се превърна в топка лед.

— Линдрос държи ли се? Коуел! Коуел, можеш ли да ми отговориш?

— Той е отвъд всички въпроси сега. — Отец Михрет пристъпи, постави ръката си върху плувналото в пот чело на Коуел. — Бог му даде благословията си и го избави от мъките му.

* * *

Канеха се да го местят. Мартин Линдрос го разбра, понеже чуваше Абуд ибн Азиз да издава множество заповеди с лаещ глас, организирайки транспортирането им от пещерата. Долови тропот на ботуши, дрънчене на оръжия, сумтене на мъже, вдигащи тежки товари. След това и тракация двигател на камион, който се приближаваше към отвора на пещерата.

Секунда по-късно самият Абуд ибн Азиз дойде, за да му завърже очите.

— Не се притеснявай — успокои го, приклепнал край Линдрос.

— Нямам и намерение — отвърна пленникът с дрезгав глас, който едва разпозна като своя собствен.

— Сега е моментът да ми кажеш каквото знаеш за атентата срещу Хамид ибн Ашеф — рече Абуд ибн Азиз, докато въртеше в

ръцете си черна качулка без дупки за очите.

— Казах ти вече много пъти — не знам нищо. Ти обаче не ми вярваш.

— Така е. — Постави качулката на главата му. — Не ти вярвам.

След това неочаквано ръката му за кратко се озова на рамото на Линдрос.

Това пък какво е, зачуди се Линдрос — проява на съчувствие? Стори му се странно и някак необяснимо. Погледна на случилото се така, както възприемаше всичко напоследък — беше издигнал между себе си и света невидимо бронирано стъкло. И наблюдаваше през него. След престоя във вътрешния изолатор на сърцето си живееше в замаяно състояние, сякаш не можеше напълно да насели тялото си. Нещата, които това тяло правеше — ядене, спане, ходене по нужда, сегиз-тогиз разходки и дори някоя и друга дума, разменена с Абуд ибн Азиз, — сякаш се случваха на друг човек. Направо не му се вярваше, че е бил пленен. Отстранеността от собственото му тяло, като неизбежна последица от затварянето му със седмици в този умствен изолатор, му се струваше като неясен сън. Все едно щеше да прекара остатъка от дните си в този затвор — живуркащ, но истински жив.

Някой го дръпна грубо и го изправи на крака и той се почувства като герой от многократно повтарял се сън. Защо го местеха толкова припряно? Да не би някой да бе открил местоположението му? Не му се вярваше да е ЦРУ. От откъслечните разговори, които успя да дочуе, разбра, че „Дуджа“ са елиминирали и втория хеликоптер със спасителния екип, изпратен да го търси. Не, имаше само един човек с нужните познания, упоритост и умения да се изкачи невредим чак до върха на Рас Дежен. Джейсън Борн! Джейсън бе дошъл да го намери и да го върне у дома!

* * *

Матю Лърнър седеше в „Златната гъска“. Макар да се намираше в Китайския квартал, ресторантчето фигурираше в много от пътеводителите на Вашингтон, тоест беше посещавано редовно от туристи и отбягвано от местните, включително от членовете на особената тайна Лърнърова задруга от шпиони и правителствени

агенти. Това, разбира се, го устройваше идеално. Разполагаше с поне пет-шест явки около Вашингтон, определяйки на случаен принцип местата на разговорите си с информатори и с други хора, чиито услуги намираше за полезни.

Заведението, мрачно и опушено, миришеше на сусамово олио, подправки и врящото съдържание на фритюрник, от който периодично се вадеха яйчени рулца и хапки панирано пиле.

Беше си поръчал китайска бира и пиеше направо от бутилката, защото мазните петна по чашите му се струваха доста гнусни. В интерес на истината, би предпочел едно джони с черен етикет — но не му беше сега времето. Не и на тази среща.

Мобилният му телефон изписука и като отвори капака, видя съобщение: „ПРЕЗ ЗАДНАТА ВРАТА НА СЕДМА УЛИЦА. ПЕТ МИНУТИ.“

Изтри го, прибра си телефона и се върна към бирата си. Допи бутилката, хвърли няколко банкноти на масата, взе си палтото и отиде отзад в мъжката тоалетна. Разбира се, беше запознат с разположението на ресторанта — не само на този, но и на всичките си други места за срещи. Пусна една вода, сви надясно от мъжката тоалетна, премина през кухня, обвита в пара, покрай крещящи китайци и гневно цвърчащ над открити пламъци огромен железен тиган.

Отвори задната врата и се измъкна на Седма улица. Новичкият форд бе, доколкото е възможно, ненатрапчив, при положение че във Вашингтон всички държавни агенции бяха задължени да купуват за транспортните си нужди само американски коли. Като се огледа бързо в двете посоки, отвори задната врата и скочи вътре. Фордът потегли.

— Франк — поздрави Лърнър, докато се настаняваше на седалката.

— Здравейте, господин Лърнър — каза шофьорът. — Как вървят нещата?

— Вървят — бе суховатият отговор. — Както обикновено.

— Ясно — кимна Франк. Беше набит мъж с бичи врат, който приличаше на човек, трениращ до откат във фитнес залата.

— Как е министърът днес?

— Сещате се. — Франк щракна с пръсти. — Как беше думата?

— Гневен? Побеснял? Готов да убие човек?

Франк му хвърли поглед в огледалото за обратно виждане.

— Нещо такова.

Минаха по „Джордж Мейсън Мемориъл Бридж“, завиха на югоизток към булевард „Вашингтон Мемориъл“. Всичко във Вашингтон, отбеляза си наум Лърнър, изглежда, съдържаше думата „мемориален“ в названието си. Отношения от типа „аз на тебе — ти на мене“ в най-пошлия им вид. Точно от такива простотии се вбесяваше министърът.

Издължената лимузина го чакаше край товарния терминал на вашингтонското летище, нейният гигантски двигател мъркаше като самолет, готов да излети. Когато Франк спря форда, Лърнър излезе и се прехвърли в другата кола, както бе правил толкова много пъти през последните години.

Вътре колата нямаше аналог — освен може би президентския самолет „Еър Форс 1“. При нужда, като в случая, прозорците се скриваха зад панели от полирано дърво. Орехово бюро, уникален свръхмодерен комуникационен център, плюшен диван, който ставаше и на легло, двойка еднакви плюшени въртящи се столове, малък хладилник — това допълваше картината.

Зад бюрото седеше изискан мъж на около седемдесет години с ореол от ниско подстригана сребриста коса; пръстите му бяха по клавиатурата на лаптоп. Големите му, леко изпъкнали очи бяха точно толкова будни и съсредоточени, колкото и в младостта му — категорично опровержение на хлътналите му бузи, бледата плът и увисналата гуша.

— Господин министър — каза Лърнър със смесица от силен респект и страхопочитание.

— Седни, Матю. — Овладеният тексаски акцент на министъра на отбраната Холидей издаваше човек, роден и отрасъл в градските джунгли на Далас. — Ще ти обърна внимание след миг.

Когато Лърнър зае един от столовете, лимузината потегли. Бъд Холидей се изнервяше, когато останеше за по-дълго на едно място. Лърнър бе впечатлен най-много от това, че Холидей се беше издигнал съвсем сам, израсъл далеч от нефтените находища, благодарение на които се бяха утвърдили доста от познайниците на Лърнър. Министърът беше натрупал милионите си по старомодния начин, което го правеше независим. Той не бе задължен никому, дори и на президента. Сделките, които бе подкрепил от името на своите

избиратели и на самия себе си, бяха толкова умни и политически ловки, че неизменно бяха увеличавали влиянието му, като същевременно много рядко бе оставал задължен към някого от колегите си.

Приключвайки работата си, министър Холидей вдигна глава, опита се да се усмихне, но не успя съвсем. Единственото доказателство за микроинфаркта, който бе прекарал преди десетина години, бе левият ъгъл на устата му, който невинаги функционираше, както той би искал.

— Дотук добре, Матю. Когато дойде при мен с новината, че директорът ти е предложил поста, просто не можех да повярвам на късмета си. По един или друг начин се опитвам да получа контрол върху ЦРУ по втория начин от няколко години. Директорът е динозавър, последното останало „старо момче“, което все още е на служба. Но сега вече е наистина стар и остарява с всяка минута. Чух слухове, че е започнал да изтървава юздите. Искам да нанеса удар сега, когато е обкръжен от всички страни. Няма да го нападам публично. Има други динозаври, макар и пенсионирани, които все още имат голямо влияние в политическите среди. Затова ви наех двамата с Мюлер. Трябва да стоя на разстояние. Да мога да направя правдоподобно опровержение, когато бъдат извадени кирливите ризи.

Преди всичко основното е, че той трябва да си отиде. Агенцията му се нуждае от внимателно прочистване. Те винаги са били водещи в т.нар. проучване на хората — така обикновено наричат шпионирането. Пентагонът, който е под мой контрол, и Агенцията за национална сигурност, която Пентагонът контролира, винаги са били на заден план. Ние отговаряме за сателитите, за подслушването, подготвяйки бойното поле, както Лутър Лавал, моята силна дясна ръка в Пентагона, обича да казва.

Но тъй като в момента сме във война, аз твърдо вярвам, че Пентагонът трябва да поеме контрола и върху проучването на хората. Искам да контролирам цялото разузнаване, така че да станем по-ефикасна машина за ликвидирането на всяка проклета терористична мрежа и клетка, която работи за нашето унищожение в и извън нашите граници.

Лърнър гледаше министъра в лицето, макар дългогодишната им и тясна връзка да бе такава, че той можеше да предвиди какво

предстои. Всеки друг би бил доволен от напредъка му, но не и Холидей. Лърнър се стегна вътрешно, защото знаеше, че получи ли комплимент от министъра, ще последва искане за нещо почти невъзможно. Не че на Холидей му пукаше. Той бе отрасъл в суровата земя на Линдън Джонсън — жилав кучи син.

— Какво точно имате предвид?

Холидей го стрелна с очи.

— Сега, след като ти лично потвърди подозренията ми, че в ЦРУ е пълно с араби и мюсюлмани, първата ти работа, след като махнем директора, ще е да ги прочистиш.

— Кого по-точно? — попита Лърнър. — Имате ли списък?

— Списък ли? Хич не ми трябва никакъв списък. Когато казвам прочистване, имам предвид тотално. До крак.

Лърнър едва се сдържа да не трепне.

— Ще отнеме известно време, господин министър. Независимо дали ви харесва или не, живеем във времена на религиозна толерантност.

— Не ми се слушат простотии, Матю. Това ме гложди вече десет години... нали знаеш кое?

— Да, сър — религиозната толерантност.

— Дяволски си прав. Ние сме във война с проклетите мюсюлмани. Аз няма да позволя някакъв си арабин да подкопава нашите служби за сигурност отвътре, разбра ли ме?

— Да, сър.

Водеха този разговор не за пръв път, макар Лърнър да се съмняваше, че министърът би го признал.

— Като говорихме за проблеми, се сещам за Ан Хелд.

Лърнър знаеше, че истинското шоу тепърва започва. Това дотук беше само прелюдията.

— Какво за нея?

Министърът измъкна кафява папка от бюрото и я хвърли в ръцете на Лърнър, който я прелисти набързо. После вдигна поглед.

— Точна така, приятелю — кимна Холидей. — Ан Хелд е започнала свое собствено разследване за миналото ти.

— Тази кучка. Мислех, че съм я озаптил.

— Тя е изключително умна, Матю, и също толкова вярна на директора. Което означава, че никога няма да допусне да се изкачиш в

йерархията на ЦРУ. Сега тя е явна заплаха за нас. Факт.

— Не мога просто да я ликвидирам. Дори да се постарая да прилича на обир или на инцидент...

— Забрави. Евентуален инцидент би бил разследван толкова щателно, че ръцете ти ще бъдат вързани до второ пришествие. — Холидей опря в устните си писалка, така че капачето ѝ да щракне. — Затова ти предлагам да намериш начин да я отстраниш — но да бъде максимално унизителен и болезнен за нея и за него. Още едно унижение по веригата. Лишен от върнатата си дясна ръка, директорът ще бъде още по-уязвим. Звездата ти ще изгрее дори по-бързо, а динозавърът ще се гътне. Аз ще се погрижа за това.

[1] Метод за разделяне на смеси. — Бел.прев. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Щом прекосиха замръзналата река, насочвайки се на юг-югоизток, тъмната сянка на стръмния планински склон ги застигна. Борн и Заим бяха придружавани от трима от бойците на Кабур, които познаваха терена по-добре от Заим.

За Борн бе трудно да пътува в голяма — по неговите разбирания — група. Той разчиташе на незабележимото придвижване и дискретността. И едното, и другото бяха изключително трудни при сегашните обстоятелства. Все пак, докато се движеха пъргаво, Борн трябваше да признае, че хората на Кабур бяха мълчаливи и концентрирани върху мисията си, която бе да заведат него и Заим живи до лагера на Фади.

След като се издигаше плавно над източния бряг на реката, теренът вървя равен известно време, което означаваше, че са се изкачили на гористо плато. Планината надвисна дори още по-заплашително: почти отвесна стена, — висока трийсет метра, която постепенно преминаваше в масивна скална козирка.

Обилният доскоро сняг бе намалял до лек снеговалеж, който не възпрепятстваше придвижването им. Изминаха първите два километра и половина без инциденти. По едно време човек на Кабур им даде знак да спрат и прати другаря си на разузнаване. Те чакаха, приведени сред шумолящите ели, докато снегът продължаваше да вали върху тях. Ужасяваща тишина се бе възцарила наоколо с началото на бурята, сякаш масивната козирка бе изсмукала всякакъв звук от планинския склон.

Амхарът се върна, давайки знак, че всичко отпред е чисто, и те продължиха, стъпвайки тежко през снега, наострили очи и уши. Когато наближиха козирката, пътят стана едновременно по-каменист и по-гъсто залесен. За Борн бе абсолютно логично Фади да е построил лагера си някъде на по-високо.

След още половин километър водачът на групата на Кабур нареди отново да спрат и пак изпрати един от спътниците си на разузнаване. Този път онзи се забави по-дълго, а щом се върна,

шепнешком проведе разгорещен разговор с водача си. Човекът на Кабур се отдели и се приближи до Борн и Заим.

— Имаме потвърждение за враг пред нас — двама са, източно.

— Вероятно сме близо до лагера им — предположи Борн.

— Това не са часови. Просто претърсват гората и идват насам. —

Командирът се намръщи. — Чудя се дали не са разбрали някак за нас.

— Няма как да узнаем — каза Заим. — Така или иначе, трябва да ги убием.

Командирът се намръщи още повече.

— Това са хора на Фади. Ще има последствия.

— Забрави — сряза го Борн. — Двамата със Заим ще продължим сами.

— Ти какво, за страхливец ли ме мислиш? — Командирът поклати глава. — Нашата задача е да ви отведем в лагера на Фади. Което и ще сторим.

Той даде знак на хората си и те се отдалечиха на изток.

— Тримата ще продължим по първоначалния курс. Нека братята ми си свършат работата.

Сега те се катереха не на шега, планината се протягаше нагоре, сякаш се опитваше да достигне масивната козирка. За момента бе спряло да вали и слънцето надзърна иззад пролука в движещите се облаци.

Изведнъж отекна хаотична канонада от изстрели. Тримата спряха, приведени между дърветата. Чу се втора канонада, после всичко утихна.

— Трябва да побързаме — каза водачът и те се изправиха, за да продължат на изток-югоизток.

След секунди чува да пее птичка. Малко по-късно двамата бойци се присъединиха към тях. Единият бе ранен, но не тежко. Продължиха в мрачна, стегната група, водени от разузнавача.

Почти веднага след това наклонът започна да намалява, дърветата оредяха. Когато разузнавачът падна на колене, изглеждаше сякаш се е спънал в камък или корен. После кръв блисна върху снега, когато вторият боец бе прострелян в главата. Останалите от групата се прикриха. Не са подготвени, помисли си Борн, тъй като изстрелите дойдоха от запад. Двамата разузнавачи от изток бяха примамка, част от скрита обграждаща маневра от изток и от запад. Сега Борн разбра още

нещо за Фади. Той бе готов да жертва двама от хората си, за да устрои засада на цялата група.

Чуха се още изстрели, истинска канонада, така че бе невъзможно да се определи колко от хората на Фади бяха срещу тях. Борн се отдели от Заим и водача, които отвърщаха на огъня иззад прикритията си. Насочвайки се надясно, той се изкачи по стръмен склон, достатъчно неравен, за да намери опора в снега за краката и ръцете си. Съзнаваше, че допусна грешка, като позволи на хората на Кабур да дойдат — самият той не желаше дори помощта на Заим, — но обичаите не му позволиха да откаже тези дарове.

Достигна едно високо място и излази до далечния му край, където скалите рязко се снижаваха. От удобната си позиция видя четирима мъже. Бяха въоръжени с пушки и пистолети. Дори и от това разстояние не бе възможно да бъдат объркани с амхари. Те бяха част от терористичната група на Фади.

Проблемът сега беше какво да прави. Въоръжен само с пистолети, Борн беше в неизгодна позиция при голямо разстояние спрямо враг с пушка. Единственият начин да бъде ефективен бе да се приближи. Планът криеше своите рискове, но това беше неизбежно.

Борн се приближи към тях изотзад. Много скоро осъзна, че обикновена атака в гръб нямаше да свърши работа. Терористите се бяха погрижили някой да им пази гръба. Мъжът седеше на една скала, която бе почистил от снега. В ръцете му имаше немски 7,62-милиметров снайпер „Маузер SP66“ с прецизен телескопичен мерник „Цайс-Диавари“. Всички тези подробности бяха от жизненоважно значение за следващото действие на Борн. Макар маузерът да беше великолепно оръжие за поразяване на цел на голямо разстояние, той бе с тежка цев и се зареждаше ръчно. Не беше добро оръжие, ако трябва да стреляш с него бързо.

Той пропъзля на петдесетина крачки от мъжа и извади закривения нож, който бе отнел от амхара. Изскачайки иззад прикритието си, се изправи в цял ръст пред терориста, който скочи от скалата, осигурявайки максимално голяма мишена на Борн. Маузерът се насочи към Борн, но той хвърли ножа, който разсече въздуха със свистене. Острието се вряза в тялото на терориста точно под гръдната кост и потъна до дръжката. Извитото острие се плъзна през тъкани и

органи. Още преди терористът да падне на снега, той почна да се дави в собствената си кръв.

Борн изтегли ножа си, изправяйки се над тялото, избърса острието в снега, плъзна го в канията му. След това взе маузера и отиде да търси прикритие.

Чуваше изстрели на кратки и дълги откоси, сякаш морзов код, който уведомяваше за смъртта на сражаващите се. Той се втурна към позицията на терористите, но те бяха започнали да се местят. Хвърли маузера, изтегли пистолета „Макаров“.

Като излезе на хребета, видя точно под себе си водача на групата, проснат на снега сред локва кръв. После, докато се придвижваше сантиметър по сантиметър, пред погледа му изскочиха двама терористи. Простреля единия в сърцето откъм гърба. Вторият се обърна и стреля в отговор. Борн се хвърли зад една скала.

Последваха нови изстрели, откоси, буря от звуци, отразени от козирката, които отекнаха в ушите на Борн. Той се изправи на колене, в камъка до него изтрещяха три изстрела, от които се вдигнаха искри.

Направи лъжливо движение надясно, привличайки нови изстрели, след това се плъзна по корем наляво, докато рамото на един от терористите не се появи в полезрението му. Борн стреля два пъти, чу се стенание от болка. Той се престори, че се изправя, придвижвайки се напред, и когато терористът се показва, пистолетът „Макаров“ бе насочен точно към него. Борн го застреля между очите.

Продължи, като търсеше третия терорист. Откри го, свит на снега, едната му ръка притискаше корема. Очите му проблеснаха, когато видя Борн, странна сянка на усмивка пробяга през лицето му. След това от устата му в последен спазъм изригна кръв и очите му потъмняха.

Борн се затича. На няма и стотина метра откри Заим. Амхарът бе на колене, прострелян два пъти в гърдите. Очите му бяха пълни с болка.

— Остави ме — успя да пророни, щом Борн се приближи.

— Свършено е с мен.

— Заим...

— Върви. Намери приятеля си. Върни го у дома.

— Не мога да те оставя.

Заим с усилие наподобя усмивка.

— Ти все още не разбираш. Не съжалявам. С твоя помощ синът ми ще бъде погребан. Това е всичко, което искам.

С дълга, предсмъртна въздишка той падна на една страна и не помръдна повече.

Борн се приближи и коленичейки, затвори очите му. След това продължи към лагера на Фади. Петнайсет минути по-късно, докато се движеше между все по-гъстите ели, го видя: палатки във военен ред, разположени на просторна поляна, която явно е била прочистена специално, съдейки по изровените пънове.

Като приклекна зад ствола на едно дърво, Борн се зае да проучи лагера: девет палатки, три огнища за готвене, тоалетна. Проблемът беше, че не се виждаха хора. Мястото изглеждаше изоставено.

Той се изправи и тръгна по периферията, разузнавайки обстановката. Още щом напусна убежището на надвисналите клони, в снега край него се забиха куршуми. Успя да зърне поне пет-шест мъже.

Борн се втурна да бяга.

* * *

— Тук горе! Насам! Бързо!

Вдигна глава и видя Алем да надзърта над издадения ръб на покрита със сняг канара. Борн намери опора и се прехвърли върху скалния перваз. Алем се плъзна назад по скалата до Борн, който лежеше по корем и гледаше как хората на Фади се разпръсват, за да го търсят.

Борн последва Алем и когато двамата се отдалечиха достатъчно, за да се изправят на крака, Алем каза:

— Преместиха приятеля ти. Има пещери под скалната козирка. Там го отведоха.

— Какво правиш тук? — попита Борн, когато тръгнаха да се катерят.

— Къде е баща ми? Защо не е с теб?

— Съжалявам, Алем. Убиха го.

Борн протегна ръка към момчето, но Алем се отдръпна, затворил се в себе си.

— Не се даде лесно, ако това има някакво значение. — Борн приклепна до Алем. — Сега почива в мир. Обещах да погребя брат ти.

— Можеш ли да го направиш?

— Така мисля. Да — кимна Борн.

Тъмните очи на Алем бродеха по лицето на Борн. След това той кимна и мълчаливо продължиха изкачването си. Беше заваляло пак — плътна бяла завеса, която ги изолираше от останалата част на света. Освен това приглушаваше всички звуци, което бе и добре, и лошо за тях — щеше да прикрие звуците от тяхното придвижване, но наред с това те самите трудно биха доловили приближаването на преследвачите си.

Въпреки това Алем го водеше смело и уверено, без да се препъва. Вървяха в улей, който прорязваше диагонално изпъкналата част на козирката. След няма и четвърт час стигнаха билото и се изкатериха по неравната повърхност.

— Има процепи, които стигат до пещерите долу — каза Алем. — Много пъти сме играли на криеница тук с брат ми. Знам по кой процеп можем да стигнем до приятеля ти.

Дори през снега Борн можеше да види, че по козирката има хлътвания, които подсказваха наличие на вертикални процепи.

Като се наведе над един от тях, Борн разчисти натрупания сняг и погледна надолу. Не може да види до дъното, но пропастта бе поне неколкостотин метра дълбока.

— Враговете ти наблюдаваха Мястото — прекъсна мислите му Алем.

— Баща ти ми го каза.

Алем кимна. Явно не остана изненадан.

— Приятелят ти беше преместен от лагера, за да не можеш да го намериш.

Борн седна, взирайки се в момчето.

— Дори да е така, защо реши да ми го кажеш сега?

— Те убиха баща ми. Сега си мисля, че винаги са възнамерявали да го направят. Какво ги интересуваме ние, какво ги е грижа колко от нас ще бъдат убити или осакатени — важното е да получат каквото искат. Но те ме увериха, че ще бъде в безопасност и защитен, а аз бях достатъчно глупав, за да им повярвам. Така че сега да вървят по дяволите. Ще ти помогна да спасиш приятеля си.

Борн не каза нищо, не помръдна.

— Знам, че трябва да се докажа пред теб, така че ще сляза пръв в процепа. Ако е капан, ако подозренията ти са верни, ако подозират, че се опитваш да проникнеш оттук, ще застрелят мен. А ти ще бъдеш в безопасност.

— Без значение какво си направил, Алем, аз не искам да пострадаш.

Объркване пробяга по лицето на младежа. Очевидно за пръв път чужд човек се интересуваше от благополучието му.

— Аз не те лъжа, терористите не знаят за тези процеци.

— Има и други начини да докажеш лоялността си към мен и към твоя баща — каза след миг колебание Борн и като бръкна в джоба си, извади малък осмоъгълен предмет от тъмносив каучук и пластмаса, в центъра на който имаше два бутона — един черен и един червен. Подаде го на Алем.

— Трябва да се върнеш обратно надолу по козирката — каза му. — Несъмнено ще се натъкнеш на хората на Фади. Щом ги видиш, натисни черния бутон. После, щом приближиш на около сто метра, натисни червения и хвърли устройството с все сили. Разбра ли всичко?

Момчето погледна осмоъгълния предмет.

— Това експлозив ли е?

— Да, както знаеш.

— Можеш да разчиташ на мен — обеща тържествено Алем.

— Добре. Няма да предприема нищо, докато не чуя експлозията. След това ще сляза в процепа.

— Експлозията ще привлече вниманието им. — Алем се изправи, готов да тръгва. — На две трети от пътя надолу процепът се разклонява. Хвани десния ръкав. Щом стигнеш края, поemi пак надясно. Ще се окажеш на петдесетина метра от мястото, където държат приятеля ти.

Борн изпрати с поглед момчето, докато се изкатери по горната част на козирката и изчезна в снежния вихър. После отиде откъм южната страна и веднага се обади на Дейвис по сателитния телефон.

— Позицията ти е разкрита — каза му. — Имаше ли някакво раздвижване? Каквото и да било?

— Тихо е като в гроб — отвърна пилотът. — Имаш ли представа кога приблизително ще пристигнете? От северозапад се оформя адски

атмосферен фронт.

— И аз така чух. Слушай, трябва да се махнеш оттам. Минах покрай една алпийска ливада на тринайсет-четиринайсет километра северозападно от сегашната ти позиция. Тръгни нататък. Но първо искам да погребеш тялото в пещерата. Няма да успееш да изкопаеш дупка в земята, така че използвай камъни. Направи паметник от камъни. Кажй молитва. А, да, и още едно нещо — използвай защитния костюм за радиация, който видях в кабината.

Борн се върна към задачата си. Нямаше друг избор, освен да приеме, че сега Алем му казва истината. И все пак трябваше да вземе предпазни мерки, в случай че момчето допусне грешка. Вместо да чака детонацията, както бе казал на Алем, веднага се спусна в процепа. В този момент момчето може би даваше гранатата на някои от хората на Фади. Най-малкото Борн нямаше да бъде там, където Алем си мислеше, че ще е.

* * *

Борн се спускаше в скалния комин, като се опираше на колене, глезени и лакти. Единствено натискът на крайниците му го спираше да не полети надолу в бездната и да се стовари на каменния под долу.

Точно както Алем бе казал, на около две трети от пътя процепът се разклоняваше. Борн се замисли за момент, опитвайки се да предвиди непредвидимото. Или трябваше да повярва на Алем, или не — нещата бяха толкова прости. Но, разбира се, на практика съвсем не беше толкова просто. Когато става дума за човешки мотиви и подбуди, нищо не беше просто.

Борн пое по дясното отклонение. Не след дълго пътят се стесни леко, така че на места той едва се промъкваше. На едно място се наложи да се завърти на 45 градуса, за да провере раменете си. Накрая се озова в пещерата. С пистолет в ръка, той се огледа в двете посоки. Нямаше терористи, скрити в засада. Но от пода се издигаше висок метър и половина сталагмит.

Борн го изрита и го откърти малко над основата. Като стисна парчето със свободната си ръка, се насочи надясно в пещерата. Не след дълго пътят зави наляво. Борн забави крачка, после се приведе ниско.

Надзърна зад ъгъла и видя един терорист, застанал на пост с полуавтоматична пушка „Ругер“, опряна в бедрото. Борн чакаше, дишайки бавно и дълбоко. Онзи се раздвижи и Борн видя Мартин Линдрос. Вързан и със запушена уста, той бе опрян върху някаква раница. Сърцето на Борн заби силно в гърдите му. Мартин е жив!

Нямаше време да прецени напълно състоянието на приятеля си, защото в този момент ехо от взрив рикошира в пещерата. Алем бе доказал лоялността си, бе хвърлил гранатата на Дерон, както беше обещал.

Терористът отново се раздвижи, закривайки Линдрос от погледа на Борн. Сега забеляза още двама терористи — дойдоха да се съвещават с първия, който междувремето бе извадил мобилен телефон и говореше припряно нещо на арабски, явно търсейки решение какво да правят. Значи Фади бе оставил трима мъже да пазят затворника му. Това беше важна информация.

След като взеха решение, тримата мъже се разпръснаха в триъгълна отбранителна формация. Единият остана на място, край отвора на пещерата, другите двама се подредиха зад Линдрос, близо до мястото, където Борн стоеше приведен.

Борн прибра пистолета „Макаров“. Не можеше да си позволи да използва огнестрелно оръжие. Шумът сигурно щеше да докара всички останали терористи на бегом в пещерата. Изправи се, застанал стабилно на краката си. Стиснал сталагмита в едната си ръка, с другата изтегли ножа с извито острие. Хвърли го с премерен жест и той се заби до дръжката в гърба на задния пазач, който бе обърнат наляво. Когато другият се завъртя, Борн хвърли сталагмита като копие и прониза терориста в гърлото. Онзи направи няколко трескави движения с ръце към врата си, докато падаше. След това се срина върху другаря си.

Третият вече се бе обърнал, насочвайки своя „Ругер“ към Борн, който веднага вдигна ръце и тръгна към него.

Терористът му каза да спре на арабски.

Но Борн вече се беше втурнал в спринт. В следващия миг вече беше при ококорения от изненада мъж и избутваше дулото на ругера настрана. Фрасна го с длан в носа, при което се разхвърча кръв и парчета хрущяли. Следващият удар на Борн беше по ключицата на мъжа, която също стана на парчета. Терористът се свлече на колене,

олюлявайки се. Борн избягва оръжието от ръцете му и го фрасна с приклада в слепоочието. Онзи падна тежко и повече не помръдна.

Борн вече вървеше към Линдрос и в следващия миг пререза въжетата, които връзваха ръката и глезена му. Изправи приятеля си на крака и махна превръзката от устата му.

— Беше лесно — каза той. — Добре ли си?

Линдрос кимна.

— Окей. Да изчезваме оттук.

Докато побутваше Линдрос обратно по пътя, по който бе дошъл, Борн отвърза китките му. Лицето на Мартин бе подпухнало и бледо, най-явните следи от мъченията му. На какви мъки на тялото и ума го беше подложил Фади? Борн неведнъж бе изтезаван и знаеше, че някои хора издържат повече от други.

Заобиколиха отчупения сталагмит и стигнаха до процепа.

— Ще трябва да се катерим — каза му Борн. — Това е единственият път навън.

— Ще се справя.

— Не се притеснявай, аз ще ти помагам.

Понечи да тръгва, но Линдрос го хвана за ръката.

— Джейсън, нито за миг не загубих надежда. Знаех, че ще ме намериш. Задължен съм ти и не знам дали някога ще мога да ти се отплатя напълно.

Борн го стисна за ръката.

— Трябва да вървим. Следвай ме.

Изкачването отне повече време от спускането. От една страна, катеренето бе много по-трудно и уморително. От друга, проблемът бе Линдрос. На няколко пъти Борн трябваше да спира, да се връща метър или два, за да помогне на приятеля си да премине през някое особено трудно място в пукнатината. А за да преминат през една от теснините, буквално се наложи да извлочи Линдрос.

Но най-после, след мъчителни трийсет минути, излязоха на козирката. Докато Мартин възстановяваше дишането си, Борн се изправи, за да прецени какво време ги очаква. Вятърът бе променил посоката си. Сега духаше от юг, но слабо. От небето падаше лек снежец. Древните демони на Рас Дежен бяха милостиви този път. Фронтът се беше отклонил.

Борн изправи Линдрос на крака и двамата започнаха мъчителното си пътуване към чакащия хеликоптер.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ан Хелд живееше в двуетажна тухлена сграда на един хвърлей от Дъмбъртън Оукс в Джорджтаун. Зданието имаше черни кепенци, тъмносив покрив и спретнат жив плет отпред. Къщата бе собственост на покойната ѝ сестра. Двамата със съпруга ѝ Питър бяха загинали преди три години, когато техният малък самолет се бе разбил поради гъста мъгла, докато пътуваха към Мартас Винярд^[1]. Ан наследи къщата, която иначе никога нямаше да може да си позволи.

Обикновено, прибирайки се късно нощем от ЦРУ, тя не усещаше липсата на Любовника си. Първо, директорът винаги ѝ намираще достатъчно работа в службата. По принцип той си беше работохолик, а откакто жена му го напусна преди две години, нямаше абсолютно никаква причина да си тръгва от офиса. И второ, щом се прибереше у дома, Ан все си намираще какво да довърши, докато накрая вземеше таблетка сънотворно, пяхаше се под завивката и изгасяше нощната лампа.

Все пак имаше и по-различни нощи — като тази, когато не можеше да спре да мисли за Любовника си. Липсваше ѝ миризмата на тялото му, усещането за мускулестите му ръце и крака, движението на стегнатия му корем, опрян в нейния, невероятното усещане, когато се любеха. Празнотата в нея, причинена от неговото отсъствие, бе като физическа болка. Единственият лек за тази болка беше още повече работа или мъртвешки сън с помощта на хапчета.

Нейният Любовник. Той си имаше име, разбира се. Както и хиляди нежни названия, с които го бе наричала през годините. Но в ума ѝ, в мечтите ѝ той си оставаше нейният Любовник. Запознаха се в Лондон, на парти в посолството — посланикът на някоя си държава празнуваше седемдесет и петия си рожден ден и бе поканил всичките си познати, близки и далечни, около шестстотин човека, сред които и Ан. Тогава тя работеше за директора на МИ-6 — стар и доверен приятел на директора на ЦРУ.

Внезапно се почувства зашеметена и малко уплашена. Зашеметена от близостта с него, уплашена от силното въздействие,

който ѝ оказа той. Тогава тя беше на двайсетина години, имаше известен опит с противоположния пол, но той бе само с незрели момчета. А нейният Любовник бе мъж. Сега той ѝ липсваше до болка, която усещаше като възел в гърдите си.

Гърлото ѝ бе пресъхнало. Опря се на вратата и тръгна към кухнята. Прекоси антрето и влезе в библиотеката, от едната страна на която бе коридорът към кухнята. Тя не бе направила повече от три или четири крачки в стаята, когато замръзна на място.

Нищо не беше така, както го беше оставила. Гледката я изтръгна от емоционалната дупка, в която беше попаднала. Без да сваля очи от стаята, отвори ръчната си чанта и извади своята „Берета 84“. Тя бе добър стрелец. Упражняваше се два пъти месечно на стрелбището на ЦРУ. Не че си падаше много по огнестрелни оръжия, но обучението бе задължително за целия персонал.

Така въоръжена, се огледа по-внимателно наоколо. Не приличаше на набег на крадци, които са проникнали в дома ѝ и са го ограбили. Тук бе пипано прецизно и внимателно. Всъщност, ако нямаше толкова силна памет, може би изобщо нямаше да забележи промените — повечето бяха наистина съвсем, съвсем дребни. Книжката по бюрото ѝ не бяха точно толкова спретнато подредени, колкото преди, старомодният хромиран телбод беше малко по-накриво, отколкото го беше оставила, цветните ѝ моливи бяха леко разбъркани, а книгите по лавиците не бяха подравнени със същата педантичност.

Първото, което стори, бе да обиколи всички стаи и помещения, за да се убеди, че е сама. След това провери всички врати и прозорци. Нито един не беше разбит или повреден по някакъв начин. Което означаваше, че някой или е имал ключове, или е преодолял ключалката. Второто изглеждаше много по-вероятно.

След това се върна в библиотеката и бавно и методично проучи всеки предмет. За нея бе важно да придобие представа за човека, проникнал в дома ѝ. Докато се местеше от лавица на лавица, си представяше как той я дебне, ровичка, тършува из най-интимните ѝ тайни.

В известен смисъл, предвид работата ѝ, подобно нещо като че ли бе неизбежно да се случи. Но това, че го осъзнаваше, не смекчи ужаса, който изпита от нахлуването в личния ѝ свят. Разбира се, бе добре защитена. И бе точно толкова изключително предпазлива тук, колкото

и в офиса. Който и да е бил, не е намерил нищо ценно, в това тя беше сигурна. Тормозеше я самият факт, че се е случило. Бяха я нападнали. Защо? Кой? Въпроси, на които не можеше да си отговори веднага.

Май ще пропусна водата, рече си. Вместо това си сипа силно малцово уиски и като отпиваше пътъом от него, се качи в спалнята си. Седна на леглото и изрита обувките си. Но адреналинът, който все още бушуваше в тялото ѝ, нямаше да ѝ позволи да се отпусне. Стана, отиде до скрина и остави стъклената чаша. Застанала пред огледалото, разкопча блузата си, метна я настрана. Отиде в дрешника, избута един ред с други блузи, за да стигне до свободната закачалка. Протегна се и се сепна насред движението. Сърцето ѝ заби като механичен чук и тя почувства как ѝ се повдига.

На хромираната пръчка за закачалките се полюшваше миниатюрна примка. Пъхнати в нея, сякаш притегнати през врата, висяха чифт нейни бикини.

* * *

— Разпитваха какво знам. Искаха да разберат защо ги преследвам. — Мартин Линдрос седеше в самолета, облегал назад на седалката, очите му бяха полузатворени. — Сам съм си виновен. Засекли са ме в Замбия. Този, който ме разпитваше, ми каза. Нямах представа.

— Няма смисъл да се самоизмъчваш — успокои го Борн.

— Не си свикнал с полевата работа.

— Нямам извинение — поклати глава Линдрос.

— Мартин — подхвана той внимателно, — какво е станало с гласа ти?

— Сигурно съм крещял с дни — трепна Линдрос. — Не помня. — Опита се да се отърси от спомена. — Така и не разбрах какво е ставало.

Приятелят му все още бе в шок след спасяването му, Борн бе наясно с това. Линдрос на два пъти го попита какво е станало с пилота, Джейми Коуел, сякаш не беше чул Борн първия път или не бе в състояние да асимилира новината. Борн предпочете да не му казва за втория хеликоптер: щеше да има време за това по-късно.

Толкова много неща се бяха случили за толкова кратко време, че не успяха да си кажат почти нищо. Щом излетяха от Рас Дежен, Дейвис се свърза с летището „Амбули“ в Джибути и поиска помощта на лекар на ЦРУ. Линдрос прекара друсация полет, проснат на носилка, като ту се събуждаше, ту се унасяше в накъсан сън. Борн никога не го беше виждал толкова слаб, лицето му беше изпито и сиво. Братата променяше лицето му по странен начин: изглеждаше като някой от похитителите си.

* * *

Дейвис, който бе отличен пилот, едва бе успял да вдигне хеликоптера във въздуха, като го прокара през иглено ухо: пролука в бушуващия вятър по периферията на фронта. Той умело се бе впуснал във въздушния процеп покрай планинския силует, устремен към ясното време. Бяха поставили Линдрос да легне, беше пребледнял, с кислородна маска, здраво закрепена на лицето му.

По време на рискования полет Борн се бе опитал да не мисли за опустошеното разядено до неузнаваемост лице на брата на Алем. Де да можеше да погребее сам момчето. Но се бе оказало невъзможно, така че направи каквото можа. Представяйки си каменната пирамида, натрупана от Дейвис, бе изрекъл наум молитва за мъртвия, както бе сторил преди месеци над гроба на Мари.

* * *

В Джибути лекарят на ЦРУ бе скочил в хеликоптера в момента, в който докоснаха земята. Беше млад мъж със строго изражение и преждевременно посребрена коса. След обстоен преглед, продължил близо час, двамата с Борн бяха слезли от хеликоптера, за да поговорят.

— Определено е бил сериозно малтретиран — бе мнението на доктора. — Натъртвания, контузии, пукнато ребро. И, разбира се, дехидратация. Добрата новина е, че няма признаци за вътрешен кръвоизлив. Влях му физиологичен разтвор и антибиотични капки,

така че през следващия час не може да бъде местен. Измийте се, хапнете нещо, най-добре белтъчна храна.

Той се бе усмихнал на Борн едва забележимо.

— Физически ще се възстанови. Това, което не мога да определя, е какво му е сторено в умствено и емоционално отношение. Официално становище ще мога да дам едва щом се върнем във Вашингтон, но междувременно можете да направите нещо за него. Ангажирайте ума му, доколкото ви е възможно, по време на обратното пътуване. Разбирам, че двамата сте добри приятели. Поговорете си за миналите времена, вижте дали ще можете да придобиете представа за евентуални настъпили промени.

* * *

— Кой те разпитваше? — обърна се Борн към Линдрос, докато седяха един до друг в самолета на ЦРУ.

Преди да отговори, приятелят му затвори очи.

— Водачът им, Фади.

— Значи самият Фади е бил на Рас Дежен.

— Да. — Лека тръпка премина през Линдрос като повей на вятър. — Тази пратка бе твърде важна, за да я оставят в ръцете на някой по-нисшестоящ.

— Значи си знаел още преди да те заловят.

— Разбрах, че е уран, да. Разполагах с детектори за радиация. — Погледът на Линдрос се плъзна навън към виещия мрак зад прозореца на самолета. — Първо помислих, че „Дуджа“ иска да се сдобие с УИР устройства. Но всъщност нямаше логика. Така де, защо биха се нуждаели от управляеми искрови разрядници, освен ако... — Тялото му бе разтърсено от поредния слаб спазъм. — Трябва да приемем, че си имат всичко необходимо, Джейсън. Не само разрядниците, ами и цялата технология за обогатяване на уран. Трябва да приемем, че създават ядрена бомба.

— Това бе и моето заключение.

— И тук не става дума за детска играчка, която ще гръмне като фишек. Това е сериозно, достатъчно мощно оръжие, което може да

опустоши голям град, да облъчи цяла област. За Бога, говорим за живота на милиони хора!

Линдрос бе прав. В Джибути Борн се бе обадил на Стария, докато лекарят преценяваше състоянието на Линдрос. Осведоми го за положението и най-вече какво бяха открили за заплахата на „Дуджа“ и за вероятността тя да се осъществи. Засега обаче единственото, което можеше да направи, бе да се опита да прецени психическото състояние на приятеля си. — Разкажи ми за пленничеството си.

— Няма какво толкова да ти разказвам, наистина. По-голямата част от времето бях с качулка на главата. Вярваш или не, изпитвах ужас, когато я махаха, защото тогава започваха разпитите на Фади.

Борн усещаше, че върви по тънък лед. Но трябваше да разбере истината, дори и да не му харесаше това, което ще чуе.

— Беше ли наясно, че си от ЦРУ?

— Не.

— Ти каза ли му?

— Казах му, че съм от АНС, и той ми повярва. Нямаше причина да не го направи. Тези хора не правят разлика между американските шпионски служби.

— Искаше ли информация за разположението на служители на АНС или за цели на мисии?

Линдрос поклати глава.

— Както казах, интересуваше го само как съм го проследил и какво точно знам.

Борн се поколеба за момент.

— И получи ли информация по този въпрос?

— Знам какво целиш, Джейсън. Бях убеден, че ако се пречупя, ще ме убие.

Борн реши, че за момента е достатъчно. Дишането на Линдрос се бе учестило, студена пот избиваше по челото му. Лекарят го беше предупредил, че ако отиде твърде далече, ако прибърза, Линдрос може да реагира.

— Да повикам ли лекар?

— Дай ми една минута — поклати глава Линдрос. — Ще се оправя.

Борн отиде отзад в кухненското помещение на самолета и приготви нещо за хапване за двама им. Нямаше стюарди на борда,

само лекарят, един пилот на ЦРУ и един въоръжен втори пилот. Връщайки се на мястото си, подаде чинията на своя приятел и седна, като сложи другата пред себе си. Известно време яде мълчаливо! Не след дълго установи, че Линдрос се е успокоил достатъчно, за да започне да се храни.

— Каж ми какво ново, докато ме нямаше.

— Ще ми се да имах добри новини. Всъщност твоите хора заловиха онзи търговец от Кейптаун, дето продаде управляемите искрови разрядници на „Дуджа“.

— Хирам Чевик, да.

Борн извади компютърната конзола, показва на монитора снимката на Хирам Чевик, за да я види Линдрос.

— Той ли е?

— Не — каза Линдрос. — Защо?

— Това е човекът, заловен в Кейптаун и прехвърлен във Вашингтон. Той избяга, но преди това един от неговите хора простреля Тим Хитнър.

— По дяволите. Хитнър бе добър човек. — Линдрос докосна монитора — Тогава кой е това?

— Мисля, че е Фади.

Линдрос не беше убеден.

— Значи сме го хванали и сме го изтървали?

— Страхувам се, че да. От друга страна, за пръв път попадаме на снимка, за която има подозрения, че е на Фади.

— Дай да видя. — Линдрос се взря пак и след доста подробно вглеждане възкликна: — Боже, това наистина е Фади!

— Сигурен ли си?

— Той беше там, когато ни свалиха — кимна Линдрос. — Тук е доста гримиран, но разпознавам формата на лицето му. И тези очи. — Той кимна пак. — Да, Фади е.

— Можеш ли да ми нарисуваш негов портрет?

Линдрос се съгласи и Борн му донесе подложка с листа и шепа моливи, които успя да набави от втория пилот.

Когато Мартин се залови за работа, Борн реши да подхване друга тема.

— Мартин, струва ми се, че има още нещо, което искаш да ми кажеш.

Линдрос вдигна глава от рисунката.

— Вероятно няма значение, но... — Той поклати глава. — Когато бях насаме с един от другите, които ме разпитваха... казва се Абуд ибн Азиз и, между другото, е дясната ръка на Фади... та той често споменаваше едно име — Хамид ибн Ашеф.

— Не го познавам.

— Наистина ли? Ако не се лъжа, мярнах името му в досието ти.

— Ами тогава сигурно е било покрай някоя от мисиите, организирани от Алекс Конклин. Но и да съм участвал, не си спомням.

— Просто се питах защо Абуд ибн Азиз разпитваше точно за тази мисия. Сигурно никога няма да разбере. — Линдрос отпи голяма глътка вода. Следваше нарежданията на лекаря да си почива и да поема течности. — Джейсън, може би все още не съм напълно адекватен, но вече излизам от шока. Знам, че шефовете ще ме подложат на един куп тестове, за да определят моята пригодност.

— Ще се върнеш на служба, Мартин.

— Надявам се съзнаваш, че ще играеш важна роля във взимането на това решение. В края на краищата, ти ме познаваш най-добре. ЦРУ би трябвало да се ръководи от твоето мнение.

Борн не можа да сдържи усмивката си.

— Това би било сериозна промяна.

Линдрос си пое дълбоко дъх, издиша, при което леко простена от болка.

— Независимо от всичко това, искам да ми обещаеш нещо.

Борн се вгледа в помръкналото му лице, за да открие някакъв знак за онова, което шефовете му — знаеше го — щяха да търсят: дали са му промили мозъка, дали е превърнат в бомба със закъснител, в човешко оръжие, което да бъде използвано срещу ЦРУ. Тази мисъл не даваше мира на Борн, докато търсеше приятеля си. Кое би било по-лошо, питаше се — да намери приятеля си мъртъв или да установи, че е бил превърнат във враг?

— Строгата организация на „Дуджа“, която е почти като бизнес структура, непрекъснатите доставки на модерни оръжия, това, че Фади очевидно е получил образование на Запад — съвкупността от всички тези фактори прави групировката различна от всяка друга терористична мрежа, срещу която сме се изправяли досега — продължи Линдрос. — Изграждането на завод за обогатяване на уран е

изключително скъпо начинание. Кой разполага с толкова пари? Предполагам, че е престъпен картел. Пари от маковите насаждения в Афганистан или Колумбия. Затвори това кранче — хората с парите, и ще лишиш „Дуджа“ от възможността да обогатява уран, да получи още нови оръжия. Няма по-сигурен начин да бъдат върнати в изходна позиция. — Сними глас. — В Ботсуана, струва ми се, попаднах на следа към парите на „Дуджа“, която води към Одеса. Разполагам с едно име: Лермонтов. Едор Владович Лермонтов. Разузнавателните данни, които събрах в Уганда, сочат, че базата на Лермонтов е там.

Очите му блестяха, старото вълнение се връщаше.

— Помисли, Джейсън! Досега единственият реален начин да унищожим една ислямска терористична мрежа бе да проникнем в структурите ѝ. Една тактика, която е толкова трудна, че досега така и не се увенча с успех. За първи път имаме друг вариант. Реални средства, за да унищожим най-смъртоносната терористична мрежа в света отвън навътре.

Мога да се погрижа това да стане. Но що се отнася до човека с парите, не се доверявам на никого така, както вярвам на теб. Трябва да стигнеш до Одеса възможно най-скоро, да проследиш Лермонтов и да го унищожеш.

* * *

Каменната къща бе построена преди повече от сто години. Оттогава тя бе имала предостатъчно време да се впише удобно в хълмовете на Вирджиния. Имаше капандури, покрит с каменни плочи покрив, висока стена около имота, охранявана от железни порти, които се отваряха електронно. Съседи твърдяха, че имотът е собственост на възрастен писател отшелник, който, ако някой си направеше труда да погледне копие от нотариалния акт в сградата на общината на петдесетина километра от там, бе купил сградата преди двайсет и две години за сумата от 240 000 долара, след като местните власти закрили дома за душевноболни, който се намирал там. Твърдеше се, че въпросният писател бил параноик. Защо иначе по стената му би вървял ток? Защо двойката жилести и непрекъснато гладни добермани биха скитали из имота, душейки и ръмжейки заплашително?

Всъщност имотът бе собственост на ЦРУ. Агенти ветерани, които бяха наясно, го бяха кръстили Студеният дом^[2], защото там бе мястото, където ЦРУ провеждаше официалните си разпити. Те се шегуваха мрачно за него, тъй като самото му съществуване ги изпълваше със страх. Това бе мястото, където бяха откарани Борн и Линдрос в едно безрадостно зимно утро след пристигането им на летище „Дълес“ във Вашингтон.

* * *

— Поставете главата си там. Точно така.

Агентът на ЦРУ допря ръката си на тила на Линдрос, както малко преди това бе сторил с Джейсън Борн.

— Гледайте направо, моля — продължи агентът, — и се опитайте да не мигате.

— Правил съм го хиляди пъти промърмори Линдрос.

Агентът не му обърна внимание, включи четящото ретинално устройство и се вторачи в разпечатката, докато сканираше централната част на дясното око на Линдрос. Правейки снимката, четецът автоматично сравняваше модела на ретината с този на файла. Съвпадението бе пълно.

— Добре дошли, господин заместник-директор. — Агентът се ухили и протегна ръка. — Имате разрешение да влезете в Студения дом. Втората врата вляво. Господин Борн, вие сте за третата врата вдясно.

Той кимна към асансьора, който беше инсталиран, когато ЦРУ купи имота. Тъй като го контролираше дистанционно, вратите бяха отворени и кабината ги чакаше търпеливо. В блестящата стоманена кабина нямаше нужда от цифри или бутони, които да бъдат натискани. Този асансьор отиваше единствено до приземието, където лабиринтът от неприветливи бетонни коридори, стаи без прозорци и мистериозни лаборатории, пълни с истински легион от медицински експерти и специалисти по психология, чакаше като средновековна зала на ужасите.

Всеки в ЦРУ се страхуваше да бъде отведен в Студения дом, защото това означаваше, че нещо се е прецакало ужасно. Това бе

временният дом на дезертъори, двойни агенти, некомпетентни и предатели.

След това никой вече не чуваше за тези хора; съдбата им бе източник на безкрайни зловещи слухове в агенцията.

Борн и Линдрос стигнаха до приземието и излязоха в коридора, който миришеше слабо на почистващ препарат и киселина. Те застанаха, гледайки се един друг за момент. Стиснаха си ръцете като гладиатори, на които им предстои да излязат на кървавата арена, и се разделиха.

* * *

В стаята зад третата врата вдясно Борн седеше на тапициран с кожа метален стол, завинтен към бетонния под. Дългите флуоресцентни тръби на лампите над главата му, покрити със стоманена решетка, жужаха като конска муха срещу стъкло на прозорец. Имаше тоалетна чиния от неръждаема стомана в един ъгъл, подобно на тези в затвора, и малка мивка. Иначе стаята бе гола, с изключение на огледало на една от стените, през което той можеше да бъде наблюдаван от онези, на които бе възложено да го разпитат.

От два часа той чакаше само в компанията на гневното жужене на лампите. След това внезапно вратата се отвори. Един агент влезе в стаята, седна от другата страна на масата. Той извади малък касетофон и го включи, отвори папка върху масата и разпитът му започна.

— Разкажете ми всички подробности, които си спомняте, за станалото от момента, в който сте пристигнали на северния склон на Рас Дежен, до момента, когато излетяхте с обекта на борда.

Докато Борн говореше, разпитващият не изпускаше нито за миг от поглед лицето му. Той бе мъж на средна възраст, средно висок, с високо извито чело и тънка, оредяваща коса. Имаше вдадена навътре брадичка, но очите му бяха като на лисица. Нито веднъж не погледна Борн директно, но го проучваше с ъгълчетата на очите си, сякаш по този начин можеше да проникне в главата му или поне да го изплаши.

— Какво беше състоянието на обекта, когато го намерихте?

Разпитващият искаше Борн да повтори това, което вече беше казал. Това беше стандартна процедура, начин да се отсеят лъжите от

истината. Ако разпитваният лъжеше, историята му щеше да се промени рано или късно.

— Той бе вързан и със запушена уста. Изглеждаше много слаб, сякаш похитителите му бяха давали минимално количество храна.

— Вероятно е имал сериозни трудности да се изкачи обратно до хеликоптера.

— Началото беше най-трудно за него. Мислех, че ще се наложи да го нося. Мускулите му бяха отслабнали, а издръжливостта му бе на практика нулева. Дадох му две протеинови блокчета и това помогна. В рамките на един час вървеше по-стабилно.

— Какво беше първото нещо, което каза? — поинтересува се разпитващият с фалшива благост.

Борн знаеше, че колкото по-случаен изглежда задаваният въпрос, толкова по-важен е той за разпитващия.

— Ще сторя каквото трябва.

Разпитващият поклати глава.

— Имам предвид, когато ви видя за първи път. Когато махнахте превръзката на устата му.

— Попитах го дали е добре.

Разпитващият погледна тавана, сякаш бе отегчен.

— И какво точно каза той?

Борн запази каменното си изражение.

— Кимна. Не каза нищо.

Разпитващият изглеждаше озадачен, сигурен знак, че се опитва да подведе Борн.

— Защо? Близко е до ума след седмица в плен да кажеш все нещо.

— Беше опасно. Колкото по-малко говорехме в момента, толкова по-добре. Той го знаеше.

Разпитващият отново го погледна с крайчеца на очите си.

— Така че първите му думи към вас бяха...

— Казах му, че трябва да се изкачим по процепа в скалата, за да се измъкнем, и той каза: „Ще сторя каквото трябва“.

Разпитващият явно не беше убеден.

— Добре, да оставим това. Според вас какво бе умственото му състояние по това време?

— Изглеждаше наред. Облекчен. Искеше да се махне от там.

— Не е бил дезориентиран, не е показвал признаци, че му се губят моменти? Не е ли казал нещо странно, не на място?

— Не — нито едно от тези неща.

— Изглеждате много уверен в себе си, господин Борн. Вие самият нямате ли проблем с паметта?

Борн знаеше, че се опитват да му поставят капан, и се успокои вътрешно. Това бе последното средство, когато всички други начини да се опровергае една история са се изчерпали.

— Само що се касае до събития от миналото ми. Спомените ми от вчера, от миналата седмица или миналия месец са кристално ясни.

— Дали мозъкът на субекта е бил промит, дали той е преминал към врага? — попита след секундно колебание разпитващият.

— Човекът в отсрещната стая е Мартин Линдрос — такъв, какъвто винаги е бил. По време на обратния полет говорихме за неща, известни само на него и на мен.

— Можете ли да бъдете по-конкретен?

— Той потвърди самоличността на терориста Фади. Нарисува ми негов портрет — това е огромен пробив за нас. Дотогава Фади бе загадка. Мартин ми даде и името на дясната ръка на Фади — Абуд ибн Азиз.

Разпитващият му зададе още десетина въпроса, много от които се повтаряха, но бяха формулирани по друг начин. Борн търпеливо отговори на всички. Нищо не можеше да смути спокойствието му.

Разпитът свърши така внезапно, както бе започнал. Без да даде знак или обяснение, разпитващият изключи касетофона, взе го заедно с бележките си и напусна стаята.

Борн бе оставен да чака, само по едно време се появи друг агент, по-млад, за да донесе табла с храна. Той излезе, без да каже нито дума.

Часовникът на Борн показваше малко след шест вечерта — един цял ден, прекаран в разпити. Вратата най-после се отвори пак.

Борн, който мислеше, че е подготвен за всичко, остана много изненадан да види на прага директора, който втренчи немигащ поглед в него. По лицето на Стария Борн разчете противоречиви емоции. В края на краищата, му бе струвало много да дойде и сега това, което бе дошъл да каже, беше заседнало в гърлото му като рибена кост.

— Ти изпълни обещанието си — рече най-накрая. — Доведе Мартин у дома.

— Мартин ми е приятел. Не можех да го изоставя.

— Знаеш, Борн, не е тайна, че бих предпочел никога да не съм те срещал. — Стария поклати глава. — Но истината е, че си ми пълна загадка.

— И за самия себе си съм загадка.

Директорът примигна няколко пъти. След това се завъртя на пети и излезе, като остави вратата отворена. Борн предположи, че е свободен да си върви. И че това важи и за Мартин. Само това имаше значение. Мартин бе преминал през изтощителна серия от физически и психологически тестове. И двамата бяха преживели изпитанията в Студения дом.

* * *

Матю Лърнър, седнал на стола на директора на агенцията с кодово наименование „Тифон“, зад директорското бюро на „Тифон“, разбра, че нещо не е наред, в момента, в който чу ръкоплясканията. Извърна глава от компютъра, където разработваше нова система за каталогизиране на електронните файлове на „Тифон“.

Изправи се, прекоси кабинета на директора и отвори вратата. Там бе посрещнат от Мартин Линдрос, заобиколен от служители на „Тифон“, които се усмихваха, смееха, стискаха ентузиазирано ръката му и го аплодираха насърчително.

Лърнър едва можа да повярва на очите си. „Ето, идва Цезар“^[3], помисли си той горчиво. „Защо директорът не сметна за необходимо да ми каже, че се е върнал?“ Със смесица от неприязън и завист той гледаше „блудния“ шеф на „Тифон“ да се приближава бавно, триумфално към него. „Защо си тук? Защо не си мъртъв?“

С немалко усилие той изобрази усмивка на лицето си и протегна ръка.

— Всички славят завърналия се герой.

Линдрос отвърна на усмивката със същата облечена в стомана ирония.

— Благодаря, задето ми пазеше мястото, Матю.

Мина покрай Лърнър и влезе в кабинета си. Там, застанал неподвижно, се огледа.

— Какво, нима не сте пребоядисали? — Когато Лърнър го последва вътре, той добави: — Преди да се качиш горе, бих искал да получа кратък устен доклад за състоянието на нещата.

Лърнър направи, каквото поискаха от него, докато се захвана с неприятната задача да си събере личните вещи.

— Бих бил благодарен да намеря кабинета такъв, какъвто го оставих, Матю — рече Линдрос, след като го изслуша.

Лърнър се взря в него за частица от секундата, след което внимателно върна по местата им всички снимки, гравюри и спомени, които беше махнал с надеждата да не ги види никога повече. Като добър командир той знаеше кога да напусне бойното поле. Това определено беше началото на нова война.

* * *

Три минути след като Лърнър бе напуснал офисите на „Тифон“, телефонът на Линдрос иззвъня. Беше Стария.

— Обзалагам се, че се чувстваш добре зад това бюро.

— Нямаш си представа колко — каза Линдрос.

— Добре дошъл у дома, Мартин. И ти го казвам съвсем искрено. Потвърждението за намеренията на „Дуджа“, което си получил, е безценно...

— Да, сър. Вече изготвих поетапен план как да им попречим.

— Браво — каза директорът. — Събери екипа си и се заеми с мисията, Мартин. Докато кризата не приключи, твоята мисия е мисия на цялото ЦРУ. От този момент имаш неограничен достъп до всички ресурси на ЦРУ.

— Ще го сторя, сър.

— Разчитам на теб, Мартин — каза директорът. — Ще можеш да ми представиш първия си доклад на вечеря днес. Точно в осем.

— С нетърпение, сър.

Директорът прочисти гърлото си.

— А сега какво предлагаш за Борн?

— Не разбирам, сър.

— Не си играй игрички с мен, Мартин. Този човек е заплаха, и двамата го знаем.

— Той ме върна у дома, сър. Съмнявам се, че някой друг можеше да се справи.

Стария пренебрегна думите на Линдрос.

— Ние сме в разгара на национална криза от безпрецедентен мащаб и сериозност. Последното, от което се нуждаем, е агент, който не подлежи на контрол. Искам да се отървеш от него.

Линдрос се размърда в стола си, взря се през прозореца към сребърните капки на студения дъжд. Той си отбеляза наум да провери дали полетът на Борн няма да има закъснение.

— Ще се нуждая от официално разрешение за това — каза след продължително мълчание.

— О, не, не, нищо подобно. Така или иначе, този човек има девет живота. — Директорът замълча за момент. — Знам, че вие двамата имате някаква връзка, но тя е нездравословна. Повярвай ми, знам го. Припомни си, че погребяхме Алекс Конклин преди три години. За всеки е опасно да се приближава твърде близко до него.

— Но, сър...

— Ако това ще помогне, смятай го за последно изпитание за лоялност, Мартин. Твоето оставане в „Тифон“ зависи от това. Не е нужно да ти напомням, че има някой, който ти диша във врата. От този момент трябва да прекъснеш всички връзки с Джейсън Борн. Той няма да получава информация — абсолютно никаква, от твоя кабинет или от друго място в сградата. Ясно ли е?

— Да, сър. — Линдрос прекъсна разговора.

Носейки безжичния телефон, той се изправи и застана до прозореца, опря бузата си в стъклото, усещайки студените струйки. Болките, които все още усещаше чак до мозъка на костите си, заедно с едно главоболие, което бе пропуснал да спомене пред лекарите на ЦРУ и което никога не изчезваше напълно, бяха живо напомняне за това, което се беше случило с него, колко дълго бе неговото пътуване дотук.

Набирайки един номер, той опря слушалката до ухото си.

— Полетът на Борн навреме ли е? — Кимна при отговора. — Добре. Той е на летището във Вашингтон? Видяхте ли го? Отлично, прибирайте се. Точно така. — Той прекъсна връзката. Каквото и да се случваше тук, Борн бе на път за Одеса.

Връщайки се на бюрото, той включи интеркома, каза на секретаря си да свика незабавен телефонен конферентен разговор с

всички агенти на „Тифон“ в чужбина. Когато това бе сторено, той включи говорителя в заседателната зала, където беше свикал спешна среща на целия персонал на „Тифон“ във Вашингтон. Там той им разказа подробностите, които знаеше за заплахата, след това изложи плана си. Разделяйки хората си на екипи от по четирима души, разпредели задачите, чието изпълнение, както им каза, трябваше да започне незабавно.

— От този момент всички други мисии са замразени — каза им той. — Да се открие и да се спре „Дуджа“ е нашият пръв и единствен приоритет. Докато това не бъде направено, всички отпуски са отменени. Свиквайте с този режим, момчета. Преминаваме на извънреден денонощен график.

След като се убеди, че заповедите му се изпълняват както иска, излезе и се запъти към апартамента на Сорая, за да поправи това, което Матю Лърнър бе прецакал с нея. В колата той отвори четирибандовия си мобилен телефон, набра номер в Одеса. Когато познатият мъжки глас отговори, той каза:

— Готово. Борн ще пристигне утре следобед в 16,40 ч. местно време от Мюнхен. — Той премина на червено, след което зави надясно. Жилищната сграда на Сорая бе на три пресечки оттам. — Ще го следиш отблизо, както говорихме... Не, искам просто да се уверя, че не си решил да направиш някакви промени в плана междувременно. Добре тогава. Той ще стигне до павилиона, защото смята, че там е щабът на Лермонтов. Преди да успее да открие истината, ти ще го убиеш.

[1] Популярен курортен остров по крайбрежието на щата Масачузетс. — Бел.прев. ↑

[2] По името на роман на Чарлз Дикенс. — Бел.прев. ↑

[3] Цитат от „Дванадесетте цезари“ на Светоний. — Бел.прев. ↑

ВТОРА ЧАСТ

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

В Одеса има павилион, един от многото на плажа на брега на Черно море. Той е очукан, сив като водата, която се блъска в брега. Борн разбива ключалката на страничната врата на павилиона и се вмъква вътре. Къде е човекът, когото носи? Той не си спомня, но забелязва, че ръцете му са изцапани с кръв. Край него витае усещането за насилствена смърт. Какво се е случило, недоумява той. Няма време, няма време! Някъде тиктака часовник. Трябва да продължи.

Павилионът, който би трябвало да е изпълнен с живот, е тих като гробница. В задната му част има остъклена кухня, ярко осветена от флуоресцентни лампи. Той вижда движение през стъклото и приведен, се промъква между касите с бира и сода, подредени една върху друга като колони в катедрала. Вижда силуета на мъжа, когото е изпратен да убие, но той е успял да го заблуди и да се измъкне.

Това няма да помогне.

Вече е близо до мишената си, когато движение отляво го кара да се обърне. Към него от сенките изплува жена. Мари! Какво прави тя в Одеса? Как е разбрала къде е той?

— Скъпи — казва тя. — Ела с мен, махни се от тук.

— Мари — паника стяга гърдите му. — Защо си тук? Твърде опасно е.

— Опасно беше да се омъжа за теб, скъпи, но това не ме спря.

Разнася се висок пронизителен звук и отеква в празното пространство вътре в него.

— Но сега си мъртва.

— Мъртва ли? Да, предполагам, че съм. — Grimаса за миг изкривява красивото ѝ лице. — Защо не беше там, скъпи? Защо не защити мен и децата? Щях да съм жива сега, ако не беше в другия край на света, ако не беше с нея.

— С нея? — Сърцето на Борн блъска като механичен чук и паниката му нараства все повече.

— Можеш да излъжеш всеки, освен мен, скъпи.

— Какво имаш предвид?

— Виж ръцете си.

Той се взира надолу към кръвта, засъхваща в гънките на дланите му.

— Чия е тази кръв?

Търси отговор и поглежда нагоре. Но Мари си е отишла. Останала е само ярката светлина, заливаща пода като кръв от рана.

— Мари — вика той тихо. — Не ме изоставяй.

* * *

Мартин Линдрос и похитителите му пътуваха от дълго време. Отначало го качиха на хеликоптер, а после го прехвърлиха на малък самолет, който спря поне веднъж за презареждане. Той не беше сигурен, тъй като или бе заспал, или му бяха дали приспивателно. Не че имаше значение. Знаеше, че е напуснал Рас Дежен, напуснал е Североизточна Етиопия, напуснал е Африка изобщо.

Джейсън? Какво ли е станало с Джейсън? Жив ли е или мъртъв? Ясно бе, че Джейсън не е успял да го открие навреме. Той не можеше да допусне възможността Джейсън да е мъртъв. Не би повярвал дори ако самият Фади му бе казал. Познаваше Борн твърде добре. Той винаги имаше начин да разрови прясно изкопаната пръст и да се измъкне от гроба си. Джейсън бе жив, Линдрос беше сигурен.

Но той размишляваше дали и това има значение. Дали Джейсън подозира, че Карим ал Джамил е заел мястото на Линдрос? Ако е бил заблуден, дори да е оцелял при спасителната мисия на Рас Дежен, той е изоставил търсенето. Но друга, дори още по-зловеща възможност го накара да плувне в студена пот. Какво, ако Джейсън е намерил Карим ал Джамил и го е завел в централата на ЦРУ? Господи, какво планираше Фади?

Самолетът навлезе в зона на турбуленции. За да се закрепил, той се облегна на студената извита преграда, разделяща самолета. Опипа превръзката, която покриваше половината му лице. Под нея се намираще дупката, където е било дясното му око. Беше му станало навик. Главата му пулсираше от неопикуема болка. Имаше чувството,

сякаш окото му е в пламъци — само че то вече не беше негово. То принадлежеше на брата на Фади, Карим ал Джамил ибн Хамид ибн Ашеф ал Уахиб. Първоначално тази мисъл предизвикваше гадене у него. Повръщаше често и обилно, като наркоман в абстиненция. Сега се чувстваше силно потиснат.

Оскверняването на тялото му, отнемането на негов орган, докато бе още жив, бе ужас, от който никога нямаше да се възстанови. На няколко пъти, когато беше извън сребристото езеро, където ловеше пъстърва, мисълта да се самоубие му минаваше през ума, но всъщност той никога не я бе обмислял сериозно. Самоубийството бе начин за измъкване на страхливеца.

Освен това той много искаше да живее, дори и само за да отмъсти на Фади и Карим ал Джамил.

* * *

Борн се събуди и потръпна. Огледа се наоколо. Беше загубил ориентация за миг. Къде се намираше? Видя бюро, нощно шкафче, дръпнати завеси, през които не влизаше светлина. Безлични мебели, тежки и протрити. Хотелска стая. Къде?

Измъкна се от леглото, мина по пъстрия килим и дръпна дебелия завеси. Внезапен блясък заля лицето и гърдите му. Той примига под острите снопчета слънчева светлина, златни на фона на тъмносивата вода. Черно море. Той беше в Одеса.

Дали бе сънувал Одеса, или си беше спомнил Одеса?

Обърна се, умът му все още бе изпълнен със съня спомен. Мари в Одеса? Невъзможно! Тогава какво правеше тя в откъслеците от неговите спомени за...

Одеса!

Градът беше виновен за раждането на спомена му. Той е бил тук преди това. Бе изпратен да убие... някого. Кого? Нямаше представа.

Той седна отново на леглото и потърка очите си. Все още чуваше гласа на Мари.

Щях да съм жива сега, ако не беше в другия край на света, ако не беше с нея. Не обвинително. Тъжно.

Какво значение имаше къде е той и какво прави? Той не е бил с нея. Мари му се беше обадила по телефона. Тя мислеше, че само е настинала, нищо сериозно. След това дойде второто обаждане, което го накара да изпадне в лудост от мъка. И вина.

Той трябваше да бъде там, за да защити семейството си, също както трябваше да бъде там, за да защити първото си семейство. Историята се повтаряше, ако не точно, поне трагично близко. По ирония това място, толкова далеч от мястото на трагедията, го беше приближило до самия ръб на черната дупка, която зееше в него. Вглеждайки се в нея, той почувства онова старо, непреодолимо отчаяние, надигащо се в него — нуждата да накаже себе си или да накаже някого другиго.

Той се почувства ужасно самотен. За него това бе дълбоко обезпокоително състояние, сякаш бе излязъл от тялото си, както човек прави в съня си. Само че това не беше сън. Той бе буден. Не за първи път се чудеше дали преценките му не са изкривени от сегашния хаос в емоциите му. Той не можеше да намери друго логично обяснение за някои странности: за това, че е извел „Хирам Чевик“ от килията му в ЦРУ, че се е събудил тук и не знае къде е. Мислеше си дали смъртта на Мари не бе довела до пълно раздвояване на личността му, дали тънките нишки, които свързваха неговите многобройни идентичности, не бяха прекъснати. С други думи, чудеше се дали не полудява.

Телефонът му иззвъня. Беше Сорая.

— Джейсън, къде си?

— В Одеса — каза той глухо. Устата му сякаш беше пълна с памук.

Тя замълча, шокирана. След това попита:

— Какво, по дяволите, правиш там?

— Линдрос ме изпрати тук. Вървя по една следа, която той ми даде. Той смята, че човек, на име Лермонтов, финансира „Дуджа“. Едор Владович Лермонтов. Престъпен картел — наркотици най-вероятно. Говори ли ти нещо това име?

— Не. Но ще проверя в базата данни на ЦРУ. — Тя му разказа накратко за инцидента в хотел „Конститушън“. — Най-странното е, че е бил използван много необичаен катализатор — въглероден дисулфид. Според моята приятелка тя никога не се е сблъсквала с него преди това.

— За какво се използва той?

— Главно в производството на целулоза, карбонови влакна, всякакви видове серни съединения. Използва се и като препарат за борба с вредители, и като флотационен агент при преработката на минерали. В миналото е бил използван и в хладилници и пожарогасители. Според нея е бил използван заради ниската си точка на запалване.

— Което го превръща в експлозив — допълни Борн, докато гледаше към един петролен танкер, идващ празен от Истанбул.

— Много ефикасен при това. Отнесе целия апартамент. Истинска огнена буря. Ние извадихме късмет с протезите, които са се запазили в канала на ваната. Не е останало нищо друго, което би могло да представлява ценност, нищо от тялото за идентификация.

— Изглежда, че късметът на Фади е на път да отиде в канала — каза Борн с мрачен хумор.

— Следата към Лермонтов ме интересува — засмя се Сорая, — защото си спомних за старите хладилници и пожарогасители, които бяха забранени в САЩ, но вероятно не и на други места като Източна Европа, Украйна, Одеса.

— Това е идея, която си струва да бъде проследена — каза Борн, прекъсвайки връзката.

* * *

Макар и след полунощ, Мартин Линдрос бе на компютърния си терминал и вкарваше информация. ЦРУ все още беше в режим „Меса“. Имаше криза, всички отпуски бяха отменени. Сънят бе лукс, който никой не можеше да си позволи.

На вратата леко се почука и Сорая провря глава, като го погледна въпросително. Той ѝ махна и тя затвори вратата зад себе си. Седна пред бюрото му и постави нещо върху него.

— Какво е това? — каза Линдрос.

— Това е протеза. Моя приятелка — специалист по палежи в Отдела за разследване на пожари, ми се обади, защото открила нещо в апартамента на братя Силвър в „Конститушън“, което не можеше да обясни. Това. Използва се за изключително сложни маскировки.

Той взе протезата.

— Да. Джейсън ми показа веднъж нещо такова. Целта му е да промени външния вид.

Сорая кимна.

— Има достатъчно доказателства да заключим, че Джейкъб Силвър всъщност е бил Фади, че „брат“ му е бил друг терорист, че те са предизвикали пожара.

— Не откриха ли тяло в апартамента? Не беше ли на един от братята Силвър?

— И да, и не. Най-вероятно е тялото да е на един пакистански сервитьор. Там никога не е имало „братя Силвър“.

— Хитро — Линдрос се замисли, докато въртеше протезата между пръстите си. — Но засега няма особена полза за нас.

— Напротив. Сорая я взе обратно. — Ще видя какво мога да намеря за това кой я е произвел.

Линдрос бе потънал в мислите си.

— Борн ми се обади преди по-малко от час — продължи Сорая.

— Така ли?

— Искаше да изровя каквото мога за наркобарон на име Едор Владович Лермонтов.

Линдрос подпря лактите си на бюрото, събирайки пръстите си. Това бе ситуация, която можеше бързо да излезе от контрол, ако той го допуснеше. С неутрален глас той каза:

— И какво откри?

— Все още нищо. Искях първо да ти покажа протезата.

— Добре си направила.

— Благодаря, шефе. — Тя се изправи. — Сега ми предстоят часове усилено ровене.

— Забрави проучването. Аз не успях да намеря нищо за този кучи син. Който и да е той, е сигурно защитен. Точно типът, който „Дуджа“ би използвала за финансиране. — Линдрос вече се беше обърнал към екрана на компютъра си. — Искам да хванеш следващия самолет за Одеса. Искам да помогнеш на Борн.

Сорая явно се изненада.

— На него няма да му хареса.

— От него не се и иска да му хареса — каза Линдрос кратко.

Когато Сорая протегна ръка да вземе протезата, Линдрос я грабна от бюрото.

— Аз ще се погрижа за това.

— Сър, ако позволите да отбележа, вие си имате достатъчно работа в момента.

Линдрос се вгледа внимателно в лицето ѝ.

— Сорая, искам аз да ти кажа това. Имахме къртица в „Тифон“.

Той забеляза как тя затаи дъх. Отвори едно чекмедже и извади тънко досие, което бе подготвил.

Сорая го взе и отгърна корицата. Зачете и усети как горещи сълзи опариха очите ѝ. Беше Том Хитнър. Борн беше прав в края на краищата. Хитнър бе работил за „Дуджа“

Тя погледна към Линдрос.

— Защо?

Той сви рамене.

— За пари. Всичко е вътре. Електронната следа, която води до сметка на Кайманите. Хитнър бе роден в голяма бедност, нали? Баща му дълго време е бил в лечебно заведение, което застраховката му не можеше да покрие. Всеки си има слабости, Сорая. Дори и най-добрият ти приятел.

Той си прибра досието.

— Забрави за Хитнър, той е минало. Имаш много работа. Искам те в Одеса възможно най-скоро.

Когато вратата се затвори, Линдрос продължи да гледа след нея, сякаш я виждаше как се отдалечава. Да, наистина — помисли си той. — В Одеса ще бъдеш убита, преди да откриеш кой е направил тази протеза.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Борн се регистрира в хотел „Самара“ — гигантска, по-скоро тромава сграда край пристанището срещу пътническият терминал, откъдето фериботи идваха и отпътуваха по график. Лъскавият хотел бе издигнат на масивния пристан след последното му идване тук. Изглеждаше му не на място, като костюм „Долче и Габана“ върху бездомник.

Обръснат, изкъпан и облечен, той се спусна в огромното безлюдно фоайе, натруфено като старомодна празнична шапка от деветнайсети век. Всъщност всичко в хотела напомняше за началото на деветнайсети век — от масивните протрити кадифени мебели до тапетите с флорални мотиви по стените.

Той закуси сред червендалести бизнесмени в слънчевата трапезария, която гледаше към пристанището. Миришеше на прегорено олио и бира. Когато сервитьорът му донесе сметката, той каза:

— По това време на годината къде може да отиде човек, за да си прекара добре?

Борн говореше на руски. Макар това да беше Украйна, руският бе официалният език в Одеса.

— „Ибиса“ е затворена — каза сервитьорът, — както и всички клубове в Аркадия. — Аркадия бе кварталът с плажовете, които през лятото бяха пълни с младежи, богати рускини и туристи, тръгнали на лов. — Зависи. Какво предпочитате — момче или момиче?

— Нито едното, нито другото — каза Борн. Той докосна с върха на пръста си носа, поемайки шумно въздух.

— А, този бизнес работи целогодишно — каза сервитьорът. Той беше слаб мъж, прегърбен, преждевременно остарял. — Колко ви трябва?

— Повече, отколкото можеш да ми набавиш. Аз съм в бизнеса с продажбите на едро.

— Това е съвсем друга история — каза сервитьорът предпазливо.

— Ето ти всичко, което трябва да знаеш. — Борн побутна пачка долари.

Без колебание сервитьорът грабна банкнотите.

— Знаете ли пазара „Привоз“?

— Ще го намеря.

— Редицата с яйцата, третият щанд от източния му край. Кажете на Евгений Фьодорович, че искате кафяви яйца, само кафяви.

* * *

„Самара“, като всичко в стара Одеса, бе построен в неокласически стил, което означаваше, че имитира френската архитектура. Това едва ли бе изненадващо, като се има предвид, че един от основателите на Одеса, херцог Дьо Ришельо, бе и главният градски архитект и дизайнер през единайсетте години, докато е бил губернатор на Одеса в началото на деветнайсети век. Руският поет Александър Пушкин, живял в изгнание тук, е казал, че може да усети аромата на Европа в магазините и кафенетата на Одеса.

На сенчестата улица „Приморская“, от двете страни на която растяха липи, студен, влажен въздух посрещна Борн, който биеше в лицето му и зачерви кожата му. Ниски облаци висяха навътре в морето, плътни и тъмни и изливаха леден дъжд върху настръхналата повърхност на вълните.

Соленият дъх от морето събуди спомена с неподозирана жестокост. Нощ в Одеса, кръв по ръцете му, живот, който виси на косъм, отчаяно търсене на мишената, което го отвежда до павилиона, където я беше открил.

Той поглежда към сушата, към терасираните хълмове, заобикалящи пристанището с форма на ятаган. Направи справка с картата, която му бе дал престарелият портиер на хотела, и скочи в един трамвай, който бе намалил скоростта си и щеше да го заведе до жп гарата на Италианския булевард.

Пазарът „Привоз“ за селскостопански продукти, на един хвърлей място от гарата, бе колосално сбирище на живи животни и продукти под гофриран тенекиен покрив. Щандовете бяха поставени зад високи до кръста бетонни блокове, които накараха Борн да си спомни за

антитерористичните блокади във Вашингтон. Временни бараки с подвижни легла заобикаляха пазара. Селяни идваха от близо и далеч и тези, които трябваше да пътуват на по-голямо разстояние, нощуваха тук.

На пазара цареше хаос от звуци, миризми, викове на различни езици — лош руски, украински, румънски, еврейски, грузински, арменски и турски. Миризмите на сирене се смесваха с тези на прясно месо, зеленчуци, пикантни подправки и оскубани птици. Борн видя огромни като страничен защитник забрадени жени с наядени от молци пуловери зад сергиите в Турския ред. За непосветения пазарът представляваше абсолютно обърквашо струпване на щандове, върху които орди от яки купувачи облягаха внушителните си кореми.

След като попита за посоката няколко души, Борн се запъти през гълчавата и неразборията към редицата с яйцата. Насочи се към третия щанд от източния край, пред който имаше много хора, както навсякъде. Червендалеста жена и як мъж, вероятно Евгений Фьодорович, бяха заети с продажбата на яйцата. Той изчака опашката от страната на мъжа и когато му дойде редът, каза:

— Вие ли сте Евгений Фьодорович?

Мъжът му хвърли кос поглед.

— А защо се интересувате?

— Търся кафяви яйца, само кафяви. Казаха ми да дойда тук и да попитам за Евгений Фьодорович.

Евгений Фьодорович изсумтя, наведе се и каза нещо на жената до него. Тя кимна, без да прекъсне отработения ритъм на пакетиране на яйцата и прибиране на парите в огромните джобове на избелялата й рокля.

— Оттук — каза Евгений, сочейки с глава. Той извади овехтяло сако, излезе иззад бетонната бариера и поведе Борн към източната страна на пазара. Те прекосиха улица „Среднефонтанская“ и навлязоха в площад „Куликово поле“. Небето бе станало бяло, сякаш гигантски облак бе паднал отгоре и бе покрил града. Светлината, равномерна и без сенки, бе мечтата за всеки фотограф. Тя разкриваше всичко.

— Както виждаш, площадът е много съветски, много грозен, ретро, но не в добрия смисъл — каза Евгений Фьодорович иронично. — Той обаче служи, за да ни напомня за миналото — за глада и кланетата.

Мъжът продължи да върви, докато стигнаха до десетметрова статуя.

— Моето любимо място за правене на бизнес: в краката на Ленин. В старите дни комунистите организираха митинги тук. — Отпуснатите му рамене се повдигнаха и отново се приведоха. — Какво по-добро място, а? Сега Ленин ме гледа отгоре като проклет светец покровител, който, вярвам, е бил запратен в най-дълбоката огнена дупка на ада.

Очите му отново се присвиха. Миришеше така, както миришат бебетата, на пресечено мляко и захар. Имаше дебели вежди под ореол от кафява коса, която се къдреше навсякъде като използвана тел за почистване на съдове.

— Значи искаш кафяви яйца.

— Голямо количество — каза Борн. — И постоянна доставка.

— Така ли? — Евгений приседна на варовиковия пиедестал на статуята на Ленин и извади черна турска цигара. Запали с бавен, почти религиозен ритуал, вдишвайки дълбоко дима в дробовете си. След това я хвана като хипи, което се наслаждава на цигара със силна мексиканска марихуана. — Откъде да знам, че не си от Интерпол? — каза той, изпускайки въздух с меко свистене. — Или си агент под прикритие на ССУ?

Той имаше предвид Службата за сигурност на Украйна.

— Защото ти казвам, че не съм.

Евгений се засмя.

— Знаеш ли какво е ироничното в този град? Той е на брега на Черно море, но винаги е страдал от недостиг на питейна вода. Това всъщност не би било особено интересно, освен заради факта, че по този начин Одеса е получила името си. В императорския двор на Екатерина се говорело на френски и някакъв шегобиец предложил тя да нарече града Одеса, защото звучи като *assez d'eau*, произнесено наобратно. Достатъчно вода, нали? Такава шибана шега си направиха французите с нас.

— Ако сме свършили с урока по история — каза Борн, — бих искал да се срещна с Лермонтов.

Евгений погледна към него през острия дим.

— С кого?

— С Едор Владович Лермонтов. Той държи търговията тук.

Евгений се изправи, очите му гледаха някъде покрай Борн. Той го поведе покрай паметника.

Без да обръща глава, Борн видя с периферното си зрение мъж, който разхождаше голям доберман. Дългата тясна глава на кучето се въртеше, жълтите му очи сезираха в Евгений, сякаш можеше да усети страха му.

Когато стигнаха до другата страна на статуята на Ленин, Евгений каза:

— Сега докъде бяхме стигнали?

— Лермонтов — каза Борн. — Шефът ти.

— Твърдиш, че той е шефът ми?

— Ако работиш за някой друг, кажи ми сега — каза Борн кратко.

— Аз искам да правя бизнес с Лермонтов.

Той усети как другият мъж се промъква зад него, но не помръдна, не даде никакъв признак пред Евгений Фьодорович, докато студеното дуло на пистолет не опря в главата му зад дясното ухо.

— Запознай се с Богдан Илич.

Евгений Фьодорович пристъпи напред и разкопча палтото на Борн.

— Сега ще разберем истината — *товарищ*.

С минимално усилие пръстите му измъкнаха портфейла и паспорта от вътрешния джоб. Той отстъпи назад и отвори първо паспорта.

— Молдовец, така ли? Илиас Вода. — Той се взря в снимката. — Да, добре, това си ти. — Бързо отгърна една страница. — Идваш право от Букурещ.

— Хората, които представлявам, са румънци — каза Борн.

Борн гледаше как Евгений Фьодорович рови с лапата си из портфейла, преглеждайки трите различни вида документи, включително шофьорската книжка и разрешителното за внос-износ. Това, последното, бе отлично хрумване, помисли си Борн. Трябваше да благодари на Дерон, когато се върне.

Най-накрая Евгений му върна портфейла и паспорта. Без да изпуска Борн от поглед, той извади сателитен телефон и набра местен номер.

— Нов бизнес — каза той лаконично. — Илиас Вода, твърди, че представлява румънски интереси. — Той за момент отдалечи телефона

от ухото си, за да попита Борн: — Колко?

— Лермонтов ли е?

— Колко? — попита Евгений мрачно.

— Сто килограма сега.

Евгений се взря в него с възторг.

— Два пъти повече идния месец, ако всичко върви добре.

Евгений се отдалечи малко, обърна се с гръб към Борн, докато говореше по телефона. След малко се върна. Телефонът вече бе прибран в джоба му.

Друго движение на главата му накара Богдан Илич да махне пистолета от главата на Борн, да го прибере под дългото палто, което се увиваше около глезените му. Той бе дебеловрат мъж с много тъмна коса, която бе намазана с брилянтин от дясно на ляво на скалпа му по начин, който смътно напомняше любимата прическа на Хитлер. Очите му бяха като ахати, проблясващи мрачно на дъното на кладенец.

— Утре вечер.

Борн се вгледа в него. Той искаше да се заеме незабавно със задачата, времето бе от жизнена важност. Всеки ден, всеки час приближаваха Фади и хората му все по-близко до момента, когато щяха да активират ядреното оръжие. Но видя върху лицето на Евгений студеното изражение на опитен професионалист. Не беше разумно да се опитва да се срещне с Лермонтов по-скоро. Бяха го подложили на тест и Борн знаеше, че Лермонтов иска време, за да го наблюдава, преди да се види с него. Да протестира би било повече от дръзко. Това щеше да бъде възприето като слабост.

— Дай ми време и място — каза Борн.

— След вечеря. Бъди готов. Някой ще позвъни в стаята ти. Хотел „Самара“, нали?

Сервитьорът, който му беше дал името на Евгений, помисли си Борн.

— Тогава няма нужда да ти давам номера на стаята ми.

— Наистина няма.

Евгений Фьодорович протегна ръка. Когато Борн я хвана, той каза:

— Господин Вода, желая ви успех във вашето начинание. — Той не отпусна веднага здравата си хватка около ръката на Борн. — Сега вие сте на наша територия и сте или наш приятел, или враг. Моля ви да

помните това, преди да се опитате да се свържете с някого по някакъв начин по някаква причина, освен ако не сте враг. Няма да има втори шанс. — Жълтите му зъби се показаха, когато устните му се разтвориха в ехидна усмивка. — За такова предателство никога няма да напуснете Одеса жив, мога да ви гарантирам това.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Мартин Линдрос с досиета в ръка вървеше към кабинета на Стария за спешно свикан брифинг, когато телефонът му иззвъня. Беше Ан Хелд.

— Добър ден, господин Линдрос. Има промяна в плана. Моля да се срещнете с директора долу, в тунела.

— Благодаря ти, Ан.

Линдрос прекъсна връзката с натискане на бутона. Тунелът бе подземен паркинг, където се прибираха и поддържаха служебните коли и където обслужващ персонал по одобрен от ЦРУ списък идваше и си отиваше под наблюдението на въоръжени агенти, носещи бронезилетки.

Той взе асансьора надолу до Тунела, където показва идентификационната си карта на дежурния агент. Мястото всъщност бе огромен подсилен стоманен бункер, защитен както срещу бомби, така и срещу пожари. Имаше само една рампа, която водеше до улицата, но можеше да бъде отцепена незабавно от двата края. Бронираният линкълн на Стария стоеше запален на площадката, задната му врата беше отворена. Линдрос се наведе, за да влезе, и седна до директора на луксозните кожени седалки. Вратата се затвори, без той да я докосва. Въоръженият шофьор му кимна, след което междинният прозорец се плъзна нагоре, изолирайки пътниците в обширното задно отделение. Прозорците в задната част бяха специално оцветени, така че никой не можеше да надникне вътре.

— Донесе ли двете досиета?

— Да, сър. — Линдрос кимна, като му подаде папките.

— Това беше добра работа, Мартин. — Стария направи недоволна физиономия. — Извикаха ме от ПОТУС^[1]. — ПОТУС беше съкратеното название на „президента на Съединените щати“, което служителите на силите за сигурност във Вашингтон предпочитаха. — Съдейки по кризите, в които се намираме — вътрешна и външна, — въпросът е колко неприятен ще бъде този разговор.

* * *

Както се оказа, срещата наистина бе много неприятна. От една страна, Стария бе извикан не в Овалния кабинет, а във Военната зала, три етажа под земята. От друга страна, президентът не беше сам. Там имаше шест души, наредени около кръглата маса в центъра на укрепеното с бетон помещение. То се осветяваше единствено от огромни екрани на четирите стени, които показваха зашеметяваща поредица от сменящи се кадри от военни бази, разузнавателни авиомисии, дигитални военни симулации.

Стария познаваше някои от шестимата срещу него. Президентът го представи на останалите. От ляво на дясно групата започваше с Лутър Лавал, шефа на военното разузнаване, едър, непривлекателен мъж с набръчкано чело и рядка стърчаща металносива коса. От лявата си страна президентът представи Джон Мюлер, високопоставен представител на Министерството на вътрешната сигурност, тип с проницателни очи, чието абсолютно спокойствие подсказваше на директора колко опасен е той. Човекът отляво на него не се нуждаеше от представяне. Това бе Бъд Холидей, министърът на отбраната. След това идваше самият президент, слаб, подвижен мъж, с открито лице и остър ум. Отляво на него бе съветникът по националната сигурност, с тъмна коса, обли рамена, неспокойни и блестящи очи, както Стария винаги си мислеше, на голям гризач. Последният човек отдясно бе мъж с очила на име Гундарсън, който работеше в Международната комисия по ядрена енергия.

— Сега, когато всички сме се събрали — започна президентът без обичайния протоколен увод, — нека да преминем по същество. — Очите му се спряха върху директора. — Ние сме в разгара на криза с безпрецедентни размери. Всички сме уведомени за ситуацията, но тъй като нещата много бързо се променят, ще ни запознаеш с последните събития, нали, Кърт?

Стария кимна, отваряйки досието на „Дуджа“.

— Завръщането на заместник-директора Линдрос ни предостави допълнителни разузнавателни данни за движението на „Дуджа“, както и значително укрепи морала в агенцията. Сега имаме потвърждение, че базата на „Дуджа“ е в планинската верига Семиан в Североизточна

Етиопия, че те транспортират уран, както и управляеми искрови разрядници, които се използват за задействането на ядрено устройство. Анализирайки последните телефонни разговори на „Дуджа“, ние сме на път да локализираме мястото, където според нас те обогатяват уран.

— Отлично — каза Лавал. — Веднага щом потвърдите действителните координати, ще наредим прецизен въздушен удар, който ще върне кучите синове обратно на нулата.

— Г-н директор — каза Гундарсън, — до каква степен сме сигурни, че „Дуджа“ е в състояние да обогатява уран? В края на краищата се изисква не само специална технология, но и съоръжение, снабдено наред с другото с хиляди центрофуги, за да се обогати уранът до степен, необходима дори за едно-единствено ядрено оръжие.

— Не сме сигурни — каза директорът хрипкаво, — но сега имаме личните свидетелства както на заместник-директора Линдрос, така и на агента, който го доведе у дома, че „Дуджа“ прехвърля уран и искрови разрядници.

— Това добре — каза Лавал — но всички ние знаем, че жълтият уранов концентрат се среща в големи количества и не е скъп. Има дълъг, дълъг път до обогатяването му до ниво, годно за оръжие.

— Съгласен съм. Проблемът е, че характеристиките на остатъчната радиация ни карат да смятаме, че „Дуджа“ прехвърля прахообразен уранов диоксид — каза директорът. — За разлика от жълтия концентрат, урановият диоксид е само на една стъпка от оръжейния уран. Той може да бъде превърнат в метал във всяка прилична лаборатория. Затова трябва да се отнасяме изключително сериозно към всичко, което „Дуджа“ планира.

— Ако всичко това не е дезинформация — каза Лавал упорито. Той бе човек, който често използваше неоспоримата си власт, за да вбеси някого. Нещо по-лошо, той явно се наслаждаваше на това.

Гундарсън прочисти гърлото си надут.

— Съгласен съм с директора. Идеята за терористична мрежа, която притежава уранов диоксид, е плашеща. Когато се отнася до пряка заплаха от ядрено оръжие, не можем да си позволим да я отхвърлим като дезинформация. Той бръкна в куфарчето, поставено до него, извади сноп документи, които раздаде на всички. — Едно ядрено устройство, независимо дали е т.нар. мръсна бомба или не, има определен размер, спецификации и неизменни компоненти. Позволих

си да изготвя списък, заедно с подробни рисунки, които показват размера, спецификациите и евентуалните маркери за засичане. Бих предложил тези документи да се разпространят до всички органи на реда във всички големи градове в Америка.

Президентът кимна.

— Кърт, искам ти да координираш разпространяването им.

— Веднага, сър — каза директорът.

— Само един момент, г-н директор — каза Лавал. — Искам да се върна към другия агент, който споменахте. Това вероятно е Джейсън Борн. Агентът, замесен в провала с избягалия терорист. Той беше този, които изкара вашия затворник от килията му без нужното разрешение, нали?

— Това е изцяло вътрешен въпрос, г-н Лавал.

— Смятам, че поне в тази стая необходимостта от откровеност надделява над всякакви вътрешни вражди — каза шефът на военното разузнаване. — Честно казано, аз се съмнявам дали може да се вярва на каквото и да е, което е казал Борн.

— Вие сте имали проблеми с него по-рано, нали, г-н директор?
— Въпросът бе отправен от министър Холидей.

Директорът изглеждаше уморен, но мозъкът му работеше на пълни обороти. Той разбра, че моментът, който бе чакал, е настъпил. Беше подложен на внимателно координирана атака.

— Какво имате предвид?

Холидей се усмихна леко.

— При цялото ми уважение, г-н директор, смея да твърдя, че този човек е пречка за вашата агенция, за правителството, за всички нас. Той е позволил на важен заподозрян да избяга от ареста на ЦРУ и е изложил на опасност живота на стотици невинни граждани. Предполагам, че ще трябва да се погрижите за него, колкото по-скоро, толкова по-добре.

Директорът отхвърли думите на министъра с махване на ръката.

— Можем ли да се върнем към належащия въпрос, г-н президент? „Дуджа“.

— Министър Холидей е прав — настоя Лавал. — Ние сме във война с „Дуджа“. Не можем да си позволим да изпуснем някой от техните хора. Тъй като случаят е точно такъв, любезно ви молим да ни

кажете какви стъпки ще предприеме вашата агенция срещу Джейсън Борн.

— Позицията на г-н Лавал е обоснована — каза министър Холидей с най-добрата си тексаска имитация на Линдън Джонсън. — Този публичен провал на „Арлингтън Мемориъл Бридж“ е удар срещу всички нас и морален подтик за врага ни, когато най-малко можем да си го позволим. Като се има предвид и смъртта на един от вашите... — той събра пръстите си, — как му беше името?

— Тимъти Хитнър — уведоми го директорът.

— Точно така, Хитнър — продължи министърът, сякаш потвърждаваше отговора на директора. — При цялото ми уважение, г-н директор, на ваше място бих бил много по-загрижен за вътрешната сигурност.

Това бе моментът, който директорът очакваше. Той отвори пътното от двете досиета, които Мартин Линдрос му предаде в тунела.

— Всъщност ние тъкмо приключихме вътрешното разследване по въпросите, които вие току-що повдигнахте, г-н министър. Това е нашето неоспоримо заключение.

Той побутна най-горния лист по повърхността на масата, а Холидей предпазливо го пое.

— Докато министърът на отбраната чете, аз ще обобща заключенията за останалите. — Директорът сплете пръсти, наведе се напред като преподавател, който се обръща към своите студенти. — Разкрихме, че сме имали къртица в ЦРУ. Името му? Тимъти Хитнър. На него се обадила Сораия Мур, за да го информира, че затворникът е изведен от килията си. А той се е обадил на съучастниците на задържания, за да стане възможно бягството му. За негово нещастие един изстрел, предназначен за г-ца Мур, е улучил него.

Директорът местеше погледа си от лице на лице във Военната зала.

— Както казах, нашата вътрешна сигурност е под контрол. Сега можем да съсредоточим цялото си внимание към това, което е необходимо: да бъде спряна „Дуджа“, а членовете ѝ да бъдат изправени пред съда.

Погледът му се спря върху министъра на отбраната и се задържа по-дълго. Той стоеше зад атаката, директорът бе сигурен. Беше предупреден, че Холидей и Лавал искат да навлязат в една сфера,

традиционно контролирана от ЦРУ, и затова бе съчинил слуховете за самия себе си през последните шест месеца при срещи на Капитолия, по време на обеда и вечери както с колеги, така и с врагове, той положи големи усилия, за да имитира пристъпи на колебание, депресия, моментна дезориентация. Целта му бе да създаде впечатление, че напредналата му възраст си казва думата, че вече не е същият човек. Че той най-накрая е уязвим за политическа атака.

В отговор, както той се бе надявал, заговорниците най-после бяха излезли на светло. Притесняваше го обаче защо президентът не се намеси, за да прекрати атаката срещу него? Дали не се преструваше твърде добре? Дали заговорниците бяха убедили президента, че той не е достатъчно компетентен, за да остане на директорския пост?

* * *

Телефонът иззвъня 12 минути след полунощ. Борн вдигна слушалката, чу мъжки глас, който му каза да отиде на ъгъла на три пресечки от хотела. Имаше достатъчно време, за да се подготви. Той грабна палтото си и излезе навън.

Нощта беше мека, със слаб бриз. Малки облачета се носеха пред луната, която бе в третата си четвъртина. Луната беше много красива: много бяла, много ясна, сякаш гледана през телескоп.

Той застана на ъгъла с отпуснати ръце. След срещата си с Евгений той посвети цялото си време да разглежда забележителностите. Обикаляше с часове, което му даде възможност да разбере кой го следи, колко са, колко често се сменят. Запомни лицата им, можеше да ги разпознае в тълпа от сто или хиляда души, ако беше необходимо. Имаше и предостатъчно време, за да наблюдава методологията им, както и навиците им. Можеше да имитира всеки от тях, ако беше нужно. С променено лице можеше да се превърне в един от тях. Но това щеше да отнеме време, а времето бе ограничено. Притесняваше го само, че в някои моменти, когато беше сигурен, че преследвачите му не са наоколо — или се сменяха, или за развлечение, за да минава времето, той им се изплъзваше, — изострените му животински инстинкти му подсказваха, че е наблюдаван от някой друг.

Някой от охранителите на Лермонтов? Той не знаеше, тъй като никога не беше успял да го зърне.

Зад него се чу гърленото ръмжене на дизелов двигател. Той не се обърна. С ужасно скърцане една маршрутка спря пред него. Вратата се отвори отвътре и той се качи.

Озова се срещу ахатовите очи на Богдан Илич. Знаеше, че е по-добре да не го пита къде отиват.

Маршрутката ги остави в началото на Френския булевард. Те минаха по калдъръма, под извисяващите се акациеви дървета, които толкова добре си спомняше. И в края на калдъръмената улица се появи крайната станция на кабинков лифт, който отиваше надолу към плажа. Той е идвал тук преди, сигурен беше.

Богдан тръгна към станцията. Борн щеше да го последва, когато някакво шесто чувство го накара да се обърне. Той забеляза, че техният шофьор не си беше тръгнал. Седеше отпуснат на седалката, с мобилен телефон, опрян на бузата му. Очите му се озъртаха наляво и надясно, но нито веднъж не се спряха на Борн или Богдан.

Ярко оцветените двуместни гондоли на кабинковия лифт като в увеселителен парк висяха на скърцащ стоманен кабел. Кабелът бе опънат високо над дърветата и гъстите храсти, през които криволичеха тесни пътеки и стръмни стъпала, преди да излязат на плажа „Отрада“. В разгара на лятото плажът бе пълен със загорели любители на морето и слънцето, но по това време на годината, когато духащият по брега вятър раздвижваше влажния пясък, беше почти пуст. Борн надникна през металния парапет и видя едър кафеникав боксер, който лудуваше в бледозелената пяна, докато господарят му — слаб мъж с широкопола шапка, с ръце, пъхнати в огромните джобове на твърде широкото му палто — следваше кучето по брега. Взрив от хаотична руска поп песен избухна от две дрънчащи тонколони, след това внезапно спря.

— Обърни се. Ръцете на нивото на раменете.

Борн изпълни нареждането на Богдан. Усети как големите ръце на мъжа го претърсват за оръжие или микрофон, с който би могъл да запише сделката и да устрои капан на Лермонтов. Богдан изсумтя, отдръпна се и с безучастен вид запали цигара.

Докато влизаха в станцията на лифта, отвън спря черна кола. От нея излязоха четирима мъже. Бизнесмени, облечени в евтини източноевропейски костюми. Освен това явно не се чувстваха удобно в

дрехите си. Те се оглеждаха, протягаха се и се прозяваха и поглеждаха към Борн. Още една тръпка, предизвикана от усещането за позната ситуация, премина през Борн. Това също се беше случвало преди.

Един от бизнесмените извади дигитален фотоапарат и започна да прави снимки. Избухна смях, примесен с мъжки закачки.

Докато бизнесмените се шегуваха и се правеха на туристи, Борн и Богдан чакаха яркожълтата гондола да приближи до бетонната станция. Борн стоеше с гръб към групичката мъже.

— Богдан Илич, следят ни.

— Разбира се, че ни следят. Само съм изненадан, че го споменаваш.

— Защо?

— Ти за глупак ли ме взимаш? — Богдан извади маузер и го насочи към Борн. — Това са твои хора. Беше предупреден. Няма втори шанс. Ето я гондолата. Качвай се, товарищ. Щом стигнем до горичката, ще те убия.

* * *

Директорът пристигна в библиотеката точно в 17,33 часа. Там го намери и Лърнър. Библиотеката беше голямо квадратно помещение с високи тавани. В нея обаче нямаше никакви книги. Нито един том. Всички данни, история, коментари, стратегия, тактика, с една дума, събраната мъдрост на бившите и настоящите директори и служители на ЦРУ, бяха прехвърлени в дигитален формат и качени на огромните свързани хард дискове на специален сървър. Шестнайсет компютъра бяха разположени по периферията на помещението.

Стария бе влязъл във файловете за Абу Сариф Хамид ибн Ашеф ал Уахиб, мисията, организирана от Алекс Конклин, единствената, която, доколкото знаеше директорът, Борн не бе успял да изпълни. Хамид бе собственик на международен холдинг, пречистващ петрол, произвеждащ химикали, желязо, мед, сребро, стомана и други подобни. Компанията „Интегрейтид Въртикал Текнолоджис“ беше базирана в Лондон, където саудитецът емигрирал, когато се оженил за втори път за британка от висшето общество на име Холи Каргил, която му беше родила двама синове и една дъщеря.

ЦРУ и по-специално Конклин бяха обявили Хамид ибн Ашеф за мишена. Конклин бе изпратил Борн да го ликвидира. Борн го застигнал в Одеса, прострелял саудитеца, но не успял да го убие. С огромната мрежа от помощници, която имаше на разположение, Хамид ибн Ашеф бе изчезнал и Борн едва бе успял да се измъкне жив от Одеса.

Лърнър се покашля и Стария се обърна.

— А, Матю, седни.

Лърнър издърпа един стол и седна на него.

— Ровите в стари рани, сър?

— Случаят Хамид ибн Ашеф? Опитвах се да разбера какво е станало със семейството му. Дали старецът е жив или е мъртъв? Ако е жив, къде е? Скоро след като ударът в Одеса се провали, неговият помалък син пое управлението на компанията. Известно време след това по-големият син Абу Гази Надир ал Джамух също изчезна, вероятно за да се грижи за Хамид ибн Ашеф.

— А дъщерята? — попита Лърнър.

— Сара ибн Ашеф. Тя е най-малката от децата. Със светско мислене като майка си, доколкото знаем. По очевидни причини никога не сме ѝ отделяли специално внимание.

Лърнър се премести малко напред.

— Има ли причина да проучвате семейството сега?

— Една несигурна следа, която не мога да избия от ума си. Това е единственият провал на Борн и в светлината на скорошните събития често занимава мислите ми тези дни. — Той се облегна на стола и замислено се загледа някъде напред. — Казах на Линдрос да прекъсне всички връзки с Борн.

— Това е мъдро решение, сър.

— Наистина ли? — Директорът го погледна мрачно. — Според мен допуснах грешка. И искам ти да я поправиш. Мартин работи денонощно, за да мобилизира хората от „Тифон“ да открият Фади. Ти имаш друга мисия. Искам да намериш Борн и да го ликвидираш.

— Сър?

— Не ми се прави на срамежлив — каза остро директорът. — Гледах те как растеш в йерархията на ЦРУ. Знам колко ефективен си на мисия. Ти вече си изпълнявал мокри поръчки. Нещо по-важно, в състояние си да изтръгнеш сведения и от камък.

Лърнър не възрази, което беше своего рода съгласие. Мълчанието му не означаваше, че умът му не работи на бързи обороти. *Значи това е истинската причина, заради която ме повиши помисли си той.* — Стария не се интересува от реорганизирането на ЦРУ. Той иска моите специални умения. Търси външен човек да свърши тръсната работа, за която той не може да се довери на някои от своите хора.

— Да продължим тогава. — Стария размаха показалеца си. — До гуша ми е дошло от това нагло копеле. Той си има собствени приоритети от момента, в който дойде за първи път при нас. Понякога си мисля, че ние работим за него. Видя ли как изведе Чевик от килията? Обзалагам се, че е имал свои причини, но никога няма да разберем за тях. Също както не знаем нищо за това, което е станало в Одеса.

Лърнър беше стъписан. Той се чудеше дали не е подценил Стария.

— Сигурно нямате предвид, че Борн никога не е представял пълен доклад.

Директорът изглеждаше обиден.

— Разбира се, че докладва, както всички други. Но той твърдеше, че не помни нищо — абсолютно нищичко. Мартин му повярва, но не и аз.

— Само кажете. Мога да измъкна истината от него, сър.

— Не се заблуждавай, Лърнър. Борн ще се самоубие, преди да ни даде някакви сведения.

— От практиката съм научил, че всеки може да бъде пречупен.

— Не и Борн. Повярвай ми. Не, искам го мъртъв. Това ще е достатъчно, за да си изплатиш дълга към мен.

— Да, сър.

— Нито дума на никого, включително на Мартин. Той е спасявал Борн от екзекуция повече пъти, отколкото мога да преброя. Не и този път, по дяволите. Той каза, че е прекъснал връзките си с Борн. Сега отивай да го намериш.

— Разбирам. — Лърнър пъргаво се изправи.

Директорът вдигна глава.

— И, Матю, казвам ти го за твое добро. Не се връщай без добра новина.

Лърнър срещна погледа му, без да трепне.

— И когато го направя?

Стария разпознаваше предизвикателството по-добре от всеки друг. Той се облегна, събра пръстите си, допирайки възглавничките им сякаш в дълбоко съзерцание.

— Може да не получиш онова, което искаш — каза той. — Но може би ще получиш онова, от което се нуждаеш.

* * *

Борн се качи в тясната кабина и Богдан го последва плътно зад него. Гондолата напусна станцията и излезе над стръмно спускащата се варовикова скала.

— Предположих, че това са твои хора — каза Борн.

— Не ме размивай.

— Аз съм сам тук, Богдан Илич. Искам само да склуча сделка с Лермонтов.

Очите на двамата мъже се срещнаха. В тях се четеше враждебност, толкова силна, че се усещаше дори физически. Вълненото палто на Богдан миришеше на плесен и цигарен дим. Яката и реверите му бяха поръсени с пърхот.

Кабелът простена, когато стоманените колела над гондолата го изпънаха. В последния момент четиримата мъже скочиха в следващите две гондоли. Те продължаваха да вдигат много шум, сякаш бяха пияни.

— Няма да оцелееш, ако паднеш от тази височина — отбеляза Богдан равнодушно. — Едва ли някой би оцелял.

Борн наблюдаваше мъжете зад тях.

Морето беше неспокойно. Танкери се движеха тронаво из пристанището, а фериботите, които приличаха на чайки, стояха неподвижни. Навътре в морето лунната светлина хвърляше отблясъци върху вълните.

Боксерът на плажа не спираше да лудува. Докато тичаше по сивия пясък, той вдигна глава. Квадратната му муцуна бе опръскана с пяна, по него висяха водорасли. Той излая веднъж и получи заповед да млъкне от господаря си, който вървеше отстрани, докато се скриха под един дървен кей, чиито зеленикави подпори скърцаха от прилива.

Отляво се издигаше лабиринт от дървени греди, които укрепваха брега, подкопан от морето. По-нататък имаше редица тъмни павилиони, барчета и ресторанти, които обслужваха летните тълпи. Надолу по леката извивка на плажа, може би на километър на юг, беше яхтклубът, чиито светлини напомняха малко село.

Четиримата мъже от лифта също бяха пристигнали на брега.

— Нещо трябва да се направи — каза Богдан.

Борн вече знаеше, че това е още едно изпитание. Погледна натам и видя, че мъжете са изчезнали. Но той знаеше също, че те все още са на плажа. Може би бяха зад дървеното скеле, което подпираше част от склона, или в един от павилионите.

Той протегна ръка.

— Дай ми маузера и ще тръгна след тях.

— Да не си въобразяваш, че ще ти поверя пистолет? Или пък ще ти повярвам, че наистина ще ги застреляш? — Богдан се изплю. — Ако ще има гонитба, ще го направим двамата.

— Бил съм тук преди, знам пътя. Просто ме следвай — подкани го Борн.

Те прекосиха пясъка, движейки се диагонално по-далеч от прибой. Той се вмъкна в лабиринта, взе една летва, удари я в гредата, за да прецени здравината ѝ. Погледна към Богдан, за да види дали спътникът му няма да протестира, но той само сви рамене. В края на краищата той държеше маузера.

Те се движеха в сенките на лабиринта, като се навеждаха на места, за да не ударят главите си в ниските греди.

— Колко близо сме до срещата ни с Лермонтов? — прошепна Борн.

Богдан се подсмихна. Подозрението не го напускаше.

Борн имаше усещането, че е бил в една от лодките, закотвени в яхтеното пристанище. Отново насочи вниманието си към сенките. Той знаеше, че там, в първия от павилионите, е бил и по-рано.

Те продължиха да се промъкват, Борн на една стъпка пред Богдан. Лунната светлина, отразяваща се в пясъка, протягаше бледи пръсти в този тайнствен свят на четвъртити греди, масивни подпори и свързки. Борн вече знаеше, че вървят успоредно с кея, много близо до павилиона.

С периферното си зрение забеляза неясно движение. Той не смени посоката, не обърна глава, само погледът му се изостри. Отначало не видя нищо, освен объркана мрежа от сенки. Но после мярна дъга, която не пасваше на архитектурните елементи — извивка, която можеше да бъде само сянка на човек. Един, двама, трима. Той ги локализира. Мъжете ги очакваха, разположени идеално в паяжината от сенки.

Те знаеха, че се е запътил натам, сякаш четяха мислите му. Но как? Губеше ли разум? Изглежда, спомените го караха да прави погрешни стъпки, които водеха до грешки и опасност.

Какво би могъл да стори сега? Той се спря, за да отстъпи назад, но веднага усети отстрани дулото на Богдан, който го караше да продължи напред. Дали Богдан беше замесен? Дали украинецът бе част от заговора, който целеше да го вкара в клопка?

Изведнъж Борн се втурна наляво, към плажа. Докато тичаше, хвърли летвата към главата на Богдан, който я избягна лесно, но забави изстрела си и това позволи на Борн да се скрие зад една греда секунда преди куршум от маузера да натроши един от ъглите ѝ.

Борн направи лъжлива маневра надясно, втурна се наляво, правейки по-дълги крачки с десния си крак, после с левия, за да попречи на Богдан да предвиди ритъма му. Още един изстрел, този път далеч от целта.

Трети изстрел направи неравна дупка в палтото му, развиващо се при тичането. Най-сетне той стигна първата колона на кея и се потопи в сенките.

* * *

Богдан Илич се задъхваше, преследвайки мъжа, който се наричаше Илиас Вода. Устните му бяха оголили зъбите, стиснати от усилието да тича по пясъка, който ставаше все по-мокър с приближаването му до кея. Обувките му бяха натъпкани с пясък, полите на палтото му също бяха целите в пясък.

Водата беше ледена. Не му се влизаше по-надълбоко, но изведнъж зърна плячката си и продължи напред. Водата стигна до коленете му, след това се блъсна в бедрата му. Приливът идваше и това

значително забавяше придвижването му. Трябваше да полага големи усилия, за да...

Внезапен остър шум отляво го накара да се обърне. Но противната вода, просмукала се в дългото до глезените му вълнено палто, го забавяше, а надигащата се приливна вълна наруши равновесието му. Той се спъна и в момента, когато вече не можеше да контролира тялото си, осъзна защо Вода се бе втурнал насам. Целта му бе умишлено да го примамва във водата, където палтото му би ограничавало движенията му.

От устата му се посипаха проклетия, но секнаха рязко, сякаш бе прехапал езика си. В лунната светлина видя тримата бизнесмени с извадени оръжия да тичат с всички сили към него.

Когато се опита да побегне, първият мъж се прицели и стреля.

* * *

Борн забеляза мъжете още преди Богдан. Той беше до украинеца, когато първият изстрел отчупи парче от най-близката колона. Богдан се обръщаше към него, когато се подхлъзна. Борн го издърпа и го завъртя така, че да застане между него и въоръжените мъже.

И вторият от тях се прицели и стреля. Куршумът се вряза в лявото рамо на Богдан, като тласна тялото му назад и наляво. Борн беше готов, беше застанал в стойката на състезател по бойни изкуства: краката разтворени, коленете леко присвити, тялото му отпуснато и следователно готово за следващото движение. Той издърпа тялото на Богдан, държейки го като щит. Тримата мъже вече бяха доста близо, почти на самия бряг, разпръснати в триъгълник. Борн ги виждаше много ясно под студената лунна светлина.

Още един куршум уцели украинеца в корема и той се преви почти на две. Борн го изтегли нагоре и насочи маузера на Богдан със собствената му ръка. Дръпна спусъка, поставил показалеца си върху този на Богдан. Мъжът отдясно, който бе най-близо до него, се преви и падна с главата напред. Трети куршум улучи Богдан в бедрото, но дотогава Борн бе дал нов изстрел. Мъжът в средата политна назад, с разперени встрани ръце.

Борн издърпа Богдан надясно. Още два куршума изсвистяха на сантиметри от главата на украинеца. Борн даде още един изстрел, но не улучи. Третият мъж се приближи на зигзаг, стреляйки, но навлязъл в по-силните вълни край брега, трудно запазваше равновесие. Това му пречеше да се прицели. Борн го застреля между очите.

В решителния финален сблъсък Борн усети леко движение и видя как Богдан изтегли втори пистолет, пристегнат под палтото му. Той бе загубил първия във водата, черна и набраздена със следи от собствената му кръв. Борн нанесе удар с ръба на ръката си, пистолетът излетя от ръката на украинеца и изчезна в неспокойното море.

Мъжът се протегна и със силата на обречения склучи ръце около врата на Борн. Идваща вълна повали Борн на колене. Докато Богдан се опитваше слепешком да намери гръкляна му, той заби пръсти в раната му. Богдан нададе ужасен вик и главата му се отметна назад.

Борн се изправи, олюлявайки се, и нанесе последен удар, който повали Богдан. Главата му се блъсна в една колона и от устата му бликна кръв.

Той погледна към Борн за миг. Устните му се извиха в лека усмивка.

— Лермонтов — каза той.

Сега нищо не нарушаваше тишината на брега, освен вълните, блъскащи се в колоните. Само боксерът изведнъж нададе скимтящ лай, сякаш бе в беда.

Откъм притихналия Богдан се разнесе блъбукащ смях.

— Какво, по дяволите, е толкова смешно, Богдан Илич?

— Лермонтов. — Гласът на украинеца бе слаб, тих като въздух, изпускан от балон. Очите му се подбелваха, но той все още се опитваше да каже това последно нещо. — Лермонтов не съществува.

Борн отпусна тялото във водата и усети как някой се приближава бързо към него, излизайки от сенките. Той се обърна рязко наляво. Четвъртият мъж!

Твърде късно. Почувства тъпа болка отстрани, след това бликна нещо топло. Нападателят му завъртя ножа. Той блъсна мъжа с двете си ръце и ножът, забит отстрани в тялото му, изхвърли струя кръв.

— Знаеш ли, той беше прав — каза мъжът. — Лермонтов е призрак, който ние призовахме, за да тръгнеш след нас.

— Защо?

Нападателят му излезе напред. Лунната светлина, проникваща между дъските на кея, откри едно странно познато лице.

— Ти не ме разпознаваш, Борн — ухили се той с дива злоба.

Но Борн го позна, като си спомни лицето, което Мартин Линдрос му бе нарисувал.

— Фади — произнесе той.

[1] POTUS — „President of the United States“. — Бел.прев. ↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Дълго време чаках този момент — каза Фади. Той държеше пистолет „Макаров“ в едната ръка и кървав извит нож в другата. — Дълго време, за да те погледна отново в очите.

Борн почувства приливната вълна да приижда и да се изтегля отново покрай бедрата му. Той държеше лявата си ръка притисната силно отстрани към тялото си в опит да спре кръвта.

— Дълго време, за да си отмъстя.

— Да си отмъстиш — повтори Борн. В устата си усещаше метален вкус и изведнъж изпита изгаряща жажда. — За какво?

— Не се прави, че не знаеш. Това не се забравя.

Прииждащите приливни вълни ставаха все по-силни и носеха със себе си все повече водорасли. Без да сваля очи от Фади, Борн потопа дясната си ръка във водата и загреба шепа от плаващите треволяци. Мълниеносно запокити мократа топка право в лицето на Фади. Фади стреля на сляпо почти в същия миг, когато водораслите облепиха лицето му.

Борн се опита да се измъкне, но приливът, който беше негов съюзник срещу Богдан и хората на Фади, сега го предаде. Силна вълна го блъсна косо. Той се препъна, прониза го болка, лявата му ръка, която притискаше раната, се отпусна и кръвта бликна отново.

Фади вече се беше окопитил. Държеше пистолета насочен към Борн и се приближаваше с бързи скокове през вълните, размахвайки ножа с извитото острие, с който очевидно смяташе да разреже Борн.

Борн се опита да се изправи, но още една вълна го блъсна силно в гърба.

В този момент той чу гърлено животинско ръмжене. Кафявият боксер бе скочил във водата и се блъскаше с мускулестото си тяло във Фади. Стъписан, Фади падна във водата, боксерът връхлетя отгоре му, щракайки с челюсти, притискайки го с предните си лапи.

— Ела, ела!

Борн чу шепнещ глас от мрака под кея. След това усети ръка, тънка, но силна, да го подхваща, избутвайки го наляво по една

ветровита, потънала в сенките пътека между обраслите с мъх колони, навън към лунната светлина.

— Трябва да се върна обратно и... — изпъшка той.

— Не сега. — Макар и шептящ, гласът звучеше твърдо. Беше стройният мъж с широкополата шапка, когото бе видял на плажа — собственикът на боксера. Мъжът подсвирна и кучето се върна при тях, порейки водата.

И тогава Борн чу виенето на сирени, привлечени от многократните изстрели. Някой от близкия яхтклуб сигурно бе повикал милицията.

Той нямаше друг избор, освен да продължи напред, опрял се на ръката, която го подкрепяше, въпреки яростната болка, засилваща се с всяка стъпка, и чувството, сякаш някой върти острието на ножа в тялото му. И с всеки удар на сърцето той губеше все повече кръв.

* * *

Когато Фади, давейки се и плюейки, се показва на повърхността, първото нещо, което видя със зачервените си очи, бе Абуд ибн Азиз, наведен през ниския борд на лодка, движеща се без светлини. Лодката, леко наклонена настрани, бе използвала бриза откъм морето, за да се приближи максимално до брега.

Абуд ибн Азиз протегна силна, загоряла от слънцето ръка. На лицето му се четеше загриженост. Щом Фади се изкачи на борда, Абуд ибн Азиз извика. Спътникът му, който вече беше застанал на кърмата, завъртя платното и насочи платноходката навътре в морето.

Точно навреме. Когато се завъртяха, Фади успя да проумее причината за загрижеността на Абуд ибн Азиз. Три милиционерски катера завиваха покрай носа на север и бързаха към кея.

— Ще се насочим към яхтклуба — каза Абуд ибн Азиз в ухото на Фади. — Докато се приближат достатъчно, за да огледат района, ще сме пуснали безопасно котва.

Той не спомена за тримата мъже с Фади. Сякаш те не са били тук, сякаш изобщо не ги е имало. Те бяха мъртви.

— Борн? — попита той.

— Ранен, но все още жив.

— Колко тежко?

Фади легна по гръб, като избърса кръвта по лицето си. Това проклето куче го беше нахапало на три места, включително по десния бицепс, който сега го измъчваше с пареща болка. Очите му блестяха като на вълк на лунната светлина.

— Достатъчно тежко може би, за да свърши осакатен като баща ми.

— Справедлива съдба.

Светлините от яхтклуба се приближаваха бързо.

— Къде са документите?

Абуд ибн Азиз му връчи пакет, увит във водоустойчива мушама.

Фади взе пакета, обърна се настрана и се изплю във водата.

— Но дали това наистина е справедливо отмъщение? — Той завъртя глава, докато отговаряше на собствения си въпрос. — Не мисля така, не. Все още не.

* * *

— Оттук, оттук! — каза настоятелният глас в ухото на Борн. — Не се отпусчай сега, не е далеч.

Не е далеч, помисли си той. След като всеки три стъпки, които правеше, му се струваха повече от километър. Задъхваше се и усещаше краката си като каменни колони. Все по-трудно ги движеше. Вълни от изтощение го заливаха и от време на време той губеше равновесие. Първия път изненада спътника си и падна по лице във водата. След това спътникът му не позволи това да се повтори.

Борн се опита да вдигне глава, за да види къде са и накъде го водят. Затрудняваше го движението във водата. Преследваше го мисълта, че познава своя придружител, че между тях има особена връзка, и това бе завладяло изцяло съзнанието му, без да може да разбере кой е този човек. Някой от миналото му. Някой...

— Кой си ти? — изпъшка той.

— Върви сега! — настоя шепнещият глас. — Трябва да продължим. Милицията е по петите ни.

Изведнъж видя светлини, танцуващи във водата. Той примигна. Не, не във водата, а върху водата. Размазаните отражения на

електрически светлини по вълните. Някъде в мозъка му нещо просветна и той се досети, че това е яхтклубът.

Но неговият странно познат придружител го накара да завият, преди да стигнат до северния край на мрежата от вълноломи, пристани и дървени алеи. С огромно усилие те вървяха, залитайки във вълните на прибой. Веднъж Борн падна на колене. Разгневен, понечи да се изправи сам, но придружителят му го накара да остане на място. Той усети как нещо меко се увива около тялото му толкова стегнато, че дъхът му почти секна. Отново и отново, докато загуби представа. Натискът си свърши работата. Той спря кървенето, но в момента, в който се изправи на крака и двамата продължиха косо към пясъка, се появи малко кърваво петно, което нарастваше бавно, просмуквайки се в превръзката. Все пак той нямаше да остави кървава следа на сушата. Който и да бе придружителят му, той беше не само смел, но и умен.

Боксерът, огромен кафяв мъжкар с великолепна, излъчваща благородство глава, ги следваше неотлъчно. Те минаха покрай редицата от павилиони. В края на плажа се извисяваше гола скала, мълчалива и мрачна. Точно пред тях се изпречи висок до гърдите дървен навес, боядисан в тъмнозелено, затворен и заключен с катинар, където бяха складирани плажни чадъри.

Боксерът издаде кратко, остро скимтене и задницата му започна да трепери.

— Бързо сега! Бързо!

Полуприведени, те продължиха напред. Откъм водата се чу боботенето на мощни двигатели на лодки и изведнъж плажът отдясно на тях се освети от острата светлина на прожектори от милиционерските катери. Лъчите шареха по плажа и се плъзнаха и към тях. Още миг и ще бъдат открити.

Те се строполиха зад навеса за чадъри, наведоха се и се притиснаха към него. Светлините се появиха, шарейки по пясъка. В един напрегнат миг малкият навес попадна под лъчите на прожекторите. След това светлините продължиха нататък.

От милиционерските катери се чуха викове и Борн успя да види, че друга милиционерска част навлизаше в яхтклуба. Мъжете носеха стоманени каски и защитни жилетки. Те бяха въоръжени с полуавтоматични пушки.

Спътникът му го дръпна настоятелно и те се втурнаха към основата на скалата. Борн се почувства гол и уязвим, докато пресичаха горната част на плажа. Знаеше, че няма сили да защити себе си, какво остава за двама им.

От ненадеен тласък в гърба той изгуби равновесие. Падна по лице в пясъка, спътникът му се просна до него, други снопове светлина се раздвижиха в нощта, перпендикулярно на търсещите светлини от морето. Няколко милиционери от яхтклуба претърсваха плажа с електрически фенери. Лъчите преминаха на двайсетина сантиметра край двете тела. С периферното си зрение Борн улови движение. Група милиционери скачаха от кейовете на пясъка. Те се насочваха към тях.

Действайки по мълчалив сигнал от спътника си, Борн изпълзя в сянката на голата скала, където кучето, легнало, ги очакваше. Той се обърна и видя, че спътникът му бе свалил палтото си и замиташе с полите му следите, които бяха оставили в пясъка.

Изправи се, дишайки тежко, олюлявайки се като борец, който е изиграл няколко рунда срещу превъзходящ го противник.

Видя спътника си на колене, грабнал дебели железни пръчки, които явно бяха решетка на канализацията. Врявата се засили. Милицията се приближаваше.

Той се наведе, за да помогне, и заедно измъкнаха решетката. Някой вече беше махнал болтовете.

Спътникът му го бутна вътре и го последва, а боксерът подскачаше развълнувано наоколо. Докато мъжът се провираше, за да влезе вътре, широкополата му шапка падна. Той се обърна да я вземе и лунната светлина освети лицето му.

Борн си пое рязко въздух, от което изпита адска болка.

— Ти!

Мъжът, който го беше спасил, чиито маниери му бяха толкова познати, изобщо не беше мъж.

Беше Сорая Мур.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

В 18,46 ч. електронният органайзер на Ан Хелд започна да вибрира. Това бе личният ѝ органайзер, подарък от нейния Любовник, а не този, даден ѝ от ЦРУ. Черната му повърхност бе топла от външната страна на бедрото ѝ, където го беше закачила. На екрана се появи следното съобщение, сякаш изписано от някакъв дух:

„ДВАЙСЕТ МИНУТИ. НЕГОВИЯТ
АПАРТАМЕНТ.“

Сърцето ѝ заби по-бързо, кръвта ѝ запя, защото съобщението бе от нейния Любовник. Любовникът ѝ се беше върнал.

Тя каза на Стария, че има час при гинеколога си, което я накара да се засмее вътрешно. Във всеки случай той се хвана. Централата бе като спешно отделение в болницата: всички те работеха нонстоп, дори и след като централният компютър на ЦРУ бе заразен с вирус.

Тя излезе от сградата, спря такси, взе го за шест пресечки до „Дюпон Съркъл“. Оттам тръгна пеша. Високото безоблачно небе носеше режещ вятър, който засилваше студа. Ан вървеше с ръце в джобовете и чувстваше топлина отвътре въпреки времето.

Апартаментът бе на 20 улица, в четириетажна сграда от XIX век в колониален стил, проектирана от Станфорд Уайт. Тя мина през стъклената врата с дървена рамка. Прекоси облицован с ламперия вестибюл, който водеше през центъра на сградата. Той завършваше със задна стъклена врата, която гледаше към тясно пространство между сградите, използвано като частен паркинг.

Ан се спря пред редицата пощенски кутии, пръстите ѝ минаха през вертикално разположената месингова вратичка, на която бе изписано: АП.401, МАРТИН ЛИНДРОС.

Качи се на четвъртия етаж и се спря пред кремавата врата, докосвайки с ръка дебелото дърво. Стори ѝ се, че може да долови неуловима вибрация, сякаш в апартамента, толкова дълго празен,

трептеше нов живот. Тялото на Любовника ѝ, топло и притегателно, обитаваше стаите зад вратата, изпълвайки ги с енергия и с някаква топлина, като слънчева светлина през стъкло.

В съзнанието ѝ се мярна мигът на последната им раздяла. Споменът предизвика същата болка, остра като дъх в мразовита нощ, която прониза гърдите ѝ, наранявайки отново сърцето ѝ. И все пак този път болката бе различна, защото тогава тя беше сигурна, че няма да го види поне девет месеца. Всъщност днес щяха да станат точно единайсет. Не беше само въпрос на време, което само по себе си бе достатъчно тягостно, но и мисълта за промените, които щяха да настъпят.

Разбира се, тя бе скрила този страх в най-далечния ъгъл на съзнанието си, но сега, пред вратата на апартамента, тя разбра, че той е бил бремене, което е носела като нежелано дете през всичките тези месеци.

Ан се наведе напред, притисна чело към боядисаното дърво и си припомни раздялата им.

Изглеждаш толкова притеснена — бе казал той. — Помолих те да не се тревожиш.

Как бих могла да не се тревожа? — бе отвърнала тя. — Това никога не е правено по-рано.

Винаги съм се смятал за нещо като пионер. Той се бе усмихнал окуражаващо. След това, виждайки, че това не помага, я беше взел в прегръдките си. — Изключителните времена изискват изключителни мерки. Кой по-добре от теб може да разбере това.

Да, да, разбира се. — Тя бе потръпнала. — Но въпреки това не мога да спра да се питам какво ще стане с нас от... другата страна.

Защо нещо трябва да се промени?

Тя се бе отдръпнала от него само колкото да може да го погледне в очите.

Знаеш защо — беше прошепнала тя.

Не, не знам. Аз ще бъда същият, същият вътрешно. Трябва да ми вярваш, Ан.

Сега двамата бяха от другата страна. Това бе мигът на истината, когато щеше да разбере какво се е променило в него през тези единайсет месеца. Тя му вярваше, но въпреки това страхът, с който бе живяла, сега я обзе цялата. Беше готова да пристъпи във великото

неизвестно. Това беше безпрецедентно и тя изпитваше панически ужас, че ще го открие толкова променен, че той вече няма да бъде нейният Любовник.

Възмутена от себе си, тя завъртя месинговата дръжка на вратата и я отвори. Беше отключено заради нея. Влезе в антрето и се почувства като хиндуист, сякаш пътят ѝ беше предопределен от дълго време, сякаш бе в хватката на съдба, която бе по-силна от нея, по-силна дори и от него. Отдавна бе пренебрегнала патриархалното възпитание, което родителите ѝ натрапваха. Трябваше да благодари за това на Любовника си. Беше изминала сама част от пътя, това бе вярно, но нейното бунтарство бе безразсъдно. Той го бе култивирал, превръщайки го в насочен лъч. Тя нямаше от какво да се страхува.

Тъкмо се канеше да го повика, когато чу гласа му с монотонната напевност, която бе опознала толкова добре, да се носи към нея, сякаш по свое въздушно течение. Тя го намери в спалнята на един от килимите на Линдрос, защото той, разбира се, не можеше да си носи собствен.

Стоеше на колене, бос, главата му бе покрита с бяла кърпа, тялото му приведено така, че челото му опираше в килима. Той бе обърнат към Мека и се молеше.

Ан застана неподвижно, сякаш всяко движение щеше да го смути, докато арабският течеше покрай нея като нежен дъжд. Тя владееше отлично езика — включително и много диалекти, което привлече интереса му към нея, когато се срещнаха за първи път.

Най-после молитвата приключи. Той се изправи, видя я и се усмихна с лицето на Мартин Линдрос.

— Знам какво искаш да видиш първо — каза той меко на арабски, сваляйки ризата си през главата.

— Да, покажи ми всичко — отговори тя на същия език.

Това бе тялото, което тя познаваше толкова добре. Очите ѝ се спряха на корема му, на гърдите му. Вървейки нагоре, те срещнаха очите му — неговото променено дясно око с новата му ретина. Лицето на Мартин Линдрос, допълнено с дясната ретина на Линдрос. Тя бе предоставила снимките, скенерите на ретината, които направиха възможна трансформацията. Сега тя изучаваше лицето, както не можеше да го направи в службата при двата случая, когато той бе минал край нея на отиване и връщане от кабинета на Стария. Тогава те

се поздравиха с кратко кимване, разменяйки си по едно „здравей“, както би направила с истинския Мартин Линдрос.

Ан беше смаяна. Лицето бе съвършено. Доктор Андърски бе свършил отлична работа. Беше обещал пълна трансформация и го беше постигнал.

Той вдигна ръце към лицето си и се засмя меко, докато докосваше синините, ожулените места и белезите си. Беше много доволен от себе си.

— Както виждаш, „грубото отношение“ на „похитителите“ ми към мен целеше да прикрие евентуални малки следи, оставени от скалпела на Андърски.

— Джамил — прошепна тя.

Името му бе Карим ал Джамил ибн Хамид ибн Ашеф ал Уахиб. Карим ал Джамил означаваше Карим Хубавия. Той позволяваше на Ан да го нарича Джамил, защото това ѝ доставяше такова удоволствие. Никой друг дори не би си помислил да го нарече така, да не говорим да се осмели да го изрече.

Без да сваля очи от лицето му, тя се освободи от палтото и сакото си, разкопча ризата си, свали ципа на полата. Също така умишлено бавно разкопча сутиена си и смъкна бикините. Стоеше на високи токчета, леко лъскави чорапи, дантелен колан за жартиери, сърцето ѝ трепна, като видя как очите му я изпиват.

Пристъпи извън мекия куп от дрехи и тръгна към него.

— Липсваше ми — каза той.

Тя се отпусна в прегръдките му, намествайки голото си тяло спрямо неговото, стенойки гърлено, докато гърдите ѝ се притискаха към гърдата му. Прокара дланите на ръцете си по изпъкналите му мускули, връхчетата на пръстите ѝ проследяваха малките издутини и вдлъбнатини, които бе запомнила от първата нощ, която прекараха заедно в Лондон. Това продължи дълго. Той не я припираше, знаейки, че тя бе като слепец, който искаше да се увери, че е навлязъл в позната територия.

— Кажи ми какво стана. Как се чувстваше?

Карим ал Джамил затвори очи.

— В продължение на шест седмици беше ужасно болезнено. Най-големият страх на доктор Андърски бе от инфекция, докато заздравеят присадената кожа и мускули. Никой не можеше да ме

вижда, освен него и екипа му. Те носеха гумени ръкавици, маски върху устите и носовете си. Тъпчеха ме с какви ли не антибиотици.

След смяната на ретината не можех да си отворя дясното око в продължение на много дни. Топка памук бе поставена върху спуснатия ми клепач, а върху нея имаше превръзка. Не биваше да се движа през първия ден, движенията ми бяха силно ограничени десет дни след това. Не можех да спя и ми даваха приспивателни: Загубих представа за времето. Каквото и да ми инжектираха във вените, болката не стихваше. Тя беше като второ сърце, което биеше заедно с моето. Лицето ми сякаш гореше. В дясното ми око беше забит шиш, който не можех да махна. Така се чувствах.

Тя вече се катереше по него като по дърво. Ръцете му се спуснаха надолу, за да поемат задните ѝ части. Той я опря в стената и я притисна към нея, краката ѝ го обгръщаха здраво, подпрени на хълбоците му. Разкопча опипом колана и свали панталоните си. Беше твърд до болка. Тя извика, когато той я ухапа, извика отново, когато тазът му се раздвижи, изтласквайки се нагоре.

* * *

В кухнята Ан, гола и приятно настроена, наливаше шампанско в две кристални чаши. Тя пусна по една ягода във всяка, наблюдавайки мехурчетата, които се пенеха под бледата зимна светлина. Кухнята бе в западната част на сградата и прозорците ѝ гледаха към вътрешен двор.

Тя му подаде едната чаша.

— Все още мога да видя майка ти в цвета на кожата ти.

— Слава на Аллах. Без нейната английска кръв никога нямаше да мога да мина за Мартин Линдрос. Неговият прапрадядо е дошъл от град в Корнуол, на петдесетина километра от семейното имение на майка ми.

Ан се засмя.

— Това се казва ирония на съдбата.

Струваше ѝ се, че след като толкова дълго бе лишена от усещането за плътта му, ръцете ѝ сега можеха да го галят цяла вечност. Остави чашата си на гранитната маса, прегърна го и го избута игриво назад до прозореца.

— Не мога да повярвам, че сме тук заедно. Не мога да повярвам, че си в безопасност.

Карим ал Джамил я целуна по челото.

— А ти се съмняваше в плана ми.

— Знаеш, че имах съмнения и страхове. Изглеждаше ми толкова безразсъден, толкова трудно осъществим.

— Всичко е въпрос на възприятие. Трябва да мислиш за него като за часовник. Един часовник изпълнява проста функция, измервайки секундите и минутите. И когато удари кръгъл час, той бие. Просто, но надеждно. Това е, защото в него има безброй грижливо измислени части, изгладени и полирани, така че когато са приведени в действие, те се зацепват една за друга перфектно.

В този момент той видя погледа ѝ да се измества зад него. Ужас се мярна в очите ѝ.

Той се обърна и погледна през прозореца към паркинга между сградите. Два американски автомобила последен модел стояха един до друг, обърнати в противоположната посока. Обърнатата на север кола работеше на празен ход. Прозорците на двамата шофьори бяха свалени. Беше ясно, че двамата мъже си говорят.

— Какво е това?

— Двете коли — прошепна тя. — Това е полицейско подреждане.

— Или двама шофьори, които си говорят.

— Не, има нещо...

Ан рязко прекъсна изречението си. Един от мъжете се беше навел през прозореца достатъчно, за да може да го познае.

— Това е Матю Лърнър. По дяволите! — Тя потрепера. — Нямах възможност да ги кажа, но той проникна в къщата ми и остави клуп в гардероба ми, в който бяха пристегнати чифт мои бикини.

— Дали подозира нещо?

— Не. Той би отишъл при директора дори и при най-малкото съмнение. Явно иска да ме отстрани. Подозирам, че целта му е да заеме необезпокояван мястото на Стария.

Долу на паркинга двамата мъже бяха приключили с разговора. Лърнър потегли, оставяйки другия мъж зад волана на автомобила. Той не включи двигателя, а се пресегна да запали цигара.

Карим ал Джамил каза:

— Ясно е, че те е проследил. Убежището ни е разкрито.

— Той се обърна с гръб към прозореца. — Обличай се. Имаме работа.

* * *

В момента, в който платноходката стигна до яхтклуба, милиционерите скочиха на борда ѝ и започнаха да се суетят. Капитанът и спътниците му, включително Абуд ибн Азиз, изглеждаха твърде уплашени, представяйки документите си за самоличност на досадния лейтенант. Тогава той се обърна към Фади.

Без да каже и дума, без да изглежда ни най-малко уплашен, Фади подаде документите, които Абуд ибн Азиз му беше дал. Те го идентифицираха като генерал-майор Виктор Романченко от контраразузнавателната служба ССУ, Заповедите, прикачени към документите, бяха подписани от генерал-полковник Игор П. Смешко, шеф на ССУ.

На Фади му стана забавно, като видя как това привлече вниманието на този самонадеян лейтенант. Цялата кръв се отдръпна от лицето му. Това бе мигновена трансформация: господарят бе станал слуга.

— Тук съм, за да проследя един убиец, важен беглец от правосъдието — каза Фади, прибирайки своите изкусно подправени документи. — Онези четирима мъже бяха убити от него, така че сам разбирате колко опасен и професионален убиец е той.

— Аз съм лейтенант Кове. Ние сме изцяло на ваше разположение, господин генерал.

Фади изкара набързо лейтенанта и хората му от лодката.

— Искам да ви предупредя — каза той през рамо. — Лично ще разстрелям всеки, който убие беглеца. Уведомете всичките си хора. Този престъпник е мой.

* * *

Детектив Бил Овъртън седеше в колата си и пушеше. Беше спокоен и по-щастлив, отколкото от една година насам. Нелегалната

работа, която вършеше за Лърнър, бе благодат. Лърнър му обеща, че когато приключи, ще има поста във Вътрешна сигурност, за който толкова отчаяно копнееше. Овъртън знаеше, че Лърнър не говореше празни приказки. Той бе човек с голямо, макар и прикрито влияние. Казваше, каквото мислеше, и мислеше, каквото казваше. Трябваше само да изпълнява заповедите на Лърнър, без да пита защо и по каква причина. За него това бе лесно. Той не даваше и пукната пара какво планира Лърнър.

Интересуваше го само, че той държи билета му за Вътрешна сигурност.

Овъртън размишляваше, пушейки. Вътрешна сигурност означаваше всичко за него. Какво друго му оставаше? Жена, към която бе безразличен, майка с Алцхаймер, бивша съпруга, която мразеше, и две деца, която бяха отровени от нея да го презират. Като изключим работата, за него нямаше нищо ценно.

Което, както бе предположил, бе най-добрият вариант, ако работиш в органите на реда.

Докато пушеше и разсъждаваше, той не бе забравил задължението си. Оглеждаше обстановката на всеки 15 секунди по часовник. Бе застанал така, че имаше гледка към фойето на сградата през стъклената задна врата чак до предния вход. Това бе прекрасно разположение, което той използваше максимално.

Той видя Ан Хелд да излиза от асансьора. Тя се обърна и прекоси фойето към задната врата. Бързаше, на лицето ѝ бе изписано мрачно изражение на загриженост. Той я наблюдаваше, докато тя се измъкна през задната врата. Изглеждаше, сякаш е плакала. Когато се приближи, видя, че лицето ѝ бе зачервено и подпухнало. Какво бе станало с нея?

Не че му пукаше. Неговата задача бе да я проследи, където и да отива, като същевременно я уплаши — да закачи странично колата ѝ, бърза атака на някоя пуста улица. Нещо, което нямаше да забрави скоро, му бе казал Лърнър. Коравосърдечно копеле, помисли си Овъртън. Той му се възхищаваше заради това.

Когато Ан мина край него, той излезе от колата си, хвърли цигарата си и с ръце в джобовете на палтото си я последва на безопасно разстояние. Между сградите беше безлюдно. Бяха само жената и той. Не би могъл да я загуби.

Тя сви на ъгъла към „Масачузетс Авеню“ и Овъртън забърза, за да не му се изплъзне.

Точно тогава усети удар отстрани, толкова силен, че загуби равновесие. Главата му се блъсна в тухлената стена на съседната сграда. Видя звезди посред бял ден. Дори и така, инстинктът му го накара да посегне към служебния пистолет. Но последва удар по дясната му китка и ръката му провисна безжизнено. Кръв се стичаше по лицето му. Едното му ухо бе почти откъснато. Той се обърна, видя фигура на мъж, който се бе надвесил над него. На ръце и колене се опита да стигне до пистолета си. Но силен ритник в ребрата му го обърна като костенурка в праха.

— Какво... какво?

Секунда по-късно нападателят му насочваше към него пистолет със заглушител.

— Не. — Той се взря в безжалостното лице на убиеца си. Почувства се засрамен, че не се притеснява да моли за милост. — Не, моля ви.

Звук изпълни ушите му, сякаш главата му бе потопена във вода. За околните звукът бе мек като дискретно покашляне. За него бе достатъчно силен, за да го накара да повярва, че светът се разпада. След това куршумът проникна в мозъка му и наоколо се разля ужасна, всепоглъщаща тишина.

* * *

— Проблемът сега е — каза Сорая, докато двамата с Борн нагласяха решетката на мястото ѝ — как да те заведем на лекар.

Чуваха виковете на милиционерите откъм плажа. Бяха пристигнали нови служители. Може би милиционерските катери бяха закотвени в яхтклуба, така че екипажите им да могат да се присъединят към издирването. Мощни светлини претърсваха района, виждаха ги през решетката. На оскъдната светлина Сорая за пръв път разгледа раната му.

— Дълбока е, но не изглежда замърсена каза тя. — Ножът не е засегнал важен орган. Иначе нямаше да можеш да се движиш. — Въпросът, който я измъчваше и на който не можеше да си отговори, бе

колко кръв беше изгубил той и следователно до каква степен бе засегната издръжливостта му. От друга страна, тя го беше виждала да дава всичко от себе си в продължение на ден и половина, при положение, че в рамото му имаше куршум.

— Беше Фади — каза той.

— Какво? Той е тук?

— Фади ме наръга. Боксерът...

— Олександър.

Чул името си, боксерът наостри уши.

— Ти насъска кучето срещу Фади.

Бяха сами, изолирани във вражеска обстановка, помисли си Сорая. Не стига плажът, пълен с украински милиционери, ами и Фади е по петите им.

— Какво прави Фади тук?

— Спомена нещо за отмъщение. Не знам точно какво имаше предвид. Не ми повярва, като му казах, че не си спомням.

Борн беше пребледнял и се потеше. Но тя беше ставала свидетел на дълбочината на неговата вътрешна сила, на решимостта му не само да оцелее, но и да успее на всяка цена. Тя черпеше сила от него. Водени само от тънката ивица бледа лунна светлина, която постепенно чезнеше, те бързаха, препъвайки се в тунела.

Въздухът бе прашен. Миришеше на мъртва змийска кожа. Всичко наоколо скрибуцаше и стенеше, сякаш измъчени духове се опитваха да привлекат внимание. Набита пръст бе запълнила пролуките, където пясъчникът беше отчасти раздробен или се беше разцепил под смазващата тежест отгоре. Масивни, грубо изработени греди, подсилени с желязо, черни от пръстта, тук-там нашарени с тъмночервена утайка, се издигаха на равни интервали, завинтени за напречни подпори и издатини в стената. Тунелите миришеха на гнило и разложено, сякаш земята, по която вървяха, умираше бавно.

Стомахът на Сорая се сви болезнено. Какво бе открила милицията? Какво бе забравила тя? Боже мой, дано да не е пропуснала нещо важно. Одеса бе мястото, където бе извършила най-кошмарната си грешка и тази мисъл я преследваше ден и нощ. Сега съдбата събра нея и Борн отново тук. Тя бе длъжна и решена да поправи стореното от нея.

Олександър вървеше пред тях, опрял муцуна в земята. Борн го следваше, без да се оплаква. Цялото му тяло сякаш гореше. Той трябваше да се припомни наученото, да поддържа бавни дълбоки вдишвания, дори да му се струваше изключително болезнено. Беше предположил, че Сорая е намерила изход към канализационната система на града, но тук не се усещаше нито вонята, нито влагата, които биха подсказали близостта до такава система. Освен това се спускаха под голям наклон. Тогава той си спомни, че голяма част от Одеса е изградена върху пластове пясъчник, в резултат от което се бе появила необятна мрежа от катакомби. По време на Втората световна война партизаните използвали катакомбите като база за атаки срещу настъпващите германски и румънски армии.

Сорая беше дошла подготвена и сега включи мощна ксенонова лампа на батерии, закачена на китката ѝ. Борн не се почувства поспокоен. Катакомбите бяха много стари. Нещо повече — бяха в много лошо състояние, отчаяно се нуждаеха от укрепване. На места бяха принудени да се катерят по срутени камъни и отломки, което забавяше значително напредъка им.

Някъде отзад чуха стържещ звук от удар на метал в метал, сякаш бе задействано огромно ръждясало колело. Заковаха се на място и се извърнаха.

— Намериха решетката — прошепна Сорая. Нямаше начин да върнем болтовете по местата им. Милиционерите са в тунела.

* * *

— Той е ченге. — Карим ал Джамил държеше отворения портфейл на Овъртън. — Детектив от вашингтонската полиция.

Ан закара колата на Овъртън до стената на сградата, където лежеше тялото му. Избелелите тухли бяха потъмнели от кръвта му.

— Ясно е, че е работел за Лърнър — каза Ан. — Може би именно той е проникнал в къщата ми. — Тя разглеждаше грубата му конска физиономия. — Готова съм да се обзаложа, че е бил той.

— Въпросът сега е колко души работят за Матю Лърнър — изправи се Карим ал Джамил.

Той кимна на Ан да отвори багажника. Наведе се и със сумтене вдигна Овъртън.

— Наблягал е на поничките и хамбургерите.

— Като всички американци — каза Ан, докато той хвърляше тялото в багажника и затваряше капака. Тя се измъкна иззад волана и отиде до стената, където бе окачен навит градински маркуч. Завъртя крана и насочи водната струя към стената, за да измие кръвта на Овъртън. Не чувстваше угризения заради смъртта му. Напротив, сега сякаш в гърдите ѝ беше затуптяло второ сърце, изпълнено с омраза към западното общество, към покварата и егоизма на богатите, на привилегированите, на знаменитостите, които бяха толкова увлечени в своето самовъзпроизвеждане, че бяха глухи, неми и слепи за болките и нуждите на отчаяните и пренебрегваните по света. Това чувство навярно винаги е било живо в нея. Майка ѝ, в края на краищата, бе започнала кариерата си като модел, след което беше станала редактор на „Таун & Кънтри“^[1]; баща ѝ произхождаше от богато и аристократично семейство. Нищо чудно, че Ан бе принудена да води живот, пълен с шофьори, икономии, лични асистенти, частни самолети, ски ваканции в Шамони, партита в Ибиса... всичко в границите, определени от бодигардовете, наети от родителите ѝ. Около нея непрекъснато беше пълно с хора, готови да правят за нея онова, което би трябвало да прави сама. Всичко бе толкова изкуствено, толкова откъснато от реалността. Живот като затвор, от който тя нямаше търпение да избяга. Нейното подчертано бунтарство бе начинът да изрази тази омраза. Но беше нужен Джамил, за да накара мозъка ѝ да разбере какво ѝ казват чувствата. Дрехите, които носеше — скъпи дизайнерски тоалети, — бяха част от прикритието ѝ. Под тях кожата я сърбеше, сякаш я бяха налазили мравки. През нощта се събличаше възможно най-бързо и никога не поглеждаше към дрехите си, докато не дойдеше време да ги надене отново на сутринта.

С тези мисли, бушуващи в главата ѝ, тя се върна обратно в колата. Карим ал Джамил се вмъкна до нея. Тя потегли уверено по „Масачузетс Авеню“.

— Накъде? — попита го.

— Ти трябва да се връщаш в ЦРУ.

— Ти също — погледна го в очите тя. — Джамил, когато ме вербува, аз не бях идеалист, който копнее да започне война срещу

неравенството и несправедливостта. Знам, че в началото си бил с
такова впечатление, така е. Едва ли си осъзнавал, че мога да
разсъждавам и сама. Надявам се, че сега го разбираш.

— Явно не го вярваш.

— Ортодоксалният ислям не признава жената. Мъже като теб са
принуждавани да вярват, че една жена трябва да покрива главата и
лицето си. Че не бива да получава образование, да мисли
самостоятелно. Аллах да е на помощ на една жена, която започне да се
възприема за независима личност.

— Аз не съм възпитан по този начин.

— Благодарни на майка си за това, Джамил. Наистина. Тя бе тази,
която те спаси от убеждението, че е нормално да убиеш с камъни една
жена заради въображаем грях.

— Грехът на прелюбодеянието не е въображаем.

— Той е запазена територия за мъжете.

Той мълчеше, тя се засмя. Но това беше тъжен смях, обогрен с
разочарование и разбити илюзии, извиращи от сърцевината на нейната
същност.

— Дели ни нещо повече от един континент, Джамил. Чудно ли е
тогава, че аз съм ужасена, когато двамата сме разделени?

Карим ал Джамил я погледна замислено. По някаква причина не
можеше да ѝ се разсърди.

— Не за пръв път водим този разговор.

— И няма да е последният.

— И въпреки това твърдиш, че ме обичаш.

— Защото наистина е така.

— Въпреки греховете, които ми приписваш.

— Не става въпрос за грехове, Джамил. Всички ние имаме
слабости, дори ти.

— Ти си опасна — каза той и наистина го мислеше.

— Единствената разлика между мен и вашите ислямски жени е
— сви рамене Ан, — че аз осъзнавам силата в мен.

— Точно това те прави опасна.

— Само по отношение на строго определените правила.

За момент настъпи мълчание. Никой досега не се бе осмелявал
да тласне Карим ал Джамил толкова далеч. Но нямаше проблем. Тя
никога не го бе занимавала с глупости като повечето хора, които се

навъртаха около него, за да се сдобият с частица от влиянието и силата му. Понякога изпитваше желание да проникне в мозъка му, тъй като той никога не й казваше доброволно какво мисли. Този човек беше загадка, което отчасти я беше привлякло към него. Мъжете обикновено са толкова прозрачни. Но не и Джамил.

След известно време тя постави леко ръка върху неговата.

— Виждаш ли колко много прилича това на брак? За добро или за зло, ние сме заедно. До края.

Той се взря в нея за момент.

— Карай на североизток. Към Осма улица, между „Ел Стрийт“ и „Вирджиния Авеню“.

* * *

Фади би бил щастлив да пусне един куршум в главата на лейтенант Кове, но това би довело до усложнения, които той не можеше да си позволи. Вместо това се задоволи да изиграе ролята си докрай.

Нямаше да му е трудно — той бе роден актьор. Майка му, разпознала таланта му с безпогрешен майчински инстинкт, го бе записала в Кралската театрална академия, когато бе седемгодишен. До деветата си година той бе завършен актьор, което се оказа полезно, когато прие радикалния ислям. Да набира последователи — да печели сърцата и умовете на бедните, потиснатите, отритнатите, отчаяните, бе по същество въпрос на харизма. Фади разбираше какво е да си успешен лидер: без значение каква е философията ти, всичко, за което трябваше да се тревожиш, беше как по-добре да я продадеш. Не че Фади беше циник. Просто той бе усвоил важния урок за манипулирането на пазара.

Тези мисли предизвикаха лека усмивка върху пълните му устни, докато следваше подскачащите милиционерски светлини.

— Тези катакомби са дълги две хиляди километра — каза лейтенант Кове, опитвайки се да бъде полезен. — Мрежата се простира от тук чак до село Нерубайское, на половин час път с кола.

— Вероятно не всички тунели са проходими. — Фади се бе спуснал между напуканите и изгнили дървени греди, стени, които бяха

деформирани притеснително на места, разклонения, блокирани от паднали останки.

— Не — каза лейтенант Кове. — Те стигат до музея в Нерубайское, но сред тези, които са се осмелили да се спуснат тук на свой риск, процентът на мъртвите и изчезналите е изключително висок.

Фади почувства нарастващия страх на тримата милиционери. Лейтенант Кове ги бе избрал да ги придружават. Фади осъзна, че Кове продължава да говори, за да заглуши собствената си нервност.

Всеки друг би се заразил от тревогата на околните, но Фади не бе способен да изпитва страх. Той подхождаше към новите и рисковани ситуации със стоманената самоувереност на алпинист. Възможността за провал никога не му идваше наум. И то не защото не ценеше живота си. Не и защото не се страхуваше от смъртта. За да се чувства жив, му бе необходимо да предизвиква себе си до краен предел.

— След като казвате, че този човек е ранен, значи не може да стигне далеч — каза лейтенант Кове. Не беше съвсем ясно дали думите му са предназначени за Фади или за нервните милиционери. — Имам известен опит на това място. Толкова близо до водата катакомбите са особено податливи на срутвания и пропадания. Трябва да се оглеждаме за влага. На места водата се просмуква толкова силно, че подкопава пода. Там е особено опасно, защото се получава нещо като плаващи пясъци. Човек може да бъде завлечен надолу за по-малко от минута.

Лейтенантът внезапно млъкна. Всички членове на групата бяха притаили дъх. Мъжът, който вървеше начело, стоеше полуобърнат към тях. Той им направи знак, че е чул нещо отпред. Те чакаха, обливайки се в пот.

След малко се чу същият мек стържещ звук — като простъргване на кожа върху камък. Дали бе от ток на ботуш?

Изражението на лейтенанта се беше променило. Сега приличаше на ловно куче, надушило пляката си. Той кимна и те мълчаливо продължиха напред.

* * *

Ан караше колата на детектив Овъртън през все по-бедни квартали, пресичайки кръстовища с изгорели светофари и мръсни, надраскани улични знаци. Сега беше тъмно, бледият зимен здрач падаше върху пътя, върху равните редици от къщи, празни улици, музеи и паметници. Това бе друг град на друга планета, но тук всичко бе до болка познато на Карим ал Джамил — тук той се чувстваше комфортно.

Движеха се по Осма улица до момента, когато Карим посочи голяма бетонна сграда, на която все още стоеше избеляла табела: Автосервиз „Ем енд Ен Бодиуърк“. По указание на Карим Ан сви към напукана циментова площадка и спря пред металните врати.

Той излезе от колата. Докато вървяха по площадката, Джамил се оглеждаше внимателно. Изпочупените улични лампи хвърляха дълбоки сенки. Само фаровете на автомобилите, които летяха от „Ел Стрийт“ на север към „Вирджиния Авеню“ на юг осветяваха на пресекулки пейзажа.

Имаше само две-три коли, паркирани на пресечката, никоя от тях не беше близо до мястото, където стояха те. Тротоарите бяха празни, прозорците на къщите — тъмни и пусти.

Джамил се пресегна към една пукнатина в асфалта и извади ключ, с който отключи огромния кофар. После избута вратата и направи знак на Ан.

Тя запали двигателя. Когато се изравни с него, свали прозореца.

— Последна възможност — каза той. — Ако искаш, можеш да си тръгнеш.

Ан не каза нищо, не помръдна.

Той потърси очите ѝ на пресекливата светлина на минаващите коли. След това ѝ махна да дойде в изоставения сервиз.

— Действай тогава. Да се хващаме за работа.

* * *

— Чувам ги — прошепна Сорая. — Но все още не мога да видя фенерите им. Това е добър знак.

— Фади знае, че съм ранен — каза Борн. — Той знае, че не мога да ги изпреваря.

— Но за мен не знае.

— Какво точно смяташ да правиш?

Тя погали кафявата козина на Олександър и той подуши коляното ѝ. Бяха стигнали до разклонение, където проходимият тунел се разделяше на две. Без колебание тя ги поведе в лявото разклонение.

— Как ме намери?

— Така както бих проследила всяка мишена.

Значи явно бе усещал именно присъствието на Сорая.

— Освен това — продължи тя аз познавам този град отвън и отвътре.

— Тоест?

— Когато ти пристигна, аз бях резидент тук.

— Когато пристигнах...?

Внезапно в ума му се настани късче спомен.

... Мари идва към него на място с големи акации и калдъръмени улици. Във въздуха се носи остър солен аромат като от бурно море. Влажен бриз повдига косата от ушите ѝ и я развява зад нея като знаме.

Той ѝ говори:

— Можеш да ми намериш това, което искам. Вярвам в теб.

В очите ѝ има страх, но и смелост, и решителност.

— Ще се върна скоро — казва тя. — Няма да те изоставя...

Борн залитна от удара на спомена. Акациите, калдъръмената улица: това бе входът към станцията на лифта. Лицето, гласът... не с Мари говореше той. Това беше...

— Сорая!

Тя го сграбчи, страхувайки се, че е загубил толкова много кръв, че не може да продължи.

— Ти си била! Когато бях в Одеса преди години... бях с теб!

— Аз бях резидентът. Ти не искаше да имаш нищо общо с мен, но в края на краищата нямаше избор. Този, който ни даваше сведенията, от когото се нуждаеше, за да стигнеш до мишената си, бе мой информатор.

— Спомням си, че говорих с теб под акациевите дървета на Френския булевард. Защо съм бил тук? Какво, по дяволите, стана? Това ме побърква.

— Аз ще запълня празнините.

Той се препъна. Със силна ръка тя го издърпа нагоре.

— Защо не ми каза, че сме работили заедно, когато за първи път влязох в оперативния център на „Тифон“?

— Искан да...

— Това изражение на лицето ти...

— Почти стигнахме.

— Къде?

— До мястото, където ти и аз се криехме преди.

Бяха изминали около хиляда метра по лявото разклонение. Обстановката изглеждаше доста зле. Пропукани греди, просмукала се в дълбочина вода. Самият тунел сякаш издаваше ужасен стенещ звук, сякаш някакви сили заплашваха да го разкъсат.

Борн видя, че тя го води към дупка в лявата стена. Не беше точно изход, а нещо като ниша, изровена от постоянно просмукващата се вода. Почти веднага попаднаха на срутени отломки, които запълваха пространството почти догоре.

Той гледаше как Сорая се катери по купчината и се промушва с пълзене в тясната пролука, останала между отломките и тавана. Борн я последва; всяка стъпка, всяко посягане напред му причиняваше нова пронизваща болка отстрани. Докато успее да се прехвърли от другата страна на купчината, цялото му тяло започна да пулсира с ритъма на сърцето му.

Сорая продължи напред, докато стигнаха в нещо като помещение. Вътре имаше скована дървена платформа вместо легло, отгоре бе метнато тънко одеяло. На срещнатата стена бе скована допотопна етажерка с три рафта, на които се виждаха няколко бутилки с вода и консерви.

— От последния път са — обясни Сорая, докато му помагаше да се настани на нара.

— Не мога да остана тук — запротестира Борн.

— Разбира се, че можеш. Нямаме антибиотици, а ти се нуждаеш от пълен курс на лечение — колкото по-скоро, толкова по-добре. Ще отида да взема каквото е нужно от лекарката на ЦРУ. Познавам я и й имам доверие.

— Не очаквай от мен просто да си лежа тук.

— Олександър ще остане с теб. — Тя погали боксера по лъскавата муцуна. — Той ще те пази с цената на собствения си живот,

нали, миличък?

Кучето явно разбра, дойде и седна край Борн, тънкият розов край на езика му се показваше между предните му зъби.

— Това е лудост. — Борн прехвърли крака си отстрани на импровизираното легло. — Ще отидем заедно.

Сорая го погледна за момент.

— Добре. Да вървим.

Той се оттласна от дъските, изправи се на крака. Или поне се опита, коленете му се подгънаха още щом се пусна от нара. Сорая го хвана и го сложи обратно на леглото.

— Да оставим тази идея, а? — Тя погали разсеяно Олександър между триъгълните уши. — Ще се върна при разклонението. Трябва да хвана десния тунел, за да стигна до докторката. Но ще вдигна достатъчно шум, за да ме последват, като ги заблудя да мислят, че сме двамата. Така ще ги отклоня от теб.

— Твърде опасно е.

Тя изчака за момент.

— Някакви други идеи?

Той поклати глава.

— Добре. Няма да се бавя много, обещавам. Няма да те изоставя.

— Сорая?

Тя се изправи срещу него в профил, готова да върви.

— Защо не ми каза?

Тя се поколеба за част от секундата.

— Предположих, че ще е по-добре, ако не си спомняш колко лошо се издъних.

Той я изпрати с поглед, думите ѝ ехтяха в главата му.

* * *

Труден петнайсетминутен преход ги изведе на кръстопът.

— Попаднахме на ключово разклонение — каза лейтенант Кове, докато светлините на фенерчетата им проучваха началото на двата тунела.

Фади не обичаше колебанието. За него нерешителността бе знак за слабост.

— Значи трябва да се опитаме да разберем накъде е тръгнал. —
Очите му пронизаха милиционера. — Ти си специалистът, ти ми кажи.

В присъствието на Фади бе почти невъзможно да не се съгласиш
или да не реагираш.

— Надясно. Натам бих тръгнал аз, ако бях в неговото положение.

— Много добре — каза Фади.

Те влязоха в десния тунел. И тогава чуха отново същия звук, като
стържене на кожа по камък, този път по-отчетлив, повтарящ се на
равни интервали. Нямаше никакво съмнение — това бяха стъпки,
които отекваха в тунела. Доближаваха се до плячката си.

С мрачна решимост Кове призова хората си да побързат.

— Бързо. Всеки момент ще го настигнем.

— Един момент.

Бяха спрени от студения, авторитетен глас.

— Господин генерал?

Фади помисли за момент.

— Дайте ми едното фенерче. Вие продължете натам. Аз ще видя
къде ще ме изведе лявото разклонение.

— Господин генерал, не мисля, че това е разумно. Както ви
казах...

— Няма нужда да ми повтаряте — прекъсна го Фади. — Имаме
си работа с изключително умен престъпник. Звуците може да са
маневра, опит да ни отклонят от следата. Със сигурност след като е
изгубил толкова много кръв, ще можете да го настигнете в дясното
разклонение. Но аз не мога да не проверя и другата възможност.

Без да каже и дума повече, той взе фенерчето, което му предложи
един от хората на Кове, и като се върна няколко стъпки назад до
кръстопътя, пое по левия тунел. Миг по-късно вече стискаше в ръка
ножа със закривено острие.

[1] Луксозно лайфстайл списание. — Бел.прев. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Карим ал Джамил, с дебела гумена престилка и тежки работни ръкавици, дръпна връвта и моторната резачка заработи.

— Цели десет години обмисляхме и планирахме нашата цел — да взривим ядрено устройство в голям американски град. — Използваше чудовищния шум за заглушаване. Не че се притесняваше да не го подслушват, но подготовката не му позволяваше да се отклони от строгите мерки за сигурност.

Приблужи се до трупа на детектив Овъртън, проснат на поцинкована маса в мрачната, пуста вътрешност на автосервиза. Три червеникави флуоресцентни лампи пращяха над главите им.

— Но за да си гарантираме максимални шансове за успех — каза Ан Хелд, — трябваше Джейсън Борн да потвърди версията ни, когато ти се превърна в Мартин Линдрос. Разбира се, той никога нямаше да се съгласи да го направи доброволно, така че трябваше да намерим начин да го манипулираме и използваме. Откакто получих достъп до досието на Борн, успяхме да проучим единствената му слабост — спомените му, — както и многото му силни страни — лоялност, упоритост, изключителна интелигентност, параноичен ум.

Ан също носеше престилка и ръкавици. В едната си ръка стисна чук, в другата — длето с широко острие. Докато Карим ал Джамил се захвана със стъпалата и краката на детектив Овъртън, тя постави длетото в гънката от вътрешната страна на левия лакът, нанесе бърз, точен удар с чука върху длетото. В сервиза отново кипеше дейност, както в щастливите дни на разцвета му.

— Но какво отключи достъпа ви до слабото място на Борн? — попита тя.

Той ѝ се усмихна накриво, без да откъсва поглед от зловещото си занимание.

— Проучването ми върху хора, страдащи от амнезия, ми даде отговора: те реагират най-силно на емоционални ситуации. Трябваше да осигурим на Борн ударно преживяване — нещо, което да разтърси паметта му.

— Това ли направи, когато ти казах, че жена му е починала внезапно?

Карим ал Джамил вдигна ръка, за да избърше кръвта, пръснала по лицето му.

— Както казваме ние, бедуините, животът е по волята на Аллаха. Борн бе обладан от такава мъка, че проблемите с паметта му заплашваха да го унищожат. Така че ти заповядах да му намериш лекарство.

— Сега разбирам. — От тялото изригна струйка газ и тя извърна глава за момент. — Естествено, човекът, който трябваше да му го даде, беше приятелят му Мартин Линдрос. И аз дадох на Линдрос името и адреса на доктор Алън Съндърланд.

— Но на практика той се обади на нас — продължи Карим. — Ние записахме на Борн час в четвъртък, когато Съндърланд и екипът му отсъстваха. И изпратихме нашия доктор Костин Вейнтроп, който се представи за Съндърланд.

— Брилянтно, скъпи! — Очите на Ан блестяха от възхищение.

Хвърляха разфасованите части в голяма овална вана от галванизирани стомана. Карим ал Джамил наглеждаше Ан, но тя нито потрепна, нито пребледня от това, което правеше. Вършеше си работата прагматично и това едновременно го зарадва и изненада. За едно беше права: беше я подценил. Наистина не бе очаквал, че една жена може да демонстрира мъжки качества. Имаше наблюдения върху сестра си, която бе кротка и покорна. Сара беше добро момиче, гордостта на всички вкъщи. Семейната чест се крепеше на крехкото й тяло. Не заслужаваше да умре млада. Заедно с нея в гроба потъна и семейната чест и сега единственият път към реабилитация бе отмъщението.

В културата на баща му жените бяха държани настрана от всички мъжки дела. Разбира се, майката на Карим ал Джамил бе изключение. Но тя не бе приела исляма. За учудване на Карим ал Джамил, баща му така и не се погрижи за това, нито я принуди да го направи. Изглежда, неговата светска съпруга му носеше огромна радост, макар да му бе спечелила ужасно много врагове сред имамите и правоверните. Още по-учудващото за Карим беше, че това явно също не интересуваше баща му. Майка му скърбеше по изгубената им

дъщеря, а той, изнемощелият старец, обгърнат ден след ден от нейната мъка, също бе принуден да скърби.

— Какво точно направи Вейнтроп на Борн? — попита Ан.

Докато разкъсваше успешно една колянна връзка, Карим отговори:

— Вейнтроп е непризнат гений в областта на загубата на паметта. Точно с него се консултирах по отношение на амнезията на Борн. Той използва инжектирането на определени химически обработени протеини, които създаде, за да стимулира определени синапси в части от мозъка на Борн, фино променяйки тяхната структура и функция. Стимулирането действа като травма, която, както разкриха изследванията на Вейнтроп, може да променя спомените. Протеиновата инжекция на Вейнтроп може да засегне определени синапси, тоест да създаде нови спомени. Всеки отделен спомен може да бъде задействан в главата на Борн от определени външни стимули.

— Бих нарекла това промиване на мозъка — каза Ан.

— По същество да — кимна Карим. — Но в една изцяло нова сфера, която не включва физическо насилие, седмици на лишаване от усещания и непрекъснати мъчения.

Овалната вана бе почти пълна. Карим даде знак на Ан. Двамата оставиха инструментите си върху гърдите на детектив Овъртън — от него не бе останало почти нищо друго, освен гърдите и главата.

— Дай ми някакъв пример — каза тя.

Вдигнаха ваната за големите дръжки и я преместиха върху големия канал, който някога е бил използван за нелегално изхвърляне на използваното моторно масло.

— Видът на Хирам Чевик предизвика „допълнителен“ спомен в Борн — тактиката да се покаже на затворник свободата, която е загубил, с цел да бъде подтикнат да проговори. В противен случай никога не би извел Фади навън от килиите. Стореното от него постигна едновременно две неща: позволи на Фади да избяга и спечели на Борн подозрението на собствената му организация.

Те наклониха ваната и обърнаха съдържанието ѝ, което изчезна в канала.

— Имах чувството, че един-единствен „допълнителен“ спомен няма да е достатъчен, за да въздейства на Борн — каза Карим, — така че накарах Вейнтроп да прибави и елемент на физически дискомфорт

— омаломощаващо главоболие всеки път, когато бъде задействан такъв „допълнителен“ спомен.

— Дотук е ясно — каза Ан, докато носеха ваната обратно към масата. — Но не беше ли прекалено опасно Фади да позволи да бъде заловен в Кейптаун?

— Всичко, което планирам и правя, е по дефиниция опасно. Ние сме във война за сърцата, умовете и бъдещето на нашия народ. Рискът никога не е твърде голям. Що се отнася до Фади, първо, той се представяше за търговец на оръжие на име Хирам Чевик. Второ, знаеше, че сме уредили Борн да го измъкне, без да го осъзнава.

— Ами ако процедурата на доктор Вейнтроп не беше проработила или имаше някакви проблеми?

— Е, тогава имаме теб, скъпа. Щях да ти дам инструкции и брат ми пак щеше да бъде спасен. — Той включи моторната резачка и довърши остатъците, които също отидоха в канала. — За щастие никога не ни се наложи да прибегнем до тази част от плана.

— Предполагахме, че Сорая Мур ще се обади на директора, за да изясни искането на Борн да освободи Фади — каза Ан. — Вместо това тя позвъни на Тим Хитнър и му определи среща отвън на поляната. Каза къде точно ще бъде Фади. Тъй като следях всичките й разговори, ти успя да задействаш останалата част от плана за бягство.

Карим взе туба бензин, отви капачката, изля една трета от съдържанието й в канала.

— Аллах дори ни даде перфектната изкупителна жертва: Хитнър.

Развъртя резервоара на колата и сипа вътре още малко от бензина. Никой криминолог нямаше да може да открие каквито и да е следи. Карим заотстъпва към задния вход, като оставяше след себе си струя от запалителната течност.

Двамата застанаха до мивката, свалиха си ръкавиците и измиха кръвта от ръцете и лицата си. След това развързаха престилките си и ги хвърлиха на пода.

— Но въпросът с Лърнър чака да бъде разрешен — рече Ан, вече на вратата.

Карим ал Джамил кимна.

— Ще трябва да си пазиш гърба, докато реша как да се справя с него. Няма да стане като при Овъртън.

Той запали клечка кибрит и я пусна в краката си. Синият пламък изригна със свистене и се втурна стремително към колата.

Ан отвори вратата и те излязоха в тъмното гето.

* * *

Малко преди автосервизът да избухне в пламъци, Тайрон забеляза мъжа и жената. Сви се до една каменна стена, скрита под сенките на стар дъб, който простираше чворестите си клони като куполообразно гнездо на горгона Медуза. Носеше черен суичър с качулка, вдигната на главата. Висеше наоколо и чакаше Ди Джей Танк да му донесе ръкавици, защото, проклятие, си беше студено.

Тъкмо си духаше на ръцете, когато колата спря пред порутената сграда на сервиза. Той наблюдаваше мястото от месеци, защото се надяваше, че е изоставено, и искаше да го използва като база за хората си. Но преди шест седмици му бяха казали, че вътре кипи някаква дейност — късно през нощта, когато всеки законен бизнес е затворен, — та той бе взел със себе си Ди Джей Танк, за да огледат.

Вътре наистина имаше хора. Двама брадати мъже. Още по-интересното беше, че трети брадат мъж бе поставен на пост отвън. Когато онзи се извърна, Тайрон видя съвсем ясно проблясването на пистолет на кръста му. Знаеше кои ходят с такива бради: бяха или ортодоксални евреи, или арабски екстремисти.

Когато двамата с Ди Джей Танк се промъкнаха да надникнат през един мръсен прозорец, видяха мъжете да разтоварват кутии, инструменти и някакви уреди. Макар електричеството да бе пуснато, беше ясно, че не се планират никакви ремонти. Когато мъжете си тръгнаха, заключиха предната врата с огромен кофар — опитното око на Тайрон веднага разбра, че е неразбиваем.

От друга страна към близката алея отзад водеше задна врата — надали някой знаеше за нея. Тайрон обаче я знаеше. Това все пак беше неговата територия и едва ли имаше нещо, за което да не знае или да не може да получи информация за съвсем кратко време.

След като мъжете си тръгнаха, Тайрон разби ключалката на задната врата и двамата влязоха. Какво откриха? Бъркотия от инструменти, които не му подсказаха нищо за мъжете и техните

намерения. Но кутиите — това беше съвсем друго нещо. Провери ги една по една: тринитротолуен, пентрит, въглероден дисулфид, октоген. Разбира се, знаеше какво е Ти Ен Ти, но за другите не беше и чувал. Звънна на Дерон, който му обясни. С изключение на въглеродния дисулфид, всички се оказаха мощни експлозиви. Пентритът се използваше като сърцевина за детонатори. Октогенът бе допълнен с полимер експлозив, твърд като С4. За разлика от Ти Ен Ти, той не реагираше на движение или вибрация.

Разкритията му тази нощ заседнаха в мозъка му и смутиха съня му като ревящо бебе. Тайрон искаше да разбере какво казва това бебе, затова постави под наблюдение сервиза и ето че бдителността му бе възнаградена.

Виж ти: труп върху поцинкованата маса в центъра на помещението. Мъж и жена в престилки и работни ръкавици, които разрязват проклетото нещо, сякаш разфасоват животински труп. Гледай с какво се занимавали някои хора! Тайрон поклати глава, докато двамата с Ди Джей Танк надзъртаха през мръсното стъкло на страничния прозорец. И тогава почувства как нещо го сграбчва отзад за тила — разпозна физиономията на човека, проснат на масата! Беше мъжът, който беше следил мис А. преди два дни; тя му обеща да се погрижи.

Тайрон следеше движенията на мъжа и жената, но след шока от разпознаването те не означаваха нищо за него. Реши да свърши нещо полезно и запамети лицата им. Помисли си, че мис А. ще остане доста заинтересувана от заниманията на тези двамата.

Малко по-късно нощта избухна, той почувства силна топлина на страните си, пламъци изригнаха от сградата.

Огънят, по-точно казано пожарищата, не бяха непознати за Тайрон, така че не можеше да каже, че е шокиран — по-скоро бе натъжен. Край с възможността да използва автосервиза. Но тогава през главата му мина една мисъл и той прошепна нещо на Ди Джей Танк.

Когато се промъкнаха вътре първия път, намериха всякакви експлозиви в огромни количества. Ако химикалите бяха още там, експлозията би помела цялата сграда, включително него и Ди Джей Танк.

Сега се запита — ако експлозивите не са били вътре, къде, по дяволите, са?

* * *

Министърът на отбраната „Бъд“ Холидей нямаше определени часове за хранене през деня или през нощта. Но освен ако не беше извикан при президента за политическо съвещание или за да провери настроенията в Сената, освен ако не обсъждаше нещо с вицепрезидента или Съвета на началник-щабовете, той се хранеше в лимузината си. С изключение на някои определени места, където трябваше да спира по необходимост, лимузината, като акула, никога не почиваше, а продължаваше да се носи по улиците и булевардите на Вашингтон необезпокоявана.

Матю Лърнър се радваше на определени привилегии в компанията на министъра, не на последно място да се храни с Бъд, както щеше да стори тази вечер. Във външния свят зад затъмнените стъкла бе рано за вечеря. Но това беше светът на министъра — беше точно време за вечеря.

След кратка молитва започнаха да се хранят. Менюто беше в стил тексаско барбекю — огромни телешки ребра, лъскави червени зърна печен боб с парченца лютиви чушлета в него и пържени картофи. Всичко това прокарваха с бира „Шайнър Блонд“, гордостта, както би казал Бъд, на Форт Уорт, Тексас.

Приключвайки за нула време, министърът избърса ръцете и устата си, грабна още една бутилка бира и се облегна назад.

— Значи, директорът те нае да му бъдеш личен наемен убиец.

— Така изглежда — каза Лърнър.

Бузите на министъра бяха зачервени и лъщяха като гланцирани.

— Какво мислиш за това?

— Никога не се отказвам нито от работа, нито от предизвикателства.

Бъд хвърли поглед надолу към листа хартия, който Лърнър му беше подал, когато се качи в лимузината. Вече го беше прочел, разбира се. Сега го направи за ефект — нещо, в което бе много добър.

— Струваше ми известни усилия, но открих Борн. Лицето му се появи в камерите на международното летище „Кенеди“. — Бъд вдигна поглед, изсмука парченце телешко измежду кътниците си. — Тази задача ще те отведе в Одеса. Това е доста далеч от централата на ЦРУ.

Лърнър разбра какво има предвид министърът — че това ще го отдалечи от основната му мисия, поставена от Бъд.

— Не съм убеден — каза той. — Правя това за Стария и той ми дължи голяма услуга. Той ще го знае и аз ще го знам. Мога да се възползвам от това.

— А какво за Хелд?

— Поверил съм я на някого, на когото се доверявам. — Лърнър отопи гъстия лютив сос с парче хляб. — Упорит кучи син е. Ще трябва да го убиеш, ако искаш да се откаже.

* * *

Борн отново сънуваше. Само че този път знаеше, че не е сън. Преживяваше отново късче спомен, поредната част от пъзела, който постепенно се подреждаше.

В мръсна уличка в Одеса Сорая коленичи над него. Той чува горчивото съжаление в гласа ѝ.

— Това копеле Тарик ибн Саид ме е заблуждавал от самото начало — казва тя. — Той е синът на Хамид ибн Ашеф, Надир ал Джамух. Той ми даде информация, която ни вкара в тази клопка. Джейсън, издъних се.

Борн се изправя. Хамид ибн Ашеф. Той трябваше да открие мишената си, да го застреля. Заповеди от Конклин.

— Знаеш ли къде е сега Хамид ибн Ашеф?

— Да, и този път сведенията са истински — казва Сорая. — Той е на плажа „Отрада“.

* * *

Олександър се размърда и побутна Борн по бедрото с тъпата си черна муцуна. Борн, прогонвайки спомена, си опита да се концентрира върху настоящето. Вероятно бе заспал, макар да бе възнамерявал да остане буден. Олександър беше стоял нащрек вместо него.

Подпрян на нара в тясната подземна килия, Борн огледа злокобния мрак. Козината на врата на боксера настръхна. Някой

идваше!

Без да обръща внимание на вълната от болка, Борн прехвърли краката си отстрани на леглото. Беше твърде рано за Сорая да се връща. Опрян на стената, той се изправи, застана неподвижен за момент, почувствал топлото мускулесто тяло на Олександър до себе си. Все още беше слаб, но вместо да си пропилее безцелно времето, го запълни с енергизираща медитация и дълбоко дишане. Макар да бе загубил доста кръв и силите му да бяха намалели, все още беше в състояние да контролира тялото си.

Светлината бе все още слаба, но сега можеше да потвърди, че не идва от лампа. Поклащаше се нагоре-надолу, което означаваше, че някой я държи в ръка и приближава към него по тунела.

Олександър, чиято козина стърчеше право нагоре, се облиза в очакване. Борн го погали между ушите, както бе виждал да прави Сорая. Коя е тя всъщност, запита се той. Какво бе означавала за него? Начинът, по който трепна, когато го видя да влиза за пръв път в „Тифон“, навремето му се беше сторил странен, но сега нещата се изясняваха. Явно бе очаквала той да я помни, да помни времето, което са прекарвали заедно. Какво бяха направили? Защо е била изтеглена от мисия?

Светлината вече не беше безформена. Той нямаше повече време да мисли върху разпокъсания си спомен. Трябваше да действа. Но щом се размърда, му се зави свят и той залитна. Коленете му се подкосиха и той сграбчи каменната стена. Светлината стана по-ярка и той не можеше да стори нищо.

* * *

Фади се движеше по лявото разклонение, наострил слух да долови и най-слабия звук. Всеки път, когато чуеше нещо, насочваше светлината в съответната посока. Виждаше само плъхове с червени очи, които се разбягваха, поклащайки опашки. Глождеше го неприятното остро усещане за недовършена работа. Мисълта за баща му — неговия изключителен, здрав, силен баща, който се беше превърнал в лигава черупка, привързана за инвалиден стол, втрещен в една сива вечност — го изгаряше като огън. Борн беше виновен —

Борн и онази жена. Баща му е бил на косъм от смъртта. Фади не хранеше никакви илюзии по отношение на Джейсън Борн. Този човек беше магьосник — променяше вида си, материализираше се сякаш от нищото, изчезваше мистериозно. Всъщност именно Борн го вдъхнови да разчита толкова на собствените си промени на самоличността.

Фокусът на живота му се измести в момента, в който куршумът, изстрелян от Борн, се заби в гръбначния стълб на баща му. Резултатът бе необратима парализа. Оттам нататък травмата бе довела до апоплектичен удар и бе отнела на баща му способността да говори или мисли свързано.

Фади пое по пътя на своята радикална философия. По отношение на сподвижниците му на пръв поглед нищо не се бе променило. Но дълбоко в себе си той знаеше, че не е съвсем така. След инцидента с баща му Фади имаше лични приоритети, а именно да подложи Джейсън Борн и Сорая Мур на възможно най-големите мъки, преди да ги убие. Бързата смърт не беше вариант за тях. Той го знаеше, знаеше го и брат му. Съдбата на баща им, който беше жив труп, ги бе сближила така, както нищо друго не би могло.

Двамата станаха един мозък в две тела; една мисъл, посветена на отмъщението. И така, напрегнаха целия си изумителен умствен капацитет за постигането на тази цел.

Фади, чието рождено име бе Абу Гази Надир ал Джамух ибн Хамид ибн Ашеф ал Уахиб, премина покрай дупка отляво в тунела. Пред него светлината освети разклонения наляво и надясно. Влезе няколко крачки навътре във всяко от тях, без да намери знак за нечие присъствие.

Решил, че в края на краищата е сгрешил, той се върна и пое към разклонението. Сега бързаше, за да настигне лейтенант Кове и хората му. Не можеше да пропусне екзекуцията. Винаги имаше възможност в разгара на битката изричните му заповеди Борн да бъде оставен жив да бъдат забравени.

Тъкмо беше подминал дупката в тунела, когато спря. Обърна се и проучи тъмнината с фенера си. Не видя нищо необичайно, но реши да провери все пак. Съвсем скоро стигна до срутването. Видя изкривените стени, големите пукнатини в камъка, скърцащите дървени греди. Цареше пълен хаос, без съмнение мястото бе опасно.

Насочвайки лъча светлина над отломките, той видя, че има малка дупка при тавана на помещението. Тъкмо мислеше дали е достатъчно широко, за да може човек да се промъкне през нея, когато чу престрелка, която ехтеше в катакомбите.

„Открили са го!“, помисли си. Завъртя се на пети и излезе в главния тунел, насочвайки се към разклонението в луд бяг.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Сорая, която се носеше по тунела, почувства край нея да свистят парчета камък, отчупени от рикошети. Един се заби в рамото ѝ и тя едва се съдържа да не извика. Успя да го извади тичешком и го хвърли така, че преследвачите ѝ да го видят. Беше решена да защити Борн, за да изкупи вината си за ужасната грешка в преценките, която бе допуснала предишния път, когато бяха в Одеса.

Изключила фенера си, вървеше само по памет, което съвсем не бе идеалният начин да се ориентира в тези катакомби. Тя обаче знаеше, че няма избор. Броеше крачките си. По нейни сметки, колкото и груби да бяха, бе на пет километра от разклонението. Още два километра до най-близкия изход към къщата на доктор Павлина.

Но първо трябваше да мине три завоя, още едно разклонение. Тя чу нещо. Секунда по-късно катакомбите зад нея бяха осветени за кратко, макар и слабо. Някой вървеше по следите ѝ! Възползвайки се от преимуществото на светлината, за да се ориентира, тя се хвърли в един тунел отдясно. Тъмнина, звуците от преследване за момента заглъхнаха.

После носът на дясната ѝ обувка удари нещо. Тя залитна и се просна напред на ръце и колене. Почувства как земята се издига неравномерно точно пред нея, и сърцето ѝ подскочи. Това можеше да означава само, че има ново срутване. Но колко голямо? Налагаше се да рискува и да включи светлината, дори само за секунда или две.

Това и направи, тръгна да се катери, за да продължи напред. Вече не чуваше звуци от преследване. Бе напълно възможно да е заблудила милицията, но не можеше да разчита на това.

Продължи. Мина през втория завой наляво, след това третия. На около километър напред, тя знаеше, беше второто разклонение. След това щеше да е в безопасност.

* * *

Фади откри, че милиционерите не само са зърнали Борн, но и са стреляли по него. Без да иска разрешение от Кове, нанесе на виновния милиционер ужасен удар, който почти спуска черепа му. Кове стоеше със зачервено лице и хапеше устни. Той не каза нищо дори когато Фади им нареди да продължат. Няколкостотин метра по-нататък Фади забеляза парче камък, блестящо от кръв под светлините на фенерчетата. Той го взе, сви юмрука си около него и бе окуражен.

Но сега, толкова далеч в катакомбите, той знаеше, че преследването в група няма смисъл.

— Колкото по-дълго остане той в катакомбите — каза на Кове, толкова по-голям е шансът да ни заблуди. Раздели хората си, нека да се разпръснат по един, като в гора на вражеска територия.

Вече усещаше, че хората на Кове все повече се изнервят, че заразата на страха се прехвърля и върху техния командир. Трябваше да ги накара да се раздвижат веднага, иначе никога нямаше да го направят.

Приблужи се до Кове и прошепна в ухото на лейтенанта:

— Губим време. Дай заповедта сега или аз ще го направя.

Кове трепна, сякаш се бе допрял до оголена жица. Той отстъпи крачка назад, облиза устни. За момент изглеждаше като хипнотизиран от Фади. След това, след кратко потреперване, се обърна към хората си и им нареди да се разпръснат, по един човек в тунел или разклонение.

* * *

Сорая усети разклонението пред нея. Полъх на свеж въздух обърса бузата ѝ като милувка на любим: изходът. Тъмнината бе зад нея. Беше много влажно. Тя можеше да усети плесента, тъй като подземните води разяждаха почвата и дървото, разлагаха ги малко по малко. Тя рискува да включи още веднъж за кратко светлината. Не обърна внимание на влажните стени, тъй като видя, че кръстопътят е на по-малко от двайсет метра право напред. Тук трябваше да поеме по лявото разклонение.

В този момент лъч светлина се появи в тунела зад нея. Тя рязко изгаси своя фенер. Пулсът биеше в слепоочията ѝ, сърцето ѝ препускаше. Дали нейният преследвач бе видял светлината пред себе

си и бе разбрал, че е тя? Макар че трябваше да продължи, тя не можеше да позволи доктор Павлина да бъде разкрита. Лекарката бе агент на ЦРУ под дълбоко прикритие.

Сорая стоеше неподвижно, обърната с лице натам, откъдето бе дошла. Светлината я нямаше. Не, появи се отново, слаб проблясък в катранения мрак, по-ясен сега. Някой наистина приближаваше.

Бавно тя започна да отстъпва заднешком, отдалечавайки се от преследвача, като предпазливо се придвижваше към кръстовището, без да сваля очи от подскачащия лъч светлина. Без да спира, трескаво мислеше какво да прави. След това бе твърде късно.

Задният ѝ крак пропадна в меката пръст. Тя се опита да изнесе тежестта си напред, но разпадащият се под я всмука назад и надолу. Размаха ръце, опитвайки се да запази равновесие, но не успя. Вече бе потънала в калта до нивото на бедрата. Започна да се бори.

Ярка светлина внезапно направи тунела видим. Едно черно петно се превърна в позната фигура: украински милиционер, който изглеждаше внушителен в тясното пространство.

Той я видя, облещи очи и измъкна пистолета си.

* * *

Точно в 22,45 ч, компютърът на Карим ал Джамил зазвъня меко, припомняйки му, че вторият от двата ежедневни брифинга с директора е след 15 минути. Това не го интересуваше толкова, колкото мистериозното изчезване на Матю Лърнър. Пита Стария, но копелето каза само, че Лърнър е на задача. Това би могло да означава всичко. Като отличен стратег Карим ал Джамил мразеше недовършените неща, какъвто бе случаят с Матю Лърнър. Дори Ан не знаеше къде е той, което бе странно само по себе си. Би трябвало тя лично да е направила резервации за пътуването на Лърнър. Стария се бе захванал с нещо. Карим ал Джамил не можеше да отхвърли възможността внезапното изчезване на Лърнър да има нещо общо с Ан. Той трябваше да разбере какво става възможно най-скоро. Това означаваше да говори направо с директора.

Мониторът отново зазвъня, за да му каже, че е време да върви. Той грабна преводите на най-новите разговори на „Дуджа“, които

екипът на „Тифон“ бе изготвил, взе още два документа на излизане от офиса си. Прочете ги по пътя към кабинета на директора.

Ан го чакаше, седнала зад бюрото си в обичайната си делова поза. Очите ѝ просветнаха за една десета от секундата, когато той се появи.

— Той те очаква — каза след това тя.

Карим ал Джамил кимна, мина покрай нея. Тя го пусна в огромния кабинет, отваряйки вратата с натискане на един бутон. Директорът бе на телефона, но махна на Карим ал Джамил да влезе.

— Точно така. Всички служители да останат в максимална готовност.

Изглежда, говореше с шефа на отдел „Операции“.

— Директорът на Международната агенция по атомна енергия е бил уведомен вчера сутринта. — Заслуша за момент гласа от другия край на линията, после продължи: — Техните служители са мобилизирани и временно са под наша егида. Да. Главният проблем сега е да попречим на тези от Вътрешна сигурност да прецакат нещата. Не, наложили сме пълно информационно затъмнение за всичко това. Последното, от което се нуждаем, е медиите да всеят паника сред цивилното население. — Той кимна. — Добре. Дръж ме в течение, без значение през деня или нощта.

Затвори и направи жест към Карим ал Джамил да седне.

— Какво имаш за мен?

— Пробив най-после. — Карим ал Джамил му подаде единия лист, които бе взел на излизане от кабинета си. — Има необичайно раздвижване, което носи почерка на „Дуджа“, Йемен.

Директорът кимна, докато проучваше сведенията.

— По-конкретно Шабуах, на юг, както виждам.

— Шабуах е планински район, слабо населен — каза Карим ал Джамил. — Идеален за изграждането на секретен ядрен обект.

— Съгласен съм — каза Стария. — Да пратим екипи „Скорпиън“ там възможно най-скоро. Но този път искам сухопътна подкрепа. — Той сграбчи телефона. — Има два батальона морски пехотинци, разположени в Джибути. Ще ги накарам да изпратят една рота, която да се координира с нашите хора. — Очите му блестяха. — Добра работа, Мартин. Твоите хора може би ни предоставиха средствата, за да ликвидираме още в зародиш този кошмар.

— Благодаря ви, сър.

Карим ал Джамил се усмихна. Стария щеше да е прав, ако сведенията не бяха дезинформация, която неговите хора от „Дуджа“ бяха излъчили в ефира. Макар пустошта в Шабуах да беше отлично скривалище, което той и брат му някога да бяха обмисляли, истинското разположение на подземното ядрено съоръжение на „Дуджа“ всъщност съвсем не бе близо до Южен Йемен.

* * *

Сорая извади късмет в едно отношение, макар първоначално да не го осъзна: металните жилки в стените на катакомбите не позволяваха на милиционера да се свърже с останалите от групата му. Той бе сам.

Възвърнала си самообладанието, тя престана да се движи. Борбата ѝ постигна само това, че тялото ѝ потъна още по-дълбоко в калната дупка на пода на катакомбите. Вече беше до ханша в кал, а украинският милиционер бавно се приближаваше към нея.

Едва когато го видя пред себе си, тя осъзна колко изплашен беше той. Може да е загубил брат или дъщеря в катакомбите, кой знае? Във всеки случай бе очевидно, че е съвсем наясно с многобройните опасности, които дебнат зад всеки ъгъл на тунелите. И ето че сега я виждаше там, където си бе представял самия себе си още от момента, когато му наредиха да влезе в катакомбите.

— За бога, моля ви, помогнете ми!

Милиционерът дойде до ръба на дупката и насочи лъча светлина над нея. Едната ѝ ръка беше отпред, другата — зад гърба ѝ.

— Коя сте вие? Какво правите тук?

— Туристка съм. Загубих се тук долу. — Тя се разрида. — Страх ме е. Страх ме е, че ще потъна.

— Туристка, как не. Казаха ми коя сте. — Той поклати глава. — За вас и за приятеля ви е твърде късно. И двамата сте затънали твърде дълбоко. — Извади пистолета си и го насочи към нея. — Така или иначе, и двамата ще умрете тази нощ.

— Не бъди толкова сигурен — каза Сорая и го простреля в сърцето със своя „Валтер Р99 Компакт“.

Очите на милиционера се облециха и той падна назад като картонена мишена на стрелбище. Изпусна фенера, който издрънча в пода и угасна.

— По дяволите — изруга тя тихо.

Тя прибра пистолета обратно в кобура, който висеше през раменете ѝ. Успя да го изтегли в секундата, в която възстанови равновесието си и го държа зад гърба си, докато милиционерът се приближаваше. Сега първата ѝ задача бе да се добере до крака му. Наклони горната част на тялото си в калта, опитвайки се да се наведе хоризонтално. Тази маневра целеше да я приближи до целта ѝ.

— Не потъвай — помисли си тя. — По дяволите, не потъвай!

Отпусна крака, използва силата на горната половина на тялото си, за да се придвижи съвсем бавно, ръцете ѝ протегнати максимално пред нея. Усещаше как калта я засмуква, вкопчена в краката и бедрата ѝ. Тя се пребори с нова вълна от паника, концентрира се върху придвижването сантиметър по сантиметър. В тъмнината бе още по-трудно. Веднъж или два пъти си помисли, че е свършено с нея, че вече е мъртва.

След това пръстите ѝ напипаха гума: подметка на ботуш! Успя да се протегне още мъничко напред и да сграбчи милиционера за крака. Пое дълбоко въздух, дръпна с всичка сила. Тя не помръдна, но успя да издърпа тялото му към себе си. Краката му увиснаха в дупката. И дотам — едрото му тяло не помръдна нито сантиметър повече.

Точно от това се нуждаеше. Използва тялото му като импровизирана рампа и бавно, но сигурно се изтегли нагоре по краката му, докато успя да се хване за широкия му колан с две ръце. Така бавно се измъкна изцяло от калната дупка.

За момент остана да лежи върху него, заслушана в блъскането на сърцето си, в дъха си, който влизаше и излизаше със свистене от дробовете ѝ. След малко се претърколи върху влажния под на катакомбите и се изправи на крака.

Както и бе предположила, фенерът му бе фатално счупен. Дано поне нейният все още работеше. Слаб лъч проблесна, после изгасна, после пак се появи. Сега, когато имаше по-добра опора, успя да претърколи полицаия в дупката. Опита се да зарие с пръст и отломки изтеклата от него кръв.

Понеже знаеше, че батериите на фенерчето са на привършване, се втурна в лявото разклонение и се насочи към изхода, който бе най-близко до дома на доктор Павлина.

* * *

При второто спиране за зареждане някой се качи на борда на самолета, превозващ Мартин Линдрос. Човекът седна до Линдрос и каза нещо на бедуинския диалект, на който говореше Абуд ибн Азиз.

— Ти не си Абуд ибн Азиз — каза Линдрос и завъртя глава като слепец. Той все още носеше черната платнена качулка.

— Не, не съм. Аз съм брат му — Мута ибн Азиз.

— И ти ли си толкова добър в осакатяването на човешки същества, колкото брат ти?

— Оставям такива неща на него. — В тона на Мута ибн Азиз имаше острота.

Линдрос, чийто слух се бе изострил заради отнетото му зрение, чу нотката. Помисли си, че би могъл да използва емоцията зад нея.

— Твоите ръце са чисти, предполагам. — Чувстваше как другият го изучаваше, сякаш току-що беше видял неизвестен вид бозайник.

— Съвестта ми е чиста.

Линдрос сви рамене.

— Това, че лъжеш, за мен е без значение.

Мута ибн Азиз го удари през лицето.

Линдрос усети вкуса на собствената си кръв. Почуди се дали е възможно устната му да се подуе повече.

— Виждам, че имаш повече общи черти с брат си, отколкото явно смяташ — избоботи той.

— Двамата с брат ми сме много различни.

След това настъпи неловко мълчание. Линдрос осъзна, че Мута бе разкрил нещо, за което съжеляваше. Зачуди се какъв ли спор разделя Абуд и Мута и дали има начин да го използва.

— Прекарах няколко седмици с Абуд ибн Азиз — каза Линдрос. — Той ме измъчваше и след като не постигна резултат, се опита да ми стане приятел.

— Ха!

— Това бе и моят отговор — каза Линдрос. — Всичко, което искаше, бе да разбере какво знам за стрелбата срещу Хамид ибн Ашеф.

Чу как тялото на Мута се премества, усети го да приближава. Когато заговори отново, гласът му едва се чуваше през бръмченето на двигателите.

— Защо се интересувахте от това? Не ти ли каза?

— Би било глупаво от негова страна. — Вътрешната антена на Линдрос бе насочена към случилото се току-що. Споменаването на инцидента с Хамид ибн Ашеф явно бе от изключително значение за двамата братя. Защо? — Абуд ибн Азиз каза много неща, но нито едно от тях не беше глупаво.

— Не, той не е глупав. — Гласът на Мута стана твърд като стомана. — Но дали е лъжец и измамник, това е друг въпрос.

* * *

Карим ал Джамил ибн Хамид ибн Ашеф ал Уахиб, човекът, който през последните четирийсет и осем часа се представяше за Мартин Линдрос, беше на път да получи достъп до главния сървър на ЦРУ, където се съхраняваха всички секретни данни. Проблемът беше, че не знаеше кода за достъп, който би му отключил вратата. Истинският Мартин Линдрос не бе издал кода си за достъп. Това не беше изненадващо. Но той беше намерил алтернатива, която бе колкото елегантна, толкова и ефикасна. Да се опита да проникне в централния сървър на ЦРУ би било безсмислено. Хора по-талантливи от него в компютърните науки се бяха опитвали и се бяха провалили. Защитата на ЦРУ, известна като „Сентинел“, бе прочута с непробиваемостта си.

Проблемът сега беше как да проникне в защитен компютър, за който нямаше код за достъп. Знаеше, че ако успее да изключи централния сървър на ЦРУ, техническият персонал щеше да даде нов код за достъп на всеки, включително на него. Единственият начин да го стори беше да вкара компютърен вирус в системата. Тъй като това не можеше да бъде направено отвън заради „Сентинел“, трябваше да бъде сторено отвътре.

Затова се нуждаеше от абсолютно сигурен начин да вкара компютърен вирус в сградата на ЦРУ. Беше твърде опасно за него или за Ан да го внесат вътре нелегално. Същевременно имаше прекалено много предпазни мерки, за да го направят по друг начин. Не. Вирусът не би могъл да бъде вкаран в сградата дори от агент на ЦРУ. Това беше проблемът, върху който двамата с Фади месеци наред си бяха блъскали главите.

И ето какво бяха измислили: шифърът на копчето, което агентите на ЦРУ бяха намерили на ризата на Фади, въобще не беше шифър, което обясняваше защо Тим Хитнър не бе стигнал доникъде в опитите си да го разбие. Това беше подробна инструкция как да бъде пресъздаден вирусът, използвайки обикновен компютърен двоичен код — верига от базови команди, която работи на заден план, напълно невидима. Веднъж пресъздаден на компютър на ЦРУ, вирусът атакуваше операционната система — в този случай „Юникс“, като повреждаше нейните базови команди. Това щеше да причини огромно объркване и да блокира за по-малко от шест минути компютърните терминали на ЦРУ.

В инструкциите имаше предпазна мярка, така че дори и по някаква щастлива случайност Хитнър да беше разбрал, че това не е шифър, той нямаше да може по невнимание да задейства веригата от команди — защото те бяха в обърнат ред.

Той отвори файла, върху който Хитнър бе работил, написа двоичния код наобратно, запази го на друг файл. След това излезе от операционната система „Юникс“ и стартира компютърния език C++. Копирайки поредицата от инструкции, той получи стъпките, от които се нуждаеше, за да създаде вируса в C++.

Карим ал Джамил, като гледаше вируса, трябваше само да натисне един бутон, за да го активира. За части от секундата той щеше да се промъкне в оперативната система — не просто в основните канали, но и в страничните и пресечните. С други думи, щеше да затрудни, а след това да обърка потоците от информация, които влизаха и излизаха от централния сървър на ЦРУ, като по този начин заобиколи изцяло „Сентинел“. Това можеше да бъде направено само от компютър в мрежата вътре в ЦРУ, тъй като „Сентинел“ би обезвредил всяка външна атака, без значение колко умела е тя, още в зародиш.

Първо обаче имаше още един проблем, който изискваше вниманието му. На друг екран той отвори един личен файл, започна да му прикачва поредица от данни, включително шифъра, който използваше, за да създаде вируса.

Като свърши, принтира файла, постави листата в една папка на ЦРУ и я заключи в едно чекмедже. С едно докосване на върха на пръста си изчисти екрана, изкара програмата, която търпеливо очакваше раждането си. С лека въздишка на удовлетворение натисна клавиша.

Вирусът беше активиран.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Абуд ибн Азиз, сам с вълните и с все по-мрачните си мисли, бе първият, който видя Фади да се появява от дупката, където беше стояла решетката. Бяха минали повече от три часа, откакто той и групата милиционери бяха влезли вътре. Съдейки по изражението на лицето и езика на тялото на лидера си, той разбра веднага, че не са открили Борн. Това беше много лошо за него, защото беше много лошо за Фади. После милиционерите се измъкнаха със залитане, опитвайки се да си поемат дъх.

Абуд ибн Азиз чу жаловития глас на лейтенант Кове.

— Загубих един човек при тази операция.

— Аз загубих много повече, лейтенант — озъби се Фади.

— Вашият човек не успя да задържи моя обект. Той бе убит заради своята некомпетентност — справедливо наказание, бих казал. Вместо да ми хленчите, би трябвало да се поучите от този инцидент. Вашите хора не са достатъчно твърди, съвсем не.

Преди Кове да може да отговори, Фади се завъртя на пети, закричи по плажа към кея, на който бе привързана платноходката.

— Да тръгваме — отсече той, когато се качи на борда.

Той бе в такова лошо настроение, че около него сякаш прехвърчаха искри. В този момент беше най-опасен, както Абуд ибн Азиз знаеше по-добре от всеки, с изключение може би на Карим ал Джамил. Точно за Карим ал Джамил той трябваше да поговори сега с водача си.

Изчака, докато отплуваха, платната се опънаха. Постепенно оставиха милиционерите зад гърба си, докато платноходката се носеше през черноморската нощ на път към едно пристанище, където Абуд ибн Азиз бе уредил кола да ги закара на летището. Той седеше с Фади в предната част на лодката, далеч от двучления екипаж. Фади му предложи храна и вода. Известно време ядяха заедно. Чуваше се само шумът на водата, която носът на лодката пореше, и случайният писък на корабна сирена, печален като плач на изгубено дете.

— Докато те нямаше, получих обезпокоително обаждане от доктор Сенарз — каза Абуд ибн Азиз. — По негово мнение доктор Вейнтроп вече е готов за финалните процедури за довършване на ядреното устройство, макар Вейнтроп да го отрича.

— Доктор Вейнтроп се бави умишлено — каза Фади.

Абуд ибн Азиз кимна.

— Така твърди доктор Сенарз и аз съм склонен да му вярвам. Той е ядрен физик, в края на краищата. Така или иначе, това няма да е първият път, когато сме си имали проблем с Вейнтроп.

Фади помисли за момент.

— Добре. Обади се на брат ти. Нека да вземе Катя Вейнтроп и да я доведе в Мирам Шах, където ще се срещнем с него. Мисля, че щом доктор Вейнтроп види какво можем да сторим на жена му, ще стане отново сговорчив.

Абуд ибн Азиз погледна многозначително часовника си.

— Последният полет е излетял преди часове. Следващият няма да е по-рано от тази вечер.

Фади седеше сковано, взорът му бе неподвижен. Отново съзнанието му се бе върнало назад във времето, когато баща му бе прострелян — Абуд ибн Азиз беше сигурен. Той чувстваше огромна вина за инцидента. Много пъти Абуд ибн Азиз се бе опитвал да посъветва своя водач и приятел да пази ума и енергията си за настоящето. Но ситуацията бе усложнена от дълбоката болка заради едно предателство, едно убийство. Майката на Фади никога не му прости смъртта на единствената си дъщеря. Майката на Абуд ибн Азиз никога не би поставила такъв ужасен товар върху него — но тя беше мюсюлманка, докато майката на Фади бе християнка. В това беше разликата. Самият той се беше срещал със Сара ибн Ашеф безброй пъти, но никога не се беше замислял за нея до онази нощ в Одеса. Фади, от друга страна, бе наполовина англичанин. Кой би могъл да проумее какво мислеше или чувстваше към сестра си, или защо?

Абуд ибн Азиз почувства мускулите на корема му да се стягат. Той облиза устните си и започна речта, която бе упражнявал.

— Фади, този план на Карим ал Джамил започна да ме тревожи.

Фади все още не казваше нищо, погледът му бе неподвижен. Дали въобще бе чул думите на Абуд ибн Азиз? Абуд ибн Азиз трябваше да приеме, че ги е чул.

— Първо, секретността — продължи той. — Задавам ти въпроси, ти отказваш да отговориш. Опитвам се да проверя мерките за сигурност, но ти и брат ми ми пречите. Второ, планът е изключително опасен. Ако ни попречат, цялата мрежа на „Дуджа“ ще бъде заплашена, основният ни източник на финансиране — разкрит.

— Защо ми казваш това сега? — Фади не беше помръднал, не бе свалил взора си от миналото. Говореше като призрак и Абуд ибн Азиз потрепери.

— Мисля си го от самото начало. Но сега разкрих самоличността на жената, с която Карим ал Джамил се вижда.

— Любовницата му — каза Фади. — Какво за нея?

— Баща ти си взе неверница за любовница, Фади. Тя му стана жена.

Главата на Фади се завъртя. Тъмните му очи бяха като на мангуста, втречена в кобра.

— Отиваш твърде далеч, Абуд ибн Азиз. Сега говориш за майка ми.

Абуд ибн Азиз не можа да се сдържи и потрепери пак.

— Говоря за исляма и за християнството. Фади, приятелю, ние живеем с християнската окупация на нашите страни, която е заплаха за начина ни на живот. Това е битка, която сме обещали да водим и да спечелим. На карта е заложена нашата културна идентичност, самата ни същност. Сега Карим ал Джамил спи с неверница, хвърля семето си в нея, доверява ѝ се, кой знае какво още. Ако това се разбере от нашите хора, би могло да събуди гняв, те биха могли да поискат смъртта ѝ.

Лицето на Фади помръкна.

— Това, което чувам от устата ти, заплаха ли е?

— Как можа да си помислиш такова нещо? Никога не бих го направил.

Фади се изправи и застана разкрячен, коляното му опираше отстрани в парапета, погледна надолу към заместника си.

— Значи ти душиш наоколо, шпионираш брат ми. А сега ми го казваш и ме заплашваш.

— Приятелю, искам само да те защитя от влиянието на безбожницата. Аз съм наясно, макар че другите не го знаят, че този план бе измислен от Карим ал Джамил. Брат ти общува с врага. Знам, защото самият ти ме изпрати в крепостта на врага. Знам колко много

изкушения и поквара предлага западната култура. От миризмата им ми се повдига. Но има други, за които това може би не е така.

— Брат ми?

— Може би, Фади. Аз самият не мога да кажа, тъй като между него и мен има непреодолима стена.

Фади вдигна заплашително юмруци.

— А, ето че истината излиза наяве. Ти недоволстваш, че си държан в неведение, макар това да е желанието на брат ми. — Накланяйки се напред, той нанесе силен удар в лицето на заместника си. — Знам за какво е всичко това. Искаш да се издигнеш над другите. Ти копнееш за знание, защото знанието е сила, а повече сила е това, към което се стремиш.

Абуд ибн Азиз, треперейки отвътре, не помръдна, не се осмели да вдигне ръка към пламналото си лице. Той знаеше твърде добре, че Фади е напълно в състояние да го изрита през борда, да го остави да се удави без ни най-малко съжаление. Той обаче бе поел по определен път. Ако не стигнеше до края, никога нямаше да си прости.

— Фади, ако ти покажа шепа пясък, какво ще видиш?

— Сега ми задаваш гатанки?

— Аз виждам света. Виждам ръката на Аллах. — Абуд ибн Азиз продължи по-бързо: — Това е арабинът в мен. Аз съм роден и израсъл в пустинята. В чистата и великолепна пустиня. Дватама с Карим ал Джамил сте родени и израсли в западен метрополис. Да, трябва да познаваш врага си, за да го разгромиш, както правилно си ми казвал. Но, Фади, отговори ми на този въпрос: какво става, когато започваш да се идентифицираш с врага си? Не е ли възможно ти да станеш врагът?

Фади се люлееше на пети и стъпала. Той бе на път да избухне окончателно.

— Осмеляваш се да намекваш...

— Нищо не намеквам, Фади. Повярвай ми. Това е въпрос на доверие, на вяра. Ако не ми се доверяваш, ако нямаш вяра в мен, отпрати ме още сега. Ще си тръгна, без да кажа нито дума повече. Но ние сме се познавали през целия ни живот. Аз дължа всичко на теб. Както ти се стремиш да защитиш Карим ал Джамил, така и моето желание е да те защитя от всички опасности, вътре и извън „Дуджа“.

— Тогава тази твоя мания те е побъркала.

— Не е изключено. — Абуд ибн Азиз седна, както бе седял преди, без да се навежда или да трепери, което сигурно би накарало Фади да го ритне във водата. — Казвам само, че самоналожената изолация на Карим ал Джамил го превърна в сила сама за себе си. Не можеш да спориш по този въпрос. Може би това е единствено в твоя полза, както и двамата смятате. Но аз мисля, че връзката ви има един сериозен недостатък. Вие се храните един от друг. Няма посредник, няма трета страна, която да осигурява баланс. — Абуд ибн Азиз рискува да се изправи на краката си, бавно и внимателно. — Нека ти дам един пример. Моля те да се запиташ дали твоите мотиви и мотивите на Карим ал Джамил са чисти? Ти знаеш отговора: не са. Те са помрачени, изопачени от натрапчивото ви желание за мъст. Казвам ти, че ти и Карим ал Джамил трябва да забравите Джейсън Борн, трябва да забравите какво е станало с баща ви. Той бе велик човек, няма съмнение. Но неговите дни са отминали. Вашите са изгрели. Такъв е животът. Да се застане на пътя му е чиста арогантност. Рискуваш да бъдеш отнесен. Бъдещето трябва да е във фокуса, не миналото. Трябва да мислиш за твоите хора сега. Ти си нашият баща, нашият защитник, нашият спасител. Без теб ние сме прах във вятъра, ние сме нищо. Ти си нашата звезда. Но само ако мотивите ти отново станат чисти.

Дълго време след това нито един от двамата не издаде никакъв звук. За себе си Абуд ибн Азиз чувстваше, че огромна тежест се бе смъкнала от раменете му. Вярваше в аргументите си, във всяка дума от тях. Ако това трябваше да бъде краят му — така да бъде. Той щеше да умре, знаейки, че е изпълнил дълга си към своя водач и приятел.

Фади обаче вече не гледаше към него, не виждаше морето или светлините на Одеса, блещукащи в мрака. Взорът му отново бе обърнат навътре, същността му се бе насочила към дълбините, където, Абуд ибн Азиз подозираше — не, надяваше се с целия си ум, дори и на Карим ал Джамил не бе позволено да проникне.

* * *

С блокирането на всички компютри в ЦРУ адът се бе отприщил в централата. Всеки наличен служител на отдел „Сигнали и кодове“

получи заповед да работи върху проблема с компютърния вирус. Една трета от тях бяха изключили „Сентинел“ — защитната програма на ЦРУ — от мрежата, за да проведат серия от тестове: Останалите агенти използваха софтуер за откриване и унищожаване на вируси, за да минат по всяка вена и артерия от вътрешната мрежа на ЦРУ. Този софтуер, създаден от ДАРПА специално за управлението, използваше сложен евристичен алгоритъм, тоест се нагаждаше към решаването на отделните проблеми. Той се променяше, постепенно се адаптираше в зависимост от това с какъв вид вирус се сблъсква.

Сградите бяха напълно блокирани — никой не можеше да влиза или да излиза. Около полирана дървена маса в звукоизолираната овална заседателна зала срещу кабинета на Стария седяха девет мъже. Срещу всяко място имаше компютър и бутилки студена вода. Мъжът отляво на директора, шефът на отдел „Сигнали и кодове“, бе непрекъснато осведомяван за напредъка на своите трескаво работещи легиони.

Актуализираните сведения, които се появяваха на неговия монитор, биваха прочиствани, тоест направени разбираеми за неспециалистите в залата. Едва тогава излизаха на един от шестте плоски екрани, прикрепени към матовочерните, покрити с филц стени.

— Нищо не бива да излиза извън тази стая — каза директорът. Днес той чувстваше цялата тежест на своите шейсет и осем години. — Каквото става днес тук, си остава тук. — Годиците го притискаха, сякаш носеше товара на Атлас на раменете си. Един ден, той знаеше, те щяха да пречупят гръбнака му. Но не и днес! Не и днес, по дяволите!

— Защитите на системата не са разбити — каза директорът на „Сигнали и кодове“. — Той продължаваше да проучва суровите данни, които минаваха на монитора пред него. — Този вирус, изглежда, не е дошъл отвън. Тестовите на „Сентинел“ са завършени. Защитата си върши работата, точно както е програмирана. Тя не е разбита. Повтарям, не е разбита.

— Тогава какво, по дяволите, стана? — излая директорът. Той вече благодареше на късмета си за това, че министърът на отбраната никога нямаше да научи нищо за тази пълна катастрофа.

Директорът на „Сигнали и кодове“ вдигна лъскавата си плешива глава.

— Доколкото можем да преценим на този етап, сме били атакувани отвътре.

— Отвътре? — възкликна недоверчиво Карим ал Джамил. Той седеше от дясната страна на Стария. — Нима твърдите, че имаме предател вътре в ЦРУ?

— Така изглежда — каза Роб Бат, шефът на отдел „Операции“ — най-влиятелният от седмината шефове на отдели.

— Роб, искам да проучиш това възможно най-скоро — каза Стария. — Потвърди го или ни увери, че сме чисти.

— Аз мога да се заема — каза Карим и веднага съжали.

Змийският поглед на Роб Бат се беше обърнал в негова посока.

— Нямах ли си достатъчно работа, Мартин? — каза той меко.

Директорът прочисти гърлото си.

— Мартин, имам нужда ти да концентрираш всичките си усилия върху това да спрем „Дуджа“. — Последното нещо, от което се нуждаем сега, помисли си той кисело, бе вътрешна война. Обърна се към директора на „Сигнали и кодове“. — Трябва да знам ориентировъчно кога компютрите ще бъдат възстановени.

— Може да отнеме един ден или повече.

— Не става — каза рязко Стария. — Нужно ми е някакво решение, така че отново да заработим до два часа.

Директорът на „Сигнали и кодове“ почеса плешивата си глава.

— Можем да превключим на поддържащата мрежа. Но това ще изисква да раздадем нови кодове за достъп на всички в сгра...

— Направи го! — каза директорът остро. Той удари по масата с длан. — Добре, господа. Всички знаем какво трябва да правим. Нека да се измъкнем от тази кофти ситуация, преди да се е размирисала!

* * *

Борн, периодично губейки съзнание, отново бе посетен от събития от миналото му, които го преследваха от смъртта на Мари насам.

Той е в Одеса, тича. Нощ е, студеният солен вятър, който нахлува откъм Черно море, забавя движението му по калдъръмената улица. Тя е в ръцете му — младата жена, чиято кръв изтичаше

светкавично. Той вижда раната, пробита от кушум, знае, че тя умира. В момента, в който той си го мисли, очите ѝ се отварят. Те са избледнели, зениците са разширени от болка. Тя се опитва да го види в тъмнината, докато животът ѝ си отива.

Той не може да стори нищо, нищо, освен да я отнесе от площада, където е простреляна. Устата ѝ помръдва. Тя не може да издаде звук. Притиска ухо до отворената ѝ уста, но само се изцапва с кръв.

Гласът ѝ, крехък като стъкло, отеква в тъпанчетата му, но това, което чува, е звукът на морето, което приижда и се отдръпва. Дъхът ѝ секва. Всичко, което остава, е неравномерният ритъм на ботушите му върху калдъръма...

Той залита, пада. Пълзи, докато гърбът му не опира в мръсна тухлена стена. Не може да я пусне. Коя е тя? Гледа надолу към нея, опитва се да се концентрира. Ако можеше да я върне към живота, ако можеше да я попита коя е. Можех да я спася, мисли си той отчаяно.

И сега, за миг, той държи Мари в ръцете си. Кръвта я няма, но животът не се е върнал. Мари е мъртва. Можех да я спася, мисли си той отчаяно.

Той се събужда, облян в сълзи за изгубената си любов, за изгубения си живот.

— Трябваше да те спася!

Изведнъж разбира защо фрагментът от спомена му го е върнал към момента на смъртта на Мари.

Това, което го парализира, е вина. Вина, че не е бил там, за да спаси Мари. Следователно е имал шанс да спаси окървавената жена, но не го е сторил.

* * *

— Мартин, само една дума.

Карим ал Джамил се обърна и видя, че Роб Бат го гледа. Директорът на отдел „Операции“ не бе напуснал като всички останали заседателната зала. Сега в затъмненото помещение останаха само той и Карим.

Карим го гледаше с умишлено неутрално изражение.

— Както ти самият каза, Роб, имам много работа за вършене.

Бат имаше ръце като сатъри. Дланите бяха неестествено тъмни, сякаш бяха постоянно изцапани с кръв. Сега той ги разпери. Това обичайно бе помирителен жест, но в тази демонстрация на сурова животинска сила имаше нещо неясно заплашително, сякаш той бе доминиращият мъжки в стадото и се подготвяше за атака.

— Направи ми това удоволствие. Ще отнеме само минута.

Карим се върна, седна на масата срещу него. Бат бе от хората, които с мъка понасят да са затворени в офис. Носеше костюма си, сякаш платът отвътре беше осеян с иглички. Неговото сурово, дълбоко набраздено, загоряло от слънцето лице можеше да е резултат както от каране на ски в Гщад, така и от убийства в афганистанските планини. Карим намираше всичко това за любопитно. Самият той прекара толкова време в изискани шивашки ателиета, докато го нагласят в елегантни западни дрехи, че костюмът му от „Севил Роу“ му прилягаше като бурнус.

Сключи пръсти и извика на лицето си нещо като усмивка.

— Какво мога да направя за теб, Роб?

— Честно казано, малко съм разтревожен. — Бат очевидно не се притесняваше да кара направо, но може би приказките не бяха силната му страна.

Карим, чийто пулс се бе ускорил, запази учтивия си тон.

— В какъв смисъл?

— Е, ти преживя доста труден период. Честно казано, мнението ми беше, че няма да е зле да си вземеш няколко седмици отпуска — да си отпочинеш, да те прегледат и други лекари.

— Психиатри, имаш предвид.

Бат продължи, сякаш не го бе чул.

— Но директорът беше на друго мнение. Според него работата ти била твърде ценна — особено в тази криза. — Устните му се разтеглиха в нещо, което при друг би могло да мине за усмивка. — Но ти току-що изяви желание да се включиш в моето разследване за това кой, по дяволите, е качил вируса. — Тези змийски очи, черни като вулканична лава, пронизаха Карим. — Никога досега не си навлизал в моя територия. Всъщност имахме споразумение да не се пречкаме един на друг.

Карим не каза нищо. Ами ако това изявление бе клопка? Ако Линдрос и Бат никога не са сключвали такова споразумение?

— Бих искал да знам защо наруши уговорката ни — каза Бат. — Бих искал да знам защо, в сегашното ти положение, би искал да поемеш дори още повече работа. — Гласът му се сниши и същевременно потече по-бавен, като изстуден мед. Ако беше животно, сега щеше да е тръгнал да обикаля около Карим в изчакване на сгоден момент.

— Извини ме. Просто исках да помогна, затова предложих. Нямахте...

Главата на Бат се наклони напред толкова рязко, че Карим едва потисна порива си да се отдръпне.

— Виждаш ли, Мартин, загрижен съм за теб. — Устните на Бат, и без това тънки, бяха стиснати в безкръвни линии. — Но за разлика от нашия несравним ръководител, който те обича като син, който ти прощава всичко, моята загриженост е по-скоро като на по-възрастен брат към по-млад.

Бат отпусна на масата между тях огромните си като сопи ръце, раздалечени една от друга.

— Ти живя с врага, Мартин. Врагът се опитваше да те прецака. Аз го знам и ти го знаеш. Знаеш ли откъде го знам? Знаеш ли?

— Сигурен съм, че резултатите от тестовете ми...

— Майната им на резултатите — прекъсна го Бат. — Резултатите от тестовете са за учени, каквито ти и аз със сигурност не сме. Тези момчета продължават да обсъждат и анализират резултатите и няма да се разберат до второ пришествие. Ние бяхме принудени да приемем мнението на Джейсън Борн — човек, меко казано, нестабилен и поточно — заплаха за правилата и дисциплината на ЦРУ. Но единствен той те познава толкова добре. Каква ирония, не мислиш ли? — Той наклони глава. — Защо, по дяволите, поддържаш връзка с него?

— Хвърли един поглед върху досието му — каза Карим. — Борн е по-ценен за мен — за нас, — отколкото цял куп от вашите агенти.

Аз да нея оди за възхвала на Джейсън Борн — это това се казва ирония, помисли си той.

Бат продължи, все едно не го е чул.

— Разбери, Мартин, това, което ме тревожи, е поведението ти. В някои отношения всичко е наред — държиш се така, както си се

държал винаги. Но в някои по-скрити и неуловими аспекти... — Той поклати глава. — Добре, нека просто кажем, че нещо не ми се връзва. На всички е ясно, че винаги си бил доста саможив. „Това е супер за нас“, казват шефовете на другите отдели. Не и аз. Аз те познавам. Ти си резервоар за идеи. Ти нямаш нужда от празните приказки и клюките, които се разменят в тези коридори и минават за приятелство.

Карим се запита дали не е дошъл моментът — възможност, която той, разбира се, бе предвидил в своя план, — когато някой от колегите на Линдрос ще стане подозрителен. Все пак бе преценил подобна вероятност като малка, тъй като престоят му в ЦРУ беше въпрос на броени дни. Пък и както спомена и самият Бат, Линдрос винаги е бил особняк и самотник. Въпреки минималния шанс обаче ето че дойде моментът, когато бе изправен пред решението как да неутрализира един шеф на отдел.

— Ако си забелязал нещо нестабилно в поведението ми, съм сигурен, че то се дължи на стреса от сегашната ситуация. Ако наистина ме бива в нещо, то е да отделям различните етапи на живота си. Уверявам те, че миналото не е проблем.

За момент настъпи мълчание. Карим имаше усещането, че към него се приближава свиреп звяр; вече бе толкова близо, че можеше да усети миризмата на мускус.

— Тогава приключихме, Мартин — кимна Бат. Изправи се, протегна ръка. — Доволен съм, че си поговорихме от сърце.

Когато Карим излезе, бе благодарен, че е оставил убедително доказателство за самоличността на „предателя“, иначе зъбите на Бат сигурно щяха да се впият в неговия врат...

* * *

— Здравей, Олександър. Добро момче.

Сорая, с тежка чанта, прехвърлена през рамо, се върна в скривалището, където бе оставила Борн с ужасяващото убеждение, че ще го открие мъртъв. В светлината на бензиновата лампа тя намери Борн жив, но в безсъзнание от загубата на кръв. Боксерът седеше неподвижно до него. Неговите влажни кафяви очи я потърсиха, сякаш молеше за помощ.

— Не се тревожи — каза тя едновременно и на Борн, и на кучето.
— Сега съм тук.

Тя извади от чантата купчината дреболии, които бе получила от доктор Павлина: пластмасови банки, пълни с различни течности. Докосна челото на Борн, за да се увери, че няма температура, повтори си наум указанията, дадени от доктор Павлина.

Разкъса найлонова опаковка, извади игла и я вкара във вена на лявата му ръка. Постава абокат и нагласи в отвора му края на тръбичката, водеща до първата банка с течност, в която имаше разтвор с два широкоспектърни антибиотика. После махна прогизналата от кръв импровизирана превръзка, проми раната обилно със стерилен физиологичен разтвор. Лекарката я бе предупредила, че антисептичното вещество само ще забави оздравяването.

След това, като приближи лампата, огледа мястото за чужди тела — конци, парченца плат и подобни. Не откри нищо, за нейно голямо облекчение. Но имаше малко мъртва тъкан по ръбовете, която трябваше да изреже с хирургически ножици.

Стиснала тънката, извита игла за дръжката, тя проби кожата и изтегли найлоновия конец през нея. Много внимателно събра двата края на раната и пристегна по начина, показан ѝ от доктор Павлина. Увери се, че не е притиснала прекалено плътно краищата, понеже това би увеличило риска от инфекции. Когато свърши, върза последния шев и отрязва остатъка от найлоновия конец. Най-накрая постави стерилен тампон върху произведението си и го уви с бинт няколко пъти, за да фиксира тампона на място.

Дотогава банката с антибиотиците вече бе изтекла; тя я откачи и включи абоката към банка с хидратиращи и хранителни течности.

След по-малко от час Борн вече спеше нормално. Още час по-късно започна да се съвзема.

Отвори очи. Тя му се усмихна.

— Знаеш ли къде си?

— Ти се върна — прошепна той.

— Обещах ти, нали?

— Фади?

— Не знам. Убих един милиционер, но не видях други хора. Мисля, че всички са се отказали.

Очите му се затвориха за момент.

— Аз си спомних, Сорая. Спомних си.

— Почивай сега, ще говорим по-късно — поклати глава тя.

— Не. — На лицето му бе изписано изражение на мрачна концентрация. — Трябва да говорим. Сега.

Какво ставаше с него? Още със събуждането се чувстваше различно, сякаш умът му бе освободен от някакъв недъг. Сякаш се бе измъкнал от бездънна пропаст, в която е съжителствал с неясни гласове и натрапчиви импулси. Пулсиращата болка си бе отишла, както и повтарящите се фрази. Съвършено ясно помнеше какво му беше казал доктор Съндърланд за това как възникват спомените, как някаква неестествена мозъчна активност, предизвикана от травма или извънредни обстоятелства, би могла да засегне тяхното създаване и възкресяване.

— За пръв път осъзнавам каква глупост съм сторил, помисляйки си изобщо да изведа Чевик от килиите на „Тифон“ — каза той. — Имаше и други странни неща. За момент ослепяваща болка ме парализира, докато Фади бягаше.

— Когато Тим бе застрелян.

— Да. — Той се опита да седне, трепна от болка.

Сорая се приближи към него.

— Недей.

Вече беше невъзможно да го спре.

— Помогни ми да се изправя.

— Джейсън...

— Просто го направи.

Тя го обгърна с ръце и го издърпа нагоре, докато гърбът му опря в стената.

— Тази странни импулси ме вкараха в опасни ситуации — продължи той. — И при всички положения водеха до поведение, което бе в полза на Фади.

— Вероятно е съвпадение — каза тя.

Усмивката му бе почти болезнена.

— Сорая, ако животът ме е научил на нещо, това е, че съвпадението често е признак за заговор.

— Говориш като истински параноик — засмя се меко тя.

— Мога да те уверя, че именно параноята ме е запазила жив. — Борн се размърда. — Ами ако наистина съм попаднал на нещо?

— На какво например? — попита тя, кръстосала ръце пред гърдите си.

— Да започнем от там — че причините за тези съвпадения, както ги наричаш, се коренят в заговор. Както казах, всичките ми действия носеха значителна изгода на Фади.

— Продължавай.

— Тези главоболия, повтарящите се фрази... всичко това започна след прегледа ми при онзи доктор Съндърланд, експерта по паметта, който Мартин ми препоръча.

Сорая се намръщи. Изведнъж установи, че в думите на Борн няма нищо смешно.

— Защо отиде при него?

— Тези откъслечни спомени за първото ми идване в Одеса направо ме побъркваха. Всъщност тогава дори не знаех, че това е Одеса, да не говорим, че съм бил там.

— Но как би могъл един спомен да е част от конспирацията, която описваш?

— Не знам.

— Струва ми се абсурдно. — Сорая осъзна, че се опитва да намери контрааргументи.

Борн махна с ръка.

— Да оставим това настрана. Когато връщах Мартин у дома, той ми каза, че трябва да дойда тук — на всяка цена — и да открива мъж на име Лермонтов. Представи ми го като banker на „Дуджа“. Аргументите му бяха, че ако се справя с Лермонтов, парите на „Дуджа“ ще секнат.

— Добра логика — кимна Сорая.

— Сигурно би било така, ако Лермонтов съществуваше. Но той не съществува. — Изражението на Борн бе непроницаемо. — Не само това, но Фади знаеше за Лермонтов. *Той знаеше, че Лермонтов е измислица!*

— Така ли?

Борн се отгласна от стената, изправи се точно пред Сорая.

— Е, как е възможно Фади да е знаел за Лермонтов?

— Забравяш, че Линдрос е бил разпитван от „Дуджа“. Може би са го захранили с дезинформация.

— Това би било вариант, ако са знаели, че ще бъде спасен.

Сорая помисли за момент.

— Това за Лермонтов ме интересува. Линдрос ми спомена и на мен за него. Той е причината аз да съм тук. Но защо? Защо ни прати и двамата тук?

— За да гоним един призрак — каза Борн. — Преследването на Лермонтов бе просто уловка. Фади ни очакваше. Той знаеше, че идваме. Беше подготвен да ме убие — всъщност, доколкото мога да преценя, изпитваше необходимост да ме убие. Видях го в очите му, чух го в гласа му. Явно е чакал от дълго време да ме хване.

Сорая изглеждаше потресена.

— И още нещо — продължи Борн. — В самолета на връщане Мартин каза, че тези, които са го разпитвали, са питали много пъти за една мисия, чиято мишена е бил Хамид ибн Ашеф. Моя мисия. Той попита дали си я спомням.

— Джейсън, защо Линдрос е искал да научи за мисия, организирана от Алекс Конклин?

— Ти знаеш защо — каза Борн. — Фади и Мартин са свързани по някакъв начин.

— Моля?

— Както и доктор Съндърланд. — Имаше необорима логика в неговата теория. — Лечението на Съндърланд ми стори нещо, нещо, което ме накара да допускам грешки във важни моменти.

— Как е възможно това?

— Една от техниките за промиване на мозъка е да се използва цвят, звук, ключова дума или фраза, за да се предизвика определена реакция в субекта в по-късен момент.

Нищо за горене в тази дупка — тази фраза се беше въртяла в главата на Борн до побъркване.

Борн я каза на Сорая.

— Фади я използва. Тези думи отключваха главоболието. Фади знаеше за действащата фраза, която доктор Съндърланд бе поставил в моя мозък.

Мисията в Одеса за убийството на Хамид ибн Ашеф е ключът, Сорая. Всичко сочи към нея. — Кожата му бе сива, внезапно ѝ се стори изтощен. — Заговорът е налице. Но каква е целта му?

— Няма начин да разберем как те са принудили Линдрос да им помогне.

— Не са. Познавам Мартин по-добре от всеки друг. Той не би могъл да бъде заставен да стане предател.

— Какво друго обяснение има?

— Ако човекът, когото спасих от „Дуджа“ и върнах в ЦРУ, ако човекът, за когото гарантирах, всъщност не е Мартин Линдрос?

— Окей, стига. — Вдигна ръце с дланите навън. — Току-що прекоси границата, която дели параноята от тежката психоза.

Той не ѝ обърна внимание.

— Ако човекът, когото върнах у дома и който понастоящем ръководи „Тифон“, е измамник?

— Джейсън, това е невъзможно. Той изглежда като Линдрос, говори като Линдрос. За Бога, той премина през сканирането на ретината.

— Скенерът на ретината може да бъде измамен. Вярно, не е лесно да се направи — изисква имплантиране на ретина или на цяло око. Но ако този измамник си е направил труда да промени лицето си, имплантиране на ретина би било лесна работа.

Сорая поклати глава.

— Имаш ли представа какви последици би имало това, за което говориш? Един измамник в централата на ЦРУ, който контролира над хиляда агенти по цял свят. Казвам ти го пак — невъзможно е, чиста лудост.

— Точно затова е проработило. Ти, аз, всеки в „Тифон“ и в ЦРУ — всички ние сме били манипулирани, подведени. Това, в края на краищата, е бил планът. Докато ние сме търчали насам-натам по света, Фади е бил свободен да прехвърля нелегално свои хора в САЩ, да транспортира ядреното съоръжение — на части, без съмнение — до мястото, където смятат да го взривят.

— Това, което казваш, е чудовищно. — Сорая бе зашеметена, шокирана. — Никой няма да ти повярва. Главата ми дори не може да го побере. — Тя седна на ръба на нара. — Виж, ти загуби много кръв. Изтощен си, не разсъждаваш ясно. Трябва да поспиш и после...

— Има един сигурен начин да се уверим дали този Мартин Линдрос, когото върнах обратно, е истински или е измамник — продължи Борн, без да обръща внимание на думите ѝ. — Трябва да намеря истинския Мартин Линдрос. Ако съм прав, значи той е все още

жив. Измамникът има нужда от него жив. — Той започна: да се измъкна от леглото. — Ние трябва да...

Внезапно зашеметен, той бе принуден да спре; нещо сякаш го блъсна назад към стената. Сорая го сложи да легне. Клепачите му натежаха от умора.

— Каквото и да решим да предприемем, точно сега имаш нужда от почивка. И двамата сме изтощени, а ти трябва да се лекуваш.

Секунда по-късно сънят го завладя. Сорая се просна на пода край нара. Тя разпери ръце, Олександър се сгуши до гърдите ѝ. Беше изпълнена с тревога и лошо предчувствие. Ами ако Борн беше прав? Последствията от една такава схема биха били ужасяващи, немислими. Тази мисъл завладя съзнанието ѝ изцяло.

— О, Олександър — прошепна. — Какво да правим?

Боксерът вдигна муцуната си към нея, облиза лицето ѝ.

Тя затвори очи, започна да диша по-дълбоко. Постепенно, усещайки успокояващото равномерно туптене на сърцето на Олександър, тя се предаде на съня.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Матю Лърнър и Джон Мюлер се бяха запознали преди десет години случайно в един публичен дом в Банкок. Двамата мъже имаха много общо помежду си, освен ходенето по курви, пиенето и убиването. Както и Лърнър, Мюлер бе самотник, самороден гений в тактическите операции и стратегическите анализи. В момента, в който се срещнаха, те разпознаха нещо един в друг, което ги привлече, макар Лърнър да бе от ЦРУ, а Мюлер от АНС.

Лърнър, който вървеше към терминала на летището в Одеса, приближавайки се към мишената си, си мислеше за Джон Мюлер и за всичко, което Мюлер го бе научил. Точно тогава телефонът му извънтя. Беше Уелър от вашингтонската полиция, където Лърнър имаше много сътрудници.

— Какво става? — попита Лърнър, щом разпозна гласа на сержанта.

— Реших, че би искал да знаеш. Овъртън е изчезнал.

Лърнър спря, подхвърлян от потока пристигащи и заминаващи пътници.

— Какво?

— Не се е явил за смяната си. Нито си вдига телефона. Не се е прибирал у дома. Потънал е вдън земя, Мат.

Мозъкът на Лърнър заработи трескаво, мярна двама минаващи милиционери. Те спряха за момент да поговорят със свой колега, който приближаваше отсреща, след това продължиха — погледите им бяха бдителни.

След продължителното мълчание Уелър рискува да каже още нещо.

— Овъртън работеше по твой случай, нали?

— Това беше преди известно време — каза Лърнър. Това, което Овъртън правеше за него, не бе работа на Уелър. — Хей, благодаря ти за сведенията.

— За това ми плашат — каза Уелър, преди да затвори слушалката.

Лърнър се вкопчи в дипломатическото си куфарче и продължи към терминала. Инстинктът му подсказваше, че Овъртън не просто е изчезнал той бе мъртъв. Въпросът, който си задаваше, е как Ан Хелд го е убила. Защото знаеше с категоричност — както че се намираше на терминала на одеското летище, — че именно Хелд стои зад смъртта на Овъртън.

Сега трябваше да обмисли вероятността да е подценил сериозно кучката. Ясно бе, че не се е уплашила от проникването на Овъртън в дома ѝ. Както и че е решила да отвърне на удара. Лошото беше, че той е толкова далеч. Би му доставило удоволствие да премери сили с нея. Но за момента преследваше по-едра риба.

Извади телефона си и набра номер във Вашингтон, който не бе включен в телефонния му указател. Почака малко, докато обаждането премине през обичайните мерки за сигурност. След това чу познат глас:

— Здравей, Мат.

— Здравсти, Джон. Имам интересна задача за теб.

Джон Мюлер се засмя.

— При теб всички задачи са интересни, Мат.

Така си беше. Накратко Лърнър описа Ан Хелд, осведоми Мюлер за развитието на ситуацията досега.

— Усложненията те хванаха неподготвен, а?

— Подцених я — призна Лърнър. Двамата с Джон нямаха тайни един от друг. — Не прави същата грешка.

— Разбрано. Ще се погрижа за нея.

— Наистина го имай предвид, Джон. Тя е опасна кучка. Разполага с ресурси, за които дори не подозирам. Никога не съм си представял, че е способна да отстрани Овъртън. Но не прави нищо, преди да говориш с министъра. Играта си е негова, решението дали да действат или не — също.

* * *

Доктор Павлина го чакаше точно зад линията на гишетата на служба „Митници и имиграция“. Лърнър не се бе замислял, но по името ѝ би трябвало да е разбрал, че е жена. Сега тя бе резидентът на

ЦРУ в Одеса. Жена. Лърнър си отбеляза наум да направи нещо по въпроса, когато се върне обратно във Вашингтон.

Доктор Павлина бе привлекателна жена, висока, едрогърда, внушителна, гъстата ѝ тъмна коса бе посребряла, макар по лицето ѝ да не личеше да е на повече от четирийсет години.

Прекосиха терминала и излязоха навън в следобеда, който се оказа по-горещ, отколкото си бе представял. За пръв път идваше в Одеса. Беше очаквал по-скоро московско време, каквото на няколко пъти му се бе налагало да изтърпи с мъка.

— Вие сте късметлия, господин Лърнър — каза доктор Павлина, докато прекосяваха улицата към паркинга. — Попаднах на този Борн, когото търсите. Не директно, но разбрах, че е ранен. Наръган е с нож отстрани на торса. Не са засегнати важни органи, но раната е доста дълбока. Загубил е много кръв.

— Откъде знаете всичко това, щом не сте влязла в директен контакт с него?

— За щастие, той не е сам, а с човек от нашите. Сорая Мур. Позвъни на вратата ми снощи. Борн бил зле и не могъл да я придружи, така ми каза. Дадох ѝ антибиотици, медицински конци и такива неща.

— Къде са двамата сега?

— Не ми каза и аз не питах. Стандартна процедура.

— Жалко — каза Лърнър и наистина съжаляваше. Интересно, какво, по дяволите, прави Сорая тук? Как е разбрала къде е Борн, освен ако Мартин Линдрос не я е изпратил? Но защо би го сторил? Всички знаеха, че Борн работи сам. Задачата нямаше смисъл. Лърнър би предпочел да се обади на Линдрос и да го пита за решението му, но, разбира се, не можеше. Пътуването му до тук беше тайна и това бе ясно обяснено на доктор Павлина, когато Стария ѝ бе позвънил.

Те спряха пред нова сребриста шкода „Октавия RS“ — малка, но спретната спортна кола. Доктор Павлина я отключи и двамата се качиха.

— Лично директорът ми нареди да ви окажа цялата помощ, която бих могла да организирам. — Доктор Павлина тръгна да напуска паркинга, като на изхода плати талона за престой. — Има някои новини. Изглежда, милицията издирва Борн за убийството на четирима души.

— Това означава, че е принуден да се измъкне от Одеса възможно най-бързо и безшумно.

— На негово място бих го направила. — Тя изчака пролука в трафика и потегли.

Опитното око на Лърнър оглеждаше всичко наоколо.

— Градът е относително голям. Сигурен съм, че има много начини за измъкване.

— Естествено — кимна доктор Павлина. — Но той ще може да използва много малко от тях. Например на летището има засилено наблюдение. Този вариант отпада.

— Не бъдете толкова сигурна. Този човек е дяволски добър хамелеон.

Доктор Павлина мина в лявото платно и ускори.

— Забравяте, че е ранен доста зле. Милицията също е научила някак си за това. Би било твърде рисковано.

— Тогава какво остава? — попита Лърнър. — Влак, кола?

— Нито едно от двете. Железопътната система няма да го изведе от Украйна, а шофирането ще отнеме твърде много време и ще носи твърде много рискове — милиционерски блокади и подобни.

— Значи остава вариантът по море.

Доктор Павлина кимна.

— Има пътнически ферибот от Одеса за Истанбул, но само веднъж седмично. Борн ще трябва да се крие четири дни, преди следващият да отплува. — Тя помисли за момент, докато увеличаваше още скоростта. — Основният източник на доходи за Одеса е търговията. По няколко пъти на ден от пристанището тръгват товарни и железопътни фериботи с различни дестинации: България, Грузия, Турция, Кипър, Египет. Мерките за сигурност са относително хлабави. Според мен това е най-добрият вариант за него.

— Тогава по-добре ни откарайте първо там — каза Лърнър — или със сигурност ще го изтървем.

* * *

Евгений Фьодорович влезе устремено в пазара за селскостопански продукти „Привоз“. Той се запъти директно към

щандовете за яйца, без да спре на обичайните си места, за да попуши и да побъбри с приятелчетата си. Тази сутрин нямаше време за тях, нямаше време за нищо друго, освен да се измъкне от Одеса.

Магда, съсобственичката на павилиона, вече бе там. Яйцата се произвеждаха в личното ѝ стопанство. Парите осигуряваше той.

— Идвал ли е някой да пита за мен? — попита я, щом заобиколи зад щанда.

Тя вадеше яйцата от кошовите, разделяйки ги по цвят и размер.

— Не, тихо е като в гробище.

— Защо използва тази фраза?

Нещо в тона му я накара да спре работата си и да го погледне.

— Евгений Фьодорович, станало ли е нещо?

— Нищо. — Той бе зает да събира личните си вещи.

— Хм. Изглеждаш сякаш си видял слънцето посред нощ. — Тя опря юмруци на широките си хълбоци. — И накъде си се запътил? Днес е сряда, ще бъдем затрупани с работа от сутринта до залез-слънце.

— Трябва да реша един бизнес въпрос — каза той бързо.

Тя му препречи пътя.

— Хич не си и помисляй да ме зарежеш просто така. Имаме споразумение.

— Извикай брат си да ти помага.

— Брат ми е идиот — изпъчи гърди Магда.

— Значи е идеален за тази работа.

Той я избута грубо от пътя си, докато лицето ѝ все още се наливаше с кръв. Обръщайки гръб на цялата сцена, закрачи бързо, без да обръща внимание на нейните възмутени крясъци и на погледите на съседните продавачи.

Тази сутрин на път за пазара го застигна смразяващата новина, че Богдан Илич е бил застрелян, докато водел молдовеца Илиас Вода в клопката, поставена му от терориста Фади. На Евгений бяха платили добре, за да бъде примамката, която да доведе мишената — в този случай Вода — до мястото на срещата. Докато не бе получил обаждане тази сутрин от приятелите си в милицията, Евгений Фьодорович нямаше представа какво иска Фади от Илиас Вода, нито пък че ще се стигне до няколко убийства. Сега Богдан Илич бе мъртъв, заедно с трима от хората на Фади, и което бе най-лошото, един милиционер.

Евгений знаеше, че ако се стигне до арести, той ще е първият в списъка. Той бе последният човек в Одеса, който би могъл да издържи подробно разследване. Начинът му на живот — самият му живот — зависеше от това да е анонимен, да се крие в сенките. Излезеше ли на светло — край с него.

Затова сега бягаше, затова трябваше незабавно да прекъсне връзките с миналото си и да се премести, до възможност извън Украйна. Разбира се, първата му мисъл беше Истанбул. Човекът, който го бе наел за тази благодатна работа, беше в Истанбул. Тъй като Евгений бе единственият измъкнал се жив от това фиаско, може би онзи щеше да му даде работа. Да отиде при някой от сегашните си доставчици на дрога бе изключено. Сега цялата верига бе в опасност. Най-добре да прекрати отношения с тях и да започне наново. В списъка на Евгений Истанбул бе по-гостоприемно място от много други, за които можеше да се сети, особено по-близките.

Той бързаше през тълпите от хора, които бяха започнали да задръстват изходите. Косъмчетата по тила му го подбутваха да ускорява крачка — сякаш вече бе на мушката на неизвестен убиец.

Тъкмо минаваше покрай редица кафези, в които пилетата се щураха, сякаш вече бяха загубили главите си, когато мярна двама милиционери да си пробиват път през минувачите. Нямаше нужда да разпитва защо са там.

Аха да се скрие, когато измежду два кафеза изскочи една жена. Вече на ръба на паниката, Евгений неволно отстъпи назад, пръстите му се свиха около дръжката на пистолета.

— Милицията е тук, устройли са клопка — каза жената.

В нея имаше арабско излъчване, но това би могло да означава всичко. В жилите на половината от познатите му течеше и арабска кръв.

Тя направи настоятелен жест.

— Ела с мен. Мога да те измъкна от тук.

— Разсмиваш ме. Сигурно работиш за ССУ.

Той тръгна да се отдалечава от нея, в обратна посока на двамата милиционери, които бе видял.

— Те те чакат там — поклати глава Сорая.

— Не ти вярвам — продължи той.

Тя тръгна с него, като си пробиваше път през плътния поток от хора, докато успя да го изпревари. Изведнъж се закова на място и му направи знак с глава. Евгений усети как коремът му се свива на топка.

— Казах ти, че е капан, Евгений Фьодорович.

— Откъде знаеш името ми? Откъде знаеш, че милицията ме издирва?

— Моля те. Няма време. — Тя го дръпна за ръкава. — Оттук, бързо! Това е единствената ти надежда да се измъкнеш от тях.

Той кимна. Какво друго му оставаше? Тя го отведе обратно при кафезите с пилета, след това се шмугна между тях. Беше толкова тясно, че се наложи да се придвижват странично. Но пък редиците кафези, които се извисяваха едно ниво над главите им, ги правеха невидими за милиционерите, плъпнали из пазара.

Накрая се озоваха на улицата и пресякоха с бърз ход. Той забеляза, че се насочват към стара, очукана школа.

— Моля те, седни отзад — каза му тя рязко, като се плъзна зад волана.

Обзет от сляпа паника, Евгений Фьодорович я послуша, качи се на задната седалка и затръшна вратата, а колата потегли. Тогава той осъзна, че някой седи неподвижно до него.

— Илиас Вода! — Гласът му прозвуча слабо.

— Този път яко си загазил. — Борн му взе пистолета и ножа.

— Какво? — Евгений Фьодорович, в шок от това, че е останал невъоръжен, успя дори в това си състояние да види колко пребледнял и измъчен изглежда Вода.

— В този град ти си тотално прецакан, товарищ — обърна се към него Борн.

* * *

Дерон често бе казвал, че понякога Тайрон е упорит като куче с кокал. В главата му идваха някакви идеи и той не можеше — или не искаше — да ги забрави, докато проблемът не бъде разрешен. Точно това стана, когато видя двамата души да насичат тялото, след това да изгарят автосервиза. Той проследи неизбежното развитие на нещата като най-заклетия фен на „Мюзик Айдъл“. Пожарната дойде, след това

и ченгетата. Но нищо не бе останало вътре в бетонната сграда, освен пепел и въглени. Нещо повече, това бе североизточен Вашингтон, което означаваше, че на никого наистина не му пукаше. До един час полицаите се бяха отказали и с колективен израз на облекчение си бяха плюли на петите и бяха отпрашили към безопасните „бели“ квартали на града.

Но Тайрон знаеше какво бе станало. Не че някой го бе попитал. Не че той би им казал нещо, ако си бяха направили труда да говорят с него. Всъщност той не каза дори на Дерон, който току-що се бе завърнал от Флорида.

В неговия свят отнемаш ножа на противника си, след което го размазваш от бой, задето е проявил неуважение към теб или към сестра ти, или към гаджето ти, без значение. Така че на десет-единайсет години вече си си спечелил известно уважение, което нараства рязко, щом твоят покровител ти шитне евтин пистолет с увита в тиксо дръжка и заличени серийни номера.

Тогава, разбира се, ти трябва да го използваш, тъй като не искаш да бъдеш единственият смотаняк, с когото никой няма да ще да движи, или по-лошо — когото смятат за малоумен. Не е чак толкова трудно всъщност, защото нали вече си натрупал известен опит с компютърни екшън игри, така че знаеш какво е да гръмнеш някого в главата. И наистина, оказа се, че и на практика не е много по-различно. Само дето трябва да бъдеш предпазлив след това, да не би убийството да сложи край на кариерата ти.

И все пак вътре в него имаше нещо, някакво дразнещо чувство, че нещата биха могли да бъдат и по-различни. Това чувство тлееше и у Дерон, разбира се, който бе роден и отрасъл в квартала. Но той имаше нормална майка и баща, който го беше обичал, Тайрон не можеше съвсем да го разбере, камо ли да го изрази, но по някакъв начин подозираше, че тези неща имат значение. Защото Дерон бе отишъл да получи образование в света на белите и всички в квартала — включително Тайрон — веднага го бяха намразили заради смелостта му. Но когато той се върна, му простиха всичко, защото видяха, че не ги е изоставил, както се бяха опасявали. Заради това те го обичаха още повече и се навъртаха наоколо, за да го защитават.

Сега Тайрон, седейки под дървото срещу изгорелите останки от автосервиза, бе изправен едновременно пред рухването на мечтата си

да превърне това място в своя база, и пред потискащата мисъл, че в края на краищата тази мечта не е била това, което е искал. Той се взираше в пустата, почерняла стена на овъглената сграда и тя му напомняше донякъде за собствения му живот.

Извади телефона си. Нямаше номера на мис А. Как да се свърже с нея, как да я уведоми, че има... как го беше нарекъл Дерон... да, разузнавателни данни за нея? Той и само той. Само да можеше да се срещне с нея, да повървят пак заедно. Той се застави да повярва, че това е всичко, което иска от нея. Все още не можеше да се изправи пред истината.

Позвъни на 411. Единственият включен в указателя номер на ЦРУ беше на т.нар. Служба за връзки с обществеността. Тайрон знаеше, че това не е сериозно, но въпреки това го набра. Още веднъж животът бе отказал да му даде право на избор.

— Да, моля, какво обичате? — попита делово младежкият глас на бял мъж.

— Опитвам се да намеря един агент, с когото говорих преди два дни — каза Тайрон, изведнъж почувствал смущение от акцента си от гетото.

— Името на агента?

— Сорая Мур.

— Изчакайте един момент, моля.

Тайрон чу някакво прещракване и изведнъж го обзе параноя. Стана от мястото си и тръгна надолу по улицата.

— Сър? Бихте ли ми дали името и телефона си, моля?

Параноята го обхвана с пълна сила. Ускори крачка, сякаш така би могъл да избегне разпита.

— Искам само да поговоря...

— Ако ми дадете името и номера си, ще се постарая агент Мур да получи съобщението ви.

В този момент Тайрон се чувства притиснат от всички страни в един свят, който му бе съвсем непознат.

— Само й кажете, че знам нещо за оня, дето й се беше лепнал.

— Извинете, сър, не ви разбрах — какво точно знаете?

Тайрон усети, че допусна да използват собственото му невежество като оръжие и той бе безсилен срещу това. По дефиниция

неговият свят бе скрит от останалия, по-голям свят. Някога той се гордееше с това. Сега изведнъж разбра, че е слабост.

Той повтори казаното и затвори. Отвратен, хвърли телефона в канала, отбелязвайки си наум да накара Ди Джей Танк да му донесе нов апарат. Стариият току-що беше станал твърде напечен.

* * *

— Кой си ти наистина? — попита Евгений Фьодорович вяло.

— Какво значение има? — каза Борн.

— Предполагам, че няма — Евгений гледаше през прозореца, докато минаваха през града. Всеки път, когато виждаше милиционерска кола или милиционер, мускулите му се стягаха. — Ти дори не си молдовец, нали?

— Аверът ти, Богдан Илич, се опита да ме убие. — Борн, вторачен внимателно в лицето на другия, каза: — Изглеждаш изненадан.

— Днес — отвърна Евгений Фьодорович — нищо не може да ме изненада.

— Кой те нае? — попита Борн остро.

Евгений извърна глава.

— Не очакваш да ти кажа, нали?

— Саудитецът ли беше — Фади?

— Не познавам никакъв Фади.

— Но познаваше Едор Владович Лермонтов — измисления наркобарон.

— Всъщност никога не съм ти казвал, че го познавам. — Евгений Фьодорович се огледа. Съдейки по слънцето, явно се бяха насочили на югозапад. — Къде отиваме?

— На гробищата.

Евгени остана равнодушен.

— Значи е време да си кажа молитвите.

— Непременно.

Сорая караше уверено и бързо, но без да превишава разрешената скорост. Последното, от което се нуждаеха, бе да привлекат вниманието на някоя патрулка на пътната милиция. Постепенно

оставиха зад гърба си градската част на Одеса и навлязоха сред редици огромни фабрики, складове и разпределителни станции.

След известно време линията на заводите прекъсваше за около три–четири километра. В празнината бе изникнало село, магазините и къщите в него изглеждаха миниатюрни и неуместни на фона на гигантските структури от двете му страни. В края на селото Сорая свърна по странична уличка, край която растяха дървета — някои естествени, други наскоро посадени от хората.

Олександър ги чакаше в предния двор на своя собственик и треньор — приятел на Сорая, — който в момента не се виждаше никъде. Боксерът вдигна глава, когато очуканата шкода сви в уличката. Дачата зад него бе средна по големина, построена в плитка долчинка, защитена околоръст от гъста ограда от ели и кипариси.

Когато Сорая спря, Олександър се изправи и се затича да ги посрещне. Той излая за поздрав, като видя Сорая да се показва от колата.

— Господи, какъв огромен звяр — възкликна тихо Евгений Фьодорович.

Борн му се усмихна.

— Добре дошъл на гробищата. — Той сграбчи украинеца за яката и го измъкна от задната седалка на двора.

Олександър, видял непознато лице, наостри уши, седна и изръмжа ниско и гърлено, оголил зъби.

— Нека ти представя твоя ексекютор. — Борн бутна Евгений към кучето.

Украинецът изглеждаше зашеметен.

— Кучето?

— Олександър наръфа лицето на Фади. И оттогава не е ял.

Евгений Фьодорович потръпна и затвори очи.

— Всичко, което искам, е да се махна оттук.

— Не е ли така с всички ни? — каза Борн и наистина го мислеше. — Просто ми кажи кой те нае.

Евгений Фьодорович избърса запотеното си лице.

— Той ще ме убие, сигурен съм.

Борн протегна ръка към боксера.

— Най-малкото, с него ще имаш по-голям шанс да оцелееш.

В този момент, както го бяха планирали, Сорая даде на Олександър знак с ръка. Изведнъж кучето скочи напред, носейки се директно към Евгений, който нададе висок, почти комичен писък.

В последния момент Борн се протегна и сграбчи животното за каишката. Движението му струваше повече, отколкото бе очаквал, и изпрати вълни от болка от раната отстрани на тялото му. Съумя да не даде външен израз на страданието си. Въпреки това видя очите на Сорая да четат по лицето му, сякаш бе отворена книга.

— Евгений Фьодорович — каза Борн, възстановил равновесието си, — както току-що можахте ясно да видите, Олександър е голям и силен. Ръцете ми се изморяват. Имате пет секунди, преди да го пусна.

Евгений, чийто мозък бе блокирал от ужас, взе решение след три секунди.

— Добре, дръжте това куче далеч от мен.

Борн тръгна към него, влачен от дърпация се Олександър. Той видя очите на Евгений да се отварят достатъчно широко, така че се видя цялото им бяло.

— Кой ви нае, Евгений Фьодорович?

— Човек на име Несим Хатун. — Украинецът не сваляше поглед от боксера. — Той работи в Истанбул — квартал „Султанахмет“.

— Къде в „Султанахмет“?

Евгений се сви по-далеч от Олександър, на който Борн бе позволил да се вдигне на задните си крака. Така изправен, беше висок колкото украинеца.

— Не знам — проплака Евгений. — Кълна се. Казах ви всичко.

В момента, в който Борн пусна каишката на Олександър, боксерът изхвърча напред като стрела от обтегнат лък. Евгений Фьодорович изпищя. Бе повален на земята, а отпред на панталоните му изби петно.

Секунда по-късно Олександър седеше на гърдите му и го ближеше по лицето.

* * *

— Що се отнася до товарните пристанища, вариантите са, общо взето, два — каза доктор Павлина. — Одеса или Иличовск, който се

намира на около седем километра югозападно.

— Какво е вашето предположение? — попита Матю Лърнър. Те бяха в нейната кола и пътуваха към северния край на Одеса, където бяха разположени корабостроителниците.

— Одеса, разбира се, е по-близо, но милицията сигурно го наблюдава. Иличовск изглежда привлекателен вариант просто защото е далеч от центъра на преследването. Сигурно ще има по-слабо милиционерско присъствие, ако въобще има някакво. Освен това пристанището е по-голямо и по-натоварено, фериботите отпътуват по-редовно.

— Иличовск тогава.

Тя се престрой, готова да направи завой, така че да могат да се насочат на юг.

— Единственият проблем за тях ще бъдат милиционерските блокади.

* * *

Изоставила главния път, Сорая караше по задни улички, дори по алеи, през които шкодата можеше да се промъкне.

— Дори и така — каза Борн — не бих изключил вероятността да попаднем на блокада по пътя за Иличовск.

Оставиха Евгений Фьодорович в предния двор на приятеля на Сорая, охраняван засега от Олександър. След три часа, когато освобождаването му щеше да бъде без значение за тях, приятелят на Сорая щеше да го пусне.

— Как се чувстваш? — Сорая караше по тесни улички със складове, наредени от двете страни. Виждаха портала и плаващите кранове на пристанището в Иличовск, които се извисяваха като вратове на динозаври. По този маршрут беше по-бавно, но и по-сигурно, отколкото по главния път.

— Добре съм — отвърна той, но тя можеше да усети, че лъже. Лицето му все още бе бледо, белязано от болка, дишането му беше накъсано, по-плитко от нормалното.

— Радвам се да го чуя — каза тя със силна ирония. — Тъй като независимо дали ти харесва или не, ние ще стигнем до онази блокада

след около три минути.

Той погледна напред. Имаше няколко спрени коли и камиони, които чакаха на опашка, за да минат през пролука между две бронирани милиционерски коли, паркирани перпендикулярно на улицата. Двама милиционери в снаряжение за спецакции разпитваха пътуващите в колите, надничаха в багажниците им и проверяваха товарните отделения на камионите и надничаха под каросериите. Бяха сериозни, работеха бавно, методично, старателно. Беше ясно, че не оставят нищо на случайността.

Сорая поклати глава.

— Не можем да се измъкнем от тук, няма друг път, който да хвана. Водата ни е отдясно, главната магистрала отляво. — Тя погледна в страничното си огледало към колоната от превозни средства, образувала се зад нея. Имаше още една милиционерска кола. — Не мога дори да обърна, без да рискувам да ме спрат.

— Време е за план Б — каза Борн мрачно. — Ти наблюдавай ченгетата зад нас. Аз ще държа под око тези отпред.

* * *

Валерий Петровия, който току-що бе пуснал една вода срещу каменната стена на една страда, се връщаше на поста си. Двамата с партньора му бяха изпратени да се уверят, че нито едно превозно средство на опашката пред блокадата няма да се опита да направи обратен завой. Той си мислеше с известно отвращение за тази мизерна задача, тревожеше се, че са му я дали, тъй като бе ядосал сержанта си, защото — което си беше факт — го биеше на зарове и на карти и всеки път му измъкваше по 600 рубли. Освен това беше вярно, че сержантът наистина беше отмъстително копеле. Ето, като се замисли човек какво стори с бедния Михаил Арканович, задето клетият Михаил погрешка му беше изял пирогите — отвратителни между другото, по думите на самия Михаил Арканович, силно вкиснат от цялата история.

Валерий Петрович обмисляше различни начини как да поправи нещата, които се скапваха все повече и повече, когато видя някой да се измъква от една очукана шкода на седем коли от началото на опашката. С разпалено любопитство Валерий Петрович тръгна покрай фасадите

на складовете, без да изпуска от очи фигурата. Тъкмо различи, че човекът е мъж, когато онзи се вмъкна в зарината с боклуци уличка между две сгради. Като хвърли поглед напред-назад, Валерий Петрович осъзна, че никой друг не е забелязал мъжа.

За частица от секундата се поколеба дали да не използва радиостанцията си и да уведоми партньора си за подозрителната фигура. Още толкова време му отне, докато осъзнае, че това е билетът му да си възвърне благоразположението на сержанта. Стигнал до този извод, той със сигурност нямаше да пропусне възможността да се изплъзне измежду пръстите му, като позволи на някой друг да залови подозрителния тип, който беше много вероятно да се окаже търсеният беглец. Валерий нямаше намерение да се превърне в следващия Михаил Арканович, така че, извадил пистолет, облизвайки устните си като вълк, който се готви да разкъса неподозиращата плячка, продължи с бърза крачка, изпълнен с нетърпение.

* * *

Като се огледа набързо зад линията на складовете, Борн вече бе измислил най-добрия маршрут да заобиколи блокадата. При нормални обстоятелства това не би било проблем. Трудността беше, че сега обстоятелствата съвсем не бяха нормални. Разбира се, той бе раняван и по-рано на мисии — всъщност много пъти. Но рядко толкова сериозно. След пътуването с колата до дома на дресъора на кучето той почувства, че го втриса. Сега усети студени вълни да минават през тялото му. Челото му бе горещо, устата му — суха. Нуждаеше се не само от почивка, но и от още антибиотици — пълен курс, — за да се възстанови напълно от слабостта, причинена му от раната с нож.

Почивката, разбира се, бе немислима. Набавянето на антибиотици беше проблематично. Ако не се налагаше спешно да се измъкне от Одеса, би могъл да отиде при лекаря на ЦРУ. Но това също бе немислимо за момента.

Сега се намираше в откритото пространство зад складовете. Широк павиран път водеше до редицата товарни докове. Тук-там бяха пръснати хладилни камиони и машини с ремаркета. Те или бяха

паркирани край доковете, или изтеглени от далечната страна на пътя, където стояха, очаквайки завръщането на шофьорите си.

Докато се придвижваше към района отляво, успореден на блокадата от другата страна на сградите, той мина покрай два вилкови мотокара, трябваше да заобиколи още няколко, натоварени с големи контейнери, които бяха прехвърляни от един товарен док на друг.

Забеляза преследвача си — милиционер — като отражение в единия от мотокарите. Без да намали крачка, се изкатери с мъка на един от товарните докове, премина между две купчини кашони във вътрешността на един склад. Забеляза, че всички мъже носят табелки на пристанищни служители.

Стигна до съблекалнята. Смяната вече беше започнала и в облицованото с плочки помещение нямаше никого. Борн мина покрай редиците с шкафчета, като дърпаше произволни ключалки. Третото гардеробче му даде това, което търсеше: униформа на служител по поддръжката. Той я облече, през цялото време обливан от парещи вълни от болка, извиращи от раната в тялото му. Претърси униформата щателно, но не откри табелка с име. Знаеше как да реши този проблем. На излизане закачи един мъж, който влизаше в съблекалнята, и смотолеве някакво извинение. Докато бързаше обратно към товарния док, си сложи табелката, с която се беше сдобил на разминаване.

Огледа се, но не откри никаква следа от преследвача си. Тръгна покрай празните стоманени кабинни на камионите, разтоварени на бетонните докове, където всяка клетка, варел или контейнер бяха проверявани за митическа декларация или фактура за товара.

— Стой! — се чу глас зад него. — Спри на място! — Той видя милиционера зад волана на един от празните мотокари. Милиционерът запали двигателя и се насочи право към него.

Макар че мотокарът не беше бърз, Борн бе в неизгодно положение. Той беше блокиран в относително тясно пространство, граничецо от едната страна с паркираните камиони, а от другата с ивица бетонни сгради с вид на бункери, където се помещаваха офисите на компаниите, собственици на складовете.

За момента всички наоколо бяха съсредоточени върху ангажиментите си; работата им беше твърде натоварена, за да забележат своенравния мотокар и неговата жертва, но това можеше да се промени всеки момент.

Борн се обърна и хукна. С всяка крачка мотокарът се приближаваше все повече към него не защото се движеше бързо, а защото Борн изпитваше парализираща болка. Той избегна мотокара веднъж, два пъти, върховете на вилките изпуснаха дъжд от искри, когато се остъргаха в една бетонна стена.

Наближаваше края на товарните докове, които бяха най-близо до блокадата. Видя огромен камион с ремарке, паркиран край последната платформа. Единственият шанс на Борн беше да се затича директно към страничната част на кабината и да се шмугне под нея в последния момент. Той би могъл да го стори, но едва ли не в последния момент претоварените мускули на левия му крак поддадоха от болка.

Борн залитна, блъсна се странично в кабината. Миг по-късно краищата на вилките пробиха боядисаната стомана от двете му страни и го приковаваха на място. Той се опита да се мушне отдолу, но не успя. Беше хванат здраво между двете вилки.

Опита се да се окопоти, да забрави за болката, толкова омаломощаваща, че блокираше всичките му мисли. После милиционерът натисна газта и мотокарът тръгна напред. Остриетата се забиха още по-дълбоко в страничната част на кабината. Още секунда и Борн щеше да бъде смазан между мотокара и камиона.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Борн изпусна въздуха си и се извърна. Същевременно притисна ръцете си към хоризонталните вилки, повдигна горната част на тялото си, после краката си над нивото на остриетата. Стъпи с разтворени крака върху металния праг отпред на кабината и се прехвърли върху предния капак.

Милиционерът включи мотокара на заден в опит да събори Борн, но вилките бяха пробили кабината и сега нещо там ги държеше здраво.

Видял удобна възможност, Борн се хвърли към пролуката. Милиционерът изтегли пистолета си, прицели се, но преди да успее да дръпне спусъка, Борн го изрита, носът на обувката му закачи лицето на милиционера и му счупи челюстта.

Борн грабна пистолета и нанесе още един удар в слънчевия сплит на мъжа, при което онзи се преви одве. Борн се обърна, скочи на земята и усети как отляво го пронизва остра болка.

Щом успя да се окопоти, прескочи блокадата и се втурна през малка горичка, като за нула време излезе от другата ѝ страна. Докато стигне до пътя, на няколко километра извън милиционерския обръч, беше задъхан и изтощен. Но там го посрещна очуканата шкода с отворени врати, вътре седеше Сорая и го гледаше с притеснение. Тя не го изпускате от очи, докато той влезе вътре и затръшна вратата след себе си. Сорая включи на скорост и шкодата подскочи напред.

— Добре ли си? — попита го, докато очите ѝ се местеха от него към пътя пред тях. — Какво, по дяволите, стана?

— Трябваше да премина към план В. А след това и към план Г.

— Нямахме такива варианти.

Борн се облегна назад.

— Именно.

* * *

С пристигането си в Иличовск, в чието небе започваха да се събират мрачни облаци, Лърнър пожела да отидат на кея при фериботите.

— Искам да проверя първия заминаващ ферибот, защото той се е насочил натам.

— Не ми се вярва. — Доктор Павлина управляваше колата през страничните улици към пристанището с увереността на човек, който го е правил много пъти преди това. — Пристанището си има поликлиника. Повярвайте ми, Борн има нужда от грижи, каквито би могъл да получи само в болница.

На Лърнър, който никога не бе получавал заповед от жена, не му се понрави идеята да приеме предложението на доктор Павлина. Всъщност не му се нравеше и това тя да го вози. Но за момента беше оправдано. Това обаче не означаваше, че нейната компетентност не го беше хвърлила в мрачно настроение.

Иличовск представляваше огромен градски пейзаж от ниски, равни, грозни сгради, огромни складове и силози, хладилни складове, терминали за контейнери и чудовищно високи кранове „Такраф“, носещи се из пристанището. На запад риболовни траулери стояха закотвени за разтоварване или за ремонт. Пристанището беше построено като дъга около естествен залив на Черно море. Състоеше се от седем комплекса за обработване на товари. Пет от тях бяха специализирани в области като стомана и чугун, тропически масла, дървесина, зеленчуци и течни масла. Един бе огромен силос за зърно. Седмият бе за фериботи и „ро-ро“ съдове^[1]. Ро-ро бе съкращение от „roll on-roll off“ което означаваше, че в централното пространство се помещаваха огромни контейнери от железопътни композиции и от влекачи, които бяха докарвани на ферибота и трупани във вътрешността му. Над това пространство бе отделението, което приютяваше пътниците, капитана и голяма част от екипажа. Основният недостатък в дизайна на ферибота бе неговата нестабилност. Два-три сантиметра вода в товарното отделение бяха достатъчни, за да започне да се клати и да потъне. Въпреки това никой друг морски съд не изпълняваше функциите му толкова ефективно, така че ро-ро съдовете продължаваха да бъдат използвани в цяла Азия и Близкия изток.

Поликлиниката се намираше някъде по средата между терминали 3 и 6. Тя бе в обикновена триетажна страда със строго утилитарни линии. Доктор Павлина паркира колата отстрани на поликлиниката и изгаси двигателя.

Тя се обърна към Лърнър.

— Ще отида сама. Така охраната няма да ми задава въпроси.

Когато посегна да отвори вратата, Лърнър я сграбчи за ръката.

— Мисля, че би било по-добре, ако дойда с вас.

Тя погледна надолу към ръката му за секунда, преди да каже:

— Усложнявате нещата. Нека аз се заема с това. Познавам хората тук.

Лърнър затегна хватката си и усмивката му разкри набор от много едри зъби.

— Щом познавате хората, докторе, значи охраната няма да ни задава въпроси, нали?

Тя му хвърли дълъг изпитателен поглед, сякаш го виждаше за първи път.

— Има ли проблем?

— Не и от моя страна.

Доктор Павлина измъкна ръката си от хватката му.

— Защото ако е така, би трябвало да го решим сега. Ние сме на мисия...

— Знам точно къде сме, докторе.

— ... където недоразуменията и неразбирателствата могат да доведат до фатални грешки.

Лърнър излезе от колата, насочи се към предния вход на поликлиниката. Секунда по-късно той чу обувките на доктор Павлина да хрущят по чакъла, преди тя да го настигне на макадамовата настилка.

— Вие може да сте изпратен от директора, но аз съм резидентът тук.

— Засега — каза той небрежно.

— Това заплаха ли е? — Доктор Павлина не се поколеба. Мъже от един или друг тип се бяха опитвали да я сплашат още откакто бе малко момиче. Тя беше понесла удари, преди да се научи как да се бори със своя арсенал от оръжия.

— Вие сте под мое командване. Би трябвало да разбирате това.

Той спря за момент пред вратата.

— Разбирам, че ще имам проблеми с вас, докато съм тук.

— Лърнър, били ли сте женен?

— Женен и разведен. Щастливо.

— Защо ли не съм изненадана. — Когато тя се опита да мине покрай него, той отново я сграбчи.

Вие не харесвате много жените, нали? — каза доктор Павлина.

— Не и онези, които се мислят за мъже.

Като ѝ показва ясно мнението си, той дръпна ръка.

Тя отвори вратата, но за момент препречи пътя му с тялото си.

— За Бога, дръжте си устата затворена, иначе ще застрашите прикритието ми. — Тя се дръпна настрана. — Дори недодялан човек като вас може да го разбере.

* * *

Под претекст, че иска да докладва за последните новини около мисията, Карим ал Джамил си издейства покана за закуска със Стария. Не че нямаше нови данни, но мисията бе тъпотия, така че и всичко, което той имаше да каже за нея, беше тъпотия. От друга страна, му доставяше удоволствие да сервира тъпотии на директора за закуска. Той обаче имаше да обмисля свои собствени разузнавателни данни. Спомените, имплантирани от доктор Вейнтроп, бяха довели Борн до мястото на засадата. Някак си обаче Борн се бе възстановил достатъчно, за да застреля четирима души и да се измъкне от Фади. Но не и преди Фади да го рани с нож отстрани. Дали Борн беше жив или мъртъв? Ако на Карим ал Джамил бе позволено да залага, той щеше да заложи на това, че е жив.

Но сега, когато той стигна до най-високия етаж на централата на ЦРУ, той принуди ума си да се върне към ролята на Мартин Линдрос.

Дори по време на криза Стария се хранеше там, където винаги го бе правил.

— Да бъде прикован на едно и също бюро, гледайки в един и същи монитор всеки ден, е достатъчно, за да се побърка човек — каза той, когато Карим ал Джамил седна срещу него. Етажът бе разделен на две. Западното крило бе заето от първокласен гимнастически салон и

плувен басейн с олимпийски размери. Източното крило, където бяха сега, отделено със стена от другото, приютяваше помещения, до които нямаше достъп никой друг, освен Стария.

Там беше стаята, в която седмината шефове на дирекции бяха канени от време на време. Тя приличаше на оранжерия, с дебел теракотен под и високо ниво на влажност, за да се чувстват добре голямото разнообразие от тропически растения и орхидеи. Кой се грижеше за тях, бе обект на много спекулации и причудливи легенди. Основният проблем беше, че никой не знаеше кой обитава — ако въобще някой обитаваше — десетте или дванайсетте заключени помещения в източното крило, забранени за посещения.

Това, разбира се, беше първото посещение на Карим ал Джамил в Джербилския обръч, както го наричаха вътре в ЦРУ. Защо ли? Защото директорът държеше три джербила^[2] в разположени една до друга клетки. Във всяка клетка имаше по един джербил, привързан за колело, на което той се въртеше до безкрайност, подобно на агентите на ЦРУ.

Малцината директори на отдели, които бяха говорили на закуска със Стария, твърдяха, че той намира за успокояващо да наблюдава действията на джербилите, нещо като да гледа риба в аквариум. Сред агентите обаче имаше хипотеза, че директорът перверзно обича да си спомня, че като древногръцкия Сизиф работата на ЦРУ е без почести и без край.

— От друга страна — казваше Стария сега, — самата работа може да побърка човек.

Масата бе спретната с колосана бяла покривка, два комплекта от китайски костен порцелан, кошничка с кроасани и кифлички, две кани, едната със силно, прясно сварено кафе, другата с чай „Ърл Грей“, любимия на Стария.

Карим ал Джамил си сипа черно кафе, отпи. Директорът харесваше чая си с мляко и захар. Нямаше признаци за сервитьор, но метална количка стоеше край масата, а съдържанието ѝ се поддържаше топло за хранещите се.

Като извади документите, Карим ал Джамил каза:

— Да започна ли с доклада сега или да изчакам Лърнър?

— Лърнър няма да се присъедини към нас — каза директорът загадъчно.

— Екипите „Скорпиън“ са на три четвърти от пътя до тяхната дестинация в района Шабуах, Южен Йемен — започна Карим ал Джамил. — Морските пехотинци бяха изпратени от Джибути. — Той хвърли поглед към часовника си. — Преди около дваайсет минути те бяха на място в Шабуах, в очакване на заповеди от командирите на нашите екипи „Скорпиън“.

— Отлично. — Директорът си наля втора чаша чай, разбърка вътре сметана и захар. — Докъде стигнахме с локализирането на конкретното място на предаванията?

— Наредих на два отделни екипа от „Тифон“ да направят разбор на различни пакети от данни. В момента сме сигурни, че съоръжението на „Дуджа“ е някъде в радиус до 50 мили.

Директорът гледаше към клетките на тичащите джербили.

— Не можем ли да го засечем по-точно?

— Главният проблем са планините. Те объркват и отразяват сигналите. Но работим върху това.

Стария кимна отсъстващо.

— Сър, ако мога да попитам, за какво мислите?

За момент изглеждаше, че по-възрастният мъж не е чул. После главата на директора се завъртя, пронизателните му очи срещнаха тези на Карим ал Джамил.

— Не знам, но чувствам, че пропускам нещо... нещо важно.

Карим ал Джамил продължи да диша равномерно, на лицето му се изписа изражение на внимателна загриженост.

— Има ли нещо, с което мога да ви помогна, сър? Може би Лърнър...

— Никога не сме говорили за това, че той зае поста ми в „Тифон“.

— Теб те нямаше. „Тифон“ беше без ръководител.

— И вие поставихте външен човек на свободното място?

Директорът остави чашата си с грубо дрънчене.

— Съмняваш се в преценките ми, а, Мартин?

— Разбира се, че не. — Бъди внимателен, помисли си Карим ал Джамил. — Но беше изключително странно да го видя в моя стол, като се върнах.

Стария се намръщи.

— Да, мога да си представя.

— И сега, в разгара на тази огромна криза, той не може да бъде открит никъде.

— Вземи си за ядене, Мартин — каза директорът. — Аз съм гладен.

Карим ал Джамил отвори количката за храна, извади две чинии с пържени яйца и бекон. Той положи големи усилия, за да не повърне. Така и не можа да свикне със свински продукти или, в този случай, с яйца, пържени в масло. Когато постави една чиния пред директора, той каза:

— Ако има все още известно недоверие след моите изпитания, аз, естествено, разбирам.

— Не е това — каза Стария, отново прекалено остро.

Карим ал Джамил постави собствената си чиния на масата.

— Тогавя какво е? Аз бих бил благодарен да разбера. Тези мистериозни случки с Матю Лърнър ме карат да се чувствам, сякаш съм изолиран.

— Виждайки колко много означава това за теб, Мартин, ще ти направя едно предложение.

Стария направи пауза, за да сдъвче една хапка бекон и яйца, преглътна и избърса лъщящите си устни в имитация на джентълменски маниери.

Карим ал Джамил почти почувства съжаление към истинския Мартин, който е трябвало да търпи подобно обидно поведение. И те наричат нас варвари.

— Знам, че имаш много задачи в момента — продължи най-после директорът. — Но ако би могъл да намериш начин да направиш някои дискретни проучвания за мен...

— За кого или какво?

Директорът си отрязва парче от яйцата, постави спретнато отгоре една трета от парче бекон.

— В последно време до мен достигна чрез някои скрити канали, че имам вътрешен враг.

— След всичките тези години — отбеляза Карим ал Джамил — сигурно сте си създали някои врагове.

— Разбира се, че съм. Но един е специален. Трябва да те предупредя да бъдеш крайно предпазлив. Той е изключително влиятелен.

— Надявам се, че не е президентът — пошегува се Карим ал Джамил.

— Но, но си доста близо. — Стария бе напълно сериозен.

— Министърът на отбраната Ървин Рейнълд Холидей, известен като Бъд за всеки, който му целува задника. Аз много се съмнявам, че той контактува с хора, които имат изобщо някакво сходство с истински приятели.

— Че кой има истински приятели в този град!

Директорът се подсмихна разсеяно.

— Така си е. — Той натъпка вилицата с храна в устата си, прехвърли я в едната си буза, за да продължи да говори. — Но двамата с теб, Мартин, сме приятели. Близки при това. Така че това малко споразумение е между нас.

— Можете да разчитате на мен, сър.

— Знам, че мога, Мартин. Най-доброто нещо, което съм направил през последното десетилетие, е да ти помогна да се изкачиш на върха на йерархията в ЦРУ.

— Оценявам това, че ми вярвате, сър.

Директорът не даде признак, че е чул забележката на другия.

— След като Холидей и верния му питбул Лавал се опитаха да ме атакуват от засада във Военната зала, направих някои проучвания и това, което открих, беше, че двамата тихомълком създават паралелни разузнавателни структури. Те навлизат в наша територия.

— Което означава, че трябва да ги спрем.

Стария притвори очи.

— Да, така е, Мартин. И за съжаление те предприемат публичната си атака във възможно най-лошия момент: когато „Дуджа“ планира голямо нападение.

— Може би е умишлено, сър.

Директорът си помисли за атаката във Военната зала. Нямаше съмнение, че Холидей и Лавал се опитват да го злепоставят през президента. Той отново си помисли за президента, който седеше и наблюдаваше атаката и гарирането. Дали той вече бе на страната на министъра? Дали искаше ЦРУ да бъде поставено под контрола на Пентагона? Той потръпна при мисълта военни да контролират разузнаването. Не можеше да се предвиди какви правомощия щяха да получат Лавал и Холидей с новопридобитата си власт. Това бе

основателна причина за разпределение на властта между Пентагона и ЦРУ. Без нея полицейската държава бе просто на една крачка разстояние.

— Какво търсите?

— Кирливи ризи. — Директорът преглътна. — Колкото повече, толкова по-весело.

Карим ал Джамил кимна.

— Ще имам нужда от някого.

— Който кажеш. Само посочи името.

— Ан Хелд.

Директорът бе слисан.

— Моята Ан Хелд? — Той поклати глава. — Избери си друг.

— Вие казахте да бъде дискретно. Не мога да използвам агент.

Или Ан, или нищо.

Директорът се вгледа в него, сякаш се опитваше да разбере дали блъфира. Очевидно не успя.

— Добре — отстъпи той.

— Сега ми разкажете за Матю Лърнър.

Стария го погледна в очите.

— Става дума за Борн.

Последва дълъг, неловък момент, през който всичко, което можеше да се чуе, бе бръмченето на колелата, задвижвани от дванайсет крачета на джербили.

— Какво общо има Джейсън Борн с Матю Лърнър? — попита спокойно Карим ал Джамил.

Директорът остави вилицата и ножа си.

— Знам какво означава Борн за теб, Мартин. Ти имаш специална, макар и необяснима връзка с него. Но няма какво да се лъжем — той наистина трови ЦРУ по най-безобразен начин. Затова изпратих Матю Лърнър да го ликвидира.

За секунда Карим ал Джамил не можеше да повярва на ушите си. Директорът бе изпратил убиец да ликвидира Борн? Да отнеме на него и на брат му удовлетворението от едно дълго чакано и щателно планирано отмъщение? Не. Това нямаше да стане.

Убийственият гняв, който баща му наричаше Пустинен вятър, завладя сърцето му, разпали го, накара го да запламти, докато не се превърна в наточено острие. Единственият външен белег на това бурно

вътрешно вълнение бе мимолетно разширяване на ноздрите, което неговият събеседник, зает с приборите си за хранене, пропусна да забележи.

Карим ал Джамил отрязва хапка от яйцата и проследи с поглед как жълтъците се разтичат. Едно от тях имаше кърваво петно на гладката си повърхност.

— Взели сте радикално решение — каза той, щом почувства, че е овладял напълно емоциите си. — Нали ви казах, че нещата с него са под контрол.

— Замислих се и реших, че не е достатъчно.

— Трябваше да ми кажете.

— Ти само щеше да се опиташ да ме разубедиш — побърза да каже директорът. — Личеше си, че е доволен от това как добре се е справил с една сложна ситуация. — Сега е твърде късно. Не можеш да го спреш, Мартин, така че дори не се опитвай. — Той избърса устните си. — Доброто на групата е по-важно от желанията на отделния човек. Знаеш го не по-зле от всеки друг.

Карим ал Джамил се замисли над изключителната опасност, която водеше след себе си решението на директора. Освен че бе заплаха за тяхното лично отмъщение, присъствието на Лърнър в Одеса бе извънреден фактор, който той и Фади не бяха взели предвид. Промененият сценарий заплашваше изпълнението на плана. Той бе научил от Фади по кодиран канал, който вървеше успоредно с комуникациите на ЦРУ, че е ранил Борн. Ако не вземеха мерки, Лърнър би могъл да разбере това. Той, естествено, би се заинтересувал да открие самоличността на човека, сторил това. Ако пък установеше, че Борн вече е мъртъв, щеше да поиска да разбере кой е неговият убиец. И в двата случая това би довело до опасни усложнения.

— А взехте ли предвид възможността Борн да убие Лърнър? — рече Карим ал Джамил, като се дръпна от масата.

— Изпратих Лърнър заради репутацията му. — Стария вдигна чашата си, установи, че чайт е истинал, и я остави обратно. — Вече няма мъже като него. Той е роден убиец.

Също като Борн, помисли си Карим ал Джамил с горчивина, която го изгаряше като киселина.

* * *

Сорая забеляза капките прясна кръв по седалката на колата.

— Явно си разкъсал някой шев — каза му. — Няма да минеш без незабавна медицинска помощ.

— Забрави — отсече Борн. — И двамата трябва да се измъкнем от тук. Милиционерският кордон около нас само ще се затяга. — Той погледна към пристанището. — Пък и откъде ще получи медицинска помощ тук?

— На пристанището има поликлиника.

Сорая прекоси Иличовск и паркира пред триетажна сграда до новичка шкода октавия. Тя видя как той потрепери на излизане от колата.

— По-добре да използваме страничния вход.

— Охраната не е проблем — успокои я той.

Като отвори хастара на палтото си, той извади малък пакет във вакуумирана опаковка. Разкъса го и извади тесте документи за самоличност. Прегледа ги набързо, макар че докато летеше насам, бе запомнил всички документи, които Дерон бе фалшифицирал за него.

— Казвам се Микола Петрович Таз. Генерал-лейтенант от Департамента за защита на националната държавност и борба с тероризма към ССУ. — Той се приближи към нея, хвана я за ръка. — Его какъв е сценарият: ти си моя затворничка, чеченска терористка.

— Добре, тогава ще си сложа поне кърпата на главата — каза Сорая.

— Никой дори няма да те погледне, камо ли да ти задава въпроси. Ще бъдат уплашени до смърт от теб.

Той отвори вратата, блъсна я грубо пред себе си. Почти веднага дежурният извика един охранител.

Борн извади документите си от ДЗНД.

— Генерал-лейтенант Туз. Ранен съм с нож и се нуждая от лекар. — Той видя очите на охранителя да се плъзгат към Сорая. — Тя е мой затворник. Чеченска терористка камикадзе.

Охранителят, с побледняло лице, кимна.

— Оттук, господин генерал.

Той каза нещо по радиостанцията си и ги преведе през няколко коридора, в гола стая за прегледи, типична за спешно отделение на болница.

— Свързах се с управителя на поликлиниката. — Той посочи към масата за прегледи. — Настанявайте се, господин генерал. — Очевидно нервен както от състоянието на Борн, така и от присъствието на Сорая, той извади пистолета си и го насочи към нея. — Застани там, така че генерал-лейтенантът да те вижда.

Борн пусна ръката на Сорая с почти недоловимо кимване. Тя отиде в ъгъла на стаята, седна на един стол с метални крака, а охранителят се опитваше да я държи под око, без да я гледа открито.

* * *

— Генерал-лейтенант от ССУ — каза управителят на поликлиниката иззад бюрото си. — Не може да е вашият човек.

— Ние ще решим това — каза Матю Лърнър на сносен руски.

Доктор Павлина му хвърли зъл поглед, преди да се обърне към управителя.

— Казахте, че има рана от нож.

— Така ме уведомиха — кимна управителят.

Доктор Павлина се изправи.

— Тогава смятам, че трябва да го видя.

— Дватама ще отидем — каза Лърнър. Той стоеше до вратата и от цялото му същество струеше на вълни невидима енергия. Приличаше на състезателен кон на старта.

— Не ми се струва разумно. — Доктор Павлина го каза преднамерено, специално за Лърнър.

— Съгласен съм. — Управителят се изправи, излезе иззад бюрото си. — Защото ако този пациент наистина е този, за когото се представя, аз ще го отнеса за нарушаване на протокола.

— Въпреки това — каза Лърнър — настоявам да придружа докторката.

— Ще ме принудите да извикам охраната — не отстъпи управителят. — Генерал-лейтенантът не ви знае какви сте и какво търсите тук. Всъщност той е в правото си да нареди да ви задържат

или дори да ви застрелят. Не искам подобни инциденти в моята болница.

— Остани тук — каза доктор Павлина. — Ще ти се обадя веднага щом разбера самоличността му.

* * *

Лърнър не каза нищо, когато доктор Павлина и управителят излязоха от кабинета, но нямаше никакво намерение да стои безучастно, докато докторката поема инициативата. Тя нямаше представа защо той е в Одеса, защо преследва Борн. Той не се беше усъмнил нито за миг, че пациентът с прободната рана е точно Джейсън Борн. Генерал-лейтенант от ССУ с рана от нож в хълбока? Как пък не!

Нямаше да допусне доктор Павлина да прецака нещата. Първото, което тя щеше да каже на Борн, беше, че Лърнър е изпратен от Вашингтон по дирите му. Това щеше веднага да задейства предупредителен сигнал в главата на Джейсън. И преди Лърнър да стигне до него, щеше да се изпари без следа. И този път щеше да е далеч по-трудно да го открие.

За момента проблемът му беше, че нямаше представа къде е приет пациентът. Излезе в коридора, спря първия служител на болницата, когото срещна, и го попита къде лекуват генерал=лейтенанта. Младата жена го упъти. Той ѝ благодари и закрачи толкова съсредоточен, че не забеляза как тя грабва слушалката на вътрешния телефон от стената, за да се свърже с управителя.

* * *

— Добър ден, генерале. Аз съм доктор Павлина — каза тя, щом влезе в амбулаторията. После додаде към управителя: — Не е нашият човек.

Борн, седнал на масата за прегледи, не видя в очите ѝ нищо, което да му подсказва, че тя лъже, но засече погледа ѝ към Сорая.

— Стойте далеч от пленничката ми, докторе — предупреди я. — Тя е опасна.

— Моля, легнете, генерале. — Борн я послуша и доктор Павлина надяна хирургически ръкавици, разряза окървавената му риза и започна да маха кървавата превръзка.

— Тя ли ви рани?

— Да — каза Борн.

Тя палпира около раната, за да прецени интензивността на болката.

— Този, който ви е зашил, е свършил първокласна работа. — Тя го погледна в очите. — За съжаление сте се движили прекалено активно. Има отворен участък, който трябва да зашия отново.

Управителят отключи един шкаф с лекарства. Тя взе кутия от втората лавица, отброи 14 таблетки, уви ги в твърда хартия.

— Вземете. Два пъти дневно по една таблетка в продължение на седмица. Това е силен широкоспектърен антибиотик, който ще ви предпази от инфекция. Моля ви да ги изпиете всичките.

Борн прибра пакетчето.

Доктор Павлина постави на масата шишенце риванол, марля, игла и медицински конец. Напълни една спринцовка.

— Какво е това? — поинтересува се Борн.

— Упойка. — Тя вкара иглата и натисна буталото на спринцовката. Погледът ѝ отново се стрелна към очите на Борн. — Не се притеснявайте, генерале, това е само местна упойка. Ще тушира болката, без по никакъв начин да засегне вашите физически или умствени способности.

Когато тя започна процедурата, телефонът на стената иззвъня дискретно. Управителят вдигна, послуша за момент.

— Добре, разбрах. Благодаря ви, сестра. — Върна слушалката на мястото ѝ.

— Доктор Павлина — каза той, — изглежда, вашият приятел не е могъл да сдържи нетърпението си. Идва насам. — Той отиде към вратата. — Аз ще се погрижа за него.

— Какъв приятел? — попита Борн.

— Няма защо да се притеснявате, генерале — каза доктор Павлина. И му хвърли още един многозначителен поглед.

— Ваш приятел от централата.

* * *

На път към амбулаторията, където бе приет пациентът, Лърнър премина през три подобни стаи, като надникна във всяка от тях. Установил, че са еднакви, запомни разположението на мебелите вътре: маса за прегледи, столове, шкафове, мивка и т.н. Доколкото познаваше Борн, се съмняваше, че ще има повече от една възможност да му пръсне черепа.

Извади своя „Глок“ и нави заглушителя в края на дулото. Би предпочел да не го използва, тъй като той намаляваше както обсега, така и точността на изстрела. Но в тази обстановка нямаше друг избор. Ако искаше да изпълни мисията си и да напусне сградата жив, трябваше да убие Борн по най-бързия начин. От момента, в който директорът му възложи тази задача, той знаеше, че няма смисъл да се опитва да изтръгне с мъчения сведения от Борн. Най-добрият начин да го елиминира беше да го убие възможно най-бързо, без да му дава възможност за ответен удар.

В този момент управителят се появи иззад ъгъла, на лицето му бе изписано неодобрение.

— Извинете, но уговорката ни бе да останете в моя кабинет, докато не ви се обадят. Трябва да ви помоля да се върнете...

Куршумът мина през заглушителя и го улучи в лявото слепоочие, запращайки го на пода в бездиханна купчина. Лърнър го хвана отзад за колана, изтегли го в една от празните амбулатории и го скри зад вратата.

Без да му мисли повече, се върна в коридора и измина останалата част от пътя до целта си без други инциденти. Застанал пред затворената врата, настрои мисълта си за предстоящото и се потопи в покоя, предхождащ убийството. Стисна дръжката на вратата със свободната си ръка и бавно я натисна. Цялото му същество бе готово за смъртоносния изстрел.

Пусна дръжката, ритна вратата и като прекрачи прага, стреля три пъти в тялото, проснато на масата за прегледи.

[1] Морски съдове с вградени рампи, предназначени за превоз на автомобили, камиони и жп вагони, които се товарят на собствен ход,

без използването на кран. — Бел.прев. ↑

[2] Малък гризач, приличащ на хамстер. — Бел.прев. ↑

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

На Лърнър му отне секунда, докато осъзнае какво виждат очите му. Различи рулата бинт на масата за прегледи и понечи да се обърне.

Но това забавяне между осъзнаване и реакция бе достатъчно, за да позволи на Борн, който стоеше отстрани, да вкара спринцовката с упойка във врата му. Лърнър обаче не се даваше. Той имаше телосложението на бик и решимостта на прокълнат. Като пречупи иглата, преди Борн да успее да вкара пълната доза, той блъсна тялото си в неговото.

Борн му нанесе два удара. Междувременно Лърнър произведе изстрел, който прониза охранителя в гърдите.

— Какво правиш? — изкрещя доктор Павлина. — Нали каза...

Лърнър заби лакът в кървавата рана на Борн и застреля лекарката в главата. Тялото ѝ политна назад в ръцете на Сорая.

Борн падна на колене, болката отслабваше всеки негов мускул, изгаряше всяко нервно окончание. Щом Лърнър го сграбчи за врата, Сорая се надигна, грабна стола, на който седеше, и го метна към главата му. Смъртоносната хватка около гърлото на Борн се отпусна и Лърнър залитна назад, като продължи да стреля безразборно. Сорая видя пистолета на охранителя в другия край на стаята и се поколеба за момент дали да не се втурне да го вземе, но Лърнър, възстановил се неочаквано бързо, осуети плановете ѝ.

Вместо това тя се втурна към Борн, изправи го на крака и го измъкна от стаята. В стената до лакътя ѝ се забиха куршуми, чието свистене бе притъпено от заглушител, Сорая и Борн се втурнаха надолу по коридора, завиха зад ъгъла и се озоваха при страничния вход.

Вече навън, тя къде блъсна, къде натъпка Борн на предната дясна седалка на разбитата шкода, плъзна се зад волана, запали двигателя и като включи на задна, даде мръсна газ, при което колата изхвърча сред фонтан от чакъл.

* * *

Опирайки се на масата за прегледи, Лърнър се изправи, като едва се държеше на крака. Тръсна глава в опит да проясни мислите си, но уви. Протегна ръка и издърпа иглата на спринцовката, която продължаваше да стърчи от врата му. Какво, по дяволите, му инжектира Борн?

Постоя за момент, клатушкайки се като неопитен моряк в бурно море. Вкопчи се в плота, за да се стабилизира. Замаяно отиде към мивката и наплиска лицето си със студена вода. Единственият резултат беше, че гледката пред очите му се размаза още повече. Установи, че му е трудно да диша.

Като приплъзна ръката си по плота, напипа стъклено шишенце с гумена запушалка от онези, през които минават иглите. Взе го и го вдигна на нивото на очите си. Отне му известно време, докато фокусира ситния надпис. „Мидазолам“ — това пишеше. Краткотрайна упойка, причиняваща междинно състояние на нечувствителност към болката, без да се губи съзнание. Разбрал това, той вече знаеше как да противостои на въздействието на лекарството.

Претърси шкафовете, докато намери шишенце с епинефрин, основната съставка на адреналина. Открил и спринцовките, напълни една, пръсна малко от течността през върха на иглата, за да обезвъздуши контейнера, след което си я инжектира.

Това прекрати ефекта от мидазолама. Вече не се чувстваше като опакован в памук, мисълта му се избистри. Можеше отново да диша. Коленичи над тялото на мъртвата доктор Павлина и измъкна връзката ѝ с ключове.

Минути по-късно, намерил пътя към страничния вход, излезе от поликлиниката. Докато се приближаваше до колата на доктор Павлина, видя в чакъла следи от гумите на друга кола, която явно е била паркирана в съседство. Шофьорът бе бързал и по настилката се виждаха пресни дири. Лърнър се вмъкна в шкодата. Следите водеха към кея, където спираха фериботите.

Осведомен подробно за разположението на Иличовск от доктор Павлина, Лърнър знаеше накъде точно се е запътил Борн. Отпред видя да товарят огромен кораб. Примижа. Как му беше името? „Иркутск“.

Той се ухили свирепо. Изглежда, в края на краищата щеше да има втори шанс да застреля Борн.

* * *

Капитанът на кораба „Иркутск“ бе крайно доволен да приюти генерал-лейтенант М. П. Туз от Департамента за защита на националната държавност и неговата асистентка. Всъщност дори им даде самостоятелна каюта за високопоставени гости с прозорци и собствена баня. Стените бяха бели, извити по релефа на кораба. Дюшемето бе протрито. Легло, малко бюро, два стола, врата, зад която бе скътан тесен гардероб, банята.

Като смъкна палтото си, Борн седна на леглото.

— Добре ли си? — попита той Сорая.

— Легни. — Тя хвърли своето палто на единия стол, извади извита игла и конец. — Чака ме работа.

Борн с благодарност се подчини. Цялото му тяло гореше. С умението на професионален садист, Лърнър бе нанесъл удара отстрани, така че да причини максимално силна болка. Борн изпъшка, щом тя започна да зашива раната.

— Лърнър наистина те е подредил добре — каза Сорая, без да вдига глава. — Какво прави той тук? И какво иска от теб, по дяволите?

Борн се взря в ниския таван. Вече беше свикнал от ЦРУ да го предават и да се опитват да го ликвидират, беше се научил да не обръща внимание на обмислената бруталност на агенцията. Но дълбоко в себе си не можеше да проумее как е възможно да съществува такова двуличие. Директорът не се колебаеше да го използва, когато нямаше избор, но отношението му към Борн бе неотменно враждебно.

— Лърнър е личният питбул на Стария — каза Борн. — Мога само да предполагам, че е бил изпратен със заповед да ме ликвидира.

— Как можеш да го кажеш толкова спокойно? — погледна го Сорая.

Борн трепна, щом иглата проникна в плътта му, Сорая изтегли конца.

— За да преценя ситуацията, трябва да съм спокоен.

— Но собствената ти агенция...

— Сорая, разбери, никога не съм считал ЦРУ за „моята“ агенция. Вкараха ме вътре чрез един екип за свръхсекретни операции. Тогава работех директно с човека, който ме обучаваше, не със Стария или с когото и да било друг в ЦРУ. Същото се отнася и за Мартин. Но според строгите правила на управлението аз съм отцепник, човек, на когото не може да се има доверие.

Тя го остави за момент, за да отиде до банята. Секунди по-късно се върна с кърпа, напоена с гореща вода. Притисна я върху прясно защитата рана и я задържа така, в очакване кръвенето да спре.

— Джейсън, погледни ме. Защо не ме поглеждаш?

— Защото, когато те погледна — подхвана той, взрян в красивите ѝ големи очи, — не виждам теб, а Мари.

Сорая помръкна и седна на ръба на леглото.

— Толкова ли си приличаме?

Той пак се зае да проучва тавана на каютата.

— Напротив. Ти не приличаш по нищо на нея.

— Защо тогава...?

Плътният глас на сирената на кораба изпълни каютата. Миг по-късно те почувстваха лек тласък, след това корабът леко се разтърси. Отплуваха от пристанището на път през Черно море за Истанбул.

— Мисля, че ми дължиш обяснение — каза тя меко.

— Дватамата с теб... имам предвид, преди...?

— Не. Никога не бих го поискала от теб.

— А аз? Аз искам ли съм го от теб?

— О, Джейсън, все едно не се познаваш.

— Не би трябвало и да извеждам Фади от килията му. Не би трябвало да се оставя да ме вкарат в капан на плажа. — Погледът му се плъзна към нейното лице, на което бе изписано търпеливо очакване. — Да ти се губят моменти е само по себе си достатъчно неприятно. — Спомените му бяха натрошени на миниатюрни парченца — помнеше себе си... и още някой. — Но да имаш спомени, които те подвеждат...

— Как така? В какъв смисъл?

— Доктор Съндърланд вкара протеини в мозъчните ми синапси. — Борн се опита да седне, като махна с ръка, за да ѝ покаже, че може и сам. — Съндърланд и Фади са комбина. Тази процедура влизаше в плана на Фади.

— Джейсън, вече говорихме — това е лудост. От една страна, как Фади би могъл да знае, че ще се нуждаеш от специалист по паметта? От друга, как би могъл да предвиди при кого точно ще отидеш?

— Много уместни въпроси. За нещастие, не знам отговорите. Но помисли си: Фади имаше достатъчно информация за ЦРУ, за да знае кой е Линдрос. Той знаеше за „Тифон“. Информацията му бе толкова мащабна, толкова подробна, че му позволи да създаде измамник, който заблуди всички, дори и мен, дори и сложното устройство за сканиране на ретината на ЦРУ.

— И той ли участва в заговора? В заговора на Фади?

— Може би ме смяташ за параноик. Но вече започвам да вярвам, че всички тези инциденти — лечението на Съндърланд, отвлечането и заменянето на Мартин, отмъщението на Фади срещу мен — са свързани и са елементи от брилянтно измислен и изпълнен заговор за унищожаването ми, заедно с цялото ЦРУ.

— Но как да сме сигурни, че си прав? Как бихме могли да намерим някаква логика във всички тези неща?

Той се вгледа в Сорая за момент.

— Трябва да се върнем към самото начало — към първото ми идване в Одеса. Но за да го сторим, ще е необходимо ти да запълниш липсващите части от паметта ми.

Сорая се изправи, отиде до прозореца, взря се в разширяващата се водна ивица, в извитото, обвито в лека мараня крайбрежие на Одеса, което оставяха зад себе си.

Скован от болка, той спусна крака и се надигна предпазливо. Ефектът от местната упойка отминаваше и през тялото му пулсираше все по-дълбока болка. Истинските измерения на пораженията, които му бе нанесъл премисленият удар на Лърнър, го връхлетяха като товарен влак.

Той се олюля, политна назад към леглото, но се стегна. Започна да диша по-дълбоко, по-бавно. Постепенно болката намаля до поносимо ниво. Борн прекоси каютата и застана до Сорая.

— Трябва да лежиш — каза му тя с отсъстващ глас.

— Защо ти е толкова трудно да ми кажеш какво е станало?

Тя помълча, после промълви:

— Мислех, че ще загърбя всичко. Че никога няма да ми се наложи да мисля за това.

Той я хвана за раменете и я завъртя.

— За Бога, какво е станало?

Очите ѝ, черни и блестящи, бяха плувнали в сълзи.

— Ние убихме човек, Джейсън. Дватамата с теб. Цивилен човек, невинен. Млада жена, почти момиче.

Той тича надолу по улицата, стиснал някого в прегръдките си. Ръцете му са облени в кръв. Нейната кръв...

— Коя е тя? Кого убихме?

Сорая трепереше, сякаш вкочанена от студ.

— Казваше се Сара.

— Сара чия?

— Това е всичко, което знам. — Сълзите ѝ преляха. — Знаем името ѝ, защото ти ми го каза. Каза ми, че това са били последните ѝ думи: „Казвам се Сара. Не ме забравяйте.“

* * *

Къде съм?, почуди се Мартин. Когато го изведоха от самолета, все още с качулка, почувства горещината, пясъчливия прах по кожата си. Но не бе изложен нито на горещината, нито на праха за много дълго. Прехвърлиха го на кола — джип или може би малък камион, — която го откара нанякъде по странно равен път. После попадна в прохладна сграда и вървя може би хиляда метра. Чу да се вдига резе, една врата се отвори, след това го бутнаха през прага. Вратата се затръшна, резето се върна на мястото му; той постоя така, като се стараеше да не прави нищо друго, освен да диша дълбоко и равномерно. После протегна ръка и свали качулката от главата си.

Стоеше горе-долу в центъра на помещение, широко десетина метра, чиито стени изглеждаха солидни, но изградени грубо. Вътре имаше доста поочукана лекарска маса за прегледи, малка мивка от неръждаема стомана, редица ниски шкафове, върху всеки от които бяха спретнато подредени кутии с латексови ръкавици, памучни тампони, шишета с дезинфектанти и други течности и прибори.

Амбулаторията нямаше прозорци, което не го изненада, понеже явно се намиреше под земята. Но къде? Климатът определено наподобяваше пустинен, но не беше точно пустиня, понеже в такива

условия няма начин да се построи каквото и да било под земята. Значи остава да е гореща планинска страна. Съдейки по къntenето, докато той и охранителите му приближаваха към помещението, мястото явно не бе никак малко. Значи сигурно е разположено далеч от любопитни очи. Успя да се сети за пет-шест подобни района, но отхвърли повечето — като Сомалия например, — тъй като бяха твърде близо до Рас Дежен. Обиколи стаята по посока на часовниковата стрелка и обратно, за да може да разгледа по-добре с лявото си око. Ако трябваше да гадае, би казал, че е някъде на границата между Афганистан и Пакистан.

Сурова ивица земя, в която цареше пълно беззаконие. Регион, контролиран изцяло от етнически племена, които получаваха заповеди от някои от най-опасните терористи в света.

На драго сърце би попитал Мута ибн Азиз, но братът на Абуд слезе от самолета няколко часа преди да кацнат тук.

Чул резето да се плъзга и вратата да се отваря, той се обърна. В стаята влезе слаб мъж с очила, зле поддържана кожа и отвратителна пясъчносива коса. Мартин изръмжа гърлено и се втурна към него, но онзи отскочи встрани и пленникът едва не се блъсна в двамата пазачи. Присъствието им не можа да обуздае пристъпа му на гняв, но прикладите на полуавтоматичните им пушки го събориха на пода.

— Не те обвинявам за това, че искаш да ме нараниш — каза доктор Андърски от своето по-високо положение, стоейки в безопасност над проснатото тяло на Линдрос. — Може би щях да се чувствам по същия начин, ако бях на твоето място.

— Де да беше.

Отговорът накара доктор Андърски да се усмихне неискрено.

— Дойдох тук да се погрижа за здравето ти.

— Това ли правеше, когато ми взе дясното око? — извика Линдрос.

Един от пазачите притисна дулото на пушката си към гърдите на Линдрос.

Доктор Андърски изглеждаше невъзмутим.

— Както добре знаеш, се нуждаех от окото ти, нуждаех се от ретина, за да я трансплантирам в окото на Карим ал Джамил. Без тази част от теб той никога нямаше да заблуди скенера на ретината на ЦРУ.

Той никога нямаше да мине за теб, без значение колко добра работа съм свършил върху лицето му.

Линдрос блъсна настрани дулото на оръжието, седна.

— В устата ти звучи толкова банално.

— Науката е банална — посочи доктор Андърски. — Сега защо не отидеш на масата за прегледи, за да погледна как заздравява окото ти.

Линдрос се изправи, отиде назад, легна на масата. Доктор Андърски, заобиколен от пазачите, извади чифт хирургически ръкавици, разряза мръсните превръзки около дясното око на Линдрос. Той говореше нещо на себе си, докато гледаше във все още възпалената дупка на мястото на дясното око на Линдрос.

— Можеха да се справят и по-добре — промърмори ясно доктор Андърски. — Свърших такава прекрасна работа...

Той се изми, надяна чифт латексови ръкавици и се зае да почисти раната. Линдрос не усещаше нищо повече от тъпата болка, с която бе свикнал. Тя беше като гостенин, който се появява неочаквано една нощ и никога вече не си тръгва. Сега, независимо дали му харесваше или не, болката бе нещо постоянно.

— Предполагам, че вече си свикнал да гледаш с едно око. — Както обикновено, доктор Андърски работеше бързо и ефикасно. Той знаеше какво и как трябва да се направи.

— Да, започнах да свиквам — каза Линдрос. — Защо не извадиш дясното око на Фади и не ми го дадеш?

— Звучиш съвсем като в Стария завет. — Доктор Андърски смени превръзката. — Но ти си сам, Линдрос. Тук няма кой да ти помогне. — Свърши и свали ръкавиците си. — За теб няма изход от тази дяволска дупка.

* * *

Джон Мюлер хвана министъра на отбраната Холидей, докато излизаше от Пентагона. Холидей, разбира се, не беше сам. Придружаваха го двама от съветниците му, охранител и няколко нагаждачи — генерал-лейтенанти, които искаха да се подмажат на великия мъж.

Холидей видя Мюлер с периферното си зрение, направи му жест с ръка, който Джон познаваше добре. Той застана в подножието на стълбите и успя в последния момент да се вмъкне в свитата на министъра, докато той влизаше в лимузината си. Не размениха нито дума, докато колата не остави двамата съветници близо до министерството. Едва тогава разделителното стъкло между пътниците, шофьора и охранителите бе спуснато и Мюлер уведоми Холидей за последните събития.

Буреносни облаци на недоволство се носеха по широкото чело на министъра.

— Лърнър ме увери, че всичко е под контрол.

— Мат допусна грешката да повери работата на друг. Аз ще се погрижа за Хелд сам.

— Добре — кимна министърът. — Но те предупреждавам, Джон: не бива да има следи, които водят към мен, разбра ли? Ако нещо се обърка, няма да си мръдна и пръста. Всъщност може точно аз да започна съдебно преследване срещу теб. От този момент действаш на своя отговорност.

— Не се притеснявайте, господин министър — ухили се Мюлер. — Аз действам на своя отговорност от край време. Това ми е дълбоко вкоренено.

* * *

— Сара. Само Сара. Не се ли опита да разбереш коя е?

— Нямахме как. Не можах да си спомня дори лицето ѝ. Беше нощ, всичко стана толкова бързо. И тогава ти беше прострелян. Трябваше да бягаме, преследваха ни. Скрихме се в катакомбите, излязохме. След всичко това ми остана едно име. Няма официални данни за смъртта ѝ. Сякаш никога не сме били в Одеса — Сорая наведе глава. — Но дори да имаше някакъв начин, истината е, че аз... не можех. Исках да я забравя, да забравя дори че смъртта ѝ се е случила.

— Но аз си спомням как тичам до калдъръмена улица, държа я в ръцете си, всичко е в кръв, нейната кръв.

Сорая кимна. Лицето ѝ бе изпълнено с болка.

— Тя помръдна и ти я видя. Грабна я. И тогава беше прострелян. Аз отвърнах на огъня и изведнъж се изсипа градушка от изстрели. Разделихме се. Ти продължи след мишената — Хамид ибн Ашеф. Покъсно, когато се срещнахме в катакомбите, ми каза, че си го открил, прострелял си го, но не беше сигурен дали си го убил.

— А Сара?

— По това време вече е била мъртва. Оставил си я, когато си хукнал след Хамид ибн Ашеф.

В каютата настъпи продължително мълчание. Борн се обърна, отиде до каната с вода, наля си половин чаша. Отвори хартиеното пакетче, което му бе дала доктор Павлина, глътна едно от хапчетата. Водата имаше застоял вкус, нагарчаше.

— Как се случи? — Той беше с гръб към Сорая. Не искаше да я гледа в лицето, когато му каже.

— Момичето се появи на мястото, където се срещнахме с моя информатор. Той ни каза къде е Хамид ибн Ашеф. В замяна му дадохме парите, които поиска. Приключвахме сделката, която я видяхме. Тя тичаше. Не знам защо. Тя отвори уста, сякаш викаше нещо. Но информаторът също викаше. Помислихме, че ни е предал — както и се оказа. Стреляхме по нея. И двамата. Тя падна.

Борн, внезапно уморен, седна на леглото.

Сорая направи една крачка към него.

— Добре ли си?

Борн кимна, пое си дълбоко въздух.

— Било е грешка — каза той.

— Мислиш ли, че за нея има значение?

— Ти може дори да не си я улучила.

— А може и да съм. Във всеки случай, дали това би ме освободило от отговорност?

— Ти се давиш в собствената си вина.

Тя му се усмихна тъжно.

— Тогава предполагам, че важи и за двамата.

Те се гледаха през тясната каюта. Корабната сирена отново прозвуча — приглушена, печална. Поклащаха се леко, докато се носеха на юг през Черно море, но в каютата бе толкова тихо, че Сорая имаше чувството, че чува как умът му чегърта да разгадае една дълбока и заплетена мистерия.

— Сорая, чуй ме. Мисля, че смъртта на Сара е ключът към всичко, което стана; към всичко, което се случва сега.

— Не може да го мислиш сериозно. — Но от изражението на лицето му разбра, че е точно така, и съжали за думите си. — Продължавай.

— Смятам, че Сара е от основно значение. Смятам, че смъртта ѝ е задействала всичко.

— Планът на „Дуджа“ да взриви ядрена бомба в голям американски град? Това е прекалено.

— Не планът сам по себе си. Не се съмнявам, че той вече е бил обсъждан — каза Борн. — Но смятам, че времето на изпълнението му е променено. Смятам, че смъртта на Сара е запалила фитила.

— Това би означавало, че Сара е свързана с първоначалната ти мисия да ликвидираш Хамид ибн Ашеф.

— И аз бих предположил това — кимна той. — Не смятам, че тя се е озовала случайно на мястото на срещата.

— Но как е попаднала там? Как е разбрала?

— Примерно от твоя информатор. Той ни е предал на хората на Хамид ибн Ашеф. А защо е била там — нямам представа.

— Но каква е връзката между Хамид ибн Ашеф и Фади? — намръщи се Сорая.

— Мислех върху сведенията, които получи от твоята приятелка — криминологката от Отдела за разследване на пожари.

— Въглероден дисулфид — катализаторът, използван от Фади в хотел „Конститушън“.

— Точно така. Едно от приложенията на въглеродния дисулфид е флотацията — метод за отделяне на смеси. Флотацията се развива в края на ХХ век в промишлен мащаб, като се прилага главно при преработката на сребро.

Очите на Сорая светнаха.

— Преработката на сребро е сред отраслите, в които работи „Интегрейтид Въртикал Текнолъджис“. Фирмата е собственост на Хамид ибн Ашеф.

— Мисля, че това е законно действащата компания, която е финансирала „Дуджа“ през всичките тези години.

— Но Сара...

— Що се отнася до Сара, не можем да направим нищо, преди да се доберем до Истанбул и да влезем в интернет. В момента мобилните ни телефони са безполезни.

Сорая се изправи.

— В такъв случай ще отида да потърся нещо за ядене. Не знам за теб, но аз умирам от глад.

— Ще отидем заедно.

Той понечи да се изправи, но тя го побутна обратно на леглото.

— Ти трябва да почиваш, Джейсън. Аз ще донеса храна.

Тя му се усмихна, после се обърна и излезе.

Борн легна за момент, опитвайки да си спомни повече за неуспешната мисия да ликвидира Хамид ибн Ашеф. Той си представи младата жена Сара, видя я как тича по площада с отворена уста. Какво викаше? На кого викаше? Усети я в ръцете си, опита се да чуе отслабващия ѝ глас.

Единственото, което чу, бяха думите на Фади, отекващи на кея в Одеса:

Отдавна чакам този момент. Отдавна искам да те погледна отново в лицето. Дълго време чаках, за да си отмъстя.

Явно Фади бе движен от сериозни лични подбуди. Този човек го преследваше неотклонно и успя да го вкара умело в опасната паяжина на конспирация с безпрецедентни мащаби. Не друг, а Борн тръгна да спасява онзи, който се представяше за Линдрос; пак той потвърди самоличността на измамника в Студения дом — това също влизаше в плана. Фади го бе използвал, за да проникне в ЦРУ на най-високо ниво.

Борн не можеше да лежи спокойно, надигна се, но скован от болка. Разкърши се, доколкото можа, после отиде в банята: ламаринена душ-кабина, протъркани хавлии, две големи продълговати парчета сапун, вероятно предимно луга.

Протегна се и пусна душа, изчака водата да се постопли и влезе под струята.

* * *

Избледняващият следобед бе станал сив, слънцето се бе скрило зад тъмни облаци, от които скоро можеше да се изсипе проливен дъжд. С преждевременната тъмнина влажен вятър бе излязъл от югозапад, носейки със себе въображаеми следи от острите миризми на смрадлика и сушен риган от турския бряг.

Матю Лърнър стоеше наред „Иркутск“, край парапета на десния борд и пушеше цигара, когато видя Сорая Мур да излиза от една от двете каюти за високопоставени гости на горната палуба.

Той я проследи да слиза по металната стълба към долната палуба и едва сдържа импулса си да тръгне след нея и да забие шиша за лед, който носеше, в тила ѝ. Лично на него би му доставило удоволствие, но от професионална, гледна точка си беше самоубийство — все едно да започне да стреля в затворената среда на кораба. Целта му беше Борн. Убийството на Сорая Мур би усложнило една ситуация, която и бездруго беше излязла от контрол. Трябваше да импровизира, което не беше най-добрият сценарий, но пък на мисия това бе почти неизбежно.

Успя да се завърти и да застане с лице към надигащите се вълни в момента, в който тя стъпи на междинната площадка и погледна за миг в неговата посока. Той дръпна от острата турска цигара и изхвърли угарката през борда.

Обърна се. Сорая Мур бе изчезнала. Цветовете тук бледнееха. Морето бе оловносиво, самият кораб беше в черно и бяло. Като закрачи енергично по палубата, Лърнър се качи по стълбата към горната палуба и каютата за важни гости.

* * *

Борн се сапунисваше, като внимаваше да не засегне раната си. Заедно със слоевете пот и мръсотия сякаш отмиваше и болките, и напрежението в мускулите си. На драго сърце би останал още под топлата струя, но все пак бе на товарен кораб, а не на луксозен лайнер — студената вода дойде твърде бързо, после, преди да успее да отмие сапуна от кожата си, душът съвсем спря.

Почти в същия момент мярна неясно петно от движение с ъгълчето на окото си. Обръщайки се, се наведе. Рефлексите му и хлъзгавата кожа го спасиха от шиша за лед в ръката на Лърнър, който

не уцели врата му. Борн връхлетя върху задната стена на душ-кабината, съборен от нападателя.

Лърнър стовари грубия си юмрук в стомаха на Борн. Целта му беше да го извади от строя, за да може отново да атакува с шиша. Борн парира трети удар и като се подпря в душ-кабината, заби лявата си пета в гърдите на Лърнър точно когато той пристъпваше вътре. Вместо да се опита да притисне Борн в кабината, Лърнър се отдръпна назад и се подхлъзна на плочките в банята.

Борн изскочи светкавично от душ-кабината. Сграбчи нов калъп сапун и го постави в средата на хавлиената кърпа, стисна я за двата края и започна да навива, докато пристегна плътно сапуна. После премести хавлията в дясната си ръка и я залюля напред-назад. С лявата си ръка блокира коварен удар на Лърнър, който тъкмо бе замахнал нагоре и напред. Съзрял пролуката, Борн нанесе удар в областта на корема с импровизираното си оръжие.

Увитият в хавлия калъп сапун се оказа неочаквано ефикасно оръжие, което хвана Лърнър неподготвен и той залитна назад в каютата. Това обаче забави само за момент Лърнър, който беше във върхова форма. Първоначално изненадан, сега той чакаше Борн да влезе в обсега му. Вместо това Борн удари ниско с оръжието си, което накара Лърнър да замахне към него с шиша за лед.

Борн настъпи с левия си крак дясната китка на Лърнър и я притисна към килима на каютата. Но Борн беше бос. Нещо повече, кракът му бе все още мокър и до известна степен хлъзгав, така че Лърнър успя да издърпа китката си. Лърнър замахна нагоре с шиша, за малко не прониза крака на Борн. Той направи лъжливо движение надясно, заби дясното си коляно отляво в ребрата на Борн.

Болката разтърси Борн, лицето му се разкриви в гримаса. Твърдите като желязо кокалчета на юмука на Лърнър го пронизаха в другото рамо. Той се изви и в този момент Лърнър захвана с пети глезена му, събаряйки го на земята.

Той се нахвърли върху Борн, който нанесе удар нагоре. Кръв пръскаше от двамата, когато Борн удари Лърнър по носа и го счупи. Докато Лърнър изтриваше кръвта от очите си, Борн го преобърна и впи пръсти между ребрата му, а той изсумтя от изненада и болка, почувствал две от ребрата му да поддават.

Лърнър изрева и нанесе порой от силни удари, така че дори и двете ръце на Борн да бяха свободни, пак не би могъл да се защити. Този последен ход отслаби и без това намалелите му сили.

Без да разбере как, Борн се озова с масивната ръка на Лърнър около гърлото си. Притиснат на пода, той видя върха на шиша за лед да се носи към дясното му око.

Щеше да има само една възможност. Извика инстинктивно самоличността си на убиец. Без мисъл, без страх. Стовари ръцете си с разперени длани върху ушите на Лърнър. Двойният удар не само дезориентира Лърнър, но създаде нещо като въздушна камера, така че когато Борн дръпна ръце, възникналото налягане пробви тъпанчетата му.

Шишът спря на половината път и потръпна във внезапно парализираната ръка на Лърнър. Борн го отклони, сграбчи другия за ризата му и го дръпна надолу, като същевременно вдигна глава. Черепът му се вряза в лицето на Лърнър, точно там, където основата на носа му се съединяваше с челото му.

Лърнър се дръпна назад и подбели очи. Продължаваше да стиска шиша за лед. На ръба да изпадне в несвяст, той задейства изключително развития си инстинкт за оцеляване. Дясната му ръка замахна надолу, шишът одраска кожата от външната част на ръката на Борн.

Тогава Борн нанесе удар с две ръце в сънната артерия от дясната страна на врата на Лърнър. Лърнър, на колене, залитна назад. Събрал пръстите си в здрав клин, Борн заби върховете им в мекото място под челюстта на Лърнър и почувства разкъсването на кожа, мускули, органи.

Каютата се обагри в червено.

Борн усети как му причернява. Изведнъж силите го напуснаха и се отдръпнаха като отлив. Той потрепери и се срина в безсъзнание.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Пръстите на Мута ибн Азиз се бяха вкопчили в изваяната ръка на Катя Вейнтроп. Двамата слизаха с подсиления стоманен асансьор към ядреното бомбоубежище на „Дуджа“ в Миран Шах.

— Сега вече ще видя ли съпруга си? — попита Катя.

— Ще го видиш, но нито ти, нито той ще остане доволен от срещата ви — това ти го обещавам.

Вратата на асансьора се отвори. Катя потрепери, когато излязоха.

— Имам чувството, че съм попаднала в сърцето на ада — каза тя, докато оглеждаше голите бетонни коридори.

Оскъдното осветление не успяваше да обезобрази красотата ѝ, която Мута ибн Азиз, като всеки добър арабин, бе направил всичко възможно да прикрие максимално. Тя бе висока, стройна, с пищен бюст и руси коси, светлоока. Безупречната ѝ кожа лъщеше, сякаш наскоро полирана. Малко съзвездие от лунички потрепваше в основата на носа ѝ. Но тези ѝ достойнства не впечатляваха Мута ибн Азиз, който я възприемаше с абсолютното безразличие на човек, отрасъл в пустинята.

По време на монотонното осемчасово пътуване през прахоляците с лендровъра до Миран Шах умът му бе насочен към други проблеми. От първото му идване в Миран Шах бяха минали три години. Тогава дойде с брат си, Абуд ибн Азиз, и гениалния, но опърничав доктор Костин Вейнтроп. Двамата братя бяха изпратени от Фади да придружат Вейнтроп от лабораторията му в Букурещ до Миран Шах, защото добрият доктор изглеждаше неспособен да се справи сам с пътуването.

Тогава Вейнтроп беше крайно потиснат и в лошо настроение, тъй като наскоро го бяха изхвърлили от „Интегрейтив Въртикал Текнолоджис“ за престъпления, които твърдеше, че не е извършил. И беше прав, но това не бе най-важното. Отправените му обвинения бяха достатъчни, за да му попречат да си намери работа във всяка законна корпорация, университет или програма за финансиране, за която кандидатстваше.

И тогава се появи Фади със своята съблазнителна оферта. Арабинът не си направи труда да прикрие намеренията си — не би имало смисъл. Докторът скоро щеше да разбере всичко. Вейнтроп, естествено, бе заслепен от парите. Но както се оказа, освен гениален ум той притежаваше и скрупули. Така че Фади бе принуден да му покаже дебелия край. А там се оказа Катя. Фади съвсем скоро разбра, че Вейнтроп е готов на всичко, само и само да запази живота на жена си.

— С мен съпругата ви е в безопасност, докторе — каза му Фади, когато Мута ибн Азиз и брат му се появиха в Миран Шах, влачейки Вейнтроп след себе си. — В по-голяма безопасност откъдето и да било на тази планета. — И за да го докаже, показва на Вейнтроп видеозапис на Катя, направен преди броени дни. — Катя плачеше и молеше съпруга си да дойде да я вземе. Вейнтроп не сдържа сълзите си. След това избърса очи и прие предложението на Фади. Но в погледа му остана да виси неясна сянка.

След като доктор Сенарз отведе Вейнтроп, за да започне работата си в лабораториите на Миран Шах, Фади се обърна към братя Азиз.

— Как мислите, ще направи ли това, което искаме от него?

Двамата бяха единодушни.

— Ще направи всичко, което поискаме от него.

Но това бе последният проблем, по който постигнаха съгласие по време на четиридневното пребиваване в каменния град, вкопан дълбоко под голата планинска пустош на границата между Западен Пакистан и Афганистан. Из тези планински проходи човек можеше спокойно да се пребие — както и ставаше на практика, и това важеше и за най-добре обучените и тежковъоръжени войници. Миран Шах бе смъртоносна земя, в която никой представител на пакистанското правителство и на армията не смееше да навлезе. Талибани, „Ал Каида“, „Световен джихад“, мюсюлмански фундаменталисти от всякакъв вид — Миран Шах гъмжеше от терористи, много от тях враждебно настроени един към друг. Една от най-успешните американски лъжи беше, че всички терористични групи са координирани, че са контролирани от един или двама, дори шепа мъже. Това беше нелепо, имаше толкова много стари вражди между отделните религиозни общности, толкова много различни цели, които

си противоречаха. Въпреки това митът остана. Фади, който бе получил образованието си на Запад и беше специалист по проблемите на масовата комуникация, използва лъжата на американците срещу самите тях, за да издигне репутацията на „Дуджа“, наред със своята собствена.

Докато Мута ибн Азиз водеше Катя по коридорите, за да я отведе на срещата с Фади и съпруга ѝ, мислите му бяха насочени изцяло към фундаменталния разрыв, разделил него и брат му. Двамата се бяха разминали още преди три години и времето само бе задълбочило позициите им. Разрывът си имаше име: Сара ибн Ашеф, единствената сестра на Фади и Карим ал Джамил. Убийството ѝ бе променило целия им живот, бе породило тайни, лъжи и враждебност, които не бяха съществували дотогава. Смъртта на Сара съсипа две семейства — както по очевидни, така и по прикрити начини. След тази нощ в Одеса, когато ръцете ѝ отскочиха във въздуха и тя се строполи на калдъръмения площад, с живота на Мута ибн Азиз и брат му беше свършено. Външно те действаха, сякаш нищо не се е случило, но вътрешно мислите им никога повече не тръгнаха в една посока. Те бяха загубени един за друг.

Мута ибн Азиз свърна зад поредния ъгъл и видя брат си да се показва на прага на една стая и да го вика с ръка. Мута мразеше този жест — все едно учител вика ученик, който предстои да бъде смъртен.

— А, ето те — каза Абуд ибн Азиз, сякаш брат му бе свил на погрешен завой и сега закъсняваше.

Мута ибн Азиз се изхитри да не обръща внимание на Абуд ибн Азиз и мина покрай него, като побутна Катя през прага.

Стаята бе голяма, макар и по необходимост с нисък таван. Тя бе мебелирана само с най-необходимото: шест пластмасови стола, поцинкована маса, шкафове по лявата стена, плюс мивка и един-единствен електрически котлон.

Фади стоеше, обърнат към тях. Ръцете му бяха върху раменете на доктор Вейнтроп, който седеше, очевидно не по своя воля, на един от столовете.

— Катя! — извика докторът, като я видя. Лицето му светна, но искрата в очите му бързо угасна, когато се опита и не успя да отиде при нея.

Фади оказа нужния натиск върху Вейнтроп и го задържа на място, после кимна на Мута ибн Азиз, който пусна младата жена. Тя се втурна към съпруга си с неразбираем вик и коленичи пред него.

Вейнтроп я погали по косата и лицето, пръстите му обходиха всяка нейна черта, сякаш имаше нужда да се увери, че тя не е мираж, че не е двойник. Беше видял какво стори доктор Андърски с лицето на Карим ал Джамил. Защо да не направи същото и с друга рускиня, превръщайки я в Катя, готова да го излъже по тяхна заповед?

Откакто Фади го „вербува“, Вейнтроп разви подчертана склонност към параноя. Всичко се въртеше около заговора да бъде тотално подчинен — в това отношение параноичните му страхове не бяха далеч от истината.

— Сега, когато отново сте заедно... повече или по-малко — обърна се Фади към доктор Вейнтроп, — бих искал да спреш да протакаш. Имаме си график и твоето умишлено протакане не в наша полза.

— Не протакам — каза Вейнтроп. — Микроциклите... — Той спря и потрепери, усетил как Фади усилва натиска върху раменете му.

Фади кимна на Абуд ибн Азиз, който излезе от стаята и се върна с доктор Сенарз, ядрения физик.

— Доктор Сенарз — започна Фади, — моля ви, обяснете ми защо ядреното устройство, което наредих да създадете, все още не е готово.

Доктор Сенарз гледаше директно към Вейнтроп. Той бе обучен от известния пакистански ядрен учен Абдул Кадир Хан.

— Моята работа е приключена — каза той. — Урановият диоксид, който ми доставихте, е превърнат в метала, необходим за бойна глава. С други думи, ние имаме ядрения материал. Обвивката също е готова. Чакаме само доктор Вейнтроп. Неговата работа е от жизненоважно значение, както знаете. Без нея няма да получите съоръжението, което поискахте.

— Така че, Костин, тук стигаме до трудната част. — Гласът на Фади бе тих, мек, неутрален. — С твоя помощ моят план ще успее, без твоята помощ планът ми е обречен. Уравнение, колкото просто, толкова и елегантно, за да го кажем с научни понятия. Защо не ми помагаш?

— Процесът е по-труден, отколкото предполагах. — Вейнтроп не можеше да откъсне очи от жена си.

— Доктор Сенарз? — обърна се към новодошлия Фади.

— Работата на доктор Вейнтроп по миниатюризацията е приключила още преди дни.

— Какво разбира той от миниатюризация? — сопна се Вейнтроп. — Не е вярно!

— Не ви искам мнението, доктор Вейнтроп — също тъй остро каза Фади.

Когато Сенарз извади малък бележник с червено-черна кожена корица, Вейнтроп несъзнателно изстена. Катя, притеснена, го хвана по-здраво.

Доктор Сенарз подаде бележника.

— Това са личните бележки на доктор Вейнтроп.

— Нямате право! — извика Вейнтроп.

— Всъщност имам. — Фади взе бележника от доктор Сенарз. — Ти ми принадлежиш, Вейнтроп. Всичко, което правиш, всичко, което мислиш, пишеш или сънуваш, ми принадлежи.

— Костин, какво си направил? — изстена Катя.

— Продадох душата си на дявола — каза тихо Вейнтроп.

Абуд ибн Азиз явно получи мълчалив знак от Фади, защото потупа доктор Сенарз по рамото и го изведе от стаята. Шумът на затворената зад гърба му врата накара Вейнтроп да подскочи.

— Е, добре — каза Фади с най-милиия си глас.

Изведнъж Мута ибн Азиз сграбчи Катя за яката и за кръста, дръпна я рязко от съпруга ѝ. Същевременно Фади сграбчи доктора за раменете и го прилепи за стола, от който се опитваше да стане.

— Няма да те питам отново — каза Фади със същия благ глас, като баща към любимото си дете, което е сгретило.

Мута ибн Азиз нанесе ужасен удар по тила на Катя.

— Не! — изкрещя Вейнтроп, когато тя се просна по лице на пода.

Никой не му обърна ни най-малко внимание. Мута ибн Азиз я издърпа да седне, приближи се и я удари толкова силно, че счупи съвършения ѝ нос. Бликна кръв, която опръска и двамата.

— Не! — изкрещя Вейнтроп.

Като я сграбчи за русата коса отзад, Мута ибн Азиз заби кокалчетата си в красивата ѝ лява скула. Сълзи потекоха по подпухналото лице на Катя и тя се разрида.

— Спрете! — извика Вейнтроп. — За бога, спрете! Умолявам ви! Мута ибн Азиз дръпна окървавения си юмрук.

— Не ме карай да те моля отново — каза Фади в ухото на доктора. — Не ме карай да загубя доверието си в теб, Костин.

— Не... добре. — Самият Вейнтроп хлипаше. Сърцето му бе разбито на хиляди парченца, които никога нямаше да може да събере отново. — Ще направя каквото искаш. Ще приключа миниатюризацията след два дни.

— Два дни, Костин. — Фади го сграбчи за косата и издърпа главата му назад, така че очите му гледаха директно в тези на мъчителя му. — Нито секунда повече. Разбра ли?

— Да!

— В противен случай това, което ще се случи на Катя, дори доктор Андърски няма да може да оправи.

* * *

Мута ибн Азиз намери брат си в операционната на доктор Андърски. Тук Карим ал Джамил бе получил лицето на Мартин Линдрос. Тук бе получил нов ирис, зеница, и най-важното — ретина, за да може да докаже пред скенерите на ЦРУ, че е Линдрос.

За облекчение на Мута ибн Азиз в момента операционната беше празна, вътре беше само Абуд ибн Азиз.

— Сега трябва да кажем истината на Фади. — Гласът на Мута ибн Азиз бе нисък, настоятелен.

Абуд ибн Азиз се вторачи в множеството блестящи инструменти.

— За нищо друго ли не мислиш? — попита той. — Точно това ми каза и преди три години.

— Обстоятелствата се промениха радикално. Наш дълг е да му кажем.

— Абсолютно не съм съгласен, както не бях и тогава — отвърна Абуд ибн Азиз. — Всъщност е наш дълг да крием истината от Фади и Карим ал Джамил.

— Сега в твоя аргумент няма логика.

— Наистина ли? Основният въпрос сега е такъв, какъвто беше и в началото. Със смъртта на Сара ибн Ашеф те понесоха тежка загуба. Трябва ли да им причиняваме още по-страшно страдание? Сара ибн Ашеф беше цвете на Аллаха, съкровищница на семейната чест, красива и невинна, предопределена за щастлив живот. Жизненоважно е паметта ѝ да бъде опазена свята. Наш дълг е да предпазим Фади и Карим ал Джамил от външни дразнители.

— Дразнители! — извика Мута ибн Азиз. — Ти наричаш истината за тяхната сестра дразнител?

— Ти как би я нарекъл?

— Абсолютна трагедия, нечуван позор...

— И ти ли ще бъдеш този, който ще съобщи ужасната истина на Фади? С каква цел? Какво би искал да постигнеш?

— Преди години отговорих на този въпрос, като казах, че искам просто да кажа истината — каза Мута ибн Азиз. — Сега планът им включва да си отмъстят на Джейсън Борн.

— Не виждам причина да ги спираме. Борн е заплаха за нас — включително за теб. Ти беше там онази нощ, както и аз.

— Тяхната мания да отмъстят за смъртта на сестра си е изкривила мисленето и на двамата. Ами ако са се надценили?

— С един човек? — засмя се Абуд ибн Азиз.

— Ти беше с Фади два пъти в Одеса. Каж ми, братко, той успя ли да убие Борн?

Абуд ибн Азиз реагира на ледения тон на брат си.

— Борн беше ранен много тежко. Фади го преследва в катакомбите под града. Сериозно се съмнявам, че е оцелял. Но всъщност това няма значение. Той е извън строя, не може да ни навреди. Такава е волята на Аллаха. Станалото — станало. Каквото ще става, ще става.

— А аз казвам, че докато има най-малка възможност Борн да е жив, нито един от тях няма да намери покой. Борн ще продължи да отвлича вниманието им. От друга страна, ако им кажем...

— Мълчи! Такава е волята на Аллаха!

Абуд ибн Азиз никога не беше говорил на по-младия си брат с такава злъч. Между тях, Мута ибн Азиз го знаеше, лежеше смъртта на Сара ибн Ашеф — въпрос, за който и двамата мислеха, но никога не

говореха. Мълчанието е лошо нещо, знаеше Мута ибн Азиз, отрова за тяхната братска връзка. Той бе силно убеден, че един ден това умишлено наложено мълчание ще унищожи него и по-големия му брат.

Не за първи път той почувства вълна от отчаяние да минава през него. В тези моменти му се струваше, че е в клопка; без значение по кой път поемеше, без значение какви действия предприемеше, той и брат му бяха обречени на адския огън, запазен за грешниците. *Няма друг Бог, освен Аллах! Дано Аллах ни опази от адския огън!*

Сякаш за да подчертае мрачните мисли на Мута, Абуд повтори позицията, която бе заемал от нощта на нейната смърт.

— По въпроса за Сара ибн Ашеф ще се придържаме към плана ни — каза той решително. — Ти ще ми се подчиняваш безпрекословно — така както винаги си правил. Така както си длъжен да правиш. Ние не сме отделни личности, ние сме брънки в семейната верига. Няма друг Бог, освен Аллах! Съдбата на един е съдба на всички ни!

* * *

Мъжът, който седеше по турски в единия край на ниска дървена маса, отрупана с дребни предмети, заби единственото си око във Фади с явна неприязън. Зейналият черен кратер на другото — дясното — бе закрит от превръзка.

Фади ритна обувките си встрани и прекоси бетонния под. Всички подове, стени и тавани в Миран Шах бяха бетонни и изглеждаха съвсем еднакви. Той седна с кръстосани крака отстрани на мъжа.

Извади шепа прясно изпечено кафе на зърна от стъклен буркан, сложи ги хаванче и ги смля с чукалото. Върху газовия котлон наблизо имаше медно джезве. Фади го напълни с вода и запали котлона. Около дъното на съда затрептя син пламък.

— Отдавна не сме се виждали — подхвана Фади.

— Наистина ли очакваш да пия кафе с теб? — попита истинският Мартин Линдрос.

— Очаквам да се държиш като цивилизовано човешко същество.

Линдрос се засмя горчиво и докосна превръзката на окото си.

— Май ще съм единственият.

— Вземи си фурма — каза Фади и побутна към него овална чиния, пълна със сушени плодове. — Най-вкусни са, натопени в козе масло.

Водата завря и Фади сипа смляното кафе в джезвето. Взе една купичка, от която ухаеше на прясно смлени зърна кардамон. Сега цялото му внимание бе съсредоточено върху надигащото се кафе. Секунда преди то да прелее, свали джезвето от котлона и поръси горещата напитка с щипка кардамон, после я преля в малък чайник, в чийто чучур, вместо цедка, бе пъхнато парче палмово влакно. Като остави джезвето настрана, Фади наля арабското кафе в две малки чашки без дръжки. Сервира най-напред на уважавания гост, в случая — Линдрос, както повеляваше бедуинската традиция. Макар че никой бедуин не бе седял по турски в подобна „палатка“ — огромна, бетонна, вкопана дълбоко под земята.

— Как е брат ти? Надявам се, че като гледа през моето око, ще придобие различна перспектива. Може би вече няма да се стреми толкова настървено към унищожението на Запада.

— Наистина ли искаш да говорим за унищожение, Мартин? Ами тогава би трябвало да обсъдим насилственото налагане на една култура, която прикрива упадъка на своето преситено население, забравило значението на думата жертва. Да поговорим за американската окупация в Близкия изток, за умишленото унищожаване на древни традиции.

— Тези традиции явно включват взривяването на религиозни статуи, ако си припомним какво направиха талибаните в Афганистан. Както и убиването с камъни на жени, извършили прелюбодеяние, докато техните любовници се измъкват безнаказано.

— Аз, който съм саудитец бедуин, имам толкова общо с талибаните, колкото и ти. А що се отнася до прелюбодейките, ислямският закон трябва да се спазва. Ние не сме отделни личности, Мартин, а част от една семейна общност. Честта на нашите семейства живее в нашите дъщери. Ако нашите сестри са посрамени, тогава срамът се разпростира върху всички в семейството, докато жената не бъде премахната.

— Да убиваш собствената си плът и кръв? Това е нечовешко.

— Защото вие не го практикувате. — Фади кимна. — Пий.

Линдрос вдигна чашата до устните си и пресуши кафето на една глътка.

— Трябва да го сърбаш, Мартин. — Фади напълни отново чашата на Линдрос, след което изпи своята на кафето с три малки, сладостни сръбвания. С дясната ръка си взе фурма, потопа я в ароматното масло и я мушна в устата си. Дъвчеше бавно, замислено, после изплю продълговатата гладка костилка. — Опитай, няма да сбъркаш. Фурмите са не само вкусни, но и питателни. Знаеш ли, че Мохамед обичал да разнообразява постите си с фурми? Така правим и ние, защото това ни доближава до неговите идеали.

Линдрос го наблюдаваше спокойно и мълчаливо, все едно беше на бдение.

Фади избърса дясната си ръка с малка кърпа.

— Знаеш ли, баща ми правеше кафе от сутрин до късно вечерта. Това е най-големият комплимент, който бих могъл да му направя — на него или на който и да е бедуин. Това означава, че е щедър мъж. — Той напълни отново чашата си с кафе. — Баща ми обаче вече не може да прави кафе. Всъщност вече не може да прави нищо, освен да гледа втренчено в пространството. Майка ми му говори, но той не може да отвърне. Знаеш ли защо, Мартин? Защото името му е Абу Сариф Хамид ибн Ашеф ал Уахиб.

При това единственото око на Линдрос потрепна леко.

— Да, така е — каза Фади. — Хамид ибн Ашеф. Мъжът, когото Джейсън Борн по твоя заповед бе изпратен да убие.

— Значи затова ме залови.

— Така ли си мислиш?

— Това не беше моя мисия, глупако. По това време аз дори не познавах Джейсън Борн. Тогава шеф му беше Алекс Конклин, а Конклин е мъртъв. — Линдрос започна да се смее.

Без никакво предупреждение Фади скочи през масата и го сграбчи за ризата. Разтърси го толкова силно, че зъбите на Линдрос изтракаха.

— Мислиш се за много умен, Мартин. Но сега ще си платиш за това. Двамата с Борн ще си платите.

Фади сграбчи Линдрос за гърлото, сякаш имаше намерение да му извади гръкляна. Очевидно се наслаждаваше на усилията на Линдрос да си поеме дъх.

— Борн е все още жив, както ми казаха, но е на ръба. Аз обаче знам, че той ще прекоси земята и небето, за да те открие, особено ако смята, че аз също ще бъда тук.

— Какво... какво смяташ да правиш? — Линдрос едва успя да изрече думите.

— Ще му дам информацията, от която се нуждае, за да те намери тук, в Миран Шах. И когато го направи, аз ще те изкормя пред очите му. След това ще се заема с него.

Фади застана лице в лице срещу Линдрос, взирайки се в лявото му око, сякаш за да открие всички неща, които другият криеше от него.

— Накрая Борн ще иска да умре, Мартин. Не се съмнявай в това. Но за него смъртта няма да дойде бързо. Преди да издъхне, ще се уверя, че ще види ядреното унищожение на американската столица.

ТРЕТА ЧАСТ

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Спускат ковчега в гроба. Неясни отражения танцуват по дръжките, по табелката, поставена на капака, се гонят светли отблясъци. Свещеникът прави категоричен жест и ковчегът увисва неподвижно във въздуха. Елегантен и спретнат в своя костюм, духовникът се накланя над дупката толкова, че Борн очаква да го види как полита. Но той не пада. Вместо това с поразителен изблик на свръхчовешка сила издърпва рязко капака на ковчега.

— Какво правите? — пита Борн.

Свещеникът се обръща към него, замахва и пуска тежкия махагонов капак в гроба и Борн вижда, че това съвсем не е свещеникът. Това е Фади.

— Хайде — казва Фади на арабски и като пали цигара, подава на Борн кибритената кутия, — погледни.

Борн пристъпва напред и поглежда в отворения ковчег...

... и се намира да седи на задната седалка на кола. Поглежда през прозореца, вижда познат пейзаж, който въпреки това не може да разпознае. Побутва шофьора по рамото.

— Къде отиваме?

Шофьорът се обръща. Оказва се Линдрос. Но нещо странно е станало с лицето му. Виждат се сенки, може би белези. Това е същият Линдрос, когото той заведе обратно в централата на ЦРУ.

— Къде си мислиш, че отиваме? — казва измамникът, който се представя за Линдрос, и увеличава скоростта.

Наведен напред, Борн различава фигура, която стои отстрани на пътя. Колата лети към нея. Млада жена, стопаджийка, вдигнала палеца си: Сара. Почти са се изравнили с нея, когато тя прави стъпка напред и застава на пътя на колата.

Борн се опитва да извика, за да я предупреди, но не може. Усеща как колата блъсва жената и вижда как тялото ѝ лети във въздуха, хвърчи кръв. Обхванат от гняв, той протяга ръка към шофьора...

... и вече е в автобус. Пътниците с бледи лица не му обръщат никакво внимание. Борн се движи напред по пътеката между

седалките. Шофьорът носи спретнат западняшки костюм. Това е доктор Съндърланд, вашингтонският специалист по паметта.

— Къде отиваме? — пита го Борн.

— Вече ти казах — казва доктор Съндърланд.

През огромното предно стъкло Борн вижда плажа на Одеса. Той вижда Фади, който пуши цигара и се усмихва, очаква го.

— Всичко бе уредено — казва доктор Съндърланд — от самото начало.

Автобусът забавя. Има пистолет в ръката на Фади. Доктор Съндърланд му отваря вратата, той се качва, насочва пистолета към Борн, натиска спусъка...

* * *

Борн се събуди от ехтяция звук на изстрел. Някой стоеше над него. Мъж със синкава набола брада, хлътнали очи и ниско чело на примат. Слаба светлина се спускаше през прозореца и осветяваше продълговатото, мрачно лице на мъжа. Зад него небето бе нашарено със синьо и бяло.

— А, генерал-лейтенант Микола Петрович Туз. Най-последно се събудихте. — Неговият ужасен руски бе още по-неясен заради голямото количество алкохол. — Аз съм доктор Коровин.

В първия момент Борн не може да осъзнае къде е. Леглото, което се поклащаше плавно под него, накара сърцето му да подскочи. Имаше чувството, че е бил на такова място и преди — да не би пак да е загубил паметта си?

След това всичко си дойде на мястото. Огледа малката амбулатория и осъзна, че е на борда на „Иркутск“ и че се представя за генерал-лейтенант Микола Петрович Туз.

— Трябва ми асистентката ми — отрони с глух глас.

— Разбира се. — Доктор Коровин отстъпи назад. — Тя е тук.

На мястото му се плъзна Сорая Мур.

— Господин генерал — каза тя дрезгаво. — Изглежда, се чувствате се по-добре.

Загрижеността личеше ясно в очите ѝ.

— Трябва да поговорим — прошепна той.

— Моля ви, оставете ни — обърна се тя към лекаря.

— Разбира се — каза доктор Коровин. — Междувременно аз ще уведомя капитана, че генерал-лейтенантът е дошъл на себе си.

Щом вратата се затвори зад него, Сорая седна на ръба на леглото.

— Тялото на Лърнър бе изхвърлено в морето. Когато го идентифицирах като чужд шпионин, капитанът помогна с радост. Всъщност за него беше облекчение. Не му трябва лоша реклама, на товарната компания още по-малко, така че Лърнър отиде зад борда.

— Къде сме? — каза Борн.

— На около четирийсет минути от Истанбул. — Сорая го хвана нежно за ръката, докато той се опита да седне. — И двамата не сме забелязали, че Лърнър е на борда.

— Мисля, че съм пропуснал и още нещо, което е дори по-важно — каза Борн — Подай ми панталоните.

Те висяха спретнато на облегалката на един стол. Сорая му ги подаде.

— Трябва да те нахраним. Докторът те наля с течности, докато те лекуваше. Каза ми, че би трябвало да се почувстваш значително по-добре след около два часа.

— Дай ми само минута. — Усещаше тъпата болка от раната с нож и там, където го беше ритнал Лърнър. Дясната му ръка, където шишът за лед го бе пробол, беше превързана, но не го болеше. Затвори очи, но това само го върна обратно в съня за Фади, измамника, Сара и доктор Съндърланд.

— Джейсън, какво става?

Той отвори очи.

— Сорая, доктор Съндърланд не е единственият, който е ровичкал из главата ми.

— Какво имаш предвид?

Като опипа джобовете си, той откри кибритена кутия. _ Фади пали цигара, подава на Борн кибрита. _ Този образ бе в съня на Борн, но той се беше случил в действителност. Борн, под влиянието на имплантираните от Съндърланд спомени, бе извел Фади от килията. Навън Фади бе запалил цигара с клечка от кибрита. *Нямаше нищо за горене в тази дупка, така че ми позволиха да я задържа* — бе казал той. След това бе подал на Борн кутията.

Защо го беше направил? Това беше такъв обикновен жест, който трудно можеше да бъде забелязан или запомнен, особено след случилото се после. Фади бе разчитал на това.

— Кибритена кутия? — попита Сорая.

— Кибритената кутия, която Фади ми даде пред централата на ЦРУ. — Борн я отвори. Тя беше смачкана, нагъната, угълчетата ѝ бяха подвити, надписът не се четеше, унищожен от водите на Черно море.

На практика единственото, което бе останало непокътнато, бяха долните пластове, от които се късаха клечките. С нокътя на палеца си Борн изчегърта металните скобки, които придържаха клечките. Отдолу се разкри миниатюрна метална втулка.

— Боже мой, подслушвал те е.

— Това е проследяващо устройство — установи той след кратък оглед. Подаде ѝ го. — Искам да го хвърлиш през борда. Веднага.

Сорая го взе, излезе от каютата и се върна малко по-късно.

— Сега — другото. — Той я погледна. — Ясно е, че Тим Хитнър е предоставял на Фади цялата вътрешна информация.

— Тим не е бил къртицата — каза Сорая твърдо.

— Знам, че ти беше приятел...

— Не е бил той, Джейсън. Човекът, заел мястото на Линдрос, си направи труда да ми покаже документирано доказателство, че Тим е бил къртицата.

Борн пое дълбоко въздух и пренебрегнал болката, която това му причини, се изправи на крака на пода.

— Това наистина може да означава, че е по-малко вероятно Тим да е бил къртицата.

Сорая кимна.

— Което означава, че в ЦРУ продължава да действа техен човек.

* * *

Те седяха в кафене „Кактус“, малко под „Истиклал Кадеш“, тоест булевард „Независимост“, в изискания модерен квартал „Бейоглу“ на Истанбул. Масата бе отрупана с чинийки с мезета и крехки чашки гъсто и силно турско кафе. Вътре в заведението се говореше на различни езици — точно това им трябваше.

След обилната храна и третата чашка кафе Борн започваше да се чувства почти човек.

— Ясно е, че не можем да се доверим на никого в ЦРУ — каза той най-накрая. — Ако се добереш до компютър, ще можеш ли да пробиеш защитата на „Сентинел“?

Сорая поклати глава.

— Дори Тим не би могъл.

— Тогава ще трябва да се върнеш във Вашингтон — кимна Борн. — Трябва да разберем кой е къртицата. Докато продължава да действа там, нищо в ЦРУ не е сигурно, включително разследването за плана на „Дуджа“. Ще трябва да държиш под око измамника. След като и двамата работят за Фади, той ще те заведе до къртицата.

— Ще отида при Стария.

— Точно това не бива да правиш. Нямаме сигурно доказателство. Ще бъде твоята дума срещу тази на измамника. Твоята репутация вече бе опетнена от връзката ти с мен. А Стария обича Линдрос, вярва му безрезервно. Точно това прави плана на Фади толкова брилянтен. — Той поклати глава. — Не, няма да стигнеш доникъде, ако обвиниш Линдрос. Най-доброто решение е да държиш очите и ушите си отворени, а устата затворена. Не искам измамникът да разбере, че си по следите му. Той вече е склонен да те подозира. Той те изпрати да ме държиш под око, в края на краищата.

Мрачна усмивка се появи по нараненото му лице.

— Ще му дадем това, което иска. Ще му кажеш, че си присъствала на боя между мен и Лърнър на ферибота, по време на който сме се убили взаимно.

— Затова ме накара да хвърля проследяващото устройство през борда.

Борн кимна.

— Фади ще потвърди, че то е на дъното на Черно море.

Сорая се засмя.

— Това вече е нещо.

* * *

Надолу по улицата след кафене „Кактус“ имаше интернет кафе. Сорая плати, докато Борн седна пред един компютър в дъното. Той вече издирваше доктор Алън Съндърланд, когато Сорая си придърпа стол. Изглежда, доктор Съндърланд бе носител на множество награди и автор на редица книги. Една от страниците, която Борн отвори, съдържаше снимка на изтъкнатия специалист по паметта.

— Това не е човекът, който ме лекува — каза Борн, гледайки снимката. — Фади е използвал заместник. Лекар, който той е купил или заставил насила.

— Какво ти направи той?

— Не съм сигурен — каза Борн. — Той бърника из синапсите на мозъка ми, вкара невротрансмитери. Те потиснаха определени спомени, но и създадоха фалшиви. Спомени, които целят да ме накарат да приема измамника на мястото на Линдрос, спомени, които целят да ме отведат към смъртта ми.

— Това е ужасно, Джейсън. Сякаш някой е ровил из главата ти. Сорая постави ръка на рамото му. — Как се бориш с това?

— Всъщност не мога. Поне докато не намеря човека, който ми стори това.

Умът му незабавно се върна към разговора с фалшивия Съндърланд. Снимката на бюрото на красивата блондинка, която Съндърланд бе нарекъл Катя. Дали това бе част от прикритието? Борн отвори ума си, чу отново тона в гласа на Съндърланд. Не, той бе искрен за жената. Тя поне бе истинска за мъжа, който се бе представил като Алън Съндърланд.

А освен това акцентът на доктора... Борн си спомни, че го беше определил като румънски. Така че ето фактите: румънец, специалист по възстановяване на паметта, чиято съпруга се нарича Катя. Катя изглеждаше толкова спокойна пред фотоапарата, че нищо чудно да е модел или бивш модел. Всички тези частици и парченца не означаваха твърде много, помисли си той, но бе малко по-добре от съвсем нищо.

— Сега нека се върнем към началото.

Пръстите му летяха по клавиатурата. Малко по-късно изкара информация за Абу Сариф Хамид ибн Ашеф ал Уахиб, основателя на „Интегрейтид Въртикал Текнолоджис“.

— Той се е оженил преди 33 години за Мойра Каргил, най-малката дъщеря на Саймън и Джаки Каргил от рода Каргил и Денисън,

известни меценати. Семейство Каргил са важна част от лондонското общество. Те твърдят, че могат да проследят потеклото си до времето на Хенри Осми. — Пръстите му продължиха танца си, мониторът бълваше още информация. — Мойра е родила три деца на Хамид ибн Ашеф: Абу Гази Надир ал Джамух ибн Хамид бил Ашеф ал Уахиб, помалкия му брат Карим ал Джамил ибн Хамид ибн Ашеф ал Уахиб, който между другото е поел ръководството на компанията същата година, когато аз и ти бяхме за пръв път в Одеса.

— Две седмици след като простреля Хамид ибн Ашеф — каза Сорая иззад рамото му. — А третото дете?

— Стигам и до това. — Борн плъзна надолу страницата на екрана. — Ето. Най-малката е дъщеря. — Той спря, сърцето му биеше в гърлото. Той изрече името ѝ със свито гърло. — Сара ибн Ашеф. Починала.

— Нашата Сара — пое дъх Сара в ухото му.

— Така изглежда. — Изведнъж всичко си дойде на мястото. — Боже мой, Фади е един от синовете на Хамид ибн Ашеф.

Сорая изглеждаше зашеметена.

— Най-големият, предполагам, след като Карим е поел ръководството на „Интегрейтид“.

Борн си спомни сблъсъка си с Фади в прибой на Черно море. *Дълго време чаках този момент* — бе казал Фади. *Дълго време, за да те погледна отново в лицето. Дълго време, за да си отмъстя.* Когато Борн го бе попитал какво има предвид, Фади бе изръмжал: *Не може да си го забравил — не и това.* Той би могъл да говори само за едно нещо.

— Аз убих сестра им — каза Борн, облягайки се назад. — Затова са ме въвлекли в разрушителния си план.

— Все още обаче сме далеч от това да разкрием самоличността на човека, представящ се за Мартин Линдрос — каза Сорая.

— Не се знае дали са запазили Мартин жив. — Борн отново насочи вниманието си към компютъра. — Но можем да намерим нещо за другия измамник. — Борн бе отворил уебстраницата на „Интегрейтид Въртикал Текнолоджис“. На нея бяха изброени служителите на холдинга, включително тези от отдела за проучване и развитие, пръснати в повече от дванайсет страни.

— Ако търсиш човека, представил се за доктор Съндърланд... това е все едно да търсиш игла в купа сено.

— Не е задължително — каза Борн. — Не забравяй, този човек бе специалист.

— По възстановяване на паметта.

— Точно така. — Тогава Борн си спомни друга част от разговора си със „Съндърланд“: — И по миниатюризация.

Имаше десетима лекари, които работеха в подобни области. Борн ги разгледа в мрежата един по един. Нито един от тях не беше човекът, извършил процедурата върху него.

— Сега какво? — попита Сорая.

Той затвори страницата, прехвърли се на архива с новините за компанията. Петнайсет минути ровене в статии за обявени сливания, разделяния, тримесечни доклади за печалби и загуби, наемания и уволнения на служители най-после го доведоха до материал за доктор Костин Вейнтроп, специалист по биофармацевтични нанотехнологии, сканираща микроскопия и молекулярна медицина.

— Изглежда, че доктор Вейнтроп е бил безцеремонно изхвърлен от „Интегрейтид Въртикал Текнолоджис“ за предполагаема кражба на интелектуална собственост.

— Това не би ли трябвало да го зачеркне от списъка?

— Точно обратното. Помисли си. Официалното уволнение е попречило на Вейнтроп да си намери работа в законна лаборатория, да заеме преподавателско място в университет. Паднал е от върха и е потънал в забвение.

— Точно такава ситуация братът на Фади би могъл да изфабрикува. След това е можел да избира — или работа за Фади, или нищо.

Борн кимна.

— Това е хипотеза, която си струва да бъде проверена. — Той написа името на доктор Костин Вейнтроп и намери биографията му в мрежата. Всичко звучеше много интересно, но не беше убедително. Имаше обаче линк към снимки. Докторът позираше на някаква церемония по награждаване. До него бе съпругата му: високата красива блондинка, чиято снимка Борн бе видял в кабинета на Съндърланд. Оказа се бивш модел на списание „Пърфект Тен“. Името ѝ бе Катя Степанова Вдова.

* * *

Марлин Дорф, командирът на ЦРУ, който отговаряше за „Скорпиън-5“ и „Скорпиън-6“, беше с капитански чин и това се оказа полезно, когато точно преди зазоряване той и екипът му бяха срещнали отряд морски пехотинци край град Ел Гейда, в района Шабуах, Южен Йемен.

Дорф бе подходящият човек за тази работа. Той познаваше Шабуах като дланта си. Кървавата история на района бе татуирана върху плътта му както от многобройни победи, така и от поражения. Въпреки уверенията на йеменското правителство Шабуах все още гъмжеше от ужасно много ислямски терористични групи. По време на студената война Съветският съюз, Източна Германия и Куба бяха разработили мрежа от тренировъчни лагери, скрити в този негостоприемен планински район. По това време Ел Гейда, където имаше множество кубински инструктори по тероризма, стана печално известна с обучението и въоръжаването на Народния фронт за освобождение на Оман. В един близък град източногерманците тренираха ключови членове на Саудитската комунистическа партия и Фронта за освобождение на Бахрейн в дейности по дестабилизиране, включително манипулиране на медиите за разпространяване на идеологиите на групите до всяко кътче на родните им страни, с цел подкопаване на духовния живот на сънародниците им. Макар че СССР и сателитите им напуснаха Южен Йемен през 1987 г., терористичните клетки останаха, откривайки нова сила в ръководството на отровната „Ал Каида“.

— Има ли вече нещо?

Дорф се обърна към капитан Лаури, командира на морските пехотинци, които щяха да придружават „Скорпиън-5“ и „Скорпиън-6“ до ядреното съоръжение на „Дуджа“. Лаури бе висок, рус, едър като мечка и два пъти по-опасен на вид.

Дорф, който бе виждал хора като него да извършват геройства и да умират в битка, вдигна сателитния си телефон „Турая“.

— Чакаме потвърждение.

Бяха се срещнали на опърлено от слънцето плато източно от Ел Гейда. Градът трептеше на сутрешната мараня, преброждан от

неуморния вятър, заобиколен от планини и пустиня. Високи облаци, разпокъсвани от ветровете, се носеха по безбрежното синьо небе. Измазаните сгради на по десет–дванайсет етажа напомняха кутии с правоъгълни прозорци. Времето изглеждаше спряло, сякаш историята никога не бе продължила напред.

Двата военни отряда на платото мълчаха, бяха нащрек, напрегнати, готови за задачата, която знаеха, че предстои съвсем скоро. Те разбираха какъв е залогът. Всеки от тях бе готов да даде живота си, за да гарантира безопасността на страната си.

Докато чакаха, Дорф извади джипиеса си и показа на колегата си от морските пехотинци предполагаемата мишена, разположена на по-малко от сто километра на югозапад от сегашната им позиция.

Телефонът „Турая“ иззвъня. Дорф го постави на ухото си и слуша, докато мъжът, когото той смяташе за Мартин Линдрос, потвърди координатите, отбелязани предварително на джипиеса на Дорф.

— Да, сър — каза той спокойно в телефонната слушалка. — Очаквано време на пристигане: двайсет минути. Можете да разчитате на нас, сър.

Като прекъсна връзката, той кимна на Лаури. Двамата едновременно дадоха заповеди на хората си, които мълчаливо се качиха на четирите хеликоптера „Чинук“. Секунда по-късно перките се задвижиха, ускорявайки оборотите. Бойните хеликоптери се издигнаха два по два, съпътствани от големи облаци прах и пясък, които се завъртяха нагоре под формата на фин воал, който отчасти ги скри, докато не се издигнаха по-високо. След това се наклониха леко напред и поеха курс на югоизток.

* * *

Във Военната зала на петдесет метра под приземния етаж на Белия дом кипеше трескава активност. Плоските плазмени екрани показваха сателитни снимки на Южен Йемен — от общ план до конкретни топографски обекти и местности от района на Ел Гейда. Други представяха триизмерни картини на района около целта и придвижването на четирите хеликоптера „Чинук“.

Присъстващите бяха горе-долу същите, които се бяха събрали и за да въртят на шиш Стария: президентът; шефът на военното разузнаване Лутър Лавал, придружаван от двама свои генерали; министърът на отбраната Холидей; съветникът по националната сигурност и Гундарсън от Международната агенция за атомна енергия. Липсваше само Джон Мюлер.

— Десет минути до контакта — каза Стария. Имаше слушалка на главата си и беше свързан с кодирания комуникационен канал на командир Дорф.

— Припомнете ми отново — какви оръжия носи ударният отряд — провлачи министър Холидей от мястото си вляво на президента.

— Тези хеликоптери „Чинук“ са специално проектирани за нас от „Макдонъл Дъглас“^[1] — отвърна монотонно Стария. — Всъщност приличат повече на бойните хеликоптери „Апачи“ на същата компания, отколкото на стандартния „Чинук“. Както „Апачи“, те са оборудвани със система за локализация и прехващане на цели и лазерно насочване. Нашите хеликоптери „Чинук“ могат да удържат на попадения на 23-милиметрови снаряди. Що са отнася до нападателните оръжия, те носят пълен комплект противотанкови ракети „Хелфайър“, три автоматични оръдия М230 с 30-милиметрови снаряди и 12 ракети „Хидра 70“, които се изстрелват от установка М261. Ракетите са снабдени с неотделяеми бойни части с контактни взриватели или с многофункционални дистанционни взриватели.

Президентът се засмя някак твърде високо.

— Такива подробности би трябвало да задоволят дори теб, Бъд.

— Простете, господин директор — настоя Холидей, — но аз съм притеснен. Не споменахте нищо за сериозния пробив в сигурността във вашата централа.

— Какъв пробив? — Президентът изглеждаше озадачен, след това лицето му се наля с кръв. — За какво говори Бъд?

— Бяхме засегнати от компютърен вирус — отвърна директорът спокойно. *Как, по дяволите, е разбрал за вируса?* — Нашите компютърни специалисти ни увериха, че целостта на централния сървър не е нарушена. Нашата защитна система „Сентинел“ се погрижи за това. В момента прочистват системата.

— На ваше място, господин директор — не се отказваше министърът, — за нищо на света не бих подценявал каквото и да е

електронен пробив в сигурността на агенцията. Не и когато тези проклетите терористи ни дишат във врата.

Като всеки лоялен васал Лавал поде разпита:

— Господин директор, твърдите, че вашите хора прочистват вируса. Но е факт, че вашата агенция е била подложена на електронна атака.

— Не се случва за първи път — призна директорът. — Повярвайте ми, няма да е и за последен.

— Въпреки това — продължи Лавал — една атака отвън...

— Не беше отвън. — Директорът отправи мрачен поглед към шефа на военното разузнаване. — След тревогата, която вдигна моят заместник Мартин Линдрос, открихме електронна следа, която ни доведе до къртицата — покойния Тим Хитнър. Последното, което е успял да свърши преди смъртта си, е било да вкара вирус в системата под предлог, че дешифрира код на „Дуджа“. Именно той се оказа двоичният код нарушител.

Погледът на Стария се премести към президента.

— Сега моля да се върнем към належащия въпрос. *Колко неуспешни атаки трябва да изтърпя от тези двамата, преди президентът да сложи край?*, почуди се той с горчивина.

Атмосферата във Военната зала бе напрегната, образите проблясваха на множеството екрани. Всички бяха с пресъхнала уста, очите им бяха приковани в плазмения екран, който показваше придвижването на четирите хеликоптера „Чинук“ над планинския терен. Графиките бяха като на видеоигра, но започнеше ли мисията, всички прилики с игра щяха да изчезнат.

— Те преминаха над най-западното пресъхнало речно корито — съобщи директорът. — Сега всичко, което ги дели от съоръжението на „Дуджа“, е малка планинска верига. Ще се насочат на югозапад. Хеликоптерите ще се движат по двойки.

* * *

— Имаме радиационна мъгла — съобщи Мартин Дорф на директора. Това беше странен феномен, който понякога се появяваше на зазоряване или през нощта в резултат от охлаждането на земната

повърхност, когато слой от относително влажен въздух е блокиран точно над земята от по-сух въздух над него.

— Имате ли визуален контакт с целта? — Гласът на директора, изтънен и метален, прозвуча в ухото му.

— Не, сър. Приближаваме се, за да погледнем по-отблизо, но два от хеликоптерите стоят на позиции, охранявайки периметъра. — Той се обърна към Лаури, който кимна. — Норис — продължи Дорф към пилота на левия хеликоптер, — спусни се по-ниско.

Придружаващият ги „Чинук“ се гмурна надолу и перките му се врязаха в радиационната мъгла, разпръсквайки я.

— Там! — изкрещя Лаури.

Дорф видя група от шестима въоръжени мъже. Стреснати, те гледаха нагоре. Очите му проследиха пътеката, по която вървяха те, видя струпване на ниски, подобни на бункери сгради. Те приличаха на обичайните постройки в терористичен тренировъчен лагер. Именно така „Дуджа“ би замаскирала базата си.

Спуснал се ниско над земята, чинукът откри огън със своите автоматични оръдия М230. Последва градушка от 23-милиметрови снаряди. Мъжете паднаха на земята, откриха ответна стрелба, разпръснаха се, пак направиха опит да стрелят, но бяха покосени.

— Да вървим! — каза Дорф в микрофона си. — Комплексът е на половин километър оттук.

Хеликоптерът „Чинук“ пикира. Дорф чу как другите две машини излизат от периметъра, който охраняваха, и се насочват след тях.

— Изкарайте ракетите „Хелфайър“! — нареди Дорф. — Искам по една ракета от всеки хеликоптер, изстреляна по мой сигнал. Ако стреляме под различен ъгъл, и най-силно укрепените стени ще се сринат.

Другите три хеликоптера се приближаваха към целта.

— По мой знак — излая Дорф. — Сега!

Четири ракети „Хелфайър“ бяха изстреляни от долната част на хеликоптерите. Те се врязаха в комплекса от сгради, взривявайки се секунди една след друга. Изригна огнено кълбо. Ударната вълна разтърси хеликоптера. Големи облаци от катраненочерен дим се издигнаха от мишената.

След това настана ад.

* * *

Докато чакаше на опашка на международното летище „Ататюрк“, за да се качи на полета си за Вашингтон, Сорая извади мобилния си телефон. Откакто се раздели с Борн, ситуацията в централата не ѝ излизаше от ума. Борн беше прав. Фалшивият Линдрос се беше поставил в перфектна позиция. Но защо си е направил толкова труд, за да проникне в ЦРУ? Заради разузнавателните данни? Едва ли. Фади бе достатъчно умен, за да знае, че няма начин неговият човек да пробие железните мерки за сигурност на ЦРУ и да изнесе информация. Значи явно проникването има за цел да попречи на усилията на „Тифон“ да спре „Дуджа“. За Сорая това означаваше план за атака. Активна дезинформация. Защото ако служителите на ЦРУ се втурнеха в безсмислено преследване, Фади и неговите хора можеха да се промъкнат незабелязани в САЩ. Това бе класическо подвеждане, най-старият трик. И често най-ефективният.

Борн я предупреди да не се свързва с директора, така че ѝ оставаше следващата възможност: да се обади на Ан Хелд. Знаеше, че може да каже всичко на Ан, която щеше да намери начин да информира Стария, без никой друг да разбере. Това на практика щеше да изолира къртицата — който и да беше той.

Сорая се придвижи напред на опашката. Пътниците вече се качваха. Тя премисли идеята си още веднъж, след това набра личния номер на Ан. Телефонът звънеше ли звънеше и тя се улови, че се моли Ан да отговори. Не смееше да остави съобщение на гласовата поща, нито дори да предаде на Ан да я потърси. На седмото позвъняване Ан вдигна.

— Ан, слава богу! — Опашката се движеше бързо напред. — Сорая е. Слушай, имам много малко време. Връщам се във Вашингтон. Не казвай нищо, докато не свърша. Открих, че този Мартин Линдрос, който Борн доведе от Етиопия, е измамник.

— Измамник ли?

— Чу ме.

— Но това е невъзможно.

— Знам, че звучи безумно.

— Сорая, не знам какво е станало с теб, но повярвай ми, Линдрос си е съвсем истински. Дори мина през сканирането на ретината.

— Моля те, остави ме да довърша. Този човек — който и да е той — работи за Фади. Той е изпратен, за да ни отклони от следата на „Дуджа“. Ан, трябва да кажеш на Стария.

— Сега съм сигурна, че сте полудели. Ако кажа на Стария, че Мартин Линдрос е подставено лице, той ще накара да ме приберат в лудницата.

Сорая беше почти на изхода. Нямаше време.

— Ан, трябва да ми повярваш. Трябва да намериш начин да го убедиш.

— Трябва ми доказателство. Нещо съществено — каквото и да е.

— Но аз не...

Ан грабна химикал.

— Дай ми данните на полета си. Ще те посрещна на летището. Ще измислим нещо заедно, преди да отидем в централата.

Сорая ѝ продиктува номера на полета си и времето за пристигане. Кимна към служителя на изхода, като му подаде бордната си карта.

* * *

Ракетите „Сайдуиндър“ изникнаха сякаш от нищото.

— Отдясно — изкрещя Дорф, но алармите пищяха във вътрешността на хеликоптера. Той видя как в най-нисколетящия „Чинук“ се забива ракета. Машината избухна в огнена топка и се стопи сред гъстия дим, издигащ се над разрушените сгради. Вторият хеликоптер бе улучен в опашката, докато се опитваше да избегне атаката. Цялата задна част се откъсна, кабината се килна настрани и се завъртя по спирала към бушуващия ад долу.

Дорф не можеше да мисли за третия хеликоптер. Трябваше да се концентрира върху собствения си. Залитна към пилота, щом хеликоптерът се наклони рязко.

— Засечена е приближаваща ракета, командире — докладва пилотът. — Вдясно от опашката ни. Последва бясна поредица от

лупинги и гмуркания, от които човек спокойно можеше да си изпразни стомаха.

— Продължавай така — извика Дорф и погледна картечаря. — Искам да нагласиш многофункционален взривател за експлозия след пет секунди.

Онзи се облеци.

— Ще се взриви извънредно близко, командире. Може да пострадаме.

— На това се надявам — отвърна Дорф.

Той гледаше през прозореца, докато другият се залови за работа. На по-малко от сто метра от тях още една ракета „Сайдуиндър“ улучи целта си и взриви третия „Чинук“, който полетя към земята като камък. Останаха само те.

— Командире, ракетата се приближава към нас — предупреди пилотът. — Няма да издържа така още дълго.

Да се надяваме, че няма да ти се наложи, помисли си Дорф и потупа пилота по рамото.

— По мой знак завий наляво и се спусни възможно най-отвесно, разбра ли?

Пилотът кимна.

— Разбрано, командире.

— Дръж здраво машината — предупреди го Дорф, заслушан в пронизителния писък на ракетата, която раздираше въздуха в опит да стигне до тях. Времето им изтичаше.

Картечарят кимна към Дорф.

— Всичко е готово, капитане.

— Действай!

Чу се леко съскане и ракетата „Хидра 70“ бе изстреляна. Дорф преброи до две и стисна пилота за рамото:

— Сега! — извика той.

Хеликоптерът зави рязко наляво и се гмурна надолу. Земята приближаваше бързо, след миг ракетата „Хидра“ се взриви. Експлозията изхвърли машината напред и надясно. Дорф почувства горещината дори през бронирания „Чинук“. Това беше примамката и „Сайдуиндър“, която бе ракета земя-въздух, управлявана чрез механизъм с топлинно насочване, се спусна към центъра на експлозията и се взриви.

Хеликоптерът потрепери, едва се задържа, докато пилотът се опитваше да го измъкне от устремното движение надолу, после се залюля като махало и се изправи.

— Отлично се справи — стисна Дорф пилота по рамото. — Всички добре ли са? — Момчетата кимнаха, вдигнали палци. — Добре, сега тръгваме след вражеския самолет, който свали нашите.

* * *

След като Сорая потегли за летището, Борн започна да крои планове как да намери и разпита Несим Хатун — човекът, за когото работеше Евгений Фьодорович. Според Евгений Хатун работеше в квартал „Султанахмет“, не много близо до мястото, където беше Борн.

Едва се крепеше на краката си от изтощение. Не искаше дори да си го помисля, но прободната рана, нанесена му от Фади, буквално изсмукваше силите му. Схватката с Матю Лърнър му нанесе допълнителни поражения. Съзнаваше, че би било глупаво, чисто самоубийство, да издирва Несим Хатун в сегашното си състояние.

Затова реши най-напред да се възползва от услугите на някой местен лечител. Предпочиташе мароканските традиционни билкари и при положение, че разнообразните климатични зони на Турция позволяваха да бъдат отглеждани над единайсет хиляди вида растения, се надяваше сред многото магазини в Истанбул да намери и аптека, където продават нужните му лечебни билки.

След четирийсет и пет минути обикаляне и разпитване на случайни минавачи и търговци попадна на точно такова място. Намираше се на сред оживен пазар; магазинче с тесни, прашни прозорци и специфичен въздух.

Вътре билкарят седеше на ниско столче и стриваше билки на прах с хаванче и чукало. Вдигна поглед да посрещне новодошлия и Борн видя воднисти, късогледни очи.

Въздухът бе тежък, задушлив, изпълнен с непознатите остри миризми на сушени билки, треви, стъбла, гъби, листа, спори, цветчета и подобни. По стените, от пода до тавана, имаше дървени чекмеджета и прегради, където лечителят държеше богатите си запаси от всякакви билки. Ако през прашните прозорци успяваше да проникне някаква

светлина, тя бързо биваше всмуквана от ухания прах, трупан със счуканите през годините растения.

— Заповядайте — посрещна го билкарят на турски с марокански акцент. — Мога ли да направя нещо за вас?

Вместо отговор Борн се съблече до кръста и направо му показа превързаните си рани, синкавите натъртвания, прорезите корички от засъхнала кръв.

Лечителят протегна дългия си показалец. Беше дребен, слаб, дори мършав мъж с тъмната, жилава кожа на човек, роден в пустинята.

— Приближете се, моля.

Борн го послуша.

Воднистите очи на билкаря примигваха често.

— От какво се нуждаете?

— Да се възстановя — каза Борн на марокански арабски.

Билкарят се изправи, отиде до едно чекмедже, извади нещо като туфа кози косми.

— *Huperzia serrate*. Рядък мъх, който се среща в Северен Китай.

— Лечителят седна на столчето си, остави хаванчето и чукалото и се зае да раздробява изсушения мъх на парченца.

— Вярвате или не, всичко, от което се нуждаете, се съдържа тук. Мъхът ще пребори възпалението, което изсмуква енергията от тялото ви. Заедно с това ще повиши значително умствената ви активност.

Мароканецът се обърна, взе чайник от печката и наля малко от горещата вода в медна съдинка. Пусна снопчетата мъх вътре, доля вода, покри съда с капак и го остави до хаванчето и чукалото. Борн се закопча и се настани на дървено столче.

Двамата седяха и мълчаха, в очакване да се запари билковата отвара. Очите на лечителя бяха воднисти и късогледни, но попиваха всяка черта от лицето на Борн.

— Кой си ти? — попита билкарят.

— Не знам.

— Може би един ден ще разбереш.

Запарката бе готова. Със сигурна ръка билкарят отсипа прецизно количество от нея в една чаша. Течността бе плътна, тъмна, гъста, пропита с аромата на мочурище.

— Изпий го. До дъно.

Вкусът бе отвратителен, но Борн изгълта отварата до последната капка.

— До един час тялото ти ще укрепне, умът ти ще заработи по-енергично. Възстановяването ще продължи няколко дни.

Борн се изправи и благодари на лечителя, докато му плащаше. Излязъл обратно на пазара, най-напред се отпрати към магазин за дрехи, откъдето си купи традиционно турско облекло и обувки с тънки подметки. Собственикът му обясни как да стигне до „Истиклал Кадеш“ — главната търговска улица в богатия квартал „Бейоглу“, който се намираше отсреща на Златния рог, гледано откъм „Султанахмет“. Щом стигна там, влезе в магазин за сценично облекло и аксесоари и си избра брада и метална кутийка с лепило. Пред огледалото в магазина си залепи брадата.

После прерови другите стоки, избра си още някои неща, които сметна, че ще са му нужни, и натъпка всичко в малка, стара кожена чанта втора ръка. През цялото време, докато пазаруваше, бе изпълнен с неумолим гняв. Не можеше да забрави нито за миг онова, което му бяха сторили Вейнтроп и Фади. Врагът се беше промъкнал в главата му, бе намерил начин да влияе на мислите му, да разколебае решенията му. Как Фади е успял да вкара Вейнтроп в кабинета на истинския Съндърланд?

Погледна в телефона си номера на доктор Съндърланд и го набра. Кабинетът му не работеше по това време, но глас на запис го попита дали иска да си определи среща, да разбере работното време на доктора или да получи информация за кабинетите му във Вашингтон, Мериленд или Вирджиния. Борн избра втората възможност и разбра, че приемните часове на доктора са от 10 до 18 ч. в понеделник, сряда и петък. Кабинетът бе затворен в четвъртък. Той беше ходил при Съндърланд точно в четвъртък. Кой му беше запазил час?

Пот изби по челото му, а сърцето му заби по-бързо. Откъде хората на Фади са знаели, че Борн ще изведе водача им от килията? Сорая се бе обадила на Тим Хитнър, заради което Борн бе заподозрял, че именно той е къртицата. Но явно грешеше. Кой имаше достъп до вътрешните обаждания в мрежата на ЦРУ? Кой би могъл да ги подслушва? Явно е бил същият човек, който му бе уговорил час при Съндърланд в ден, когато докторът не приема.

Ан Хелд!

О, Господи! Дясната ръка на Стария. Не може да бъде. И все пак това беше единственото обяснение, което пасваше на събитията. Какъв по-добър избор за Фади и за всеки, който би искал да знае какво става в централата на ЦРУ?

Пръстите му набраха телефонния номер. Искаше да предупреди Сорая, преди тя да се е качила на самолета. Но гласовата ѝ поща се включи незабавно, което означаваше, че телефонът ѝ вече е изключен. Тя се беше качила в самолета и пътуваше към Вашингтон — към катастрофата.

Борн ѝ остави съобщение, че Ан Хелд вероятно е къртицата, действаща в ЦРУ.

[1] Голям американски авиоконцерн, който вече е част от „Боинг“ — Бел.прев. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Влизай, Мартин. — Директорът махна на Карим, който стоеше на прага на вътрешния му кабинет. — Радвам се, че Ан те намери.

Карим извървя дългия път до стола пред огромното бюро на директора. Разходката му напомни за наказанието на един бедуин предател, който бе принуден да мине между две редици от хора под дъжд от камъни. Ако успееше да стигне до другата страна жив, получаваше бърза, милостива смърт. Ако не, го оставяха в пустинята за храна на лешоядите.

До него достигаха звуци. В цялата централа цареше празнична атмосфера след новината, че ядреното съоръжение на Дуджа в Южен Йемен е било унищожено, макар да бяха дадени жертви. Директорът бе установил контакт с командир Дорф. Той и неговият екип от „скорпиони“ и морски пехотинци бяха единствените оцелели при атаката. Жертвите бяха доста — три хеликоптера „Чинук“ с екипажите им от морски пехотинци и „скорпиони“ на ЦРУ. Съоръжението се оказа добре защитено от два съветски мига, оборудвани с ракети „Сайдуиндър“. Хеликоптерът на Дорф бе свалил и двата след унищожаването на мишената.

Карим седна. Нервите му винаги се опъваха, когато се настаняваше на този стол.

— Сър, знам, че платихме висока цена, но вие изглеждате странно мрачен, като се има предвид успехът на мисията ни срещу „Дуджа“.

— Жалея за хората си, Мартин. — Стария изсумтя, сякаш пронизан от болка. — Не че не изпитвам облекчение и не се чувствам поне донякъде реабилитиран, след като ме въртяха на шиш във Военната зала. — Гъстите му вежди се събраха. — Но, казано между нас, имам чувство, че нещо не е наред.

Карим почувства тръпка на безпокойство да пробягва надолу по гърба му. Несъзнателно се премести към ръба на стола.

— Не разбирам, сър. Дорф потвърди, че съоръжението е понесло четири директни удара, всички от различен ъгъл. Няма съмнение, че е било напълно унищожено, заедно с двата вражески самолета, които са го защитавали.

— Това е вярно — кимна директорът. — И въпреки това...

Умът на Карим препускаше, обмисляйки възможностите. Директорът бе известен с добрата си интуиция. Едва ли би се задържал на поста си толкова дълго, само защото се бе научил да бъде изкусен политик. Карим знаеше, че би било глупаво просто да се опита да го успокои.

— Ако можете да бъдете по-конкретен...

Старият поклати глава.

— Де да можех.

— Нашите разузнавателни данни бяха точни, сър.

Директорът се облегна, потърка брадичката си.

— Ето какво ме смущава. Защо миговете са чакали да изстрелят ракетите едва след като съоръжението бе унищожено?

— Може би не са успели да излетят навреме. — Карим се движеше по тънък лед и го знаеше. — Чухте Дорф, имало е радиационна мъгла.

— Мъглата е била ниско над повърхността. Миговете са дошли отгоре. Мъглата не би могла да ги засегне. Ами ако умишлено са изчакали, докато съоръжението бъде унищожено?

Карим се опита да не обръща внимание на звъntenето в ушите си.

— Сър, в това няма логика.

— Има, ако съоръжението е било фалшива примамка.

Карим не можеше да допусне директорът или който и да е друг в ЦРУ да продължи да разсъждава в тази посока.

— Може и да сте прав, сър, сега, като се замисля. — Той се изправи. — Ще го проверя веднага.

Очите на Стария се вгледаха в него изпод гъстите вежди.

— Сядай, Мартин.

Мълчание се възцари в кабинета. Дори приглушените звуци, които се чуваха откъм коридорите, бяха изчезнали.

— Ами ако „Дуджа“ са искали да повярваме, че сме унищожили тяхното ядрено съоръжение?

Разбира се, че беше станало точно това. Карим се бореше да овладее пулса си.

— Знам, че пробутах на министър Холидей Тим Хитнър за къртица — продължи директорът. — Но това не означава, че го вярвам. Ако инстинктът не ме лъже, значи има и други възможности: или Хитнър е бил натопен от истинската къртица, или той не е бил единствената прогнила ябълка в нашата щайга.

— Всичко това са само предположения, сър.

— Тогава ги елиминирай, Мартин. Нека бъде твой приоритет. Използвай всички необходими ресурси. — Стария постави ръцете си на бюрото, подпря се на тях. Лицето му бе бледо и пепеляво. — Бог да ни е на помощ, Мартин, ако „Дуджа“ ни е подвела. Това ще означава, че не сме направили нищо. Напротив — те са на път да осъществят своята атака.

* * *

Мута ибн Азиз пристигна в Истанбул малко след пладне и първата му работа беше да се срещне с Несим Хатун. Хатун управляваше „Мираж Хамам“ — турска баня в квартал „Султанахмет“. Сградата беше стара и голяма, намираше се в една пряка недалеч от „Света София“ — внушителната църква, построена от император Юстиниан през 532 г. Заради местоположението си банята винаги беше пълна с народ, макар че цените бяха по-високи от тези в не толкова туристически части на града. Банята функционираше от дълги години, още преди Хатун да се роди.

Той се гордееше с факта, че бе подкупил точно когото трябва и бизнесът му бе подробно описан в най-добрите туристически справочници. Банята му осигуряваше добър живот, особено по турските стандарти. Но това, което го направи милионер, бе работата му за Фади.

Хатун имаше вълчи апетит, шишкаво тяло и свирепо лице на хищник. В черните му очи се просмукваше отровата, напоила душата му — отрова, която Фади бе открил, изкарал навън и подхранвал внимателно. В живота си Хатун беше сменил много жени и всичките бяха или мъртви, или в изгнание в провинцията. Но пък дванайсетте

му деца, които той обичаше и на които се доверяваше, управляваха успешно хамама вместо него. За него, човек със сърце, кораво като свит юмрук, това бе приемлив вариант. Същото важеше и за Фади.

— Мараба! — поздрави Хатун, когато Мута ибн Азиз пристъпи през прага му. Домакинът целуна госта си по двете бузи, поведе го през покритите с мозайка общи помещения на банята към задната част, където имаше малка градина. В центъра ѝ растеше неговата финикова палма, с която той много се гордееше. Беше си я донесъл от един кервансарай в Сахара — тогава беше стръкче, дълго колкото показалеца му. Обсипваше това дърво с повече внимание, отколкото бе удостоявал, която и да е от жените си.

Настаниха се на хладните каменни пейки под процеждащата се слънчева светлина, докато две от дъщерите на Хатун им сервираха сладък чай и дребни сладки. След това едната донесе пишно наргиле и двамата мъже запушиха.

Тези ритуали и времето, което отнемаше изпълнението им, бяха необходим елемент от живота на Ориента. Те целяха да заздравят приятелството, да демонстрират любезност и уважение, както се полага на цивилизовани хора. Дори и днес имаше хора като Несим Хатун, които спазваха старите обичаи и се опитваха да поддържат пламъка в лампата на традициите дори сред неоновия блясък на електронната ера.

Най-после Хатун остави наргилето настрана.

— Изминал си дълъг път, приятелю.

— Понякога, както знаеш твърде добре, най-старите форми на комуникация са най-сигурните.

— Напълно те разбирам. Самият аз имам чисто нов мобилен телефон, но го използвам само за разговори по най-обща теми.

— Не сме чували нищо от Евгений Фьодорович.

Веждите на Хатун се повдигнаха.

— Борн е оцелял в Одеса?

— Нямаме информация. Но мълчанието на Фьодорович е притеснително. Естествено, Фади не е доволен.

Хатун разпери ръце, които бяха изненадващо малки, пръстите му бяха деликатни като на момиче.

— Аз също. Искам да те уверя, че лично ще се свържа с Евгений Фьодорович.

Мута ибн Азиз кимна.

— Междувременно трябва да приемем, че той е бил разкрит.

Хатун помисли за момент.

— За този Борн казват, че бил като хамелеон. Ако все още е жив и дойде тук, как ще разбере?

— Фади го прониза от лявата страна. Тежко. Тялото му сигурно е съсипано. Ако дойде, сигурно ще стане скоро, може би дори още днес.

Несим Хатун почувства нервността на пратеника. Изпълнението на плана на Фади сигурно е съвсем скоро, предположи той.

Те се изправиха, минаха през частните помещения — потънали в тишина и зеленина като градината отвън.

— Ще остана тук до края на деня и през нощта. Ако дотогава Борн не се появи, значи въобще няма да дойде. А дори да дойде, ще бъде твърде късно.

Хатун кимна. Значи имаше право. Атаката на Фади срещу Съединените щати предстоеше.

Мута ибн Азиз посочи.

— Има параван в далечния край на градината. Аз ще чакам там. Ако Борн дойде, ще иска да те види. Ти ще се съгласиш, но в средата на разговора ви аз ще изпратя някои от синовете ти да те извика и двамата с теб ще поговорим.

— Така че Борн да може да ни подслуша. Разбирам.

Мута ибн Азиз направи крачка към него, гласът му затихна до тих шепот:

— Искам Борн да разбере кой съм. Искам да знае, че се връщам при Фади.

Несим Хатун кимна.

— Той ще те последва.

— Точно така.

* * *

Още от самото начало Джон Мюлер установи къде човекът на Лърнър, онзи Овъртън, е допуснал грешка. Докато следеше Ан Хелд, той веднага разкри кой я наблюдава. Да следиш някой е едно, да го държиш под наблюдение — съвсем друго. Лично той нямаше

намерение да я наблюдава, а само да следи хората, които я пазеха от външно наблюдение. Затова спазваше дистанция. В началото разчиташе на собствените си очи, не на бинокъл, защото трябваше да огледа непосредственото обкръжение на Ан във възможно най-широк план. Бинокълът се съсредоточава само върху конкретни точки. Но пък се оказа полезен, щом веднъж разкри самоличността на мъжа, който я наблюдаваше.

Сега бяха трима и се сменяха през осем часа. Денонощният им режим не го изненада. Нескопосаното следене на Овъртън сигурно ги беше направило по-предпазливи и по-бдителни. Мюлер бе предвидил всичко това и имаше план как да се справи.

В продължение на двайсет и четири часа той наблюдаваше охранителите на Хелд. Отбеляза си техните навици, чудатости, предпочитания, методи на действие — всички те бяха почти неизменни. Този от нощната смяна имаше постоянна нужда от кафе, за да остане буден, докато другият, дето дежуреше рано сутринта, използваше често телефона си. Третият, който застъпваше късния следобед, пушеше като комин. Мюлер избра него, тъй като вродената му нервност го правеше най-уязвим.

Той знаеше, че ще има право само на един удар, така че смяташе да се възползва максимално от възможността, която знаеше, че рано или късно ще се появи. Броени часове по-рано беше откраднал служебен камион от задния двор на „Потомак Илектрик Къмпани“ на „Пенсилвания Авеню“. Сега караше този камион и наблюдаваше как Ан Хелд влиза в едно спряло такси пред централата на ЦРУ.

Когато таксито потегли, Мюлер изчака, търпелив като смъртта. Скоро след това чу шум от запален двигател. Бял форд седан се измъкна от мястото си от другата страна на улицата и мъжът от следобедната смяна зае позицията две коли зад таксито. Мюлер го последва в оживения трафик.

След няма и десет минути Хелд бе излязла от таксито и вървеше пеш. Мюлер познаваше добре този начин на действие. Тя отиваше на среща. Трафикът беше такъв, че опашката ѝ не можеше да я последва с колата. Мюлер стигна до този извод преди другия, затова отби и паркира на Седемнайсета улица в забранена за паркиране зона, напълно спокоен, че никой няма да задава въпроси на шофьора на камион на компания за комунални услуги.

Като се измъкна от камиона, той извървя бързо разстоянието до мястото, където мъжът от следобедната смяна бе спрял край тротоара. Приближавайки се, той почука на прозореца на шофьора. Онзи плъзна надолу стъклото.

— Здравсти, приятел — рече Мюлер и го удари рязко точно под лявото ухо.

Онзи мигом се строполи в несвяст, Мюлер го понадигна, без да изпуска от поглед Хелд, която се отдалечаваше по улицата.

* * *

Ан Хелд и Карим се разхождаха из галерия „Коркоран“ на Седемнайсета улица. Впечатляващата колекция от произведения на изкуството бе приютена във великолепна бяла мраморна сграда, която Франк Лойд Райт бе определил като най-добре проектираното здание във Вашингтон. Карим се спря пред голямо платно на художника Робърт Бечтъл, чиято свръхнатуралистична композиция не можеше да разбере.

— Директорът подозира, че мишената на атаката е била фалшива — каза ѝ Карим. — Това означава, че подозира, че данните от „Дуджа“, заловени и декодирани от „Тифон“, са дезинформация.

Ан бе шокирана.

— Откъде идват тези подозрения?

— Пилотите на миговете са допуснали сериозна грешка. Изстреляли са ракетите веднага след като американските хеликоптери сринаха изоставения комплекс. Заповедите им бяха да позволят на американците да извършат бомбардировката, но трябваше да се появят на мястото няколко минути по-късно, а те избързаха. Надявали са се мъглата да ги скрие от хеликоптерите, но американците успяха да я разпръснат с перките на машините. Сега Стария иска да провери за изтичане на информация в ЦРУ.

— Мислех, че си убедил всички, че Хитнър е бил къртицата.

— Явно всички, освен него.

— Какво ще правим?

— Продължаваме по график.

Ан се огледа скришом, беше нервна.

— Не се притеснявай — успокой я той. — След като изгорихме Овъртън, взех предпазни мерки. Той си погледна часовника и се запъти към изхода. — Ела. Сорая Мур ще кацне след три часа.

* * *

Джон Мюлер, зад волана на камиона на „Потомак Илектрик“, бе само на една пресечка от галерия „Коркоран“. Сега той бе сигурен, че Ан Хелд има среща. Това би заинтригувало Лърнър, но не и него. След като я ликвидираше, нямаше да има значение с кого се е срещала.

Веднага щом видя Ан да излиза през официалния вход, той се вмъкна в трафика. Отпред бе светофарът на кръстовището с „Пенсилвания Авеню“. Все още светеше зелено, когато тя слезе по стълбите, но докато той се доближи, стана жълто. Пред него имаше една кола. Със свирене на гуми и ръмжене на двигател той потегли, закачи колата, докато минаваше покрай нея, прелетя на червено през кръстовището, сподирен от хор проклетия, гневни викове и клаксони.

Мюлер натисна до дупка педала на газта, докато летеше към Ан Хелд.

В страничното стъкло до шофьора светкавично се вряза куршум, чието свистене прозвуча като далечен камбанен звън. Мюлер нямаше време да осъзнае какво става, понеже куршумът се заби в слепоочието му и излезе от другата страна, отнасяйки половината му череп.

* * *

Миг преди камиона на „Потомак Илектрик“ да излезе от контрол, Карим сграбчи Ан за ръката и я издърпа обратно на тротоара. Тежката машина се заби в двете коли отпред и двамата се отдалечиха с енергична крачка от мястото на смъртоносния сблъсък.

— Какво стана? — попита тя.

— Този с камиона смяташе да те прегази и да избяга.

— Моля?

Той трябваше да я стисне силно за ръката, за да ѝ попречи да погледне назад.

— Продължавай да вървиш. Нека се отдалечим от това място.

Три пресечки по-надолу черен „Линкълн Ейвиейтър“ с дипломатически номера чакаше на тротоара. С едно-единствено плавно движение Карим отвори задната врата и бутна Ан вътре. Влезе след нея, затръшна вратата и колата потегли.

— Добре ли си? — попита я той.

Ан кимна.

— Малко съм шокирана. Какво стана?

— Взех някои мерки, за да те охраняват тайно.

Пред тях седеше шофьорът и още един човек. И двамата изглеждаха като арабски дипломатически представители. Всъщност Ан наистина си мислеше, че са такива. Не знаеше, не искаше да знае. Както и не я интересуваше къде отиват. В нейната работа прекалено много информация, както и неподходящото любопитство, можеше да ти струва живота.

— Знаех за Лърнър. Така че в момента, в който Стария ми каза, че го е изпратил в Одеса, заподозрях, че някой още по-нависоко в разузнавателната верига ще бъде изпратен след теб. И се оказах прав. Този се казваше Джон Мюлер, от Вътрешна сигурност. Двамата с Лърнър ходеха заедно по курви. Интересното е, че Мюлер работи за министъра на отбраната Холидей.

Което означава, че има вероятност Лърнър също да е под контрола на министъра на отбраната.

Карим кимна, наведе се напред, каза на шофьора да намали, докато поят на сирените от полицейските патрулки и пожарните се засили, след това постепенно утихна.

— Холидей явно иска да увеличи влиянието на Пентагона, като вземе контрола над ЦРУ и го промени според собствените си представи. Можем да се възползваме от хаоса, причинен от тази война между институциите.

По това време линкълнът беше стигнал до крайните северни райони на града. Минавайки покрай североизточния край на Рок Крийк Парк, те най-накрая пристигнаха в задната част на голяма морга за автомобили, управлявана от пакистанско семейство.

Те притежаваха и самата сграда, купена с пари на „Интегрейтид Въртикал Текнолоджис“, прехвърлени през една от самостоятелните компании на Бахамите и Кайманските острови, които Карим бе създал

през годините, откакто бе поел управлението на корпорацията от баща си. В резултат те бяха променили всичко зад стените на сградата, като следваха точно указанията на Карим.

Едно от тези указания касаеше изграждането на собствено товарно отделение в задната част на сградата. Всъщност то беше товарно само що се отнася до доставчиците. Щом шофьорът на линкълна вкара колата в помещението, бетонната „стена“ се плъзна в процеп на пода и разкри скосена рампа, по която се спусна автомобилът. Не след дълго се озоваха на огромен приземен етаж и слязоха от колата.

Варели и каси бяха подредени до най-близката стена — някогашното съдържание на автосервиза „Ем енд Ен Бодиуърк“. Отляво беше паркирана черна лимузина с познати номера.

Ан отиде към нея и плъзна върховете на пръстите си по блестящата ѝ повърхност.

— Откъде се сдоби с колата на Стария?

— Това е точно копие, включително бронираното покритие и специалното непробиваемо от куршуми стъкло. — Той отвори задната врата. — Има само една разлика.

Плафонът светна при отварянето на вратата. Като надникна вътре, Ан остана възхитена от перфектно изкопирания интериор, чак до луксозната тапицерия на пода в кралско синьо. Тя проследи с поглед как Карим повдигна ъгълчето на тапицерията, което все още не беше залепено. С острието на джобен нож той повдигна подовото покритие, за да може тя да надникне отдолу.

Цялото дъно на дубликата бе натъпкано със спретнато подредени правоъгълници от някакво светлосиво, приличащо на глина вещество.

— Точно така — каза той, когато тя рязко си пое дъх. — Тук има достатъчно експлозив С4, за да срине целите подсилени основи на централата на ЦРУ.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Кварталът, в който Несим Хатун въртеше някаква търговия, все още неизвестна за Борн, бе кръстен на султан Ахмет Първи, който през първото десетилетие на XVII век построил Синята джамия в сърцето на поселището, наречено от европейците през XIX век Стамбул. Това бе центърът на някога огромната Византийска империя, която в най-добрите си времена се бе простирала от Южна Испания до България и Египет.

Съвременният квартал „Султанахмет“ не бе загубил нито впечатляващата си архитектура, нито способността си да внушава респект. Центърът му представляваше хълм, наречен Хиподрума, със Синята джамия от едната страна и „Света София“ от другата. Двете бяха свързани с малък парк. Сега социалният център на квартала бе близкият „Акбийук Кадеши“, чийто северен край излизаше на двореца „Топкапъ“. От двете страни на тази широка улица имаше магазини, барове, кафенета, бакалии, ресторанти, а в сряда сутрин и уличен пазар.

Борн се сливаше идеално с шумните орди, които изпълваха „Акбийук Кадеши“. Беше облечен в традиционни турски дрехи, лицето му бе скрито зад гъста брада.

Спря край уличен продавач, да си купи симид и бледо-жълто кисело мляко, изяде ги, докато се оглеждаше наоколо. Мошеници въртяха съмнителния си бизнес, търговци крещяха цените на стоките си, местни хора се пазаряха, туристите бяха систематично оскубвани от находчиви турци. Бизнесмени с мобилни телефони, хлапета, които се снимаха с мобилни телефони, тийнейджъри, които слушаха шумна музика, току-що качена на мобилните им телефони... Смях и сълзи, усмивки на влюбени, гневни викове на караци се. Тюрлюгювеч от човешки емоции, които озаряваха ароматните облаци, идващи на талази от количките, където цвъртеше агнешко и зеленчуци на шиш.

След като хапна на крак, Борн се запъти право към един магазин за килими и след кратък добронамерен пазарлък със собственика си

купи молитвено килимче. Когато той си тръгна, и двамата бяха доволни от направената сделка.

* * *

Синята джамия, към която Борн вървеше, стиснал под мишница молитвеното си килимче, бе обградена от шест високи минарета. Тяхната поява беше грешка. Султан Ахмет Първи казал на архитекта, че иска джамията да има златно минаре. „Алтън“ на турски е злато, но архитектът не дочул и разбрал „алтъ“ — шест. Въпреки това Ахмет Първи бил доволен от резултата, защото по това време никой друг султан нямал джамия с толкова много минарета.

Както се полага на едно такова великолепно здание, джамията имаше множество порти. Повечето посетители влизаха от северната страна, но мюсюлманите предпочитаха западната. Именно нея избра Борн. Вътре той спря, събу си обувките, постави ги настрана, пъхнати в найлонова торбичка, която му подаде младо момче. Покри си главата, изми си стъпалата, шията и ръцете от лактите до китките в каменен басейн. Влизайки в самата джамия, постави своето молитвено килимче върху застлания с килими мраморен под и коленичи върху него.

Вътрешността на джамията бе във византийски стил, покрита със сложни украси, филигранни резби, светли кръгове, хвърляни от метални лампи, огромни колони в синьо и златно, великолепни прозорци със стъклописи, стигащи до сводовете на централния купол. Въздействието безспорно беше вълнуващо.

Борн каза мюсюлманските молитви, челото му бе притиснато в килима, който току-що беше купил. Той бе съвсем искрен в молитвите си, чувствайки вековете, врязани в камъка, мрамора, варака и лаписа, от които бе направена и пищно украсена джамията. Духовността идваше под много образи, беше наричана по много начини, но всички те говореха право от сърцето на език, стар като времето.

Когато свърши, се изправи, нави килимчето си. Той се разходи из джамията, позволи на отекващата тишина да премине през него. Съскащото шумолене на сребро и памук, мекото жужене от промълвените молитви, жуженето на шепнещите гласове, всеки човешки звук и движение се събираха във величествената сграда на

джамията, завихряха се като зрънца захар в гъсто кафе, фино променяйки вкуса.

Всъщност през цялото време, докато изглеждаше изгубен в свещено съзерцание, той прикрито наблюдаваше тези, които приключваха молитвите си. Зърна възрастен мъж — брадата му бе прошарена с бели нишки, — който нави килимчето си, запъти се бавно към подредените обувки. Борн стигна до обувките си по същото време, когато възрастният човек обуваше своите.

Старецът бе с парализирана ръка. Погледна Борн, който си надяваше обувките.

— Вие сте нов тук, господине — каза той на турски. — Не съм ви виждал досега.

— Току-що пристигнах, господине — отвърна Борн с почителна усмивка.

— И какво те води в Истанбул, синко?

Те излязоха навън през западната врата.

— Търся мой роднина — каза Борн. — Човек, наречен Несим Хатун.

— Това е често срещано име. Знаеш ли нещо за него?

— Само, че върти свой бизнес, тук, в „Султанахмет“.

— А, май мога да ти бъда от помощ. — Старецът примижа под слънчевата светлина. — Тук има един Несим Хатун, който заедно с дванайсетте си деца управлява „Мираж Хамам“ на „Байрамфирини сокак“ — една улица недалеч от тук. Лесно ще я намериш.

* * *

„Байрамфирини сокак“ — Улицата на празничната пещ, по средата на „Акбийок Кадеш“, бе малко по-тиха от шумните булеварди на Истанбул. Въпреки това острите, силни викове на търговци, подвижванията на обикалящите продавачи на храна, особената врява, която се вдигаше при пазарлъка, се събираха в тясната уличка като плътна мъгла. Покритата с калдъръм „Байрамфирини сокак“ се спускаше надолу чак до Мраморно море. Тя приютяваше множество малки частни пансиони и обществената баня на Несим Хатун — човекът, наел Евгений Фьодорович по нареждане на Фади, за да

помогне Борн да бъде заведен на мястото на заплануваното му убийство на плажа в Одеса.

Вратата на банята бе дебела, от тъмно дърво, с издълбани византийски мотиви. Тя бе заобиколена от две огромни каменни урни, първоначално използвани за съхраняване на масло. Всичко това създаваше впечатляващ портал.

Борн скри кожената чанта зад лявата урна. После отвори вратата и влезе в оскъдно осветения вътрешен двор. Непрестанната врява на града незабавно изчезна и Борн бе обгърнат от тишината на снежна гора. Мина малко време, преди бръмченето в ушите му да отшуми. Той се озова в шестоъгълно пространство, в средата на което имаше мраморен фонтан, грациозно изхвърлящ вода от центъра си. Имаше гравирани арки, поддържани от тънки колони от четирите страни, зад които имаше съчетание от претрупани затворени градини и тихи, осветявани от лампи, коридори.

Това можеше да бъде преддверието на джамия или на средновековен манастир. Като при всички важни ислямски сгради, архитектурата бе от първостепенна важност. Тъй като ислямът забраняваше използването на образи на Аллах и на което и да е живо същество, ислямските занаятчийци задоволяваха потребността си да извайват неща, като изографисваха богато самите сгради.

Не бе съвпадение, че банята напомняше на джамия. Това бяха места, които будят почит и усещане за общност. Тъй като религията до голяма степен се базираше върху прочистването на тялото, за хамама бе запазено специално място в живота на мюсюлманите.

Борн бе посрещнат от теляк — слаб младеж с вълча физиономия.

— Бих искал да се срещна с Несим Хатун. Двамата с него имаме общ бизнес партньор. Евгений Фьодорович.

Телякът не реагира на името.

— Ще видя дали баща ми е свободен.

* * *

Сорая, докато прекосяваше строго охраняваната зона на вашингтонското национално летище, тъкмо понечи да включи

мобилния си телефон, когато видя Ан Хелд да ѝ маха. Почувства прилив на облекчение, когато прегърна другата жена.

— Толкова е хубаво, че се върна — каза Ан.

Сорая проточи врат и се огледа.

— Следят ли те?

— Разбира се, че не. Сигурна съм.

Сорая тръгна в крак с другата жена и двете се запътиха към изхода на терминала. Нервите ѝ бяха неприятно опънати. Едно беше да си на мисия и да работиш срещу врага, съвсем друго да се върнеш у дома с усойница в гнездото ти. Тя се зае да въздейства върху емоциите си, както правят добрите актьори, и насочи мислите си към една трагедия отпреди много време — деня, в който кучето ѝ Рейнджър беше прегазено пред очите ѝ. А, помисли си тя, ето ги и сълзите.

На лицето на Ан се изписа загриженост.

— Какво има?

— Джейсън Борн е мъртъв.

— Моля? — Ан бе толкова шокирана, че спря наскре шумната тълпа. — Какво стана?

— Стария изпрати Лърнър след Борн, един вид персонален убиец. Двамата се сбиха. И се убиха един друг. — Сорая поклати глава. — Върнах се, за да държа под око човека, който се представя за Мартин Линдрос. Рано или късно той ще допусне грешка.

Ан стоеше на една ръка разстояние от нея.

— Сигурна ли си в сведенията си за Линдрос? Той току-що организира мащабна атака срещу ядреното съоръжение на „Дуджа“ в Южен Йемен, което бе напълно разрушено.

Лицето на Сорая почервения.

— Боже мой, значи съм била права! Ето защо „Дуджа“ са си направили толкова усилия да се инфилтрират в ЦРУ. Ако Линдрос е ръководел атаката, можеш да си съвсем сигурна, че съоръжението е било примамка. ЦРУ греши ужасно, ако си мисли, че са предотвратили заплахата.

— В този случай колкото по-скоро се върнем в централата, толкова по-добре, не мислиш ли?

Ан преметна ръка през рамото на Сорая и я побутна навън във влажния студ на вашингтонската вечер.

Приглушените светлини на града бяха включени с падането на нощта. Блясъкът от осветените с прожектори паметници чертаеше величествена картина върху ниските, плътни облаци. Ан заведе Сорая до един понтиак седан на ЦРУ, след това се плъзна зад кормилото.

Те се включиха в дългата опашка от автомобили, които се насочваха към изхода. На път за Вашингтон Сорая, като се наклони леко напред, хвърли поглед в страничното огледало. Това ѝ бе навик, който отдавна бе вкоренен в нея. Правеше го винаги, независимо дали е на мисия или не. Видя черния форд зад тях, но не ѝ направи впечатление, докато не го зърна отново. Сега бе през една кола зад тях, но спазваше дистанция в дясната лента. Не беше нещо кой знае какво, но когато той отново беше там при третия поглед, тя почувства, че при тези обстоятелства това е достатъчно, за да реши, че са преследвани.

Обърна се да каже на Ан, но засече погледа ѝ в огледалото за обратно виждане. Нямаше съмнение, че тя също бе видяла черния форд. Но защо не го спомена или не се опита да му се измъкне? Сорая почувства как стомахът бавно я свива. Опита да се успокои, като си каза, че в края на краищата Ан е асистентката на Стария. Тя не беше обучена, не познаваше дори елементарните правила на полевата работа.

Тя прочисти гърлото си.

— Ан, мисля, че ни следят.

Ан даде мигач и се престрои в дясната лента.

— По-добре да намаля.

— Какво? Не. Какво правиш?

— Ако и те намалят, ще знаем...

— Не, трябва да караш по-бързо — каза Сорая. — Измъкни им се възможно най-скоро.

— Искам да видя кой е в тази кола — каза Ан и забави още повече, докато караше към банкета.

— Ти си полудяла.

Сорая се протегна към кормилото, но внезапно се дръпна назад, когато видя малкия пистолет „Смит и Уесън“ в ръката на Ан.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

Те се носеха към банкета, към ниската метална ограда.

— След всичко, което ми каза, не исках да излизам от централата невъоръжена.

— Знаеш ли поне как да го използваш?

Черният форд ги последва извън пътя, спря зад тях. Двама мъже с тъмен цвят на кожата излязоха отвътре, насочиха се към тях.

— Упражнявам се всеки месец — каза Ан, притискайки дулото на пистолета към слепоочието на Сорая. — Сега излез от колата.

— Ан, какво?...

— Просто прави, каквото ти казвам.

Сорая кимна.

— Добре. — Отдръпна се и понечи да отвори. Щом видя, че очите на Ан се отместват към вратата, нанесе удар нагоре с лявата си ръка, като блъсна дясната ръка на Ан. Пистолетът възпроизведе изстрел, куршумът проби дупка в покрива на понтиака.

Сорая удари със свития си лакът Ан в лицето. Чули изстрела, мъжете затичаха към понтиака. Забелязала да го приближават, Сорая бързо се наведе над свляклото се тяло на Ан, отвори вратата и я избута навън.

Точно когато мъжете с извадени оръжия стигнаха задната част на понтиака, Сорая се плъзна зад кормилото, запали мотора, настъпи газта. Подкара успоредно на банкета, после зърна пролука в трафика и се вмъкна, като гумите ѝ изсвистяха. Хвърли последен поглед към мъжете и ги видя да тичат към черния форд, но това, от което ръцете ѝ се разтрепериха, беше видът на Ан, подкрепяна между тях, докато ѝ помагаша да седне отзад в колата.

* * *

Несим Хатун се бе изтегнал на резбована дървена пейка, отрупана с копринени възглавници и нагласена под шумящите зелени листа на любимата му палма. Хвърляше пресни фурми в устата си една по една, дъвчеше замислено, поглъщаше сладката месеста част и плюеше бялата продълговата костилка в плитък съд. До десния му лакът имаше малка осмоъгълна масичка, на която беше поставена сребърна табла с порцеланов чайник и две малки стъклени чашки.

Когато синът му доведе в сянката на палмата Борн, който бе махнал брадата си, преди да влезе в турската баня, Хатун завъртя

глава, лицето му на хищник беше невъзмутимо. Неговите маслинозелени очи обаче не прикриваха любопитството му.

— Мараба, приятелю.

— Мараба, Несим Хатун. Казвам се Абу Бакр.

Хатун се почеса по малката заострена брадичка.

— Наречен си на спътника на нашия пророк Мохамед.

— Хиляди извинения, задето нарушавам покоя на твоята прекрасна градина.

Несим Хатун кимна, доволен от добрите маниери на госта си.

— Градината ми е просто парче земя. — Освободи сина си с жест. — Заповядай, приятелю, настани се при мен.

Борн разви молитвеното килимче, така че неговите сребърни нишки блеснаха под златните лъчи на слънцето, които си пробиваха път през палмовите листа.

Хатун събу едната си обувка, която приличаше на пантоф, и сложи босия си крак върху килимчето.

— Великолепен екземпляр на тъкачеството изкуство. Благодаря ти за тази неочаквана щедрост.

— Дар, който е недостоеен за теб, Несим Хатун.

— Ах, ами, Евгений Фьодорович никога не ми е подарявал такъв подарък. — Очите му се вдигнаха, за да срещнат тези на Борн. — И как е нашият общ приятел?

— Когато го оставих, се беше забъркал в сериозна каша.

Лицето на Хатун замръзна.

— Нямам представа за какво говориш.

— Тогава нека те осветля — каза Борн меко. — Евгений Фьодорович направи точно това, за което му плати. Откъде знам ли? Ами аз заведох Борн на плаж „Отрада“, аз го вкарах в клопката, която Фади бе подготвил за него. Аз направих това, за което ме бе наел Евгений Фьодорович.

— Ето какъв е проблемът, Абу Бакр. — Хатун се наклони напред. — Евгений Фьодорович никога не би наел турчин точно за тази работа.

— Разбира се, че не. Борн би проявил подозрение към такъв човек.

Хатун изследваше внимателно Борн.

— Така. Остава въпросът кой си ти?

— Казвам се Богдан Илич — каза той, представяйки се за човека, когото бе убил на плажа „Отрада“. Носеше протезите, купени в магазина за сценично облекло и аксесоари в „Бейоглу“, и формата на челюстта и бузите му бе значително променена. Предните му зъби леко стърчаха.

— Говориш отлично турски за украинец — каза Хатун с известно неуважение. — И сега предполагам, че шефът ти иска да получи втората половина от заплащането си.

— Евгений Фьодорович не е в състояние да получи каквото и да било. Що се отнася до мен, аз искам това, което съм си изкарал.

Несим Хатун сякаш бе завладян от някакво неясно чувство. Той сипа на двамата две чаши сладък чай, подаде една от чашите на Борн.

Докато сърбаха, рече:

— Може би трябва да се погрижиш за раната от лявата ти страна.

Борн погледна към кървавите петънца по дрехите му.

— Драскотина.

Несим Хатун понечи да каже нещо, когато синът му, който бе довел Борн, се появи и му направи мълчалив знак.

Домакинът се изправи.

— Моля да ме извиниш за момент. Имам да свърша една работа. Уверявам те, че няма да се бавя дълго.

Като последва сина си под една арка, той изчезна зад филигранен дървен параван.

След малко Борн се изправи и взе да се разхожда из градината, сякаш й се възхищаваше. Така стигна до същата арка и застана пред паравана откъм градината. Чуваше гласовете на двама мъже, които говореха приглушено. Единият бе Несим Хатун. Другият...

— ... използвайки пратеник, Мута ибн Азиз — каза Несим Хатун. — Както ти каза, на този краен етап от плана не би било добре да бъдат засечени каквито и да било комуникации по мобилен телефон. И въпреки това сега ми казваш, че е станало точно това.

— Новината бе от жизненоважно значение за нас — каза Мута ибн Азиз. — Фади поддържа контакт с брат си. Джейсън Борн е мъртъв. — Мута ибн Азиз направи една крачка към другия. — При това положение твоята роля сега приключва.

Мута ибн Азиз прегърна другия, целуна го по двете бузи.

— Заминавам тази вечер в осем. Отивам право при Фади. След като Борн е мъртъв, няма да има ново отлагане. Краят приближава.

— Няма друг Бог, освен Аллах! — прошепна Хатун. — Сега ела, приятелю, ще те изпратя.

Борн се обърна, прекоси тихо градината, бързо мина по страничния коридор и излезе от хамама.

* * *

Сорая, натиснала газта до дупка, знаеше, че е загазила. Като хвърляше по едно око в задното огледало за форда, тя извади мобилния си телефон и го включи. Чу се меко пиукане. Имаше съобщение. Тя изслуша съобщението на Борн за Ан.

В устата ѝ остана горчив вкус. Значи в края на краищата Ан е била къртицата. *Кучката! Как е могла?* — Сорая удари с юмрук по кормилото. — *Проклета да е!*

Докато оставяше телефона, тя чу скърцане на метал в метал, последвано от силен удар. Едва успя да завие с понтиака, за да не остърже един камион в съседната лента.

— Какво по...!

Един „Линкълн Ейвиейтър“, който изглеждаше голям и заплашителен като танк, я бе ударил отстрани. Сега беше пред нея. Без предупреждение той наби спирачки и тя се удари в него. Стоповете му не работеха — или може би бяха умишлено разкачени.

Тя кривна, смени лентите, след това излезе успоредно с линкълна. Опита се да надникне вътре, да види кой кара, но прозорците бяха толкова затъмнени, че не можеше да различи дори силует.

Линкълнът се приближи към нея и се блъсна странично в десните врати на понтиака, след което се понесе напред, лъкатушейки като нея в трафика, докато тя не го изгуби от поглед. След бясно натискане на бутоните за прозорците установи, че са заяли. Като плъзна левия си крак на педала на газта, успя с десния да блъсне намачканата дясна врата, но тя не помръдна. Наложил се да отбие от магистралата. Започна да се оглежда за знак за следващия изход. Оказа

се на две мили напред. Като се потеше обилно, тя се престрои в дясната лента, за да се отклони в приближаващото отклонение.

Точно тогава линкълнът се появи отляво, блъсна я силно и смачка и левите ѝ врати. Явно, докато тя се бе оглеждала за знак, той бе изостанал в трафика, така че да може да я изненада в гръб. Тя опита с бутона на прозореца, после с дръжката на вратата — безуспешно, и двете не се отваряха. На практика се озова в капан, затворник в летящия понтиак.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Борн извади чантата си иззад урната, заобиколи бързо и мълчаливо хамама, търсейки улицата, където излизаше задната врата на банята на Несим Хатун. Намери я без особена трудност и видя оттам да се измъква мъж.

Пратеникът Мута ибн Азиз, който щеше да го заведе при Фади.

Докато вървеше, Борн отвори чантата, намери кутията с лепило, залепи си отново брадата. Възстановил дегизировката си, той последва Мута ибн Азиз навън от уличката в шумната суетня на „Султанахмет“. Близо четирийсет минути вървя след плячката си — мъжът нито спря, нито се огледа. Беше ясно, че знае точно къде отива. В пренаселения център на квартала, с потока от пешеходци, движещи се във всички посоки, не бе лесно да не изпусне от поглед Мута ибн Азиз. От друга страна, упоритите тълпи също работеха в полза на Борн, тъй като беше лесно да остане незабелязан. Дори и неговата мишена да използваше отразяващата повърхност на коли и витрини, той никога не би видял преследвача си. Те преминаха от „Султанахмет“ в „Еминону“.

След известно време сградата с куполи на гара „Сиркечи“ се изправи пред тях. Дали Мута ибн Азиз щеше да вземе влак до мястото, където е Фади? Но не, Борн го видя да минава покрай главния вход, продължи бързо, като си пробиваше път през навалищата.

Двамата с Борн заобиколиха тълпа туристи, образували полукръг около трима дервиши. Техните дълги бели роби се развяваха около тях, докато те се въртяха в своята възторжена сема^[1] под монотонните звуци на древни ислямски химни. Докато се въртяха, дервишите хвърляха наоколо пръски пот, която миришеше на шафран и смирна. Въздухът около тях изглеждаше изпълнен с мистична загадъчност, друг свят проблясваше за миг, преди да изчезне отново.

Срещу гарата се намираще пристанището „Адалар Искелеси“. Борн се помота с една група германски туристи, докато гледеше как Мута ибн Азиз си купува еднопосочен билет за Бююк Ада^[2]. Той вероятно щеше да продължи оттам с кораб, помисли си Борн. Но

накъде? Нямаше значение, защото Борн бе решен да бъде, на което и превозно средство избере Мута ибн Азиз, за да го заведе при Фади.

* * *

За момента най-малкият проблем на Сорая беше да излезе от смачкания понтиак. Най-голямата ѝ грижа беше линкълнът, който бе зад нея. Знакът за следващия изход се появи и тя се приготви. Видя отклонението с две платна, пое по лявото. Линкълнът, на половин кола разстояние зад нея, я последва. Имаше коли пред нея и в двете ленти, но бърз поглед в задното огледало ѝ показа дупката в трафика, на която се надяваше. Възнамеряваше да се възползва от възможността.

Тя завъртя рязко кормилото. Понтиакът се прехвърли в дясната лента на отклонението. Преди шофьорът на линкълна да може да реагира, Сорая даде заден ход и натисна педала на газта.

Тя изхвърча покрай линкълна, който тъкмо в този момент минаваше в нейната лента. Задният му край отнесе фара от нейната страна. След това се отдалечаваше все по-бързо, извън отбивката. Последва нервно натискане на клаксони, викове и пищене на гуми — колите зад нея се махаха от пътя ѝ.

Линкълнът даде на заден ход и я последва. В самото начало на отклонението шофьорът на една тойота се паникьоса и се блъсна в колата зад него, която се преобърна и препречи и двете ленти, като на практика прегради пътя на линкълна.

Сорая излезе на заден ход на аварийната лента на магистралата, след това превключи на първа и потегли, насочвайки се към Вашингтон.

* * *

— Не е проблем да избутаме тойотата от пътя — каза шофьорът на линкълна.

— Не се тревожи — отговори мъжът на задната седалка. — Остави я.

Макар да бяха дипломати към саудитското посолство, те бяха и членове на „спящата“ терористична клетка на Карим във Вашингтон. Когато линкълнът стигна градските улици, мъжът на задната седалка включи един джипиес. Веднага се появи карта на центъра на Вашингтон, заедно с движеща се светла точка. Той набра номер на мобилния си телефон.

— Обектът се изплъзна — каза мъжът на задната седалка. — Кара понтиака, на който монтирахме електронното проследяващо устройство. Насочва се към вас. Съдейки по скоростта, ще е там до трийсет секунди.

Той изчака търпеливо, докато шофьорът на черния форд каза:

— Засякох я. Насочила се е на североизток.

— Последвай я — заповяда мъжът на задната седалка. — Знаеш какво да правиш.

* * *

По време на пътуването с ферибот до остров Бююк Ада Борн остана с едно семейство китайски туристи, с които бе завързал разговор. Той говореше с тях на мандарински, шегуваше се с децата, показваше им по-важните сгради, докато оставяха Истанбул зад гърба си, разказваше легендарната история на града. През цялото това време държеше Мута ибн Азиз под око.

Пратеникът на Фади стоеше сам, облегат на парапета на ферибота, гледайки над водата към парчето земя, накъдето се бяха запътили. Той нито помръдваше, нито се оглеждаше.

Когато Мута ибн Азиз се обърна и влезе вътре, Борн се извини на китайското семейство и го последва. Видя пратеника да си поръчва чай в кафенето на кораба. Борн се разходи наоколо, разглеждайки внимателно един рафт с пощенски картички с пейзажи и карти. Избра си една карта на Бююк Ада и околностите му и успя да стигне до касиера точно преди Мута ибн Азиз. Заговори касиера на арабски. Мустакатият мъж със златен кръст, висящ на верижка около врата му, поклати глава и му отговори на турски. Борн направи жест, че не разбира.

Мута ибн Азиз се намеси.

— Прости ми, приятелю, но мръсният неверник иска да му платиш.

Борн извади шепа монети. Мута ибн Азиз измъкна точната сума, подаде я на касиера. Борн изчака, докато арабинът плати чая си, след това каза:

— Благодаря ти, приятелю. Страхувам се, че турският ми звучи като грухтене на прасета.

Мута ибн Азиз се засмя.

— Подходящо определение. Той направи жест и те заедно излязоха на палубата.

Борн последва пратеника до мястото му край парапета. Слънцето печеше и неутрализираше студения вятър, идващ откъм Мраморно море. Перестите облаци изпъстриха наситеносиньото зимно небе.

— Християните са свинете на света — каза Мута ибн Азиз.

— А евреите са маймуните — отвърна Борн.

— Нека мирът бъде с теб, братко. Виждам, че сме чели едни и същи книги.

— Джихадът в името на Бог е най-висшата цел на исляма — каза Борн. — Нямам нужда от учител, за да ми обясни това. Според мен аз съм се родил с това познание.

— Като мен и ти си ухабит — Мута ибн Азиз му хвърли замислен кос поглед. — Така както в миналото мюсюлманите успяха да се обединят, за да изгоним християнските кръстоносци от Палестина, така ще се увенчаем с победа срещу новите кръстоносци, които окупират нашите земи.

Борн кимна.

— Мислим по сходен начин, братко.

Мута ибн Азиз отпи от чая си.

— Дали тези праведни виждания те тласкат към действия, братко? Или това е философията от кафенетата?

— В Шарм ел Шейх и Газа съм проливал кръвта на неверниците.

— Индивидуалните усилия са похвални — погледна замислено Мута ибн Азиз, — но колкото по-голяма е организацията, толкова повече щети може да нанесе на враговете ни.

— Така е. — *Време е да захапеш кукичката*, помисли си Борн. — Много пъти съм мислил да се присъединя към „Дуджа“, но винаги ме спираше едно и също нещо.

Хартиената чаша с чая спря по средата на пътя до устните на Мута ибн Азиз.

— И какво е то?

Бавно, бавно, предупреди Борн сам себе си.

— Не знам дали да ти кажа, братко. В края на краищата ние току-що се срещнахме. Твоите намерения...

— ... са същите като твоите — каза Мута ибн Азиз бързо.

— Мога да те уверя в това.

Въпреки това Борн се дърпаше, изглеждаше нерешителен.

— Братко, не е ли вярно, че говорихме за сходна философия? Не е ли вярно, че споделяме определен възглед за света, за бъдещето му?

— Да, наистина. — Борн сви устни. — Добре тогава, братко. Но те предупреждавам. Ако си нечестен за намеренията си, тогава кълна се, ще разбере това и ще въздам справедливо наказание.

— Всяка дума, която изрекох, е истина.

— Учих в Лондон с водача на „Дуджа“ — каза Борн.

— Не знам...

— Моля те, нямам намерение да споменавам истинското име на Фади. Но това, че го знам, ми дава информация за семейството му, с каквато малцина разполагат.

Любопитството на Мута ибн Азиз, досега престорено, изведнъж стана съвсем истинско.

— Защо това ти пречи да се присъединиш към „Дуджа“?

— Ами, виждаш ли, заради баща му. Или по-точно, заради втората жена на баща му. Тя е англичанка. Нещо по-лошо — християнка. — Борн поклати глава, свирепото му изражение подсилваше остротата на думите му. — На един истински мюсюлманин е забранено да бъде верен приятел на някого, който не вярва в Аллах и неговия Пророк. Въпреки това този човек се ожени за неверница, съвкупявал се е с нея. Фади е резултатът. Кажи ми, братко, как мога да последвам едно такова същество? Как да повярвам на думите му, когато дяволът се крие в него?

Мута ибн Азиз бе объркан.

— И все пак Фади е направил толкова много за нашата кауза.

— Това не може да се отрече — каза Борн. — Но ми се струва, че предвид кръвта, която, както знаем, не може нито да бъде пренебрегната, нито човек да се отрече от нея, Фади е като тигъра,

изваден от джунглата, поставен в нова среда, опитомен с любов от едно приемно семейство. Просто е въпрос на време, преди тигърът да се върне към истинската си природа, да се обърне срещу тези, които са го осиновили, и да ги унищожи. — Той отново поклати глава, този път в съвършено достоверно съжаление. — Грешка е да се опитваме да променим природата на тигъра, братко. Не може да има съмнение в това.

Мута ибн Азиз обърна глава, за да се взре навъсено към морето, където образът на Бююк Ада израстваше като Атлантида или острова на един отдавна забравен халиф, застинал във времето. Той искаше да каже нещо, което да опровергае твърдението на другия, но някак не можа да намери сили в себе си да го стори. Двойно по-угнетително бе да чуе истината от устата на този човек, помисли си той.

* * *

Умът на Сорая бе замаян не само от сблъсъците при бягството ѝ от линкълна, но и от предателството на Ан Хелд. Кръвта ѝ се бе смръзнала. Боже Господи, какво ѝ беше казвала тя и всички други през годините? Колко ли много тайни бяха издадени на „Дуджа“?

Тя караше превърнатия в катафалка понтиак и в главата ѝ нямаше нито една рационална мисъл. Цветовете на деня изглеждаха свръхнаситени, вибрираха в странен пулс, който караше минаващите коли, улиците, сградите, дори облаците над главата ѝ да изглеждат непознати, заплашителни, излъчващи злоба. Цялото ѝ същество бе хванато в клопка от кошмара на ужасната истина.

Главата я болеше, натежала от мрачни мисли, тялото ѝ трепереше в резултат от притока на адреналин.

Тя трябваше да се скрие, докато успее да се съвземе, да обмисли следващата си стъпка. Нуждаеше се от съюзник тук, във Вашингтон. Тя веднага си помисли за приятелката си Ким Лъвет, но почти веднага отхвърли идеята. От една страна, нейната ситуация бе твърде рискована, твърде опасна, за да въвлича Ким в нея. От друга, някои хора в ЦРУ, и по-специално Ан, знаеха за приятелството им.

Тя се нуждаеше от някого, за когото никой в ЦРУ не знаеше. Тя включи телефона си, набра номера на Дерон. Само да се е върнал от

посещението при баща си във Флорида. Сърцето ѝ подскочи, когато се включи гласовата му поща.

Къде си?, се запита тя, отчаяна. Тя се нуждаеше от пристан, където да се укрие от надигащата се буря. Тогава, точно преди да я обхване паниката, си спомни за Тайрон. Той бе само един тийнейджър, разбира се, но Дерон му имаше достатъчно вяра, за да го използва за своя охрана. Пък и нали точно Тайрон ѝ каза, че е била проследена до дома на Дерон. Но дори и Тайрон да се съгласеше да ѝ помогне, дори тя да поемеше риска да му се довери, как, по дяволите, да се свърже с него?

После си спомни, че той обичаше да виси на една строителна площадка. Къде беше това? Тя напрегна мозъка си.

Ей там, по „Флорида Авеню“ вдигат адски висока сграда, зверски туч: И ги дебна, все гледам да видя как става хавата, кое как що...?

За първи път тя наистина се огледа къде се намира. В североизточната част на Вашингтон — на точното място.

* * *

Бююк Ада бе най-големият от Принцовите острови, наречени така, защото в древни времена византийските императори изпращали принцовете, които ги разсърдели или обидили, на тази верига от острови по крайбрежието на Истанбул. За три години Бююк Ада беше станал дом на Лев Троцки, който бе написал там „История на руската революция“.

Заради своето мрачно минало островите бяха останали ненаселени в продължение на години — една от многото костници в кървавата история на Османската империя. Днес обаче Бююк Ада се бе превърнал в луксозно място за забавления за богатите, осеяно с цветя, алеи, сенчести дървета, вили в пищния бароков византийски стил.

Борн и Мута ибн Азиз напуснаха заедно ферибота. На пристанището те се прегърнаха, пожелавайки си взаимно Аллах да е милостив и да ги пази.

Борн изчака да види накъде ще поеме другият, след това отвори картата си на острова. Завъртайки леко глава, можеше да види

мишената си с ъгълчето на окото си — в момента наемаше велосипед. Тъй като автомобилният трафик не бе позволен на острова, имаше три варианта за придвижване: велосипед, кон и файтон, както и пеша. Но островът бе достатъчно голям, за да не можеше да се обиколи целия пеша.

Сега, когато Борн знаеше какъв транспорт е избрал Мута ибн Азиз, той съсредоточи отново вниманието си върху картата. Знаеше, че пратеникът ще напусне острова в осем часа същата вечер, но накъде ще тръгне и как — това му беше неизвестно.

Борн влезе в офиса, където се наемаха велосипеди, и си избра колело с кош отпред. То нямаше да бъде толкова бързо, колкото това на Мута ибн Азиз, но той се нуждаеше от коша, за да си остави чантата. Плати предварително на собственика и пое в посоката, в която бе тръгнал пратеникът, изкачвайки се към вътрешността на острова.

Когато вече не се виждаше пристанището, той спря и под сянката на една палма разрови в чантата си за приемника, който вървеше заедно с НСУ, наноелектрическото устройство, което Сорая му бе прикачила, за да го следи. Той успя да прехвърли устройството на Мута ибн Азиз, когато се бяха прегърнали на пристанището. На острова, където нямаше коли, би било невъзможно да проследи пратеника на велосипед, без да бъде забелязан.

Борн включи проследяващото устройство и видя на монитора точката, която представляваше позицията на арабина. Натисна друг бутон и скоро засече сигнала. Качи се отново на колелото и потегли, без да обръща внимание на болката отстрани на тялото си, ускори и макар пътят пред него да се виеше стръмно нагоре, започна да се движи сравнително бързо.

* * *

Сорая караше покрай южния край на огромната строителна площадка, граничеща с Девета улица и „Флорида Авеню“. Проектът за жилищна страда, който щеше да замени изгнилите зъби на предградието с извисяващи се импланти от стомана и стъкло, вече бе доста напреднал. Металните скелети на две от кулите бяха почти завършени. Мястото бе пълно с гигантски кранове, люлеещи

стоманени греди във въздуха, сякаш бяха захарни пръчки. Булдозери риеха останки, камиони биваха разтоварвани край един ред със сглобяеми постройките, към които водеха електрически кабели.

Сорая караше своята таратайка по периферията на площадката. Тя търсеше Тайрон. В отчаянието си си бе спомнила, че това е любимото му място. Беше й казал, че идва тук всеки ден.

Двигателят на понтиака изхриптя като астматик в Банкок, след това се върна към нормалния си ритъм. За последните десет минути шумовете, идващи от мотора, ставаха все по-силни и по-чести. Тя се молеше да не рухне, преди да е намерила Тайрон.

След като мина по цялата южна страна, тя зави на север, насочвайки се към „Флорида Авеню“. Тя се оглеждаше за вероятни удобни позиции, където Тайрон би могъл да се скрие на сянка, така че да не бъде забелязан от стотиците работници на площадката. Намери две такива места, но по това време на деня нито едно от тях не беше на сянка. Тайрон също го нямаше. Сорая осъзна, че явно ще трябва да огледа и откъм северната страна, ако иска да го открие.

„Флорида Авеню“ бе на петстотин метра от нея, когато чу силно дрънчене. Разбитият понтиак подскочи, след това потрепери. Всичко свърши не с ръмжене, а със скимтене. Моторът бе мъртъв. Сорая изруга, удари таблото с длан, сякаш колата бе телевизор, чиято картина се нуждае от проясняване.

В момента, в който откопча предпазния си колан, тя видя черния форд. Той се появи откъм ъгъла и се бе насочил право към нея.

— Бог да ми е на помощ — прошепна тя на себе си.

Сви се на топка на седалката и блъсна с два крака страничния прозорец. Стъклото, разбира се, беше подсилено и трудно можеше да бъде счупено. Тя сви крака, разгъна ги отново. Подметките й удариха стъклото — без резултат.

Допусна грешката да надзърне иззад таблото. Фордът вече беше толкова близо, че видя двамата мъже вътре. Плъзна се обратно на седалката и продължи с опитите. Още два удара с крака и стъклото се строши. Но парчетата останаха на място.

Изведнъж прозорецът се разби с гръмотевичен звук. Посипа се дъжд от парченца. Някой бе строшил стъклото отвън. След това един от мъжете в черния форд се протегна вътре. Тя се хвърли към него, но

в момента, в който го хвана за ръката, вторият мъж я зашемети с електрошокова палка.

Тялото ѝ се отпусна и двамата мъже я издърпаха грубо от понтиака. През ужасното жужене в главата си тя чу звук от бърз говор на арабски. Взрив от смях. Ръцете им бяха навсякъде по безпомощното ѝ тяло.

След това един от тях насочи пистолет към главата ѝ.

[1] Мистичен дервишки танц. — Бел.прев. ↑

[2] Турски остров в Мраморно море, част от Принцовите острови. — Бел.прев. ↑

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Затворен дълбоко под земята в комплекса на „Дуджа“ в Миран Шах, в килия без прозорци, Мартин Линдрос прокара ръка по дупката, където беше дясното му око. Беше му станало навик. Главата му пулсираше от кошмарна болка. Чувстваше окото си като жарава, само че окото му вече не беше негово. То принадлежеше на брата на Фади, Карим ал Джамил ибн Хамид ибн Ашеф ал Уахиб. Първоначално тази мисъл предизвикваше гадене. Той повръщаше често и обилно като наркоман в абстиненция. Сега тя просто го караше да се чувства дълбоко потиснат.

Оскверняването на тялото му, отнемането на негов орган приживе, бе ужас, от който никога нямаше да се възстанови. Минаваше му мисъл за самоубийство, разбира се, но това бе средство за страхливци, а той не беше страхливец. Сънят му убягваше, а когато тялото му вече не издържаше, съзнанието му потъваше в мрак, от който той се надяваше никога да не излезе.

А когато се събуждаше, си спомняше, облян в студена пот, сънищата за огромни гарвани, които кълват месата му, и тогава жадуваше да е винаги буден. Спомняше си за любимия си Омир, представяше си Полифем, циклопа, който разкъсвал на парчета моряците, докато техният капитан Одисей не го убил. А той неудържимо искаше да разкъса Фади на парчета.

Вратата се отвори и в килията влезе Фади с изкривено от гняв лице. Без да каже дума, той пристъпи към Линдрос и силно го удари по главата. Зашеметен, Линдрос се строполи на каменния под. Догади му се. Фади го изрита.

— Борн е мъртъв. Чуваш ли ме, Линдрос? — Гласът му трепереше, някаква плашеща острота звучеше в думите му, сякаш беше на ръба на емоционален срив. — Немислимото се случи. Бях лишен от едно отмъщение, което бях планирал внимателно. Всичко е провалено от непредвидимата съдба.

Междувременно Линдрос се посъвзе и се подпря на лакът.

— Бъдещето е непредвидимо — каза той. — То е непознаваемо.

Фади приклепна, лицето му почти докосваше това на Линдрос.

— Неверник. Аллах знае бъдещето. Той го показва на праведните.

— Фади, съжалявам те. Ти не можеш да видиш истината дори когато е пред очите ти.

С лице, помръкнало от гняв, Фади сграбчи Линдрос за раменете и го блъсна на пода на килията. Ръцете му се склучиха около гърлото на Линдрос, прекъсвайки дишането му.

— Аз може да не успях да убия Джейсън Борн със собствените си ръце, но ти си тук. Ще убия теб вместо него. Очите му почти бяха изскочили от орбитите, той стискаше гърлото на Линдрос в желязна хватка. Линдрос риташе и блъскаше, но нямаше нито силата, нито възможността да отблъсне Фади от себе си или да отмести ръцете му.

Той вече губеше съзнание, очите му се подбелваха, когато Абуд ибн Азиз се появи на отворената врата на килията.

— Фади...

— Махай се оттук — изкрещя Фади. — Остави ме!

Въпреки това Абуд ибн Азиз пристъпи през прага и влезе в килията.

— Фади, става въпрос за Вейнтроп.

Фади гледаше с бялото на очите. Бе го обзел убийствен гняв.

— Трябва да дойдеш веднага — настоя Абуд.

Фади отпусна хватката и се обърна към заместника си.

— Защо? Защо трябва да дойда веднага? Кажи ми, преди да убия и теб.

— Вейнтроп приключи.

— Всички предпазни мерки ли са взети?

— Да — каза Абуд. — Ядреното устройство е готово за използване.

* * *

Тайрон дъвчеше хамбургер и наблюдаваше с око на самоук инженер вдигането на една тежка греда, когато силно очуканият понтиак бе нападат. Двама мъже в елегантни костюми излязоха от черен форд, който бе ударил фронтално понтиака. Те си говореха

пomeжду си, но от шума на строителната площадка той не можеше да различи думите.

Тайрон стана от щайгата, която използваше като импровизирана пейка, и се запъти към мъжете. Единият явно държеше оръжие, но Тайрон успя да различи, че не е пистолет или нож, а електрошокова палка.

Когато единият от мъжете разби страничния прозорец на понтиака, Тайрон разпозна в него човек от външната охрана на „Ем енд Ен Бодиуърк“ — склада за високотехнологични експлозиви. Тези хора бяха нахлули в негова територия.

Захвърли хамбургера и се забърза към понтиака, който изглеждаше така, сякаш чудовищен камион го бе връхлетял и жестоко размазал. Този, който разби стъклото, се пресегна през него, а другият пхна дясната си ръка с електрошоковата палка през отвора и размаха оръжието срещу човека вътре. Секунда по-късно двамата мъже започнаха да измъкват зашеметения шофьор.

Тайрон бе достатъчно близо, за да види, че жертвата бе жена. Докато я изправяха на крака, я обърнаха и той видя лицето ѝ. Обля го студена пот. Това беше мис Агент! Мислите му трескаво запрепускаха и той се втурна натам.

Заради постоянния грохот от строителната площадка мъжете не го забелязаха, докато не се приближи почти до тях. Единият взе пистолета на мис А. и го насочи срещу Тайрон. С вдигнати ръце той се закова на крачка от тях. Стараеше се да не гледа към мис А. Главата ѝ бе отпусната на гърдите, краката ѝ изглеждаха като гумени. Здравата бяха я халосали.

— Разкарай се оттук — каза мъжът с пистолета. — Кръгом марш ѝ си върви по пътя.

— Да, сър — отвърна той покорно, като се стараеше да изглежда уплашен.

Когато понечи да се обърне, ръцете му се плъзнаха отстрани. Автоматичен нож се озова в дясната му ръка, острието му изскочи и с мълниеносна извивка на тялото той го заби до дръжката между ребрата на мъжа, както бе научен да действа при уличните битки за територии.

Мъжът изпусна пистолета, очите му се обърнаха и краката му се подкосиха. Другият мъж посегна към електро-шоковата палка, но трябваше да помисли и за мис А. Той я блъсна към смачкания понтиак,

но в този миг юмрукът на Тайрон раздробил хрущяла на носа му. Бликна кръв, която го заслепи. Тайрон заби коляно в слабините му, след което хвана главата му с две ръце и я блъсна в страничното огледало на колата.

Когато мъжът се строполи на земята, Тайрон му нанесе коварен ритник отстрани и му счупи няколко ребра. Наведе се и взе ножа си. След това вдигна мис А. на рамо, отнесе я до спрелия линкълн и я положи внимателно на задната седалка. Когато седна зад волана, огледа внимателно строителната площадка. За щастие понтиакът закриваше гледката на работниците. Те не бяха видели нищо от инцидента.

Той се изплю през страничния прозорец, запали мотора и потегли, като внимаваше да не превиши скоростта. Сега най-малко имаше нужда някое ченге да го спре за нарушаване на правилника.

* * *

Докато пълзеше нагоре по хълма, Борн подмина редица дървени постройки, издигнати през XIX век от гръцки и арменски банкери. Сега вилите бяха собственост на милиардери от Истанбул, чийто бизнес, като този на техните османски предшественици, обхващаше целия свят.

Докато караше велосипеда по следите на Мута ибн Азиз, той си мислеше за брата на Фади, Карим, мъжа, който бе взел лицето на Мартин Линдрос, дясното му око, неговата самоличност. На пръв поглед той бе последният човек, който можеше да бъде пряко замесен в плана на „Дуджа“. В края на краищата той бе наследникът, човекът, поел ръководството на „Интегрейтид Въртикал Текнолоджис“, когато баща му бе парализиран от куршума на Борн. Той бе братът с легитимен бизнес, бизнесмен като тези, които бяха построили тези съвременни дворци.

И сега за първи път Борн осъзна дълбочината на манията на двамата братя да отмъстят за убийството на сестра им. Сара бе сияйната звезда на семейството, носителка на честта на Хамид ибн Ашеф ал Уахиб, която се простираше назад през вековете, отвъд безкрайните пространства на арабската пустиня, отвъд самото време.

Това бе чест, запечатана в трихилядната история на Арабския полуостров, на Синай, на Палестина. Техните прадеди бяха дошли от пустинята, бяха се изправяли отново след всяко поражение, бяха заличили едно позорно отстъпление, за да си върнат Арабския полуостров от враговете си. Техният патриарх Мохамед ибн Абд ал Уахиб бе един от великите ислямски реформатори. В средата на XVII век той обединил силите си с Мохамед ибн Сауд, за да създаде нова политическа общност. Сто и петдесет години по-късно двете семейства завладели Рияд и така се родила Саудитска Арабия.

Колкото и трудно да е за един западен гражданин да го разбере, Сара ибн Ашеф олицетворяваше всичко това. Разбира се, братята й щяха да обърнат небето и земята, за да си отмъстят на нейния убиец. Имаха нужда от време, за да измислят план за пълното унищожение на Борн — първо умствено, а след това и физическо. Не би ги задоволило само да го открият и да пуснат куршум в тила му. Не, планът бе да го пречупят, а след това Фади да го убие с голи ръце. Всичко друго би било недостатъчно.

Борн знаеше, че новината за смъртта му ще докара двамата братя до лудост. В това лабилно нервно състояние те бяха по-склонни да допуснат грешка. Толкова по-добре за него.

Той трябваше да съобщи на Сорая кой е мъжът, който се представяше за Мартин Линдрос. Извади мобилния си телефон, набра кода на страната и на града, след това нейния номер. Погледна часовника си. Ако нямаше закъснение, самолетът й трябва да е кацнал във Вашингтон преди повече от час.

Тя не отговори и Борн започна да се тревожи. От съображения за сигурност не й остави друго съобщение. В края на краищата се предполагаше, че е мъртъв. Той се молеше да не е попаднала в ръцете на врага. Но ако беше станало най-лошото, трябваше да се защити от Карим, който без съмнение щеше да провери входящите и изходящите й разговори. Отбеляза си наум да се опита да се свърже с нея след около час, към седем часа, по-малко от час преди Мута ибн Азиз да напусне Бююк Ада за мястото, където бе Фади в момента.

Краят приближава — бе казал пратеникът на Фади. Борн имаше толкова малко време да открие Фади, да му попречи да детонира ядреното устройство. Полазиха го тръпки.

Според картата, с която се беше сдобил на ферибота, островът се състоеше от два хълма, разделени от долина. Сега той се изкачваше по южния хълм, Юле Тепе, на върха на който се намираше старинният манастир „Свети Георги“ от XII век. Когато почти стигна върха, пътят се превърна в пътека. Палмовите дървета бяха отстъпили място на гъсти борови гори, сенчести, тайнствени и безлюдни. Вилите също бяха останали в ниското.

Манастирът се състоеше от поредица параклиси, разположени на три нива, и няколко допълнителни постройки. Точката, която показваше местоположението на Мута ибн Азиз, бе останала неподвижна вече няколко минути. Пътят стана твърде каменист и неравен за колело. Борн извади чантата си от коша, остави колелото и продължи пеша.

Нямаше нито туристи, нито пазачи, не се мяркаше никой. Бързо започна да пада мрак. Минавайки покрай паянтовата централна сграда, той продължи нагоре по хълма. Според проследяващото устройство Мута ибн Азиз беше вътре в малката предна сграда. Светлина от лампа проблясваше през прозорците.

Когато се приближи, точката започна да се движи. Борн се отдръпна назад зад един извисяващ се бор, откъдето проследи как пратеникът на Фади със старомоден газов фенер в ръка излезе от сградата и се запъти между две огромни скали в гъсталака на боровата гора.

Борн огледа набързо района и се увери, че никой не наблюдава сградата, след което се вмъкна през очуканата дървена врата в хладното преддверие. По-навътре горяха газови лампи. От картата разбра, че сградата някога е била използвана като приют за луди престъпници. Помещението беше съвсем голо. Сега явно не се използваше. Въпреки това личаха доказателствата за неговото мрачно минало. Каменният под бе осеян със забити метални халки, които вероятно са били използвани, за да бъдат завързвани обитателите, когато станат твърде агресивни. Отворена врата отляво водеше в малка празна стая, в която имаше само различни инструменти.

Той се върна в централната стая. Срещу прозорците, които гледаха на север към гората, имаше дълга маса за хранене от тъмно дърво. Върху масата, под щедрата светлина на лампите, лежеше голям лист плътна хартия. Борн се приближи и видя, че е карта с начертан

върху нея план за полет. Въздушният маршрут водеше на югоизток през почти цялата територия на Турция, най-южните райони на Армения и Азербайджан, над Каспийско море, а след това, пресичайки част от Иран, диагонално през цялата широчина на Афганистан, с кацане в планински район точно на границата, в гъмжащия от терористи Западен Пакистан.

Значи Мута ибн Азиз нямаше да използва кораб, за да напусне Бююк Ада. Това бе частен самолет, който имаше разрешение да влезе в иранското въздушно пространство и разполагаше с достатъчно голям резервоар, за да измине 2200 въздушни мили без презареждане.

Борн погледна през прозореца към гъстата борова гора, в която бе изчезнал Мута ибн Азиз. Недоумяваше къде сред тези дървета би могла да бъде скрита самолетна писта, когато долови шум. Понечи да се обърне, когато остра болка разцепи главата му. Усети, че пада, след което настъпи мрак.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Ан никога не бе виждала Джамил толкова ядосан. Той беше бесен на директора. Беше бесен и на нея. Той не я удари, нито ѝ крещя. Стори нещо далеч по-лошо: не ѝ обръщаше внимание.

Когато се захвана с работата си, Ан бе съкрушена от отчаянието, което смяташе, че е останало в миналото. За да бъдеш метреса, беше нужна определена нагласа, нещо, с което трябва да свикнеш, като тъпата болка в развален зъб. Трябваше да се научиш да прекарваш без любовника си рождени дни, свети Валентин, Коледа, годишнината от срещата ви, първия път, когато сте спали заедно, първия път, когато е останал за през нощта, първата закуска, изядена с неподправена детска радост. Всички тези неща бяха отказани на една метреса.

Отначало тази особена самота беше непоносима за Ан. Тя се опитваше да му се обади, когато той не можеше да бъде с нея през деня — и през нощта! — когато най-много копнееше за него. Докато той не ѝ обясни внимателно, но твърдо, че не бива да го прави. Когато не беше физически с нея, тя трябваше да забравя, че той съществува. Но това е невъзможно — простена тя мислено, докато се усмихваше и кимаше в знак на съгласие. Тя знаеше, че е жизненоважно той да повярва, че тя го разбира. Инстинктите ѝ я предупреждаваха, че ако не ѝ вярва, ще я напусне. Ако го беше направил, тя сигурно щеше да умре.

Така че Ан се преструваше заради него, заради собственото си оцеляване. И постепенно се научи как да се справя. Тя не забравяше, че той съществува, разбира се. Това бе невъзможно. Но се научи да разглежда времето си с него като филм, който ходеше да гледа от време на време. Междувременно можеше да пази филма в главата си, както правят всички хора с филмите, които обожават, филми, които копнеят да гледат отново и отново. По този начин тя бе в състояние да води един повече или по-малко нормален живот. Защото дълбоко в себе си, където рядко се осмеляваше да надникне, си даваше сметка, че без него щеше да живее само наполовина.

И сега, тъй като бе допуснала Сорая да избяга, той не говореше с нея изобщо. Минаваше покрай бюрото ѝ на път от и към кабинета на Стария, без да я забелязва, сякаш не съществуваше, без да обръща внимание на подутина на бузата ѝ, където я беше ударила с лакътя си Сорая. Най-лошото се беше случило, единственото, което я ужасяваше от момента, когато се беше влюбила дълбоко, лудо, необратимо: че го е провалила.

Тя се замисли дали е намерил компрометиращата информация за министъра на отбраната Холидей. В един момент беше абсолютно сигурна в това, но тогава Стария я помоли да му уреди среща с Лутър Лавал, шефа на военното разузнаване, а не с министъра на отбраната. Какво замисляше той?

Тя беше в неведение и за съдбата на Сорая. Дали е заловена? Дали е убита? Не знаеше, защото Джамил я бе изолирал напълно. Не споделяше леглото му, не споделяше доверието му. Вече не можеше да се притиска към тялото му, горещо като пустинен вятър. В сърцето си тя подозираше, че Сорая е още жива. Ако хората на Джамил бяха заловили Сорая, той сигурно би ѝ простил греха, че е допуснала бягството ѝ. Тя изпита хлад. Това, което Сорая знаеше, бе като гилотина, надвиснала над главата ѝ. Целият живот на Ан можеше да бъде разкрит като лъжа, щеше да бъде съдена за държавна измяна.

Част от съзнанието ѝ се ангажира с всекидневните задължения. Тя изслуша Стария, когато я повика в кабинета си, вкара в компютъра нарежданията му, принтира ги, за да ги подпише. Позвъни на местата, където ѝ беше поръчал, и разпредели дългите му дни с прецизността на военна кампания. Тя бдеше над телефонните му линии толкова яростно, колкото винаги го бе правила. Но друга част от ума ѝ трескаво мислеше как би могла да поправи фаталната грешка, която бе допуснала.

Тя трябваше да си върне Джамил. Изкуплението имаше много форми, но не и за него. Той бе бедуин. Умът му бе заключен в древните обичаи на пустинята. Изгнание или смърт, това бе изборът. Тя трябваше да намери Сорая. Кръвта по ръцете ѝ беше единственото нещо, което щеше да ѝ го върне. Тя трябваше да убие Сорая сама.

* * *

Борн се събуди. Опита се да помръдне, но разбра, че е завързан с въжета за две от металните халки, забити в пода на приюта. Един мъж се наведе над него, кавказец с изпито лице и очи, прозрачни като лед. Той носеше кожено пилотско яке и кепе със сребърна емблема с формата на две крила.

Пилотът на самолета. От това, как изглеждаше, Борн предположи, че е от онези пилоти, които се мислят за небесни каубои.

Ухилен, той гледаше надолу към Борн.

— К'во правиш тук? — попита на много лош арабски. — Разглеждаш летателния ми план. Шпионираш ме. — Той поклати глава преднамерено превзето като детегледачка, мъмреща повереното й хлапе. — Това е забранено. Разбра ли? За-бра-не-но. — Той стисна устни. — Чатна ли? — добави той на английски.

После показа на Борн това, което държеше в ръцете си: проследяващото устройство.

— Какво е т'ва, гадно копеле? А? Кой, по дяволите, си ти? Кой те прати? — Той извади нож и доближи дългото острие до лицето на Борн. — Отговори ми, проклет да си, или ще те разпоря като коледна пуйка! Ти знаеш ли какво е Коледа? А?

Борн го гледаше с празни очи. Отвори уста и произнесе нещо много тихо.

— К'во? — Пилотът се приближи до Борн. — К'во каза?

Борн напрегна коремните си мускули, изхвърли краката си нагоре във въздуха и ги затвори така, че глезените му се кръстосаха зад врата на пилота. Стисна ги силно и дръпна пилота надолу. Главата му се удари в твърдия под с такава сила, че скулата му се раздробиха. Той веднага загуби съзнание.

Борн изви глава и успя да види ножа на пода зад главата си. Беше от другата страна на металните халки. Сгъна краката си, сви тялото си на топка и се заклати напред-назад, набирайки инерция. Когато прецени, че има достатъчно сила, той се залюля и макар с вързани китки, се преметна във въздуха назад, мина над халките и се приземи на колене от другата страна на металните пръстени.

Протягайки крак, той захвана ножа с върха на обувката си, ритна го, така че дръжката изтрака в халката, за която бе вързана дясната му ръка, и успя да го хване. После намести въжето върху острието и започна да реже.

Това бе трудна и неудобна работа. Не можеше да упражни натиска, който би искал, така че напредваше ужасно бавно. От мястото, където бе коленичил, не можеше да види екрана на проследяващото устройство и нямаше представа къде е Мута ибн Азиз. Знаеше само, че той може да влезе всеки момент.

Най-сетне успя да пререже въжето. Бързо срязва и другото въже, с което бе вързана лявата му ръка, и се почувства свободен. Втурна се към проследяващото устройство и погледна към екрана. Точката на Мута ибн Азиз все още беше на разстояние от него. Борн претърколи пилота и свали дрехите му, които облече една след друга, макар че ризата му беше твърде малка, а панталоните твърде широки в кръста. След като се нагласи в дрехите на пилота, доколкото можа, той измъкна от чантата си различните неща, които бе купил от магазина за театрални принадлежности в Истанбул. Постави малко квадратно огледало на пода, за да вижда отражението на лицето си, и извади протезите от устата си. След това пристъпи към процеса по превръщането си в пилота.

Борн подреди и промени косата си, измени тена на лицето си, добави двойка протези, така че челюстта му да изглежда поиздължена. Нямаше цветни лещи, но в мрака на нощта дегизировката щеше да мине. За щастие можа да нахлупи кепето на пилота ниско над челото си.

Хвърли още един поглед към проследяващото устройство, след което прерови портфейла и документите на пилота. Името му бе Уолтър Б. Даруин. Американски емигрант с паспорти, които го идентифицираха като гражданин на три различни държави. За Борн това беше разбираемо. Той имаше военна татуировка на едното рамо и думите „Майната ти и на теб“ на другото. Какво правеше, превозвайки терористи по света, бе загадка. Не че имаше значение сега. Пилотската кариера на Уолтър Даруин бе приключила. Борн издърпа голото тяло в задната стая и го покри с прашна мушама.

Върна се обратно и взе от масата летателния план. Беше осем без двайсет. Без да изпуска от поглед точката на монитора, той прибра плана в чантата си, взе една от лампите и тръгна да търси мястото за приземяване.

* * *

Ан знаеше, че Сорая е твърде умна, за да се появи някъде около апартамента си. Преструвайки се на Ким Лъвет, приятелката на Сорая от Отдела за разследване на пожари, тя се обади на майката и на сестрата на Тим Хитнър. Те не бяха чували или виждали Сорая, след като им беше съобщила, че Тим е бил застрелян. Ако Сорая беше ходила там, може би ги е предупредила за жена на име Ан Хелд. Но сигурно щеше да поиска да разговаря с най-добрата си приятелка. Ан си помисли дали да не се обади лично на Ким Лъвет, когато ѝ дойде по-добра идея. След като напусна офиса същата вечер, тя взе такси до лабораторията на Отдела за разследване на пожари на „Върмънт Авеню“ и 11 улица.

Намери лабораторията на Ким и влезе вътре.

— Аз съм Ан Хелд — каза тя. — Със Сорая сме колеги.

Ким остави работата си: две метални табли, пълни с пепел, овъглени парчета кости и полуизгорели дрехи. Тя се протегна като котка, свали латексовите ръкавици и енергично стисна ръката на Ан.

— Е — каза Ким, — какво ви води в това мрачно място?

— Всъщност Сорая.

Ким веднага застана нащрек.

— Случило ли се е нещо с нея?

— Това се опитвам да разбера. Мислех си дали не сте се чували?

Ким поклати глава.

— Но това едва ли е необичайно. — Тя се замисли. — Може би не означава нищо, но преди няколко дни един детектив от полицията се интересуваше от нея. Те се срещнаха тук, в лабораторията. Той искаше да дойде с нея за някакво разследване или нещо подобно, но Сорая отказа. Имах чувството обаче, че интересът към нея беше повече от професионален.

— Помните ли датата и името на детектива?

Ким ѝ каза датата.

— Що се отнася до името, записах си го тук някъде. — Тя прерови няколкото купчини с документи върху масата. — А, ето го — каза, измъквайки откъснато парче хартия. — Детектив Уилям Овъртън.

* * *

Колко е малък светът, помисли си Ан, докато излизаше от сградата на Отдела за разследване на пожари. Колко пълен със съвпадения. Ченгето, което я беше следило, бе следило и Сорая. Той бе мъртъв, разбира се, но може би все още можеше да ѝ каже къде да намери Сорая.

Използвайки мобилния си телефон, Ан бързо намери участъка на детектив Уилям Овъртън, адреса му и името на командващия офицер. Пристигна там, представи се и каза на дежурния сержант, че трябва да види капитан Морел по спешен въпрос. Когато той се заинати, тя прибягна до името на Стария. Сержантът вдигна телефона и пет минути по-късно млад униформен полицај я придружи до ъгловия кабинет на капитан Морел.

Той освободи униформения и предложи на Ан да седне.

— С какво мога да ви бъда полезен, мис Хелд? — Беше дребен мъж с изтъняваща коса, наболи мустаци и очи, които бяха видели твърде много смърт. — Дежурният ми каза, че става дума за спешен въпрос.

Ан пристъпи направо към темата.

— ЦРУ разследва изчезването на детектив Овъртън.

— Бил Овъртън? Моят Бил Овъртън? — Капитан Морел изглеждаше объркан. — Защо...?

— Въпрос на национална сигурност — каза Ан, използвайки безпогрешно действащата при всякакви случаи фраза, която тези дни никой не би могъл да оспори. — Трябва да видя всичките му записки през последния месец, както и личните му вещи.

— Да, разбира се. — Той се изправи. — Докато продължава разследването, ние държим всичко тук.

— Ще ви информираме лично за всяка стъпка, капитане — увери го тя.

— Ценя това.

Той отвори вратата и изкрещя „Ричи!“ към коридора. Същият млад униформен служител послушно се появи.

— Ричи, осигури на мис Хелд достъп до нещата на Овъртън.

— Да, сър. — Ричи се обърна към Ан: — Бихте ли ме последвали, мадам?

Господи, това обръщение я накара да се почувства стара.

Полицаят я поведе по коридора, по метални стълби към приземна стая, пазена от мрежа от пода до тавана със заключена врата. Отключи вратата и се насочи към странични метални лавици, по които бяха подредени кашони по азбучен ред с написани на пишеща машина етикети.

Той свали две кутии и ги стовари на една маса до задната стена.

— Служебни документи — каза той, като посочи кашона отляво. — В другия са личните му вещи.

Той погледна към нея, послушно очаквайки някакъв жест.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Всичко е наред, полицай Ричи — каза Ан с усмивка. — Мога да се справя оттук нататък.

— Добре. Е, аз ще ви оставя тогава. Ще бъда в съседната стая, ако ви потрябвам.

Когато остана сама, Ан изпразни левия кашон и струпа всичко на купчина. Записките му отдели на една страна. Щом се увери, че няма нищо ценно в купчината, тя насочи вниманието си към записките. Проучваше ги внимателно и методично, обръщайки особено внимание на бележките около датата, когато Овъртън се беше срещнал със Сорая в Отдела за разследване на пожари. Нямахше нищо.

— По дяволите! — промърмори тя и започна да рови в другия кашон, пълен с лични вещи на Овъртън. Те се оказаха дори по-жалки, отколкото бе очаквала: евтин гребен и четка с тънко снопче оплетени косми по тях, две кутийки с лекарство против киселини, едната отворена, синя риза, изцапана на джоба с нещо, което приличаше на сос марината, отвратителна полиестерна вратовръзка на червени и сини ивици, снимка на глупаво хилещ се млад мъж във футболен екип, вероятно синът на Овъртън, кутия шоколадови дражета със стафиди, още една с други дребни бонбони, и двете неотворени. Това бе всичко.

— По дяволите!

С рязък жест тя помете мизерните останки от живота на Овъртън от масата. Беше на път да си тръгне, когато видя нещо бяло да се подава от джоба на синята риза. Наведе се и го измъкна с върха на

пръстите си. Беше парче разчертана хартия, сгъната на четири. Разгъна я и видя надраскано със синя химикалка:

С. Мур — 8 & 12 Нортийст (пров.)

Сърцето на Сорая заби бързо. Беше това, което търсеше. С. Мур без съмнение бе Сорая; (пров.) можеше да означава „проверка“. Разбира се, 8 улица не пресичаше 12 улица в Нортийст или в друг район на Вашингтон. Във всеки случай бе ясно, че Овъртън бе проследил Сорая в североизточната част на Вашингтон. Какво, по дяволите, е правила там? Каквото и да е, държала го е в тайна от ЦРУ.

Ан се взираше в бележката, която Овъртън беше нахвърлял сам за себе си, опитвайки се да я разбере. И изведнъж прозрението я осени и тя се засмя. Дванайсетата буква от азбуката бе „Л“. 8 улица и „Ел Стрийт“, Нортийст.

Ако Сорая беше жива, повече от вероятно е да се укрива там.

* * *

Когато Борн премина между двете огромни скали, светлината на лампата му посочи пътя, по който бе поел Мута ибн Азиз. Той продължи да върви на запад може би около километър, преди да завие рязко на североизток. Изкачи се по един лек наклон, след което пътят тръгна почти директно на север, надолу в плитка падина, която постепенно премина в началото на голямо плато.

Той се приближаваше до Мута ибн Азиз, който през последната минута бе спрял да се движи. Боровата гора все още беше гъста, земята бе покрита с борови иглички, които излъчваха аромат и заглушаваха звука.

След по-малко от пет минути обаче гората просто свърши. Тя явно бе изсечена, за да се освободи място за ивица за приземяване, достатъчно голяма за самолета, който стоеше в единия край на пистата от утъпкана пръст.

Мута ибн Азиз вече беше там, в основата на подвижната стълба. Борн излезе от гората и се насочи директно към самолета „Сайтейшън Соврин“. Катраненочерното небе бе изпъстрено с хиляди звезди, които проблясваха хладно като диаманти върху кадифена подложка. Бриз, наситен с дъх на море, си играеше по разчистения връх на хълма.

— Време е да тръгваме — каза Мута ибн Азиз. — Всичко наред ли е?

Борн кимна. Мута ибн Азиз натиска един бутон на малък черен предмет в ръката си и светлините на пистата припламнаха. Борн го последва по стълбата и я издърпа, щом влезе вътре. Той познаваше самолета „Сайтейшън“, който имаше обseg над 2800 мили и максимална скорост от 513 мили в час.

Седна спокойно в пилотското кресло, натисна нужните бутони, нагласи скалите, докато минаваше през сложните проверки преди излитането. Всичко беше наред.

Освободи спирачките и натисна дросела напред. Самолетът реагира веднага и пое бавно по пистата, набирайки скорост. Издигна се рязко в черното, обсипано със звезди небе, оставяйки зад себе си Златния рог, портата към Азия.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

— Защо го правят? — попита Мартин Линдрос на много добър руски.

Той лежеше по гръб в лазарета в Миран Шах и се взираше в нараненото лице на Катя Степанова Вдова, младата, поразително красива жена на доктор Вейнтроп.

— Защо правят какво? — повтори тя глухо, докато се грижеше по-скоро непохватно за ожулванията по врата му. Тя беше учила за медицинска сестра, след като Вейнтроп ѝ забрани да работи като модел за „Пърфект Тен“.

— Учените тук: съпругът ти, Сенарз, Андърски. Защо са продали услугите си на Фади?

Споменавайки Андърски, пластичния хирург, който промени лицето на Карим и го лиши от окото му, Линдрос се запита: — Защо той не се грижи за мен, а тази несръчна дилетантка? И почти веднага си отговори: от него вече нямаха никаква полза нито Фади, нито брат му.

— Те са хора — каза Катя. — Което означава, че са слаби. Фади открива техните слабости и ги използва срещу тях. За Сенарз това бяха парите. За Андърски — момчетата.

— А за Вейнтроп?

Тя се намръщи.

— Моят съпруг си мисли, че е благороден, че е бил принуден да работи за „Дуджа“, защото Фади го заплашва с мен. Той се заблуждава, разбира се. Истината е, че той иска да си върне гордостта. Братът на Фади го уволни от „Интегрейтив Въртикал Текнолоджис“ по фалшиви обвинения. Той има нужда да работи, моят съпруг. Това е неговата слабост.

Тя седна с ръце в скута.

— Мислиш, че не знам колко не ме бива за това? Но Костин настоява, така че какъв избор имам?

— Имаш избор, Катя. Всеки има. Само трябва да го видиш. — Той хвърли поглед към двамата пазачи пред вратата на лазарета. Те си

говореха тихо. — Не искаш ли да се измъкнеш оттук?

— А Костин?

— Вейнтроп приключи с работата си за Фади. Умна жена като теб би трябвало да го разбере, че сега той е непотребен.

— Това не е вярно! — каза тя.

— Катя, всички ние имаме способността да се заблуждаваме. Затова се забъркваме в различни проблеми. Не виждаме по-далеч, отколкото твоят съпруг.

Тя седеше тихо и го гледаше със странен израз в очите.

— Ние имаме и способността да се променяме, Катя. Само е нужно да решим, че трябва да го сторим, за да продължим, за да оцелеем.

Тя отмести поглед, както правят хората, ако се страхуват, когато са взели решение, но се нуждаят от насърчаване.

— Кой ти стори това, Катя? — каза той меко.

Той мярна сянката на страха в очите ѝ.

— Фади. За да убеди Костин да завърши ядреното устройство.

— Това е безсмислено — каза Линдрос. — Ако Вейнтроп знаеше, че Фади те държи, това би трябвало да е достатъчно.

Катя прехапа устни и се опитваше да съсредоточи поглед върху работата си. След като приключи, се изправи.

— Защо не искаш да ми отговориш?

Без да го погледне, тя излезе.

* * *

Ан Хелд стоеше под студения дъжд на ъгъла на 8 улица и „Ел Стрийт“ и усещаше пистолета „Смит и Уесън“ в десния джоб на палтото си като някакъв ужасен физически недъг, за който току-що са ѝ поставили диагноза.

Тя би рискувала всичко, би сторила всичко, за да се освободи от чувството, че вече е ненужна никому, че нищо не е останало вътре в нея. Единственото, което можеше да направи, бе да докаже, че все още струва нещо. Ако застреляше Сорая, Джамил сигурно щеше да я приеме отново. Тя отново щеше да му принадлежи.

Ан вдигна яката на дрехата си и тръгна срещу дъжда. Би трябвало да се страхува в това предградие, тук и полицаите сигурно се страхуваха. Странно, но тя не изпитваше страх. А може би не беше и странно, защото нямаше какво повече да губи.

Тя сви на ъгъла на 7 улица. Какво търсеше? Какво би ѝ подсказало дали правилно се е досетила, че Сорая се укрива там? Една кола мина покрай нея, след това друга. Лицата вътре — черни, латиноси, враждебни, странни — я оглеждаха, докато автомобилите отминаваха. Един от шофьорите се ухили и ѝ направи неприличен жест. Тя пхна дясната си ръка в джоба и стисна пистолета.

Пътем разглеждаше къщите, покрай които минаваше — порутени, разбити, белязани от бедност, занемара и пожари. Отломки и боклуци изпълваха малките им предни дворове, сякаш улицата бе населявана от вехтошари, изложили своите мрачни стоки за продажба. Въздухът бе изпълнен със зловонието на разлагащ се боклук и урина, поражение и отчаяние. Кучета, чиито ребра се брояха, тичаха наоколо и оголваха жълтите си зъби срещу нея.

Ан беше като удавница, вкопчила се в единственото нещо, което можеше да я спаси да не потъне. Усети дланта си, стиснала дръжката на пистолета, запотена. Най-последно беше дошъл денят, помисли си тя, в който всички нейни часове, прекарани на стрелбището, щяха да ѝ послужат. Сякаш чуваше дълбокия, отсечен глас на инструктора на ЦРУ, който коригираше стойката или захвата ѝ, докато тя презареждаше служебния „Смит и Уесън“.

Помисли си за сестра си Джойс, спомни си с болка за общото им детство. Но имаше и приятни неща, нощите, когато спяха заедно в едно легло и си разказваха истории за призраци, като се дебнеха коя първа ще изпищи от страх. Сега Ан се чувстваше като призрак, който се носеше в един свят, в който само можеше да витае като дух. Тя пресече улицата и премина през едно изоставено буренясало място. Гуми, изхабени като лице на старец, празни пластмасови бутилки, спринцовки, използвани презервативи и захвърлени мобилни телефони, един червен чорап с дупка отпред. И една откъсната ръка.

Ан отскочи, сърцето ѝ блъскаше в гърдите. Просто ръка на кукла. Но пулсът ѝ не се успокои. Тя гледаше в мрачен унес тази откъсната ръка, която лежеше сред камара от мъртви бурени като прекършеното бъдеще на Джойс. Каква е разликата между бъдещето

на Джойс и нейното настояще, запита се тя. Много отдавна не беше плакала и сигурно бе забравила как се плаче.

Денят бе преминал в нощ, леденият дъжд се обърна в лепкава мъгла. Влагата сякаш полепваше по косата, по ръцете ѝ. Сирена зави жалостиво и заглъхна отново в неспокойната тишина.

Зад себе си чу бръмчене на двигател. Тя спря, за да изчака колата да отmine, после тръгна забързано. Но колата излезе от мъглата, следвайки я неотстъпно.

Изведнъж Ан рязко се обърна и стискайки пистолета, тръгна към колата. Страничният прозорец на шофьора се отвори и се показа продълговато, повехнало лице с цвят на стара кожа за обувки, долната част на което бе обрасло с прошарена брада.

— Да не си се загубила? — каза шофьорът с дрезгав от никотина глас. — Той докосна бейзболната си шапка. — Помислих си, че може би имаш нужда от превоз. В края на улицата оная групичка се облизва при мисълта за тебе.

— Мога да се погрижа за себе си — от обзелия я внезапен страх думите ѝ прозвучаха отбранително.

Шофьорът я погледна с мрачно изражение.

— Както кажеш.

Когато той включи на скорост, Ан извика:

— Чакай!

Тя избърса влажното си чело. Чувстваше се като в силна треска. Кого заблуждаваше? Не бе в състояние дори да простреля Сорая, какво остава да я убие.

Хвана се за дръжката на задната врата и се шмугна в таксито. Даде адреса си. Не искаше да се връща в централата на ЦРУ. Не можеше да се изправи нито пред Джамил, нито пред Стария и дали изобщо някога ще бъде в състояние да застане пред тях.

Изведнъж забеляза, че шофьорът се е обърнал назад и разглежда лицето ѝ.

— Какво? — каза Ан войнствено.

Шофьорът се ухили.

— Много си готина.

Опитвайки се да запази спокойствие, тя извади сноп банкноти и ги размаха пред лицето му.

— Ще ме закараш ли или не?

Шофьорът облиза устни и включи на скорост.
Когато колата потегли, тя се наведе напред.
— Само да те уведомя — каза Ан, — че имам пистолет.
— И аз, сестро. — Прошареният таксиджия й хвърли похотлив поглед. — И аз също.

* * *

Директорът се срещна с Лутър Лавал в „Тисъл“ — модерен ресторант на 19 улица и „Кю Стрийт“. Той бе наредил на Ан да резервира маса в средата на залата, защото искаше, докато говорят с Лавал, да бъдат заобиколени от шумни посетители.

Шефът на военното разузнаване вече беше пристигнал, когато Стария се появи от гъстата зимна мъгла в шумната атмосфера на ресторанта. В морскосин костюм, блестящо бяла риза, червено-синя раирана вратовръзка със забодена емайлирана значка с американското знаме, Лавал изглеждаше не на място, заобиколен от млади мъже и жени от следващото поколение.

Лавал имаше тяло на боксьор и опъваше костюма както всички прекалено мускулести мъже. Той изглеждаше като Брус Банер в процеса на превръщането му в Хълк^[1]. Леко усмихнат, той се откъсна от уискито си и се изправи, за да стисне небрежно протегнатата ръка на Стария.

Стария се настани на стола срещу него.

— Благодаря ти за бързата среща.

Лавал разпери огромните си ръце с тъпи пръсти.

— Какво става?

— Обан — каза Стария на сервитьора, който бе застанал до лакътя му. — Нека е двойно с едно кубче лед, но голямо.

Сервитьорът кимна леко и изчезна в тълпата.

— Големите ледени кубчета са най-добри за алкохола — каза директорът на събеседника си. — По-дълго време се топят.

Шефът на разузнаването не отговори, но погледна към Стария очаквателно. Когато уискито пристигна, двамата мъже вдигнаха чашите си и отпиха.

— Трафикът тази вечер е непоносим — каза директорът.

— Заради мъглата — отговори Лавал неопределено.

— Кога за последен път бяхме заедно като сега?

— Знаеш ли, не мога да си спомня.

И двамата сякаш говореха на младата двойка от съседната маса. Неутралните им нищо незначещи думи бяха като пионки, вече жертвани на бойното поле. Сервитьорът се върна с менютата. Те ги отвориха, избраха си и отново останаха сами.

Директорът извади една папка от тънкото си куфарче, остави я на масата неотворена и положи тежко дланите си върху нея.

— Предполагам, че си чул за оня камион на комуналната фирма, който излезе от контрол край „Коркоран“?

— Транспортно произшествие? — сви рамене Лавал. — Толкова много такива стават във Вашингтон ежечасно.

— Това е различно — каза Стария. — Камионът се е опитал да прегази един от моите хора.

Лавал отпи от уискито. Стария си помисли, че той пие като жена.

— Кого?

— Ан Хелд, моята асистентка. Мартин Линдрос е бил с нея. Той я е спасил.

Лавал се наведе и се изправи отново. В ръцете си държеше друга папка. Тя носеше печата на Пентагона на корицата. Той я отвори и без да каже дума, я обърна, подавайки я през масата.

Когато Стария започна да чете, Лавал каза:

— Някой в твоята централа изпраща и получава периодично съобщения.

Стария остана шокиран и по друга причина.

— Откога Пентагонът следи комуникациите на ЦРУ? По дяволите, това е сериозно нарушение на междуагенционния протокол.

— Аз го наредих с одобрението на президента. Решихме, че е необходимо. Когато министър Холидей разбра за къртицата в ЦРУ...

— От Матю Лърнър, неговото протеже — каза директорът гневно. — Холидей няма защо да се бърка в моите работи. А без мен президентът е осведомяван погрешно.

— Беше сторено заради доброто на агенцията.

Тъмни облаци на възмущение преминаха през лицето на директора.

— Да не намекваш, че аз вече не знам какво е добро за ЦРУ?

Лавал посочи с пръст.

— Виждаш там. Електронният сигнал се опитва да се намести на вълните на ЦРУ. Кодиран е. Не успяхме да го разбием. Освен това не знаем кой изпраща и приема съобщенията. Но от данните става ясно, че не може да е Хитнър, агентът, който ти идентифицира като къртица. Той вече бе мъртъв.

Стария отмести настрана папката на Пентагона и отвори своята.

— Ще се погрижа за това изтичане, ако е такова — каза той. Вероятно това, което тези идиоти бяха прихванали, бяха секретни комуникации на „Тифон“ с някой от агентите им в чужбина под дълбоко прикритие. Разбира се, че отделът на Мартин за секретни операции не би използвал нормалните канали на ЦРУ. — А ти ще се погрижиш за министъра на отбраната.

— Моля? — За първи път, откакто бяха седнали, Лавал изглеждаше сличан.

— Този камион на комуналната компания, за който споменах, който се опита да прегази Ан Хелд...

— За да бъда искрен, министър Холидей сподели с мен подозрението си, че Ан Хелд е къртицата...

Ордьоврите пристигнаха: огромни розови скариди, потопени в кървавочервен сос.

Преди Лавал да вземе миниатюрната си вилица, директорът му подаде лист хартия от папката, която Мартин му беше дал.

— Камионът, който едва не я уби, е бил каран от покойния Джон Мюлер. — Той изчака няколко удара на сърцето си. — Ти познаваш Мюлер, нали, Лутър, не се преструвай, че не го познаваш. Работеше във Вътрешна сигурност, но бе обучен от АНС. Той познаваше Матю Лърнър. Всъщност двамата ходеха заедно по курви и пиеха заедно. И двамата бяха протежета на Холидей.

— Имаш ли някакво солидно доказателство за това? — попита Лавал невъзмутимо.

Стария беше напълно подготвен за този въпрос.

— Ти вече знаеш отговора. Но аз имам достатъчно доказателства, за да започна разследване. Необясними вноски в банкова сметка на Мюлер, ламборджини, което Лърнър със сигурност не би могъл да си позволи, пътувания до Лае Вегас, където и двамата се пропилили купища пари. Високомерието води до глупост: това е

правило, старо като света. — Той си прибра листа. — Уверявам те, стигне ли веднъж разследването до Сената, в мрежата ще попадне не само Холидей, но и тези около него.

Той кръстоса ръце.

— Честно казано, аз не съм очарован от възможността за такъв огромен скандал. Това само ще помогне на враговете ни в чужбина. — Стария набоде една скарида. — Но този път министърът стигна твърде далеч. Той смята, че може да прави всичко, каквото си поиска, дори да нареди убийство, използвайки правителствени служители.

Той изчака думите му да окажат нужния ефект. Когато шефът на разузнаването вдигна очи, за да срещне неговите, Стария каза:

— Това е нещо, което аз не мога да допусна. Не мога да пренебрегна такова явно противозаконно действие. Мисля, че ти също не можеш.

* * *

Мута ибн Азиз седеше умислен и наблюдаваше искрящото синьо-черно небе зад прозореца на самолета. Отдолу бе спокойната повърхност на Каспийско море, а върху нея ивици облаци с цвета на крило на чайка.

На него му бе отредено едно тъмно ъгълче в „Дуджа“, той изпълняваше унизителната роля на куриер, докато брат му се грееше в светлината на благоволенieto на Фади. И всичко заради онзи момент в Одеса, заради лъжата, която бяха казали на Фади и Карим и която Абуд му бе забранил да поправи. Абуд каза, че трябва да мълчи за доброто на Фади, но сега, когато Мута разглеждаше ситуацията от разстояние, осъзна, че това е още една лъжа, скалъпена от брат му. Абуд настояваше да крият истината за смъртта на Сара ибн Ашеф за свое собствено добро, за да заздрави собствената си власт в „Дуджа“.

Мута се раздвижи и видя тъмните очертания на земята. Погледна часовника си. Точно навреме. Изправи се и се протегна, двоумейки се какво да прави. Мислите му занимаваше човекът, пилотиращ самолета. Той знаеше, че мъжът не е истинският пилот, защото не даде знака за разпознаване, когато излезе от гората. Кой беше тогава? Сигурно агент на ЦРУ. Най-вероятно Джейсън Борн. Но преди три часа той получи

SMS, че Джейсън Борн е мъртъв според един свидетел и според електронното проследяващо устройство, което сега лежете на дъното на Черно море.

Но какво, ако свидетелят е излъгал? Какво, ако Борн, откривайки устройството, го бе хвърлил в морето? Кой друг би могъл да бъде този пилот, освен Джейсън Борн, хамелеона?

Той мина по централната пътека в пилотската кабина. Вниманието на пилота бе съсредоточено върху спретнатата редица от скали пред него.

— Приближаваме се към иранското въздушно пространство — каза Мута. — Ето кода, който трябва да излъчиш.

Борн кимна.

Мута стоеше леко разкрячен, взирайки се в тила на пилота. Той измъкна своя пистолет „Коровин ТК“.

— Изпрати кода — каза той.

Без да му обръща внимание, Борн продължи да управлява самолета в иранското въздушно пространство.

Мута ибн Азиз пристъпи напред, опря дулото на пистолета в основата на черепа на Борн.

— Излъчи кода незабавно.

— Или какво? — попита Борн. — Ще ме застреляш ли? Знаеш ли как се управлява такъв самолет?

Мута, разбира се, не знаеше, затова се бе качил на борда с измамника. Точно тогава радиото изграка.

Електронно изтънен глас произнесе на фарси:

— Салам алейкум.

Борн взе микрофона.

— Салам алейкум — отговори той.

— Идентифицирайте се — каза гласът.

Мута изкрещя:

— Луд ли си? Дай му кода веднага.

— Идентифицирайте се! — дойде гласът от радиото. Това вече не беше въпрос.

— Идентифицирайте се! — Това беше заповед.

— Проклет да си, излъчи кода! — Мута се тресеше от гняв и страх. — Иначе ще ни свалят!

[1] Известен американски комикс, в който учен генетик се превръща в зелено агресивно чудовище при инцидент в лабораторията му. — Бел.прев. ↑

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Борн наклони толкова рязко самолета наляво, че Мута ибн Азиз загуби равновесие в пилотската кабина и се удари силно в преградата. Докато той се опитваше да се изправи, Борн насочи самолета в остро спускане, като същевременно го наклони надясно. Мута ибн Азиз политна назад и блъсна главата си в ръба на вратата.

Борн погледна зад себе си. Пратеникът на Фади лежеше в безсъзнание.

Радарът показваше два изстребителя, които се приближаваха бързо отдолу. Предпазливото иранско правителство не бе губило време, за да задейства въздушната си отбрана. Той направи завой със самолета, за да се ориентира. Това, което иранците бяха изпратили, за да го прихване, бяха два построени в Китай изстребителя J-6 — копия на старите МИГ-19, използвани в средата на 50-те. Тези самолети бяха толкова остарели, че заводът в Ченду бе спрял да ги произвежда преди десетина години. Но все пак бяха въоръжени, а совринът не беше. Борн трябваше да направи нещо, за да преодолее това огромно предимство.

Те очакваха от него да се обърне и да побегне. Вместо това той снижи носа на самолета, увеличи рязко скоростта, докато се насочваше право към тях. Очевидно изненадани, иранските пилоти не сториха нищо до последния момент, в който и двамата се стрелнаха встрани от пътя на соврина.

Борн дръпна назад ръчката за управление на елеваторите, изправяйки вертикално носа на самолета, и направи лупинг, който го изпрати зад двата ирански самолета. Те завиха, описвайки спирали като детелина, и се насочиха към него от двете му страни.

Откриха огън. Борн се гмурна под кръстосания огън и стрелбата бе прекратена незабавно. Той избра десния J-6, защото бе малко по-близо, и зави остро към него. Допусна самолетът да мине отдолу, позволи на пилота да предположи, че е направил тактическа грешка. Предприе маневра, а когато тракането на картчницата започна отново, изчака изстребителят да застане на опашката му, след което вдигна отново носа на соврина. Иранският пилот вече познаваше маневрата и

беше готов, издигайки се остро точно зад соврина. Той знаеше какво ще бъде следващото действие на Борн: да накара соврина да се гмурне рязко надолу. Борн стори тъкмо това, но същевременно зави остро надясно. Изстребителят го последва дори когато Борн увеличи максимално скоростта на соврина. Самолетът се разтреса от мощната сила на опън. Борн предприе още по-стръмно спускане, като същевременно увеличи и наклона на завоя.

Зад него старият изстребител J-6 се тресеше и трепереше. Изведнъж шепа нитове изхвърчаха от лявото му крило. Крилото се огъна, сякаш ударено от невидима сила, и се откъсна от нишата си в корпуса. Двете части на изстребителя се разделиха в хаоса от смачкан и разкъсан метал и стремително полетяха към земята.

Куршуми пробиха обшивката на соврина, когато вторият изстребител се втурна след него. Борн се насочи към границата с Афганистан, за да я прекоси, но вторият ирански изстребител се спусна подир него с виещи двигатели и тракащи картечници.

Южно от мястото, където бе навлязъл в афганистанското въздушно пространство, имаше планинска верига, която започваше от Северен Иран. Ориентирайки се по компаса на изток-югоизток, Борн устреми самолета надолу към най-високите върхове.

Изстребителят се тресеше и виеше, докато вземаше завоя при спускането. След като видя съдбата на спътника си, иранският пилот нямаше намерение да се доближава до соврина. Но той следеше самолета на Борн, летеше по дирите му, зад него и малко отгоре, изхвърляйки реактивни струи от двигателите си.

Борн разбираше, че пилотът се опитва да го вкара в тясна долина между два остри хълма, които се извисяваха пред тях. В ограниченото пространство пилотът искаше да намали до минимум по-добрата маневреност на соврина, да го вкара в теснината и да го свали.

Планините станаха по-високи и закриха светлината от двете страни. Огромните каменни склонове прелитаха размазано край тях. Двата самолета вече бяха в теснината. Иранският пилот бе вкарал соврина точно там, където искаше. Той усили стрелбата, разчитайки, че жертвата му има ограничено пространство за избягващите маневри, които би могла да предприеме.

Борн усети още няколко попадения да разтърсват самолета. Ако изстребителят улучи някой двигател, с него е свършено. Краят ще

дойде, преди да има възможност да реагира. Накланяйки рязко самолета към дясното му крило, той се измъкна от линията на огъня. Но маневрата му помогна само временно. Ако не успее да намери по-трайно решение, изстребителят ще го свали.

От лявата си страна видя нащърбен процеп в отвесната планинска стена и се устреми нататък. Почти веднага съзря опасността: каменно острие, което разделяше процепа на две.

Дефилето, в което се намираха сега, бе толкова тясно, че изстребителят бе заел същата странична позиция. Борн правеше леки маневри, запазвайки вертикалната позиция на самолета си между изстребителя и каменното острие.

Иранският пилот беше толкова настървен да свали соврина, че когато в последния момент плячката му се измести леко вдясно, за да мине през процепа, той нямаше време да реагира. Острието се появи пред него и го вцепени с ужасяващата си близост. Самолетът му се блъсна в скалния шпил, избухвайки в огнена топка, от която нагоре в пустото небе се понесе стълб черен дим. Изстребителят и пилотът му, които сега представляваха град от нажежени до бяло останки, изчезнаха, сякаш пометени от ръката на магьосник.

* * *

Сорая се събуди от бебешки плач. Опита се да помръдне и изстена от раздираща болка. Сякаш раздразнено от нейното стенание, бебето се разпищя. Сорая се огледа. В мръсната стая проникваше бледа светлина. Миризмите на готвено и на човешки тела изпълваха въздуха. Евтина репродукция на Исус на кръста висеше на сивата стена срещу нея. Къде се намираше?

— Хей! — извика тя.

Миг по-късно Тайрон се появи на вратата. Той държеше пеленаче в сгъвката на лявата си ръка. Лицето на бебето бе толкова набръчкано от раздразнение, че чертите му бяха скрити в гънките.

— Хей, как се чувстваш?

— Сякаш току-що съм изиграла петнайсет рунда с Ленъкс Луис^[1].

Сорая направи още един, по-координиран опит да се изправи.

— Човече, длъжница съм ти — каза тя.

— Ще ти припомня това някой път — ухили се той и влезе в стаята.

— Какво стана с момчетата от черния форд? Не те ли последваха?

— Те са мъртви, момиче. Чат ли си, че няма да те тормозят повече.

Пищящото момиченце обърна глава, взря се право в очите на Сорая с онази чиста уязвимост, присъща само на малките деца. Писъците му утихнаха до задавено хълцане.

— Дай ми я. — Сорая протегна ръце. Тайрон постави бебето в прегръдките ѝ. То веднага положи глава на гърдите на Сорая и размърда устни, готово да суче. — Гладна е, Тайрон.

Той излезе от стаята и се върна с бутилка с мляко. Отвори я и изпробва температурата на външната страна на китката си.

— Добре е — каза той, подавайки ѝ бутилката.

Сорая го погледна. Тя доближи бутилката до устните на пеленачето.

— Никога не съм си мислила, че си толкова привързан към домашния живот.

— Не ти ли е хрумвало дори, че може да имам хлапе?

— Това бебе твое ли е?

— Тц. На сестра ми е. — Той се обърна и извика: — Айша!

На вратата не се появи никой, но Тайрон явно беше усетил движение отвън, защото каза:

— Хей, ела.

Сорая мярна сянка, след това слабичко момиченце с големи очи с цвят на кафе се появи на прага.

— Не бъди толкоз срамежлива, момиче. — Гласът на Тайрон бе станал по-мек. — Това е мис Таен агент!

Айша сбърчи чело.

— Мис Таен агент! Не те ли е страх?

Баща ѝ се засмя добродушно.

— Не. Виж как държи Дарлона. Тя няма да те ухапе, нали, мис А.?

— Не и ако ме наричаш Сорая, Айша. — Сорая се усмихна на момиченцето, което беше доста красиво. — Мислиш ли, че можеш да

го направиш?

Айша я погледна, въртейки едната си плитка около слабичкия си показалец. Тайрон щеше да я смъмри отново, но Сорая го прекъсна, като каза:

— Имаш толкова красиво име. На колко години си, Айша?

— На шест — каза момичето много меко. — Какво означава името ти? Моето означава живот и благополучие.

Сорая се засмя.

— Знам, на арабски е. „Сорая“ е дума от фарси. Означава „принцеса“.

Очите на Айша се отвориха по-широко и тя направи няколко крачки навътре в стаята.

— Наистина ли си принцеса?

Сорая се опита да сдържи смеха си и каза с пресилена сериозност.

— Не съм истинска принцеса, не.

— Тя е нещо като принцеса. — Тайрон не обърна внимание на заинтригувания поглед на Сорая. — Само че не бива да се знае.

— Защо? — Детето вече беше съвсем запленено.

— Защото я преследват лоши хора — каза Тайрон.

Момиченцето погледна нагоре към него.

— Като онези, които застреля ли, тате?

В настъпилата тишина Сорая чу шума от улицата: гърленото ръмжене на мотоциклети, гърменето на хип-хопа, виковете и разгорещените разговори.

— Иди да си играеш с леля Либи — подкани я той внимателно.

Айша погледна още веднъж към Сорая и излезе от стаята.

Тайрон се обърна към Сорая, но преди да заговори, свали едната си обувка и я запокити силно и умело нанякъде. Сорая се обърна и видя огромен плъх да се гърчи в ъгъла. Тайрон избърса обувката си, уви плъха в стари вестници и го изнесе от стаята.

Когато се върна, каза:

— Що се отнася до майката на Айша, това е стара история. Беше убита при стрелба от минаващ автомобил. Беше с двама нейни братовчеди, които вбесили някакви гангстери от квартала, защото откъмнали пари от някаква наркосделка. — Лицето му помръкна. — Не можех да оставя това така, чат ли си.

— Не — каза Сорая. — Не мога да си представя, че би могъл.

Бебето беше изпило бутилката и сладко спеше. То лежеше в ръцете на Сорая и дишаше дълбоко и равно.

Тайрон замълча, явно притеснен. Сорая вдигна глава.

— Какво има?

— Аз имам да ти казвам нещо важно, поне мисля, че е важно. — Той седна на края на леглото. — Това не е кратка история, но аз ще се опитам да ти я разкажа накратко.

Тайрон ѝ разказа за автосервиза „Ем енд Ен Бодиуърк“, как той и Ди Джей Танк мислели да го използват за нов щаб на групата си. Каза ѝ как видял въоръжените мъже през нощта и как той и Ди Джей Танк се промъкнали, след като мъжете си тръгнали, как открили „пластичен експлозив и някакви такива гадости“. Каза ѝ как проследил двойката — мъжа и жената, които нарязали тялото на един мъж.

— Боже господи. — Сорая го прекъсна. — Можеш ли да опишеш мъжа и жената?

Той описа ужасяващо точна картина на фалшивия Линдрос и Ан Хелд. Колко малко познаваме хората — помисли си Сорая горчиво. — Колко лесно е да ни заблудят.

— Окей — каза тя най-накрая, — какво стана тогава?

— Те подпалиха сградата. Изгоря до основи.

Сорая се замисли.

— Значи дотогава експлозивите са били преместени.

— Вярно — кимна Тайрон. — Те са някъде другаде. Тези двамата гадняри, които разкарах от теб на 9-а и „Флорида“? Разпознах единия. Беше на пост онази нощ пред „Ем енд Ен Бодиуърк“.

[1] Известен британски боксьор. — Бел.прев. ↑

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Към края на въздушната битка Мута ибн Азиз бе започнал да се размърдва. Сега Борн осъзна, че арабинът се е изправил на крака. Не можеше да изостави управлението на самолета, за да се заеме с терориста, така че трябваше да намери друг начин да го неутрализира.

Совринът скоро щеше да излезе от дефилето. Когато Мута ибн Азиз опря в дясното му ухо дулото на пистолет, Борн насочи машината към планинския връх в близост.

— Какво правиш? — извика Мута.

— Свали пистолета — каза Борн, без да изпуска от поглед върха, издигащ се пред тях.

Мута гледаше през прозореца като хипнотизиран.

— Измъкни ни оттук.

Борн продължи да държи носа на самолета насочен право към върха.

— Ще ни убиеш и двамата. — Мута облиза нервно устните си. Внезапно махна пистолета от главата на Борн. — Добре, добре! Само...

Бяха опасно близо до планината.

— Хвърли пистолета в другия край на кабината.

— Твърде късно е — извика Мута ибн Азиз. — Няма да успеем.

Борн се беше вкопчил здраво в лоста. С вик на отвращение Мута хвърли пистолета си на пода.

Борн дръпна лоста назад. Совринът се издигна със свистене. Планината се приближаваше към тях с ужасяваща скорост. Беше близко, съвсем близко. В последния момент Борн видя пролуката от дясната страна, сякаш Божията ръка се беше протегнала и бе отчупила половината от планинския връх. Той направи вираж в точно определен момент. Още съвсем малко и минаващият покрай тях зъбер щеше да прекърши върха на дясното крило. Заобиколиха върха и продължиха да се издигат плавно, докато се измъкнаха от дефилето.

Мута, на четири крака, се втурна към пистолета. Борн го очакваше. Вече беше включил автопилота. Разкопча си предпазния

колан и скочи на гърба на терориста, като му нанесе силен удар в бъбреците. Мута изохка и се срина на пода на пилотската кабина.

Борн грабна пистолета и върза терориста с парче кабел, което откри в шкафчето с инструменти. Блъсна го в единия край на кабината, върна се на пилотското място, изключи автопилота и промени курса малко по на юг. Намираха се насред Афганистан, в посока Миран Шах, който се падаше точно отвъд източната граница, в Пакистан — мястото беше оградено на картата на пилота, която Борн бе разгледал.

Мута избълва дълга поредица от бедуински проклетия.

— Борн, бил съм прав. Ти си измислил историята за собствената ти смърт.

— Дай да започнем да наричаме всички с истинските им имена — ухили се той. — Примерно Абу Гази Надир ал Джамух ибн Хамид ибн Ашеф ал Уахиб. Но Фади е толкова по-кратко и по-подходящо.

— Откъде би могъл да знаеш...?

— Знам също и че брат му Карим е заел мястото на Мартин Линдрос.

Шокът изплува в тъмните очи на Мута.

— И за сестра им, Сара ибн Ашеф. — С мрачно удовлетворение Борн наблюдаваше изражението на пратеника. — Да, и това знам.

Лицето на Мута бе пребледняло.

— Тя ти е казала името си?

Изведнъж Борн разбра.

— Ти си бил онази нощ в Одеса, когато имахме уговорена среща с нашия информатор. Аз застрелях Сара ибн Ашеф, докато тя тичаше през площада. Едва успяхме да се измъкнем от капана.

— Ти я взе. Ти отнесе Сара със себе си.

— Беше все още жива.

— Каза ли ти нещо?

Тъй като Мута изстреля въпроса си припряно, Борн разбра, че арабинът отчаяно желае да научи какво е станало. Защо? Явно Борн не знаеше всичко. Какво пропускате?

Не разполагаше с много повече информация от това, за което вече бе станало дума, но беше жизненоважно да накара противника си да продължи да вярва, че знае повече. Той реши, че е най-добре да не казва нищо.

Мълчанието му оказва своето въздействие върху Мута.

— Споменала е моето име, нали?

Борн запази неутрален тон.

— Защо мислиш така?

— Каза го, нали? — Сега арабинът бе като обезумял, правеше отчаяни опити да се освободи. — Какво друго ти каза?

— Не си спомням.

— Трябва да си спомниш.

Борн държеше Мута ибн Азиз в ръцете си. Сега оставаше само да изтегли въдицата.

— Преди време бях при един лекар. Човекът ми каза, че описанията на нещата, които съм забравил, дори фрагменти от тях, биха могли да отключат тези спомени.

Приближаваха границата. Той постепенно започна да снижава самолета, доближавайки стръмните хребети на планинската верига, която толкова успешно скриваше голяма част от най-опасните терористични групировки в света.

Мута гледаше към него недоверчиво.

— Нека си изясним нещата. Ти искаш да ти помогна. — Той се засмя мрачно. — Няма да стане.

— Добре. — Борн насочи цялото си внимание към релефа, който започна да се разкрива в детайли пред погледа му. — Ти ме попита. Всъщност за мен няма значение.

Лицето на Мута се изкриви в гримаса, после в следваща. Той бе под ужасен натиск, Борн се чудеше какъв. Външно не даваше признаци, че се интересува, но почувства, че трябва да вдигне залога, затова каза:

— Шест минути до приземяването, може би по-малко. Така че по-добре да се закрепим някъде възможно най-добре. — Хвърли поглед към Мута ибн Азиз и се засмя. — О, да, всъщност вече си завързан.

— Не беше нещастен случай — каза тогава Мута.

* * *

— За съжаление — рече Карим — Лавал е бил прав.

Директорът трепна. Очевидно не искаше да чува повече лоши новини.

— „Тифон“ често се прикача към излъчванията на ЦРУ.

— Това е вярно, сър. Но след известна изтощителна черна работа аз открих три съобщения, излъчени успоредно с нашите комуникации, които не мога да обясня.

Те седяха един до друг на шестата пейка отдясно в Методистката църква на Шестнайсета улица. Зад тях, монтирана на гърба на пейката, имаше табела, на която пишеше: На тази пейка седяха един до друг президентът Франклин Д. Рузвелт и премиерът Уинстън Чърчил на Националната коледна служба през 1941 г. Което означаваше, че службата се е състояла само три седмици след японската атака срещу Пърл Харбър — мрачни дни за Америка. Що се отнася до Великобритания, тя си бе спечелила важен съюзник посредством една болезнена, катастрофална атака. Това място имаше голямо значение за Стария. Тук идваше да се помоли, за да получи прозрението и моралната сила, необходими му, за да се справи с тъмните и трудни дела, които често го затрупваха.

Докато гледаше папката, връчена му от неговия заместник, той знаеше без сянка от съмнение, че му предстои поредното такова трудно дело.

Изпусна дълга въздишка, отвори папката. И там нещата бяха написани черно на бяло: страшната истина. Въпреки това той вдигна глава.

— Ан?

— Страхувам се, че да, сър. — Карим внимаваше да държи ръцете си неподвижно в скута си. Трябваше да изглежда толкова съкрушен, колкото и Стария. Новината разтърси директора от дъното на душата му. — Всичките три съобщения са от джобния ѝ компютър. Досега никой не знаеше за неговото съществуване, не е отпуснат с разрешението на ЦРУ. Изглежда, тя беше успяла да подмени и подправи разузнавателните данни, уличаващи погрешно Тим Хитнър.

Дълго време директорът не каза нищо. Говореха тихо заради поразително добрата акустика в църквата, но Стария се обърна отново към заместника си и Карим трябваше да се наклони напред, за да го чуе.

— Какви бяха тези три съобщения?

— Бяха изпратени чрез кодиран канал. Най-добрите ми специалисти търсят начин да ги разшифроват.

Стария кимна разсеяно.

— Добра работа, Мартин. Не знам какво щях да правя без теб.

В този момент той изглеждаше потресаващо стар. С ужасното предателство на Ан, на която бе имал такова доверие, от него си бе отишла искрица живот. Той седеше, прегърбен, с хлътнал между раменете врат, сякаш готов да поеме поредния психологически удар.

— Сър, трябва да вземем незабавни мерки.

Директорът кимна, но погледът му беше празен, фокусиран върху мисли и спомени, които неговият придружител дори не можеше да си представи.

— Смятам, че въпросът трябва да бъде решен поверително. Само вие и аз. Какво ще кажете?

Пълните със сълзи очи на Стария се втренчиха в лицето на заместника му.

— Да, на всяка цена. — Почти шепнеше.

Карим се изправи.

— Ще тръгваме ли?

Директорът го погледна, в очите му трептеше страх.

— Сега ли?

— Така би било най-добре, сър — за всички. — Той помогна на Стария да се изправи. — Тя не е в централата. Предполагам, че си е вкъщи.

И той подаде на Стария пистолет.

* * *

След няколко часа Катя се върна в лазарета, за да провери отока на гърлото на Линдрос. Тя коленичи отстрани на ниската кушетка, на която той лежеше. Пръстите ѝ пипаха толкова неумело, че в очите ѝ избиха сълзи.

— Не ме бива в тия неща — каза тя меко, сякаш на себе си. — Въобще не ме бива.

Линдрос я гледаше и в главата му изплува краят на последния им разговор. Дали би трябвало да каже нещо, или ако си отвореше устата,

щеше само да я отблъсне още повече.

— Мислих върху думите ти — каза след дълго, напрегнато мълчание Катя.

Очите ѝ, с удивително синьо-сив оттенък като небето преди буря, най-после срещнаха неговите.

— И сега смятам, че Костин искаше Фади да ме нарани. Защо? Защо би искал подобно нещо? Защото се е страхувал, че бих го напуснала? Защото е искал да проумея колко опасен е светът извън неговия периметър? Не знам. Но той не трябваше да... — Тя постави ръка на бузата си, трепна от докосването на собствените си деликатни пръсти. — Не трябваше да позволява на Фади да ме нарани.

— Така е, не трябваше — повтори Линдрос. — И ти го знаеш.

Тя кимна.

— Тогава ми помогни — продължи Линдрос. — В противен случай нито ти, нито аз ще се измъкнем оттук живи.

— Не... не знам дали ще мога.

— Тогава аз ще ти помогна. — Линдрос седна. — Ако ми позволиш, ще ти помогна да се промениш. Но ти също трябва да го искаш. Трябва да го искаш достатъчно силно, за да рискуваш всичко.

— Всичко. — Усмивката ѝ бе пълна с разкаяние и това почти разби сърцето му. — Аз съм родена без нищо. Израснах без нищо. И тогава, благодарение на една случайна среща, получих всичко. Поне така ми беше казано и за известно време аз вярвах. Но по някакъв начин този живот бе по-лош, отколкото да нямаш нищо. Поне моето „нищо“ си беше реално. И тогава се появи Костин, който обеща да промени живота ми. Аз се омъжих за него. Но неговият свят се оказа не по-малко фалшив от другия, в който бях живяла дотогава. И аз се запитах, къде е моето място? Нямах място.

Линдрос помръдна, докосвайки ръката ѝ.

— И двамата сме аутсайдери.

Катя извърна леко глава и стрелна с очи пазачите.

— Знаеш ли начин за измъкване оттук?

— Да — каза Линдрос, — но трябва да действаме заедно. — Той различи страха в очите ѝ, но и искрата надежда.

— Какво трябва да направя? — попита най-сетне тя.

* * *

Ан тъкмо си събираше багажа, когато чу боботене на мощен двигател на улицата пред дома си. Ослуша се, повдигнала глава, но шумът спря. Тя беше готова да продължи със заниманието си, но някакво шесто чувство или параноя я накара да прекоси спалнята на втория етаж на жилището си и да надникне през прозореца.

Долу видя дългата черна бронирана кола на директора. Стария слезе от нея, следван от Джамил. Сърцето ѝ подскочи. Какво става? Защо са дошли в дома ѝ? Дали Сорая не е намерила начин да се добере до Стария и да му каже за нейното предателство? Но не, Джамил беше с него. Джамил никога не би позволил на Сорая да се доближи до централата на ЦРУ, камо ли да получи достъп до Стария.

Но ако...?

Оставила се изцяло на инстинктите си, тя отиде до гардероба, отвори второто чекмедже и извади пистолета си „Смит и Уесън“, който бе прибрала на обичайното му място след завръщането си от Нортийст.

Звънецът долу иззвъня и тя подскочи, макар да го очакваше. Мушна пистолета в кобура отзад на кръста си и като напусна спалнята, се отправи по полираните дървени стълби към предната врата. През полупрозрачното жълто стъкло различи силуетите на двамата мъже, всеки от които бе оставил дълбоки следи в зрелия ѝ живот.

Като издиша бавно, сграбчи месинговата дръжка, лепна усмивка на лицето си и отвори вратата.

— Здравей, Ан. — На лицето на Стария бе изписана същата изкуствена усмивка. — Съжалявам, че те безпокоим у дома, но има един належащ... — Той замлъкна насред изречението.

— Изобщо не ме безпокоите — отговори Ан. — Напротив, радвам се да ви видя.

Тя отстъпи назад и двамата мъже влязоха в малкия мраморен вестибюл. Букет лилии се издигаше от стройна емайлирана ваза, поставена на ниска овална масичка с изящни крака. Ан ги покани във всекидневната, мебелирана с кресла със сребриста тапицерия, разположени от двете страни на бяла каменна камина, над която имаше дървена полица. Отказаха поканата ѝ да седнат — предпочетоха да останат прави, дори не свалиха връхните си дрехи.

Тя не смееше да погледне Джамил в лицето от страх какво би могла да открие там. От друга страна, физиономията на Стария беше красноречива — той беше преbledнял, кожата беше увиснала свободно върху черепа му. Кога остаря толкова? Кога мина времето? Сякаш беше вчера, когато тя бе будно колежанче в Лондон, а пред нея бе цялото светло и безпределно бъдеще.

— Да ви предложи чаша чай — обърна се тя към Стария, чието лице беше като на мумия. — Имам и кутия от любимите ви джинджифилови бисквити. — Но опитът ѝ да разведри обстановката се провали.

— Не, Ан, благодаря ти, не искаме нищо — отвърна от името на двамата директорът.

Видът му бе наистина болезнен, сякаш се бореше с камък в бъбреците или тумор. Извади от палтото си навита на руло папка и като я разгърна на облегалката на едно от меките кресла, продължи:

— Страхувам се, че сме дошли с неприятна задача. — Показалецът му се движеше по компютърната распечатка, сякаш беше дъска за викане на духове. — Ние знаем, Ан.

Все едно ѝ беше нанесен смъртоносен удар. Тя едва-едва успя да си поеме дъх. Въпреки това успя да овладее гласа си.

— Какво знаете?

— Знаем всичко за теб. — Той все още не можеше да си наложи да срещне погледа ѝ. — Знаем, че поддържаш връзка с врага.

— Моля? Но как...

Най-сетне директорът вдигна глава и втренчи в нея неумолимите си очи. Тя познаваше този ужасяващ поглед. Беше го виждала, насочен към други, които Стария бе зачерквал от списъка си. За повечето от тях не чу никога повече.

— Знаем, че ти си врагът. — Гласът му бе пълен с гняв и отвращение.

Тя знаеше, че най-много от всичко на света той презира предателите.

Погледът ѝ несъзнателно се стрелна към Джамил. За какво си мислеше той? Защо не се обаждаше в нейна защита? И тогава, докато изследваше равнодушното му лице, прозря всичко — той я бе съблязнил с физическото си обаяние и философията си; беше я

използвал. Тя бе пушечно месо, което можеше да бъде пожертвано като всеки друг от неговите хора.

Най-много я разгневи това, че тя би трябвало да го знае от самото начало, би трябвало да го прозре в него. Но беше толкова сигурна в себе си, толкова горещо желаше да се разбунтува срещу превзетата стара аристокрация, от която произлизаше. Джамил бе разпознал горещото ѝ желание да удари шамар на родителите си. Беше се възползвал от нейния плам, а също и от тялото ѝ. Тя извърши измяна заради него. Заради съучастничеството ѝ толкова много хора щяха да загубят живота си. Господи, Господи!

— Да ме чукаш беше най-малкото, което можеше да направиш, нали? — обърна се тя към Джамил.

Това бяха последните ѝ думи. Така и не чу отговора му, ако той изобщо възнамеряваше да ѝ отговори, тъй като директорът извади пистолета си и я простреля три пъти в главата. Все още беше отличен стрелец, дори след всичките тези години.

Безжизнените очи на Ан останаха впити в Джамил, когато тялото ѝ се срина.

— Проклетата да е. — Стария се обърна. Гласът му бе изпълнен със злоба: — Проклетата да е!

— Аз ще се погрижа за тялото — каза Карим. — И за съобщение до медиите с подходяща история за прикритие. Лично ще се обадя на родителите ѝ.

— Не — каза директорът глухо. — Това е моя работа.

Карим отиде до мястото, където неговата бивша любовница лежеше в локва кръв. Погледна надолу към нея. И сега какво? Може би трябваше да се качи на горния етаж и да отвори второто чекмедже в гардероба ѝ. Тогава обърна тялото с върха на обувката си и установи, че късметът все още е с него. Нямаше нужда да ходи в спалнята ѝ. Отправи мълчалива благодарствена молитва към Аллах.

Като надяна чифт латексови ръкавици, той измъкна пистолета, втъкнат на кръста ѝ. Не пропусна да забележи, че тя бе запазила присъствие на духа и се бе въоръжила. Вгледа се в лицето ѝ и се опита да събуди в себе си дори най-слаба емоция към тази неверница. Уви. Сърцето му биеше в неизменния си ритъм. Едва ли щеше да му липсва... Тя беше изпълнила задачата си, дори му помогна да разчленят Овъртън. Кое то просто означаваше, че е направил добър

избор. Тя беше инструмент, обучен от него и използван срещу враговете — нищо повече.

Той се изправи над сгърченото тяло на Ан. Директорът все още беше с гръб към него.

— Сър, има нещо, което трябва да видите.

Стария си пое дълбоко въздух. Избърса мокрите си от сълзи очи.

— Какво има, Мартин?

Карим го простреля право в сърцето с пистолета на Ан Хелд.

* * *

Не беше нещастен случай.

Борн, съсредоточен изцяло върху подготовката около приземяването, се престори, че не е чул това неочаквано разкритие. Летяха над Зауар Кили, известно скривалище на „Ал Каида“, бомбардирано от американски военни през ноември 2001 г.

— Кое не е било нещастен случай? — попита най-накрая.

— Смъртта на Сара ибн Ашеф. Не беше нещастен случай. — Мута ибн Азиз беше задъхан, уплашен и освободен едновременно. Толкова му се искаше да сподели с някого своята омразна тайна! Тя бе пристегнала сърцето му като какавида, слой след слой, за да се превърне с времето в нещо уродливо и грозно.

— Напротив — Борн трябваше да поддържа противоположната теза, ако искаше да го накара да продължи. — Нали аз я застрелях, би трябвало да знам.

— Не, не беше ти. — Мута ибн Азиз прехапа горната си устна. — Двамата с партньорката ти бяхте твърде далеч, за да улучите. Застреляхме я ние с брат ми, Абуд ибн Азиз.

Сега Борн го погледна скептично.

— Измисляш си.

Мута ибн Азиз изглеждаше обиден.

— Защо да го правя?

— Дай да се разберем нещо, а? Ти продължаваш да се опитваш да ме измамиш. Веднъж вече го направи, за да могат Фади и брат му да ме хванат. Той се намръщи. — Срецали ли сме се по-рано? Познавам ли те? Двамата с брат ти имате ли ми зъб?

— Не, не, не. — Той се ядоса точно според плана на Борн.

— Истината е... Не мога да я изрека.

Борн се съсредоточи върху предстоящото кацане. Наближаваха Миран Шах. Летяха по средата на тясна долина — по-скоро дефиле. Сега Борн видя целта, скътана между две планини на самата западна граница на Пакистан.

Небето бе ясно — дълбоко, пронизително синьо, — по това време на деня слънчевата светлина вече гаснеше. Сиво-кафявите вулканични планини изглеждаха оголени, неплодородни, лишени от живот. Борн несъзнателно огледа околността. Проучи набраздените планински склонове на юг и на запад за отвори на пещери, на изток по дължината на дефилето за бункери, на север към неравните склонове, прорязани от дълбока, сенчеста, осеяна с камъни клисура. Но нямаше признаци за ядрения комплекс на „Дуджа“, за нищо, направено от човешка ръка, дори за колиба или лагер.

Спускаше се малко остро. Намали скоростта на соврина, видя пистата отпред. За разлика от предната, от която бе излетял, тази беше от макадам. Все още не се виждаха никакви признаци на живот, камо ли модерен лабораторен комплекс. Дали не беше сбъркал мястото? Дали това не бе поредният номер на Фади? Беше ли капан?

Нямаше за кога да се тревожи. Колесниците и подкрилките бяха спуснати. Намали още скоростта.

— Захождаш твърде ниско — каза Мута ибн Азиз с внезапна тревога. — Ще се удариш в пистата твърде рано. Издигни се! За Бога, издигни се!

Борн прелетя над първата осмина от пистата, като продължаваше да се спуска, докато колесникът не удари настилката. Вече бяха на земята, движеха се по пистата. Той изгаси моторите и в следващия миг мярна бързо движещи се сенки от дясната си страна.

Той имаше време само да осъзнае, че Мута ибн Азиз явно се бе обадил по телефона на хората в Миран Шах и им бе разкрил самоличността му. Последва мощен взрив. Самолетът потрепери с подкосени предни колесници и се срина върху пистата.

Летящите отломки унищожиха почти цялата пилотска кабина. Циферблатите бяха разбити, лостовете — счупени. Жици висяха от дупки в покрива. Мута ибн Азиз, който се бе оказал близо до мястото на взрива, лежеше, затрупан под голямо парче от обшивката. Борн се

отърва с множество малки прорезни рани и натъртвания и леко мозъчно сътресение.

Инстинктивно се стегна, за да избистри погледа си, и се протегна да разкопчае колана си. Успя да се добере до Мута ибн Азиз, под краката му хрущяха натрошени стъкла. Изпаренията от нагорещената пластмаса и желязо го задушаваха.

Арабинът все още дишаше и Борн издърпа настрани овъглените и обгорени парчета, които го бяха затрупали. Щом коленичи, видя от корема на нещастника да стърчи парче метал, остро като меч.

Той погледна надолу към мъжа, след това го удари силно по лицето. Очите на Мута потрепнаха, отваряйки се, фокусирайки се с мъка.

— Казах ти истината — едва пророни той. От устата му блъвна кръв и се стече надолу по брадичката. В ямката на гърлото му се събра гъста тъмноредна локвичка.

— Ти умираш — каза Борн. — Каж ми какво се случи със Сара ибн Ашеф.

Усмивка плъзна бавно по лицето на Мута.

— Значи наистина те интересува.

Дъхът му, който излизаше на тласъци от пробитите му дробове, свистеше като писък на праисторически звяр.

— Значи, в крайна сметка, истината е важна за теб.

— Каж ми! — изкрещя Борн.

Той сграбчи Мута ибн Азиз, разтърси го в опит да изтръгне отговора от него. Но в този момент през дупката в корпуса нахлуха група терористи от „Дуджа“. Те изтръгнаха Борн от пратеника на Фади, който се разделяше с живота си.

Възцари се хаос — блъскаха се тела, крещяха се арабски думи, бързи заповеди и още по-бързи отговори. Повлякоха Борн, който бе на ръба да изпадне в несвяст, по окървавения под и го захвърлиха навън, в безплодната пустош на Миран Шах.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Сорая Мур стоеше в единия край на Седма улица в компанията на добре въоръжения Тайрон. Тя позвъни в централата на ЦРУ — от уличен телефон, не от мобилния си.

Когато Питър Маркс чу гласа ѝ, зашепна:

— Боже Господи, какво, по дяволите, си направила?

— Не съм направила нищо, Питър.

— Тогава защо е издадена заповед до всички отдели да съобщават незабавно и директно на Линдрос, ако се появиш, ако се обадиш или въобще установиш някакъв контакт?

— Защото Линдрос не е Линдрос.

— Той е измамник, нали?

Сърцето на Сорая подскочи.

— Явно си разбрал.

— Знам само, че Линдрос свика среща, каза ни, че си се побъркала, че съвсем си откачила. Заради смъртта на Борн, нали? Както и да е, теорията му беше, че отправяш налудничави обвинения срещу него.

О, Господи, помисли си Сорая, той е настроил всички в ЦРУ срещу мен.

Тя чу неприкритото подозрение в гласа на Питър, но продължи решително:

— Той ви е излъгал. Истината е твърде сложна, за да ти я обяснявам сега, но трябва да ме изслушаш. Терористи са задействали план за взривяването на ЦРУ. — Съзнаваше, че говори развълнувано, дори може би налудничаво. — Моля те, умолявам те. Иди при Стария, кажи му, че ще стане по някое време днес.

— Стария и Ан са в Белия дом на среща с президента. Ще се забавят — според Линдрос.

— Тогава свържи се с някои от шефовете на отдели — или по-добре с всички. Без Линдрос.

— Чуй ме, ела тук. Предай се. Можем да ти помогнем.

— Не съм луда — каза Сорая, макар че вече самата тя не беше много сигурна в това.

— Тогава разговорът ни приключи.

* * *

Когато Катя се обърна към двамата пазачи пред лазарета, деликатните ѝ пръсти разкопчаха горните две копчета на блузата ѝ. Тя никога не носеше сутиен. Гърдите ѝ бяха прекрасни и тя го знаеше.

Пазачите играеха една и съща игра всеки път, тя така и не можа да схване правилата. Разбира се, не залагаха пари. Това би я превърнало в хазарт, а той беше забранен от ислямските норми. Целта явно беше да оптимизират времето си за реакция.

За да отклони ума си от сегашното си положение, тя си спомни за забързания ритъм на предишния ѝ живот — този, от който Костин бе настоял да се откаже. Когато пазачите я забелязаха, тя стоеше в профил, сякаш за снимка в „Пърфект Тен“, гърбът ѝ — леко извит, гърдите — изнесени напред.

След това бавно, обезоръжаващо тя се обърна към тях. Очите им се впиха в тялото ѝ.

Тя почувства болката в гръдната кост, където поиска Линдрос да я удари. Разтвори блузата си достатъчно, за да могат да видят натъртеното; личеше, че е съвсем отскоро, кожата бе зачервена и тепърва щеше да подпухва все повече.

— Вижте — каза тя, което всъщност не беше нужно. — Вижте какво ми причини това копеле.

При тези думи охранителите скочиха и хукнаха заедно с нея в лазарета. Завариха Линдрос да лежи по гръб, очите му бяха затворени. По лицето му имаше кръв. Изглежда, едва дишаше.

По-високият от пазачите се обърна към Катя, която стоеше точно зад него.

— Какво си му направила?

Точно в този момент Линдрос сви десния си крак, отвори очи и с все сила ритна в чатала по-ниския пазач. Онзи изсумтя от изненада и се прегъна одве.

По-високият беше по-бавен и кокалчетата на Линдрос се врязаха в гърлото му. Той се закашля, облещи очи, пръстите му се опитваха да напипат пистолета, който носеше на кръста си. Катя, според инструкциите на Линдрос, го ритна отзад в свивката на лявото коляно. Когато той залитна, юмрукът на Линдрос се заби в слепоочието му.

За няма и пет минути двамата пленници съблякоха пазачите, вързаха ги и им запушиха устата. Линдрос ги завлече един по един в килера и ги стовари до множеството боклуци вътре. После той и Катя се преоблякоха в техните дрехи, като тя взе тези на по-дребния, Линдрос — на по-високия.

Щом се приготвиха, той ѝ се усмихна. Тя протегна ръка, изтри кръвта от убодения му пръст, която беше размазал по бузата си.

— Какво ще кажеш? — попита той.

— Имаме още много работа, преди да се измъкнем.

— Права си. — Линдрос събра оръжията на пазачите — пистолети и полуавтоматични пушки. — Знаеш ли как да използваш това?

— Знам как да натисна спусъка.

— Друго не ти трябва.

Той я хвана за ръката и двамата напуснаха лазарета.

* * *

Терористите не се отнасяха толкова грубо към Борн, колкото той бе очаквал. Всъщност, щом го измъкнаха от разбития самолет, въобще не проявиха сурово отношение. Всички бяха саудитци, цялата групировка. Той разбра не само по вида им, но и по арабския диалект, който използваша.

Още щом подметките му докоснаха обгорената повърхност на пистата, те го вдигнаха и го отнесоха на глинещата скала, където ги очакваха два бронирани военни всъдехода с маскировъчна окраска. Нищо чудно, че не беше успял да ги види от въздуха.

Отнесоха го до по-голямото от двете превозни средства, което отблизо приличаше на мобилен команден център. Задните врати се отвориха, две мощни ръце се протегнаха и той буквално бе издърпан нагоре и вътре. Металните врати се затвориха незабавно.

От непрогледния мрак се обади познат глас с школуван британски акцент.

— Здравей, Джейсън — каза мъжът.

Блеснаха червени крушки и Борн примижа, докато очите му се адаптират към необичайната светлина. Различни редици технически съоръжения, които мълчаливо изкарваха мистериозни разпечатки, като съобщения от друга планета. От едната страна брадат млад саудитец със слушалки на ушите седеше наведен над пулт и сегиз-тогиз записваше по някоя фраза.

Отляво, близо до Борн, стоеше мускулест здравеняк, навярно същият, който вмъкна Борн в мобилния команден център. Той гледаше новодошлия с напълно безстрастна физиономия. Със своята обръсната глава и ръце като канари, кръстосани на мускулестите гърди, той приличаше на евнух, охраняващ харема на някой султан.

На практика обаче охраняваше третия човек в камиона, който седеше пред командния пулт. Явно бе завъртял стола си, когато Борн бе издърпан вътре. Сега се хилеше широко, неподобаващо на царственото му поведение.

— Трябва да престанем да се срещаме по този начин, Джейсън. — Тъмночервените му устни се свиха. — Или може би е късмет, че го правим в най-подходящите моменти.

— По дяволите — изруга Борн, разпознал слабия, тъмноок мъж с нос като клюн. — Файед ас-Сауд!

Шефът на саудитската тайна полиция буквално скочи от стола си и се втурна да прегръща Борн, като го обсипваше с щастливи влажни целувки и по двете бузи.

— Приятелю, приятелю. Слава на Аллаха, че все още си жив! Нямахме представа, че ти си вътре. И как да се досетим? Та това е самолетът на Фади! — Той му се закани с пръст и продължи с престорен гняв: — Никога не ми казваш какво си намислил.

Борн и Файед ас-Сауд бяха стари познати. Бяха работили заедно в Исландия.

— До ушите ми стигна слух, че саудитците били по следите на Фади.

— Фади е саудитец — смени тона Файед ас-Сауд и лицето му стана сериозно. — Значи е саудитски проблем.

— Имаш предвид, че поставя саудитците в неудобна ситуация — каза Борн. — Страхувам се обаче, че вече се е превърнал в световен проблем.

И Борн се зае да уведоми приятели си за самоличността на Фади, за плановете на него и брат му Карим ал Джамил, включително инфилтрирането в ЦРУ.

— Може да си мислиш, че си открил главната база на „Дуджа“ — каза той в заключение, — но държа да те уверя, че грешиш. Тук някъде се намира ядреното съоръжение, в което се обогатява уранът и се произвежда адската машина, която смятат да взривят в САЩ.

Файед ас-Сауд кимна.

— Сега нещата започват да си идват на мястото. — Той се завъртя, извади тактическа пилотска карта на района, за да ориентира Борн. След това изкара поредица от сателитни снимки в едър план.

— Тези са направени миналата седмица през двеминутен интервал. Както ще забележиш, на първата виждаме Миран Шах такъв, какъвто е в момента — пуст, безлюден. Но тук, на втората снимка, се появяват две коли, може би джипове. Пътуват на северозапад. И какво виждаме на третата снимка? Миран Шах отново е пуст и безлюден. Няма хора, няма коли. Как е възможно да изчезнат за някакви си две минути? Не биха могли да излязат от обхвата на сателита. — Той се облегна назад. — Така че предвид твоите разузнавателни сведения какво трябва да е нашето заключение?

— Ядреното съоръжение на „Дуджа“ е под земята — каза Борн.

— Длъжни сме да приемем, че е така. Засякохме съобщения на терористите. Досега нямахме представа откъде се излъчват. Идват изпод скалите и пясъка. Интересното е, че са вътре в самия обект. Няма съобщения отвън през трите часа, откакто сме тук.

— Колко хора си довел със себе си? — попита Борн.

— Дванайсет, като броя и себе си. Както сам разбра, трябваше да се представяме за членове на „Дуджа“. Това е Северен Уазиристан, най-дълбоко консервативната от западните пакистански провинции. Местните пушунски племена имат дълбоки религиозни и етнически връзки с талибаните и заради това организации като „Ал Каида“ и „Дуджа“ са добре дошли тук. Не можех да си позволя да доведа повече хора, без да възникнат неудобни въпроси.

В този момент мъжът със слушалките откъсна горния лист хартия, върху който драскаше трескаво, и го подаде на шефа си.

— Нещо в скалите или може би в оловното покритие на съоръжението затруднява подслушването. — Файед ас-Сауд проучи бързо листа, след това го подаде на Борн. — Мисля, че е по-добре да погледнеш.

Борн прочете записа на арабски.

(?)дватама липсват. Намерихме пазачите в (?)килер.

Откога?

(?) двацет минути. (?) не можем да кажем със сигурност.

Мобилизирайте (?), които можете да отделите. Изпратете (?) на входа. Намерете ги.

И после?

Убийте ги.

* * *

Линдрос и Катя тичаха през модерните катакомби под Миран Шах. Аларми гърмяха от високоговорители, закачени по стените на съоръжението. Тъкмо видяха входа, когато алармите се бяха включили, и Линдрос незабавно смени курса. Сега се насочваха към вътрешността на съоръжението.

От откъслечните подслушани разговори, както и от собствените си наблюдения, Линдрос беше стигнал до извода, че съоръжението на „Дуджа“ е на две нива. На горното бяха разположени жилищни помещения, кухни, комуникационни съоръжения и прочие. Лазаретът също бе на този етаж. Но операционните зали, където доктор Андърски бе взел дясното око на Линдрос, където бе променил лицето на Карим, бяха под тях, заедно с лабораториите: едно просторно помещение с центрофуги за обогатяване на уран, залата с двойно подсилени стени, където се извършваше синтезът, и т.н.

— Те знаят, че сме изчезнали — каза Катя. — Какво ще правим?

— План Б — отговори Линдрос. — Трябва да стигнем до комуникационната зала.

— Но тя е още по-далеч от входа. Никога няма да се измъкнем.

Те свиха зад един ъгъл и пред тях се ширна дълъг коридор, който вървеше надолу по оста на съоръжението. Всичко тук — стаите, коридорите, стълбищата, асансьорите — бе гигантско. Без значение къде се намира, човек се чувстваше незначителен. Имаше нещо ужасяващо в едно такова съоръжение, сякаш не бе направено за хора, а за армия от машини. Човешкото тук не означаваше нищо.

— Трябва да помислим първо за оцеляването си, след това за бягство — каза Линдрос. — Това означава да уведомя моите хора къде съм.

Макар да бе нервен, той забави крачка. Не му харесваше този дълъг, широк коридор, проснат пред него. Ако ги хванеха тук, нямаше да има къде да се скрият или да избягат.

Сякаш надушили най-големия му страх, двама мъже се появиха в далечния край на коридора. Видели плячката си, те извадиха оръжия. Един от тях тръгна по коридора, докато другият остана на място, като ги взе на мушка с полуавтоматичната си пушка.

* * *

— Трябва да намеря начин да предупредя всички в централата на ЦРУ — каза Сорая.

— Нали чу — мислят те за чалната — скастри я Тайрон. — Колкото и да се напъваш, никой няма да ги удари рамо.

— Но мога поне да опитам, нали така?

— Кое то си е право, право си е — кимна Тайрон.

Бяха се забили, както би казал Тайрон, в едно магазинче за тютюневи изделия, където стар салвадорец с прошарена коса свиваше на ръка евтин кубински тютюн собствено производство и го продаваше скъпо, под формата на първокласни „маркови“ пури, на разни ентусиасти по интернет. Тайрон беше собственикът на мястото, така че при него отиваше лъвският пай от печалбите. Иначе си беше най-обикновена мизерна дупка на Девета улица, но поне бизнесът беше законен.

Във всеки случай днес зацапаните му прозорци им осигуряваха що-годе добра видимост към линкълна, който Тайрон сви от двамата араби, след като им пръсна черепите на строежа. Беше го паркирал

точно срещу магазина, където колата сега стоеше в очакване — като самите тях.

Те бяха стигнали заедно до идеята. Сорая вече не можеше просто да мине през вратите на централата на ЦРУ, не можеше дори да се обади, без опасност разговорът да бъде проследен, тя се нуждаеше от друг начин да установи контакт.

— Познавам колите, момиче — каза ѝ Тайрон. — Това тук е истински звяр, специално разкрасяван. Скапаняците вече са загрели, че ония двамата отворковци са дали фира. Да не мислиш, че ще го зарежат просто така? Няма такъв филм. Ще дойдат да си го потърсят, а покрай него — и теб. Няма да те оставят току-така. Помни ми думата, че ще цъфнат ей тука в махалата, щото знаят, че за последно са те засекли точно тук.

Планът беше рискован, но при сегашната ситуация вършеше работа. Освен това самата Сорая не можеше да измисли нищо по-добро.

* * *

— Фади е взел затворници — каза Файед ас-Сауд.

— Може би познавам единия — приятелят ми Мартин Линдрос.

— Ах, да — кимна шефът на силите за сигурност. — Човекът, за когото се представя братът на Фади. Значи може би все още е жив. А другият?

— Нямам представа — каза Борн.

— Във всеки случай, трябва да побързаме, ако искаме да имаме шанс да ги спасим. — Той се намръщи. — Но все още нямаме представа как да проникнем вътре.

— Тези коли на сателитните снимки... Все някъде трябва да са отишли. Някъде в радиус от хиляда метра от мястото, където сме сега. — Борн посочи към екрана. — Можеш ли да разпечаташ това?

— Разбира се. — Файед ас-Сауд кимна, набра нещо на клавиатурата. Принтерът замърка тихо и след малко изплю лист хартия.

Борн излезе от мобилния команден център, следван от Файед ас-Сауд и огромния му бодигард, чието име, както се оказа, беше Абдула.

Той застана от югоизточната страна на пистата и огледа релефа, търсейки съответствията му върху сателитната карта.

— Проблемът е, че тук няма нищо. — Файед ас-Сауд бе опрял юмруци на хълбоците си. — Веднага щом пристигнахме, изпратих трима души на разузнаване. След един час се върнаха без успех.

— И въпреки това — каза Борн — тези автомобили трябва да са отишли някъде.

Той се запъти право напред по пистата. Отдясно бяха останките от соврина, който никога повече нямаше да лети. Началото на пистата беше вляво. В главата си той видя как совринът се приближава твърде косо.

Изведнъж си спомни думите на Мута ибн Азиз: Захождаш твърде ниско, ще удариш пистата твърде рано. Защо беше толкова развълнуван? Най-лошото, което можеше да се случи, бе колесниците на соврина да ударят настилката в по-близкия ѝ край. Защо би трябвало да го притеснява това? Защо въобще би го интересувало?

Борн тръгна наляво по макадамовата настилка към началото ѝ. Оглеждаше внимателно пистата. Сега се намираще точно на мястото, което Мута ибн Азиз толкова държеше да избегнат. От какво ли се е страхувал той? Когато самолет докоснеше повърхността, се случваха три неща — създаваше се голямо триене, горещина и тежест. Кое от трите го бе разтревожило?

Борн приклепна и опипа пистата с върховете на пръстите си. На вид беше като макадам, но имаше нещо различно.

— Пипни това — каза Борн. — Макадамът би трябвало да е нагорещен от силната слънчева светлина.

— Не е. — Файед ас-Сауд плъзна ръцете по настилката. — Въобще не е горещ.

— Което означава, че не е макадам.

— Какъв ли материал използва „Дуджа“?

Борн се изправи.

— Не забравяй, че те имат достъп до технологиите на „Интегрейтид Въртикал Текнолоджис“.

Продължиха още нататък по пистата. Щом стигнаха там, където, по всичко личеше, самолетът е докоснал повърхността при приземяването си, Борн коленичи пак и постави ръка върху настилката. Веднага я дръпна.

— Горещо ли е? — попита саудитецът.

— Това е макадам.

— Тогава какво е онова там?

— Не знам, но мъжът, с когото бях, пратеникът на Фади, не искаше да се приземявам там.

Връщайки се в другия край на пистата, Борн я обходи на широчина. В главата му се заформяше план. Трябваше да проникнат в подземното съоръжение, да се доберат до Фади, преди неговите хора да са открили затворниците. Ако имаше някаква възможност единият от тях да е Линдрос...

Отново проучи топографската сателитна разпечатка, сравни я със спомените си от визуалното проучване, което бе направил на идване. Едно съоръжение за обогатяване на уран изискваше вода — много вода. А вода имаше там, където започваше потъналата в дълбока сянка, осеяна с камъни клисура. Той го бе забелязал от въздуха и това бе останало в ума му като сигнален фар.

Това, което обмисляше, можеше да проработи, но знаеше, че на Файед ас-Сауд нямаше да му хареса. Ако не успееше да убеди приятеля си в плана, той нямаше да проработи. Може би нямаше да проработи дори и с помощта на шефа на саудитските сили за сигурност, но той не виждаше никаква друга алтернатива.

Като стигна до близката страна на пистата, отново коленичи и огледа ръба. След това каза на Абдула:

— Можеш ли да ми помогнеш?

Борн и Абдула се вкопчиха в настилката и с титанично усилие започнаха да я отделят.

— Тук се вижда ивица покривен материал — отбеляза Борн.

Файед ас-Сауд се приближи и се наведе. Оглеждаше материала, който беше около шест сантиметра дебел и дублираше цвета и структурата на макадама. Ясно беше обаче, че не е макадам. Нямаше как да определят какво точно е. Не че имаше някакво значение. Това, което представляваше специален интерес за тях, което всички те проучваха с възторг и триумф, лежеше под отделения слой.

Метален капак, голям като вратата на гараж за две коли, поставен наравно със земята.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Какво правите тук? — извика терористът, който вървеше отпред. Той очевидно бе превъзбуден, което означаваше, че всеки момент можеше да открие огън.

— Изпратиха ни в...

— Обърнете се към светлината! Вие не сте от нашите хора! Свалете оръжията веднага!

Линдрос веднага вдигна ръце. Да имаш полуавтоматична пушка, насочена към теб, беше заплаха, която трябва да приемаш много сериозно.

— Не стреляй! — каза той на арабски. — Не стреляй! — Той се обърна към Катя: — Върви пред мен. Прави точно каквото ти кажа. И за Бога, каквото и да стане, дръж си ръцете вдигнати.

Те тръгнаха към мъжа, който стоеше полуприведен. Без да го изпуска от поглед, Линдрос същевременно наблюдаваше прикрилия се мъж надолу по коридора. В момента той бе истинският им проблем.

— Спри! — каза терористът, когато бяха на няколко крачки от него. — Обърнете се!

Катя се подчини. Докато тя се обръщаше, Линдрос измъкна бутилка спирт, която бе взел от лазарета, отвори капачката и лисна съдържанието ѝ в лицето на терориста.

— Залегни! — изкрещя той.

Линдрос прескочи Катя, щом тя се хвърли на пода. Втурвайки се към отскочилия назад терорист, той сграбчи полуавтоматичната пушка, натисна спусъка и изпълни коридора с куршуми. Няколко от тях улучиха прикрилия се мъж в ръката и в крака и го отхвърлиха назад към стената. Той отвърна на огъня, но стреляше напосоки. С кратък, точен откос Линдрос го свали.

— Хайде!

Той заби приклада на полуавтоматичното оръжие в скулата на терориста, който все още драскаше със свити пръсти по лицето си, след това претърси грубо дрехите му за други оръжия. Откри пистолет

и нож с голямо острие. С Катя зад себе си, той се втурна по коридора, грабна полуавтоматичната пушка на другия терорист, подаде я на Катя.

Запътиха се към комуникационната зала, която според нея се намираше отляво в дъното на коридора.

В стаята имаше двама мъже, които се занимаваха с оборудването. Линдрос пристъпи зад десния, постави ръката си под брадичката му и когато тялото му се изопна от изненадата, рязко дръпна главата му нагоре и назад и му преряза гърлото. Когато другият мъж се обърна и се надигна от стола си, Линдрос хвърли ножа към гърдите му. Онзи изгъркори и клюмна назад — дробовете му вече се пълнеха с кръв. Щом се плъзна безжизнен на пода, Линдрос седна на мястото му и влезе в комуникационната система.

— Какво стоиш там и хленчиш! — извика той на Катя. — Пази вратата. Стреляй по всичко, което се движи — стреляш, докато не спре!

* * *

Слушалките на Файед ас-Сауд изпращаха. Вдигна ръка, за да ги притисне още по-силно към ухото си. След секунда кимна.

— Разбирам. — Обърна се към Борн: — Трябва да се върнем в командния център. Веднага.

Тримата мъже изминаха няколкостотинте метра до автомобила за броени минути. Вътре завариха свързочника да жестикулира разпалено. Когато ги видя, смъкна едната слушалка и остави другата, за да може да чува едновременно и тях, и това, което идваше по канала.

— Получаваме сигнал от съоръжението — каза той бързо на арабски. — Мъжът казва, че името му е Мартин Линдрос. Твърди, че...

Борн се наведе и изтръгна слушалките от главата му, веднага си ги сложи.

— Мартин? — каза той в микрофона. — Мартин, тук е Борн.

— Джейсън... жив...?

— Да, определено.

— Фади мисли... мъртъв.

— Аз го накарах да мисли така.

— ... си?

— Точно тук, над теб.

* * *

... на Бога. Аз съм тук с една жена на име Катя.

Катя Вейнтроп?

Отсреща се чу кратко прашене, което можеше да мине за смях. Фади, който следеше разговора чрез спомагателната комуникационна система, даде знак на Абуд ибн Азиз, но не престана да слуша, сърцето му биеше учестено. Борн е жив! Жив е и е тук! О, сладко отмъщение. Какво по-хубаво от това?

Трябва да знам.

Мартин, как... ситуацията?

... неприятели убити. Ние сме добре въоръжени. Дотук добре.

Абуд ибн Азиз, както видя Фади, вече нареждаше на хората си да проникнат в комуникационната зала.

Мартин, слушай... идваме за теб.

Трябва да намерим веднага по-безопасно място.

... бре, но... дръж, докато вляза.

Дадено.

Мартин, централата не е... без теб. Мади продължава да пита... не си я забравил, нали?

Мади? Как да я забравя!

Добре. Дръж се. Край.

Фади докосна безжичния комуникатор в дясното си ухо, който го свързваше с водачите на отделните отряди.

— Сега знаем каква е съдбата на соврина — каза той на Абу бин Азиз. — Присъствието на Борн обяснява съобщението, което получих от нашите хора в Рияд. Два изстребителя били вдигнати над Северен Иран, след като самолет, отговарящ на сигнатурата на соврина, не е дал кода за прелитане. Оттогава няма следа от двата изстребителя.

Фади излезе в коридора.

— Всичко това означава, че Борн някак си е поел контрола на полета. Трябва да приемем, че е убил Мута ибн Азиз и пилота.

Той прегърна спътника си.

— Смелост, приятелю. Брат ти е загинал като мъченик — така както всички ние бихме искали да умрем. Той е герой.

Абуд ибн Азиз кимна спокойно.

— Ще ми липсва. — Той целуна Фади по двете бузи. — Планът за извънредни ситуации бе задействан. Когато самолетът не се идентифицира, самият аз натоварих ядреното устройство на хеликоптера. Вторият самолет чака в Мазари-Шариф. Уведомих брат ти. Сега, когато не можеш да излетиш директно от тук, е наложително да тръгнеш незабавно. Крайният срок е точно след 12 часа, когато Карим ал Джамил ще взриви зарядите с С4.

— Така е, наистина. Но аз не мога да пренебрегна факта, че Борн е жив. И че е тук.

— Тръгвай. Аз ще се погрижа за Борн. Ти имаш много по-важни задачи.

Сляп гняв закипя в цялото същество на Фади.

— Нима си въобразяваш, че ще позволя хладнокръвното убийство на сестра ми да остане неотмъстено? Борн трябва да умре от моите ръце — от моите, разбираш ли?

— Да, естествено.

Нещо в главата на Абуд ибн Азиз започна да жужи. Усещането, че най-лошите му страхове са се потвърдили: при Фади имаше разминаване между мисията на „Дуджа“ и личното отмъщение. От известно време мисълта, че самият той е в основата на този изкривен ход на събитията, не му даваше покой. Обвиняваше брат си, чийто глас все още чуваше — предупреждаваше го за лъжата, която бе изградил около смъртта на Сара ибн Ашеф.

Не изпитваше вътрешни противоречия. Важното сега беше да накара Фади да се съсредоточи върху финалната фаза — ядрената карта, която „Дуджа“ и само „Дуджа“ от всички терористични организации бе в състояние да изиграе. Времето, енергията, парите и връзките, които бяха изразходвали за този единствен резултат, бяха неизмерими. Беше недопустимо той да бъде застрашен от маниакалната нужда на Фади от лично отмъщение.

Внезапна градушка от полуавтоматична стрелба, изсипала се от вътрешността на съоръжението, ги накара да спрат рязко.

— Линдрос — Фади слушаше пукането в слушалката си, поставена в ухото му. — Още шестима мъже са мъртви. — Той стисна

зъби от гняв. — Погрижи се за него и за жената на Вейнтроп.

Но вместо да се насочи назад, Абуд ибн Азиз се втурна към входната рампа. Ако не можеше да убеди Фади да се откаже от своята лудост, трябваше да отстрани причината за лудостта му. Трябваше да намери Джейсън Борн и да го убие.

* * *

— Ето ги — каза Тайрон.

Двамата със Сорая проследиха белия шевролет, който минаваше покрай линкълна за втори път. В другия край на пресечката той спря и паркира успоредно. От колата излязоха двама мъже. На Тайрон много му заприличаха по физиономия и телосложение на арабите, които беше очистил. Тези обаче бяха по-млади. И двамата носеха готини американски дрешки.

Единият остана по-назад, стиснал клечка за зъби между устните си, докато другият се приближи спокойно към линкълна. Извади тънко, плоско парче метал от джоба си и като застана плътно до автомобила, го вкара между прозореца на шофьора и външната метална част. Плъзна пластинката два-три пъти и вратата се отключи. С плавно движение той я отвори, вмъкна се зад волана.

— Добре — каза Тайрон. — Почваме купона.

* * *

— Някой идва — каза Катя.

Линдрос изтича, хвана я за ръката и двамата излетяха от комуникационната зала. Зад тях проехтяха изстрели.

— Продължавай — подтикна я той. — Чакай ме зад ъгъла.

— Какво правиш? Защо спиращ?

— Джейсън ми даде кодиран сигнал. Това означава две неща. Първо: че е сигурен, че нашият разговор е бил подслушан. Второ: че има наум конкретен план. Трябва да му дам шанс да влезе тук. Най-важното сега е да отвлечем вниманието на врага.

Катя кимна, ококорена от страх. Когато тя се скри зад ъгъла, Линдрос се обърна и в този момент видя да се появява първият терорист. Той потисна желанието си да стреля, вместо това изчака, спокоен като камък. Когато цялата група навлезе в коридора, той откри огън, после, преди да са се окопитили, се обърна и се втурна след Катя. Щом го видя, на лицето ѝ се разля очевидно облекчение.

— Ами сега накъде? — попита тя, докато тичаха към грубо бетонно стълбище.

— Далеч от местата, които те претърсват.

Вече бяха на долното ниво, където бяха разположени всички лаборатории и операционни зали. Всяка лаборатория, както установи той, бе с двойно подсилени стени. Операционните зали и ядрените лаборатории бяха разделени от две дебели врати.

— Трябва да намерим къде да се скрием.

* * *

Тъй като беше укрит добре, люкът нямаше нужда от ключалка.

Борн застана на ръба. Разбира се, Файед ас-Сауд не беше съгласен, но в края на краищата прие аргументите на Борн. Честно казано, Борн не му остави избор. Една мащабна открита атака с хората на Файед ас-Сауд би била равносилна на самоубийство. Но при плана на Борн... е, все пак имаше някакъв шанс.

Люкът представляваше напълно гладка повърхност. Нямаше дръжки или други видими начини да бъде отворен. Но за колите, които влизаха и излизаха, би трябвало да има някакво електронно устройство, което би могло да се задейства дистанционно от самите коли. Това означава, че сигурно имаше приемник, разположен върху или близо до люка.

Отне му съвсем кратко време, за да открие кутията, в която бе разположен приемникът.

Махна капака ѝ и проследи веригите, откри тази, която му трябваше. Беше използван хидравличен механизъм. Люкът се плъзна нагоре гладко и тихо и под него се отвори изцапана с масло бетонна рампа — именно оттук, той бе сигурен, бяха изчезнали колите, засечени от сателита. Той измъкна полуавтоматичния си пистолет от

кобура под мишницата си, държеше го готов, когато започна да се спуска.

Дневната светлина скоро намаля и вътре се възцари сумрак. Ако бе вярно предположението му, че Фади е подслушал разговора му с Мартин, значи някъде тук го очакваше клопка.

Тогава той чу стрелба и знаеше, че Линдрос е успял да отклони вниманието на похитителите си. Борн се хвърли върху бетона, изтъркаля се надолу до края на рампата.

Спря се в една стена и насочи полуавтоматичния си пистолет, докато проучваше слабо осветения коридор, който се простираше пред него. Не видя никого, съвсем никакво движение. Това не го изненада особено, но го подтикна да бъде още по-съсредоточен и нащрек.

Тръгна напред, прилепен до стената. В ниши над главата му мъждукаха слаби крушки, които осигуряваха достатъчно светлина, за да огледа пътя си.

Вдясно коридорът се разклони към входа на подземен гараж. Успя да различи смътно силуетите на множество джипове, подредени в спретнати редици, по военен маниер. Точно отпред имаше малко потесен коридор, който, изглежда, водеше към центъра на съоръжението.

Докато продължаваше да се придвижва напред, той зърна нещо с крайчеца на окото си. Слаба искрица, като че проблясване на метал от оръжие. Свърна по десния коридор и се скри между автомобилите.

В същия миг се посипа дъжд от куршуми и парченца от бетонния под се забиха в бузата му. Стреляше се откъм паркинга. Ослепиха го фарове, така че не можа да помръдне. Същевременно двигател избоботи мощно, изсвистяха гуми и един от джиповете се насочи с грохот към него.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Борн се втурна право срещу идващата кола, отскочи и се приземи на капака ѝ. Благодарение на инерцията на колата, съчетана със собствената му сила, успя да извие надолу рамото си, така че цялото му тяло се стовари върху предното стъкло.

Стъклото се разби от удара и Борн разчисти с лакът оставащите парчета. Вмъкна се през пролуката и се озова на седалката до шофьора, който толкова приличаше на Мута ибн Азиз, че можеше да е само брат му Абуд.

Абуд ибн Азиз държеше оръжието си готово за стрелба, но Борн се хвърли върху кормилото и го завъртя рязко надясно, при което самият той политна и се блъсна в терориста. Пистолетът произведе оглушителен изстрел, но куршумът отиде накриво и се заби отстрани на вратата. Абуд ибн Азиз стреля още два пъти, преди колата да се блъсне в бетонната стена.

Борн, който се подготви за удара, като се отпусна максимално, полетя напред, след това се стовари назад върху седалката. До него Абуд ибн Азиз се блъсна във волана и си разби челото, от което шурна кръв.

Борн измъкна пистолета от отпуснатите му пръсти и го зашлеви по бузата. Знаеше, че времето му е малко, но беше решен да разбули докрай мистерията около смъртта на Сара ибн Ашеф.

— Какво стана онази нощ в Одеса, Абуд?

Той умишлено не каза цялото му име — ясен знак за презрително отношение.

Главата на Абуд ибн Азиз се отпусна на облегалката. Кръвта се стичаше от няколко места.

— Какво имаш предвид?

— Ти си застрелял Сара ибн Ашеф.

— Ти си луд.

— Мута ми каза. Каза ми го направо. Ти си убил сестрата на Фади, не аз. Цялата вендета можеше да бъде избегната, ако беше казал истината.

— Истината? — Абуд изплю кръв. — В пустинята няма такова нещо като истината. Пясъкът се мени непрекъснато като истината.

— Защо излъга?

Той започна да кашля, кръв блъвна от устата му.

— Кажи ми защо излъга за смъртта на Сара ибн Ашеф.

Абуд ибн Азиз плю отново, почти задавен от собствената си кръв. Когато се съвзе достатъчно, той промълви:

— Защо да ти казвам каквото и да било?

— За теб това е краят, Абуд. Ти умираш. Но вече го знаеш, нали? Ако умреш при катастрофа, няма да отидеш на небето. Но ако аз те убия, ще имаш смърт на мъченик, изпълнена със слава.

Абуд извърна поглед, сякаш така можеше да избяга от надвисналата съдба.

— Излъгах Фади, защото така трябваше. Истината щеше да го унищожи.

— Времето ти изтича. — Борн опря нож до гърлото му. — Аз съм единственият, който може да ти помогне сега. След секунда ще бъде твърде късно. Ще си загубил шанса си за шахада^[1].

— Какво знаеш ти, невернико, за шахада?

— Знаем, че без джихад^[2] не може да има мъченичество. Знаем, че джихадът е всеобхватната битка за истината. Ако не признаеш истината, не може да има джихад, не може да има шахада за теб. Без моя помощ ти няма да можеш да се изправиш пред истината, която е Аллах. Следователно цялата ти свещена битка в името на Аллаха — цялото ти съществуване — ще бъде безсмислена.

Напълно сломен, Абуд ибн Азиз почувства сълзи да парят очите му. Врагът му бе прав. Той се нуждаеше от него сега. Аллах го бе изправил пред този ужасен последен избор: да каже истината или да бъде осъден на вечни мъки. Така в този момент той разбра, че Мута е бил прав. Плаващите пясъци на истината го бяха погребали. Де да беше казал истината веднага. За да умре като праведен, за да бъде чист пред Аллаха и пред всичко това, което той смяташе за свещено, той трябваше да предаде Фади.

Той затвори очите си за момент, цялата му съпротива се стопи. След това се вгледа в лицето на врага си.

— Аз застрелях Сара ибн Ашеф, не Мута ибн Азиз. — *Трябваше да я застрелям. Шест седмици преди вечерта на смъртта ѝ открих, че*

има любовна връзка. Аз я отведох настрана и говорих с нея. Тя не си направи труда да отрича. Казах ѝ, че законът на пустинята изисква да се самоубие. Тя ми се изсмя. Аз ѝ казах, че ако се самоубие, това ще освободи братята ѝ от тежестта да я убият със собствените си ръце. Тя ми каза да се махам от очите ѝ.

Абуд спря за момент. Очевидно повторното изживяване на случилото се изцеждаше оставащите му сили. След малко обаче се съвзе.

— Тази нощ тя закъсняваше, бързаше през града, за да се срещне с любовника си. Не беше обърнала внимание на думите ми. И продължаваше да извършва предателство към собственото си семейство. Аз бях шокиран, но не изненадан. Вече не си спомням колко пъти тя ми беше казвала, че сме изопачили исляма, че сме изкривили светите думи на Аллах, за да тласнем напред собствената ни кауза, за да оправдаем нашите... как го нарече... ах, да, смъртоносни дела. Тя бе обърнала гръб на пустинята, на своето бедуинско наследство. Сега единственото, което би могла да донесе на семейството си, бе срам и унижение. Аз я застрелях. Гордея се с това. Това беше праведно убийство.

Борн, разтърсен, бе чул достатъчно. Без да каже дума, той прокара острието на ножа през гърлото на Абуд ибн Азиз и се измъкна от колата, докато бликналата кръв заливаше предната седалка.

* * *

В момента, в който Абуд ибн Азиз тръгна, нарушавайки заповедите, Фади измъкна пистолет и го насочи към гърба му. Всъщност ако не бяха проехтели изстрели, щеше да убие своя заместник. За него нямаше извинение за неподчинението. Заповедите трябва да бъдат изпълнявани без мислене и без въпроси. Това не е ООН. Тук няма място за лични мнения.

Докато тичаше към комуникационната зала, тази последна мисъл се въртеше в главата му, отекваше все по-силно, въпреки че той би предпочел да не я чува. По негово мнение братята Азиз се държаха странно от известно време. Техните словесни сблъсъци един с друг бяха станали легендарни. Те се бяха превърнали в практика и вече

никой не им обръщаше внимание. По-късно обаче техните битки се пренесоха зад закрити врати. От този момент нататък никой от тях не говореше открито по темата, но Фади бе забелязал, че нарастващото напрежение помежду им започва да се отразява на работата им. Именно поради тази причина в този ключов момент реши да изпрати Мута ибн Азиз в Истанбул. Той трябваше да раздели братята, да им осигури пространство, за да се справят със своята враждебност. Сега Мута ибн Азиз бе мъртъв, а Абуд ибн Азиз не се бе подчинил на заповед. По една или друга причина Фади вече не можеше да разчита на нито един от двамата.

Видя касапницата в момента, в който сви зад ъгъла към комуникационната зала. Разгневен, пристъпваше между телата като нервен арабски жребец. Провери всяко тяло, както и самата зала. Общо осем мъже, всичките мъртви. Линдрос сигурно бе взел още оръжия.

Като изруга тихо, Фади понечи да тръгне към входната рампа, когато слушалката в ухото му изпраща.

— Засякохме бегълците — докладва един от хората му.

Фади се стегна.

— Къде?

— На долното ниво — каза мъжът. — Запътили са се към лабораториите за обогатяване на уран.

Ядрената бомба, помисли си Фади.

— Да ги обградим ли?

— Дръжте ги под око, но при никакви обстоятелства не влизайте в битка с тях, ясно ли е?

— Да, сър.

Този разговор бе прогонил всички мисли за отмъщение. Ако Линдрос откриеше ядрената бомба и хеликоптера, той щеше да държи всички карти в ръцете си. След цялото това време, всички жертви, цялата безкрайна работа и кръвопролития Фади щеше да остане с празни ръце.

Той се втурна надолу по коридора, зави наляво, след това още веднъж наляво. Отворената врата на един товарен асансьор зееше пред него. Скочи вътре, натисна най-долния бутон на панела. Вратите се затвориха и той започна да се спуска.

* * *

В определен момент, докато се придвижваха през лабиринта от лаборатории на долното ниво, Линдрос осъзна, че ги наблюдават. Това го разтревожи, разбира се, но и го уплаши. Защо не се приближаваха, както бе направила първата група?

Докато тичаха, той можеше да види, че Катя плаче. Насилието и смъртта, на които бе изложена, биха разтърсили всеки цивилен, несвикнал със затворничество и агресия. Но за нейна чест тя не изоставаше.

Изведнъж Катя се дръпна и отскочи встрани, след това се преви одве и повърна. Линдрос я прихвана с ръка, прикладът на полуавтоматичната му пушка опираше в другото му бедро. Случайно погледът му попадна в лабораторията, пред която се бяха озовали. Беше операционната зала, в която доктор Андърски извади окото му и където превърна Карим в негово ужасяващо копие. След като приключи с пъклената си работа, доктор Андърски доведе Линдрос да види творението му. Новият Мартин Линдрос бе пожелал истинският Мартин Линдрос да му предаде спомените си — поне част от тях, колкото да заблуди разпитващите от ЦРУ и Джейсън Борн. И тогава Линдрос измисли код, който се бе надявал, че ще стигне до Джейсън.

На пръв поглед операционната зала изглеждаше пуста, но после Линдрос съзря слабото, лукаво лице на доктор Андърски, спотаен зад двете операционни маси.

* * *

Сорая, вкопчила се с две ръце в мускулестото тяло на Тайрон, седеше зад него на кавазакито му. Мотоциклетът беше на Североизточна пета улица, следвайки линкълна, който арабите си прибраха, и белия шевролет. Насочиха се на северозапад по „Флорида Авеню“.

Тайрон бе великолепен шофьор, който — убеди се Сорая — познаваше цял Вашингтон, не само своя квартал. Влизаше и излизаше умело от трафика, в един момент бе на три коли зад тяхната плячка, в

следващия — на пет. Но Сорая нито веднъж не почувства, че има опасност да изпуснат целта си.

На „Флорида Авеню“ те преминаха в северозападния квадрант на Вашингтон, завиха надясно към „Шърман Авеню“ и продължиха на север. На кръстовището на „Парк Роуд“ свърнаха наляво, към началото на улица „Ню Хемпшир“, почти веднага след това още веднъж наляво към „Спринг Роуд“, който от своя страна водеше към Северозападна шестнайсета улица, където направиха пак ляв завой.

Продължиха горе-долу успоредно на Рок Крийк Парк, заобиколиха североизточния му край и накрая двете коли спряха пред товарното отделение на голяма морга. Тайрон изгаси двигателя на мотоциклета и двамата със Сорая слязоха. Видяха как вътрешната стена отдясно на товарното помещение започна да се спуска.

Щом прекосиха улицата, локализираха системата за видеонаблюдение. Камерата бе на стойка на стената и се движеше бавно напред-назад, за да покрие целия район.

Двете коли се спуснаха бавно по бетонната рампа. Сорая, без да изпуска от поглед камерата, прецени, че ако влязат незабавно, камерата веднага ще ги засече. Тя се въртеше настрани, но бавно, много бавно. Бетонната стена бе започнала да се издига от отвора на пода.

Те се приближиха, после още малко. Тогава, когато стената бе наполовина вдигната, тя тупна Тайрон по гърба. Втурвайки се към изчезващия в стената процеп, те се хвърлиха през отвора в последния момент и се приземиха на бетонната рампа.

Стената зад тях се плъзна на мястото си, бяха обгърнати от тъмнина.

* * *

Файед ас-Сауд стоеше в югозападния край на каменистата клисура. Хората му бяха по местата си, зарядите бяха поставени. Колкото и невероятно да звучи, „Дуджа“ разполагаше с технология, позволяваща ѝ да отклони подземната река. Хората му бяха открили три огромни тръби, с кранове очевидно вътре в самото съоръжение, които да регулират водния поток. Точно тези кранове трябваше да бъдат разрушени.

Той се придвижи няколкостотин метра назад и видя, че неговите великолепно обучени хора са обградили клисурата. Вдигна ръка и привлече вниманието на двама специалисти по експлозивите.

В жегата и абсолютната тишина умът му се върна обратно към мига, в който Джейсън Борн му бе описал плана си. Първоначално саудитецът беше скептичен. Каза на Борн, че планът му е лудост, и настоя да действат по традиционния начин — чрез фронтална атака.

— Ще обречеш хората си на сигурна смърт — увери го Борн. — Почти съм сигурен, че Фади подслушваше разговора ми с Линдрос, което би означавало, че е проследил и твоя разговор с разузнавателния ти екип по-рано.

— Но какво ще стане с теб? — попита Файед ас-Сауд. — Ще те очистят в момента, в който си покажеш носа в съоръжението.

— Точно тук грешиш — поклати глава Борн. — Фади иска да ме убие лично. За него няма друг вариант. Освен това слабото му място е, че се заблуждава, че е успял да проникне в ума ми. Той вярва, че е разгадал тактиката ми и че контролира ситуацията.

— И тук идваме ние — кимна Файед ас-Сауд. — Прав си. Планът е достатъчно необичаен, за да има шанс да проработи.

Той хвърли поглед на часовника си. Сега, когато вече беше убеден, нямаше търпение да започне. Но Борн настоя да се придържат към плана.

— Трябват ми петнайсет минути, за да свърша каквото трябва — предупреди го той.

Оставаха още деветдесет секунди.

Файед ас-Сауд погледна към каменистото дъно на клисурата, която, както се оказа, въобще не беше клисура. Борн бе прав: това бе пресъхнало речно корито, чието дъно бавно се срутваше в подземната река, която някога, преди много време, бе текла на повърхността. Подземната река бе мястото, откъдето съоръжението на „Дуджа“ черпеше необходимата вода за ядреното производство. Неговите хора бяха заложили зарядите в края на речното корито откъм съоръжението. Атаката щеше да изпълни две задачи: да удави и отнесе членовете на „Дуджа“ и предпази контейнерите с обогатен уран, докато екип от специалисти на ЦРУ и Саудитска Арабия поемеха окончателно контрол върху съоръжението.

Петнайсет секунди до началото. Файед ас-Сауд огледа последователно всеки от хората си. Те бяха уведомени, знаеха какви са залозите. Знаеха какво да правят.

Ръката му се спусна, детонаторите бяха задействани. Двамата взрива избухнаха през няколко секунди, но за Файед ас-Сауд те прозвучаха като продължителна експлозия, мощен вятър, буря от каменни отломки и тогава дойде звукът, който всички очакваха: дълбокият подземен тътен на вода, втурнала се по коритото, издълбано в скалната основа.

* * *

Долу, в съоръжението на „Дуджа“, мощните взривове бяха почувствани като земни трусове. Всичко от лавиците на операционната зала се срина на пода. Вратички на шкафове политнаха отворени, парчета от стъкло, усукани ивици пластмаса, хаос от метални хирургически инструменти.

Катя, вкопчена в Линдрос и в рамката на вратата, избърса устата си и каза:

— Хайде! Трябва да се измъкнем оттук!

Линдрос знаеше, че е права. Те имаха много малко време, за да се доберат до безопасно място и да останат там, докато най-лошото свърши.

И въпреки това не можеше да помръдне. Очите му бяха приковани в лицето на доктор Андърски. Колко много пъти по време на възстановяването си от това хирургическо насилие той бе мечтал да убие този човек. Не просто да го убие. Боже Господи! Какви начини за умъртвяване му беше измислил! Имаше моменти, когато тези все по-обстойни фантазии бяха единственото, което запазваше разсъдъка му. Колко пъти се бе будил от кошмари, в които гарвани кълвяха плътта му и разкъсваха скелета му. Сънят му бе толкова подробен, толкова осезаем, толкова истински, че понякога не можеше да се освободи от усещането, че е прекосил границата на лудостта. В онези застинали моменти единственото нещо, което му оставаше, бе да си представя в най-живи детайли смъртта на човека, който го беше лишил от живот.

Дори сега, когато знаеше, че е належащо да се скрият на безопасно място, той бе наясно, че за него няма да има покой, докато Андърски е жив.

— Ти върви — каза той на Катя. — Приблужи се възможно най-близо до ядрената лаборатория, след това се покачи в най-близката вентилационна шахта и стой там.

— Но ти идваш с мен. — Катя го задърпа за ръката. — Отиваме заедно.

— Не, Катя, има нещо, което трябва да свърша тук.

— Но ти ми обеща. Каза, че ще ми помогнеш.

Той се завъртя, взря се в нея с единственото си око.

— Аз ти помогнах, Катя. Но ти трябва да разбереш, че ако не остана тук и не направя това, ще бъда жив мъртвец.

Тя потръпна.

— Тогава ще остана с теб.

Цялото съоръжение потрепери силно, сякаш простена от ужасна болка. Някъде не толкова далеч той можеше да чуе писъка на стена, разкъсана на две.

— Не, изключено.

Тя претегли на ръка тежестта на полуавтоматичната пушка.

— Напротив.

Линдрос кимна. Какво друго му оставаше? Времето им изтичаше. Чу се далечен шум, който постепенно се усилваше. *Вода!*, помисли си той. *Боже Господи, Джейсън наводнява съоръжението!*

Без да каже дума, той влезе в операционната, Катя го последва, пушката ѝ бе готова за стрелба. През последните няколко минути, откакто бяха напуснали комуникационната зала, тя бе наблюдавала Линдрос, мислейки си, че има само смътна представа как да използва това смъртоносно оръжие.

Линдрос се приближи до доктор Андърски, който през цялото време бе останал на същото място, свит зад масата, на която бе извадил окото на Линдрос. Очите му бяха приковани в Линдрос, приличаше на заек, който се свива парализиран, докато бухалът се спуска тихо надолу в здрача, за да го сграбчи в здравите си нокти.

Докато вървеше през операционната зала, Линдрос положи усилия да преодолее гаденето в стомаха си, да се пребори със спомена

за ужаса от безпомощността и гнева, които го бяха парализирали, когато се събуди и разбра какво му е било отнето.

И ето тук, пред него, бе доктор Андърски.

— Здравейте, докторе — каза Линдрос.

— Не, моля те, недей. Аз не исках. Те ме накараха.

— Моля да ме осветлите, докторе. След всичките малки момчета, които ви доставяха, са ви принудили насила да извадите окото ми? Накарали са ви да го направите? Иначе щяха да ви спрат доставките?

— Мартин — извика Катя, ококорена от страх. — Нямаме време. Идвай веднага! Моля те, за Бога!

— Да, да, послушай я. Имай милост. — Андърски наистина плачеше, тялото му се тресеше в унисон с треперещите стени. — Ти не разбираш. Аз съм слаб.

— А аз — каза Линдрос — ставам все по-силен с всеки дъх, който поемам. — Той притегли Андърски към себе си. Сега нещата бяха различни. Краят щеше да е друг.

Черпейки сила от незнаен източник, Линдрос притисна палците си към очите на Андърски.

Докторът крещеше и размахваше ръце в отчаян опит да се измъкне. Но Линдрос го бе хванал в желязна хватка. Всяка фибра на съществото му бе насочена в една и съща посока. В някакъв възторжен полутранс той почувства меката, еластична тъкан на очните ябълки под възглавничките на палците си. Пое си въздух, изпусна го, докато забиваше палците си бавно и неумолимо в очните орбити на Андърски.

Хирургът нададе неистов писък, който секна внезапно, щом Линдрос заби палците си докрай. Андърски започна да се мята в гърчове, които постепенно затихваха, докато тялото, освободено от хватката на Линдрос, се свлече на пода, сякаш всичките му кости се бяха разпаднали.

[1] Засвидетелстване на вярата в Аллах, изразено чрез фразата от Корана: „Няма друг Бог, освен Аллах и Мохамед е Неговият пророк.“ В преносен смисъл: доказателство, че човек е истински мюсюлманин. — Бел.прев. ↑

[2] От арабски: „свещена война“. Централно понятия в исляма, което в духовен план обикновено означава вътрешна битка за

самоусъвършенстване, но се използва и за да обозначи въоръжена борба в защита на исляма — Бел.прев. [↑](#)

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Фади чу писъци от болка, видя пукнатини, пълзящи по подсиления бетон, сякаш бе ударила мълния. След това по коридорите се надигна тътен и той разбра, че водата идва. Тонове вода наводняваха лабораториите и сега единствената мисъл на саудитеца беше ядреното устройство.

Той се спусна по коридора покрай асансьора. Прелетя покрай объркани пазачи, които го изгледаха в очакване на някакви указания. Той им нареди да отидат към предния вход да намерят Борн, след това забрави за тях. Те и без това бяха само пушечно месо. Смъртта им нямаше никакво значение. На тяхно място идваше безкраен поток млади мъже, жадуващи да го последват, готови да умрат за него, да бъдат принесени в жертва за каузата, за мечтата, че един ден ще живеят в праведен свят, в свят без неверници.

Това, че този откровено брутален мироглед му бе наложен от враговете му, бе даденост, принцип, по който бе живял през целия си съзнателен живот. Той си го повтаряше по няколко пъти на ден, макар че никога не му се беше случвало да има нужда да се оправдава пред себе си, за което и да е от своите решения или действия. Неговият ум, неговото сърце и ръката му бяха ръководени от Аллах и той вярваше изцяло в това. Възможността техният план да не успее никога не му бе идвала наум. Сега тази мисъл надделяваше над всички други, дори над натрапчивата му нужда да отмъсти сам за осакатяването на баща му или за смъртта на сестра му.

Тичайки надолу по стълбите, установи, че долното ниво вече е потънало до средата на прасците във вода. Той измъкна своя „Глок 36“, провери патроните 45-и калибър, увери се, че оръжието е заредено. Водата се плискаше в краката му, нивото ѝ нарастваше с всяка следваща стъпка. Той имаше чувството, че се движи срещу прилива. Това го подсети за пореден път за сблъсъка му с Борн под кея в Одеса. Как само съжаляваше, че тогава не го довърши. Ако не беше проклетото куче, беше сигурен, че би се справил.

Но нямаше време за обвинения, а и той не беше човек, свикнал да живее с фрази като „Ами ако...“. Беше прагматик, така че сега се насочи към хеликоптера, където се намираще най-важният товар. За съжаление тайният изход към замаскираната площадка за хеликоптери бе в дъното на долното ниво. Това разположение беше умишлено, така че изходът да е възможно най-близо до ядрените лаборатории в случай на евентуална атака.

Това, което не влизаше в сметките му, бе възможността нападателите да разкрият подземната река. Надяваше се, че водата няма да причини щети при хеликоптерната площадка, тъй като по целия ѝ периметър имаше доста широки отвори за оттичане. Тази мисъл го занимаваше, докато тичаше покрай отворената врата на операционната зала, където видя Катя. Тя стискаше неумело с две ръце една от неговите собствени полуавтоматични пушки. Но не жената на Вейнтроп прикова вниманието му, а видът на Мартин Линдрос, който стоеше с окървавени ръце над тялото на човека, който го беше осакатил — доктор Андърски.

* * *

Напевният ритъм на арабски молитви се промъкваше в тъмнината под моргата. Хората на Джамил се молеха, приведени над земята, обърнати към Мека. От дъното на рампата светлината се издигаше нагоре като пръстите на ръка. Тайрон носеше кецове, но Сорая се бе събула, за да заглуши стъпките си.

Като се придвижиха внимателно към долния край на рампата, Сорая и Тайрон надникнаха в мазето. Първото, което Сорая видя, бяха двете коли: белият шевролет и линкълнът. Зад тях имаше нещо, което приличаше на блестяща черна лимузина. От лявата страна на линкълна четирима мъже бяха коленичили на молитвени килимчета и бяха притиснали чела в земята. Отдясно имаше стъклена врата. Сорая изпружи шия, но не можа да намери подходящ ъгъл, за да надникне през стъклото.

Те чакаха. Най-последно молитвите свършиха. Мъжете се изправиха, навиха килимчетата си и ги прибраха. След това групата се разпръсна. Двама от мъжете изчезнаха по спираловидна стълба от

неръждаема стомана към самата морга. Останалите двама надянаха латексови ръкавици, отвориха вратите на линкълна, започнаха да го оглеждат толкова внимателно и старателно, сякаш бяха професионални криминолози.

Сорая, любопитна да разбере какво има зад стъклената врата, даде знак на Тайрон да остане на място и да я прикрива, ако е необходимо. Той кимна, извади евтин пистолет, дръжката му бе увита в черен изолирбанд, отдръпна се назад в дълбоката сянка. Не за първи път през последните няколко часа Сорая се почувства успокоена, че той е с нея. Той бе израсъл на улицата, познаваше Вашингтон много по-добре от нея.

Наблюдавайки двамата мъже да оглеждат линкълна, тя изчака, докато се обърнат с гръб към отвора на рампата, след това тихо изтича до вратата. Натисна дръжката, отвори вратата и се плъзна вътре.

Веднага я лъхна студ, който идваше от хладилните помещения, където държаха трупове. Пред нея имаше къс, широк коридор с шест отворени врати. Тя надникна през първата и видя телата на двамата мъже, която я бяха нападнали на строителната площадка. Съгласно строгата саудитска ислямска традиция бяха поставени на груби дървени маси и облечени в най-прости роби.

Сърцето ѝ подскочи. Телата бяха първото неопровержимо доказателство, че Карим работи с група терористи от „Дуджа“ вътре във Вашингтон. Как бяха пропуснали тази спяща клетка на „Дуджа“ точно под носа им? Свърхмодерното оборудване за наблюдение бе добро, но дори и най-съвършената електронна система не можеше да следи всяко човешко същество, което се промъкваше през границите на Америка.

Втората и третата стая, в които влезе, бяха празни, но в четвъртата мъж с тъмна кожа, който беше обърнат с гръб към нея, се беше навел над маса за балсамиране. Той носеше латексови ръкавици и използваше уред, за да напълни тялото, поставено върху масата, с противна розова балсамираща течност. Той спираше начесто, оставяше настрана сондата и разтриваше с ръце рибешки бледата плът, за да може течността да проникне равномерно във всички вени и артерии на тялото.

Когато онзи се премести от дясната страна на тялото към лявата, Сорая можа да зърне главата, а след това и лицето на мъртвия. Веднага

щом умът ѝ преодоля шока и тя бе в състояние да осмисли видяното, ѝ се наложи да прехапе устната си, за да не изкрещи.

„Не!“, помисли си тя. Страх и паника се бореха за надмощие в нея. Не може да бъде.

Но явно беше възможно.

Тук, в моргата, притежавана и управлявана от „Дуджа“, лежеше тялото на директора на ЦРУ. Стария бе мъртъв, в сърцето му зееше дупка от куршум.

* * *

В момента, в който запамети схемата на съоръжението, закачена на стената, Борн се втурна навън от паркинга. Почти веднага видя група въоръжени мъже от „Дуджа“ да тичат към него. Отскочи назад, за да избегне куршумите им, и се покатери на най-малкия джип. За щастие ключовете си бяха на мястото. Нямахше да се наложи да губи време, за да пали двигателя с жици.

Той изфорсира мотора и като натисна газта докрай, изстреля превозното средство напред, сякаш бе стрела от арбалет. Джипът се врязва в групата терористи, някои бяха смазани под колелата, други успяха да отскочат встрани. Той се носеше надолу по оста на съоръжението, докато не стигна до товарния асансьор.

Когато вратите се отвориха, вкара колата вътре, като пътъм премаза още четирима въоръжени мъже. Измъкна се от колата и натисна бутона за по-долното ниво. Грабна една полуавтоматична пушка, докато огромната кабина започна да се спуска надолу.

Асансьорът стигна до нужното ниво и спря, но вратите отказаха да се отворят. Коридорът бе пълен с вода. Борн натисна бутона за ръчно освобождаване на вратите, но и той не работеше.

Покатери се на покрива на джипа и блъсна малкия квадратен отвор на покрива на кабината с приклада на полуавтоматичната пушка. Панелът най-после поддаде. Борн се пхна в отвора и като праметна оръжието си на гръб, се покатери горе. На покрива на кабината коленичи край правоъгълна контролна кутия и я отвори. Вътре намери електрическата верига, която задействаше вратите. Извади жиците и ги пренасочи към захранващия източник на повдигащия механизъм.

Вратите веднага се отвориха и в асансьора нахлу голямо количество вода.

Като скочи обратно долу, Борн седна зад кормилото на джипа, запали двигателя и с пронизителен звук излезе в коридора на залятото с вода долно ниво. Насочи се към ядрените лаборатории, като форсираше двигателя, докато нивото на водата се покачваше. В един момент тя щеше да залее мотора, да го повреди и Борн да остане без предимството на джипа.

Но както се оказа след секунда, машината така или иначе му стана непотребна. Точно пред себе си видя Фади, застанал в средата на коридора, за да блокира пътя му. Силната му лява ръка стискаше Мартин Линдрос, докато в дясната се виждаше „Глок 36“, дулото на който бе притиснато до слепоочието на Мартин.

— Най-после си в ръцете ми, Борн! — изкрещя Фади през бученето на прииждащата вода и шума от двигателя на джипа. — Изключи мотора! Излез от колата! Веднага!

Борн го послуша. Сега, вече по-близо, видя нещо в дясното ухо на Фади. Безжична слушалка. Ето как арабинът бе следил комуникациите им.

— Хвърли пушката! Всички оръжия! Сега дръж ръцете си така, че да ги виждам, и тръгни много бавно към мен.

Борн тръгна, като шляпаше през водата, приковал поглед в нараненото лице на Мартин. В единственото око на приятеля му блестеше свирепа гордост. Борн интуитивно разбра, че Линдрос е намислил нещо и се опитва да го предупреди. Борн имаше собствен план как да се справи с Фади. Но Линдрос винаги бе искал да бъде герой.

В лявата ръка на Мартин се появи скалпел. Когато той го заби в бедрото на Фади, саудитецът произведе изстрел с глока. Беше се прицелил в главата на Линдрос, но болката от внезапното пробождане предизвика инстинктивен спазъм и куршумът прониза челюстта на Линдрос. Но все пак това бе 45-и калибър. Тялото на Мартин бе изхвърлено през вратата и падна в операционната зала зад нея.

Борн скочи и успя да удари Фади в слънчевия сплит, докато терористът се опитваше да извади скалпела от мускула си. И двамата паднаха назад във водата, която вече стигаше до коленете им. Борн хвана ръката му, която държеше пистолета, и я избута нагоре, така че

Фади стреля във въздуха, без да улучи никого. В същия момент Фади измъкна скалпела от бедрото си и замахна към лявата част на тялото на Борн.

Борн беше готов. Той вдигна глока заедно с дясната ръка на Фади, така че острието се плъзна по дебелия цев на пистолета. Фади осъзна, че пистолетът е безполезен във вода, пусна го и като сграби Борн за ризата, го преметна по гръб. С помощта на десния си лакът натисна главата на Борн под водата, като същевременно продължи да мушка отново и отново с върха на скалпела.

Като се въртеше и гърчеше, Борн се опита да се предпази от наточеното острие. Същевременно се протегна и ръцете му се озоваха извън водата. Събрал цялата си сила, той блъсна дланите си в ушите на Фади. Терористът се огъна назад, ръцете му се вкопчиха в дясното му ухо. Ударът на Борн бе вкарал безжичната слушалка през тъпанчето му и го бе разкъсал.

Фади изпусна скалпела и загуби равновесие. Борн, усетил колебанието на противника си, посегна към Фади и в същия миг чу ужасен шум надолу по коридора. Саудитецът се опитваше да преодолее болката от пробитото си тъпанче, кръв шуртеше от дясното му ухо. Борн се протегна към него и в същия миг извитият нож на Фади проби дланта му.

Борн успя да омотае юмрука си с колана, който издърпа от панталоните си, и така да парира мушканията на Фади. Неминуемо обаче нарязаната кожа започна да се къса. Още една секунда и щеше да бъде незащитен.

Бученето се засили. Какво ставаше? Фади, видял предимството си, поднови атаката си с прецизни удари, като черпеше неестествена сила от отчаянието си. Борн бе принуден да се отдръпне към операционната зала.

След това с ъгълчето на око си видя размазано движение. Някой се беше втурнал през вратата на залата. Жена: Катя. Сълзи се стичаха по лицето ѝ. Ръцете ѝ бяха червени от кръв — кръвта на Мартин. Тя бе жената, която се беше опитала да избяга с него. Но след това Фади ги беше открил. Защо Мартин не я е отвел на някое безопасно място, както Борн го предупреди? Сега вече беше твърде късно.

— Погледни какво са му сторили! — простена Катя.

Борн видя нещо метално да проблясва в ръката ѝ.

Газейки през коридора, Катя се приближи към него. В този момент тътенът стигна до трескава височина. Катя обърна глава, за да погледне надолу по коридора. Борн проследи погледа ѝ, видя водна стена да изпълва коридора от пода до тавана, насочвайки се към тях.

Ножът на Фади мина през импровизирания му щит за последен път, след което всички слоеве се разпаднаха, разкривайки окървавените му кокалчета.

— Назад! — извика той към Катя. — Скрый се!

Вместо това тя продължи да гази към него. Но сега водата бе висока до кръста, течението ѝ бе толкова силно, че тя не можеше да напредне повече към него. Фади се опита да нанесе смъртоносен удар, но Борн ритна през бушуващата вода, извади го от равновесие. Острието се завъртя, наранената ръка на Борн удари плоската му част и го изхвърли нагоре и надалеч.

Катя, осъзнала, че пътят ѝ е препречен, хвърли металния предмет към Борн.

Той се протегна и го улови — двайсет и два сантиметров нож за ампутация. С плавно движение той го завъртя, заби първокласното острие в меката плът в основата на гърлото на Фади, след това го прокара през ключицата към гърдите.

Фади гледаше към него с отворена уста. В момента на смъртта си беше почти парализиран, безпомощен, без никаква мисъл. Замръзнал във времето. Очите му, които бяха започнали да се изцъклят, разкриваха, че се опитва да проумее нещо. Но не успя.

Бушуващата водна стена бе почти до тях. Борн не можеше да направи нищо друго, освен да се покатери върху разпорения труп на Фади. Той се вкопчи във вентилационната решетка, набра се нагоре. След това се протегна назад за Катя. По-късно така и не можа да си отговори на въпроса дали тя е могла да стигне до него. Тя стоеше там, гледайки в нищото, докато той ѝ крещеше.

Борн понечи да се върне за нея, но тогава водата го блъсна със силата на гигантски юмрук и го остави без въздух. Водната стихия надигна глас, по-силен от воя на демоните на Рас Дежен, и тялото на Фади, заедно с Катя, бяха увлечени в бушуващия казан. Водата бучеше и се пенеше, помитайки всичко по пътя.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

В смелото сърце на Файед ас-Сауд живееше все по-силното убеждение, че един ден — не скоро, може би не дори докато е жив — войната срещу хората, които възнамеряваха да подпалят света, за да унищожат страната му, ще бъде спечелена. Това можеше да изисква големи жертви, твърда убеденост, желязна воля, както и неконвенционални съюзи с неверници като Джейсън Борн, който се бе докоснал до арабския начин на мислене. Най-вече това щеше да изисква търпение и постоянство по време на неизбежните временни неуспехи. Но наградата щеше да дойде в дни като този.

Използвайки втори комплект заряди С4, за да отклонят подземната река, неговите хора нахлуха в съоръжението на „Дуджа“ през дупката от взрива. Той стоеше в края на замаскираната хеликоптерна площадка, която изглеждаше като дъно на кладенец с равна повърхност. Над него бе отворът в стената, който се разширяваше с приближаването си към повърхността. Беше покрит със специално проектиран маскировъчен материал, който го правеше неразличим от скалата около него.

Водата се бе оттеглила, всмукана от огромните канали, прорязващи по-долното ниво на съоръжението.

Точно пред Файед ас-Сауд, на една издигната площадка, която не бе пострадала от наводнението, стоеше хеликоптерът, който, той бе сигурен, трябваше да отведе Фади на уреченото място заедно с ядреното устройство. Един от неговите хора охраняваше пилота.

Макар много да му се искаше да разбере дали Борн е оцелял, по разбираеми причини не желаше да остави устройството под грижите на някой друг. Освен това фактът, че стои тук, вместо да гледа как хеликоптерът се издига, докато Фади бяга, говореше красноречиво, че Борн бе победил. Въпреки това бе изпратил някои от хората си да открият приятеля му. Той много искаше да сподели този миг с него.

Човекът, когото доведоха, бе по-възрастен мъж с високо, широко чело, издаден нос, очила със стоманени рамки, едното стъкло на които бе пукнато.

— Аз ви пращам за Джейсън Борн, а вие ми водите този. — Раздразнението на Файед ас-Сауд прикриваше тревогата му. Къде ли е Джейсън? Дали не лежи някъде в пометените от водата вътрешности на тази дяволска дупка? Дали е още жив?

— Човекът казва, че името му е Костин Вейнтроп — каза водачът на групата.

Чул името си сред неясните арабски звуци, новодошлият каза:

— Доктор Вейнтроп.

След това изрече нещо на такъв лош арабски, че беше неразбираемо.

— Говорете на английски, моля — каза Файед ас-Сауд на своя безупречен британски английски.

— Слава богу, че сте тук. Двамата с жена ми бяхме държани като затворници.

Файед ас-Сауд гледаше към него, мълчалив като сфинкс.

Вейнтроп се прокашля.

— Моля ви, пуснете ме. Трябва да намеря жена си.

— Вие твърдите, че сте доктор Костин Вейнтроп. Казвате ми, че двамата с жена ви сте държани като затворници тук. — Нарастващото притеснение на Файед ас-Сауд за съдбата на приятеля му го караше да бъде още по-раздразнителен. — Знам, че друг човек е бил държан като затворник тук.

Вейнтроп, вече доста уплашен, се обърна към мъжа, който го беше довел.

— Жена ми, Катя, е в съоръжението. Можете ли да ми кажете дали сте я намерили?

Водачът на групата, като взе пример от шефа си, го изгледа мълчаливо, с каменно лице.

— О, Господи — простена Вейнтроп и в притеснението си премина на родния си румънски: — Боже мой!

Напълно равнодушен, Файед ас-Сауд го погледна с пренебрежение, преди да се обърне при звука на движение зад него.

— Джейсън!

При вида на приятеля си той се втурна към входа на хеликоптерната площадка. С Борн беше и друг човек от екипа на саудитеца. Те подкрепяха висок, строен мъж, чието лице и глава изглеждаха, сякаш са били прокарани през месомелачка.

— Аллах! — извика Файед ас-Сауд. — Фади мъртъв ли е?

— Да — отвърна Борн.

— Кой е този човек, Джейсън?

— Моят приятел, Мартин Линдрос.

— О, не! — Шефът на силите за сигурност незабавно извика лекаря на екипа си. — Джейсън, ядреното устройство е в хеликоптера. Невероятно, но е побрано в малко черно куфарче. Как Фади е успял да постигне това?

Борн погледна заплашително Вейнтроп за момент.

— Здравейте, доктор Съндърланд... или би трябвало да кажа Костин Вейнтроп?

Вейнтроп трепна.

Файед ас-Сауд повдигна вежди.

— Познаваш ли този човек?

— Срещали сме се веднъж. Докторът е изключително талантлив учен с множество специалности. Включително миниатюризация.

— Значи той е създал веригите, позволили на ядрената бомба да се побере в куфарчето. — Изражението на Файед ас-Сауд бе мрачно. — Той твърдеше, че двамата с жена му са държани за затворници.

— Истина е — настоя Вейнтроп. — Вие не разбирате, аз...

— Сега знаеш кой е той — прекъсна го Борн. — Що се отнася до жена му...

— Къде е тя? — задъхано попита Вейнтроп. — Знаете ли къде е? Искам моята Катя!

— Катя е мъртва. — Борн изрече това направо, жестоко. Той не можеше да изпитва съчувствие към мъжа, заговорничил с Фади и Карим за неговото унищожение. — Дължа ѝ живота си. Опитах се да я спася, но водната стихия я отнесе.

— Това е лъжа! — крещеше Вейнтроп, пребледнял. — Тя е при вас! Скрили сте я!

Борн го сграбчи и го замъкна в близка стая. След наводнението саудитският екип бе събрал намерените трупове. До мъртвия Фади лежеше тялото на Катя. Главата ѝ бе килната под неестествен ъгъл спрямо тялото.

Вейнтроп издаде нисък стон, почти нечовешки. Борн, докато го наблюдаваше как се свлича на колене, бе пронизан от силна болка за красивата млада жена, която се бе пожертвала, за да може той да убие

Фади. Изглежда, че тя бе искала смъртта на Фади толкова силно, колкото и той.

Погледът му се плъзна към Фади. Очите на саудитеца, все още отворени, сякаш гледаха към Борн с омраза и гняв. Борн се наведе и произведе няколко изстрела в лицето на Фади. После се изправи и повлече Вейнтроп обратно към хеликоптерната площадка.

— Има ли пилот в хеликоптера? — обърна се Борн към Файед ас-Сауд.

Шефът на силите за сигурност кимна.

— Под охрана е. А тук е куфарчето.

— Сигурен ли си, че това е устройството? — попита Вейнтроп.

Файед ас-Сауд погледна към своя специалист, който кимна.

— Отворих го. Да, това е атомна бомба.

— Добре — продължи Вейнтроп със странна звънлива нотка в гласа, — но на ваше място аз бих го отворил още веднъж. Може би не сте видели всичко вътре.

Файед ас-Сауд погледна Борн, който кимна.

— Отвори го — каза шефът на саудитските сили за сигурност към своя човек.

Мъжът остави внимателно куфарчето на бетонния под и го отключи.

— Погледни от лявата страна — каза Вейнтроп. — Не, по-назад.

Саудитецът изви врат, след това се дръпна инстинктивно.

— Задействан е таймер.

— Станало е, когато сте отворили куфарчето, без да използвате кода.

Борн разпозна нотката в гласа му: беше триумф.

— Колко време имаме? — попита Файед ас-Сауд.

— Четири минути и трийсет и седем секунди.

— Аз създадох веригата — каза Вейнтроп — Аз мога да я изключа. — Той погледна от единия мъж към другия. — В замяна искам свободата си. Без преследване. Без условия. Нов живот, напълно финансово обезпечен.

— Това ли е всичко? — Борн го удари толкова силно, че Вейнтроп се блъсна в стената. — Нож — заповяда Борн.

Файед ас-Сауд знаеше какво се иска от него. Той подаде един автоматичен нож на Борн.

Борн го грабна и заби острието точно над капачката на коляното на Вейнтроп.

Румънецът изкрещя.

— Какво направихте? — След това започна да хлипа неконтролируемо.

— Не, докторе, вие го направихте. — Борн се наведе до него, държейки кървавия нож на нивото на очите му. — Имате по-малко от четири минути, за да изключите таймера.

Вейнтроп, като стискаше раненото си коляно, се залюля назад-напред.

— Ами... моите условия?

— Това са *моите* условия. — Борн завъртя острието и Вейнтроп изкрещя отново.

— Добре, добре!

— Дайте му куфарчето — заповяда Борн. Когато това бе сторено, продължи: — На ваше разположение е, докторе. Но бъдете сигурен, че ще наблюдавам всяко ваше движение.

Борн се изправи, видя Файед ас-Сауд да го наблюдава, свил плътните си устни.

Борн гледаше, докато Вейнтроп работеше върху таймера. Отне му малко повече от две минути, според ръчния часовник на Борн. След това докторът се отпусна назад, притиснал коляното си.

Файед ас-Сауд даде знак на неговия човек да хвърли един поглед.

— Жиците са прекъснати — каза онзи. — Таймерът не работи. Детонацията е невъзможна.

Вейнтроп продължаваше да се поклаща насам-натам.

— Имам нужда от обезболяващо — простена той.

Файед ас-Сауд извика лекаря си, след това отиде да вземе ядреното устройство. Борн го изпревари.

— Това ще ми трябва, за да се добера до Карим.

Шефът на силите за сигурност се намръщи.

— Не разбирам.

— Ще поема по маршрута, по който Фади щеше да тръгне за Вашингтон — каза Борн с тон, който не търпеше възражения.

— Мислиш ли, че това е мъдро решение, Джейсън? — попита Файед ас-Сауд.

— Страхувам се, че при тези обстоятелства няма място за мъдрост — отговори Борн. — Карим се е поставил в такава силна позиция в централата на ЦРУ, че е почти недосегаем. Трябва да намеря друг начин.

— Тогава предполагам, че имаш план.

— Винаги имам план.

— Добре. Лекарят ми ще се погрижи за приятеля ти.

— Не — каза Борн. — Мартин идва с мен.

Файед ас-Сауд отново разпозна стоманената нотка в гласа на Борн.

— Тогава поне ще ви придружи.

— Благодаря ти — каза Борн.

Саудитецът помогна на приятеля си да качи Мартин Линдрос в хеликоптера. Докато Борн обясняваше с нетърпящ възражение тон ситуацията на пилота на Фади, шефът на силите за сигурност отпрати своя човек от хеликоптера, след това коленичи, за да помогне на лекаря да настани Линдрос възможно най-удобно.

— Колко му остава? — попита меко Файед ас-Сауд, сякаш от само себе си бе ясно, че Линдрос умира.

— Един час — плюс–минус — сви рамене онзи.

След като приключи разговора си с пилота, Борн се обърна към Файед ас-Сауд.

— Искам да направя нещо за мен.

— Всичко, което поискаш, приятелю — отвърна онзи.

— Първо, нуждая се от телефон. Моят е повреден.

След като получи апарата и сложи в него личната си карта с всичките му телефонни номера, Борн продължи:

— Благодаря. Сега искам да се обадиш на познатите си в американското правителство. Кажим им, че самолетът, който ще използвам, изпълнява саудитска дипломатическа мисия. Веднага щом говоря с пилота, ще ти изпратя летателния план. Не искам никакви проблеми с митниците и имиграционните служби.

— Смятай го за уредено.

— След това се свържи с ЦРУ и им повтори същото. Само че измести очакваното време на пристигане с 40 минути след това, което ще ти дам.

— Обаждането ми в ЦРУ ще вдигне на крак измамника.

— Да — каза Борн. — Така ще стане.

Лицето на Файед ас-Сауд бе изкривено от тревога.

— Играеш ужасно опасна игра, Джейсън.

След като отправи това предупреждение, той прегърна топло своя приятел.

— Аллах те е закрилял досега. Нека той да те защитава в мисията ти.

Целуна Борн по двете бузи и като се наведе, слезе от хеликоптера. Пилотът натисна един ключ, прибра маскировъчното покритие над хеликоптерната площадка. Когато се убеди, че целият наземен персонал е далеч от перките, запали мотора.

Борн коленичи до Линдрос и го стисна за ръка. Единственото око на Линдрос трепна и се отвори. Той погледна Борн, дупката, в която се бе превърнала устата му, наподобяващо нещо като усмивка, ръката му стисна по-здраво ръката на Борн.

Борн почувства сълзи да напират в очите му. С усилия той ги спря.

— Фади е мъртъв, Мартин — надвика той шума. — Стана това, което искаше. Ти си герой.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Карим умишлено закъсняваше за административната среща на управлението. Той искаше всички седем шефове на отдели да са около масата, когато той влезе. Заседателната зала бе разположена до кабинета на директора. Всъщност имаше свързваща врата от офиса на Стария към заседателната зала. Точно през тази врата влезе Карим. Той искаше да припомни на седмината къде стои спрямо тях в йерархията на ЦРУ — нещо, което те вътрешно вече знаеха.

— Директорът съжالياва, че не може да присъства — каза той енергично, настанявайки се на мястото на Стария около масата. — Ан, която е с него, ми каза, че той все още разговаря на четири очи с президента и със Съвета на началник-щабовете.

Карим отвори дебела папка, само първите пет страници, от която бяха истински — ако може да се нарече истинска дезинформацията, която бе носил в главата си от месеци.

— Сега, когато непосредствената заплаха от „Дуджа“ бе елиминирана, когато самата „Дуджа“ не е нищо повече от сянка на самата себе си, е време да преминем към други въпроси.

— Един момент, Мартин — прекъсна го стоманеният глас на Роб Бат, шефа на отдел „Операции“. — Ако ми позволите, преди да приключим този въпрос, все още трябва да имаме предвид проблема със самия Фади.

Карим се облегна назад, въртейки химикалка между пръстите си. Най-лошото нещо, което можеше да направи, знаеше той, бе да прекрати тази насока на разговора. Както бе показала срещата преди няколко дни, Бат му беше вдигнал мерника. Той не искаше да прави каквото и да било, което да засили недоверието на Бат.

— Разбира се — каза Карим, — нека да обсъдим как да се справим с Фади.

— Съгласен съм с Роб — каза Дик Симс, шефът на отдел „Разузнаване“. — Аз подкрепям идеята да отделим значителен процент от нашите служители за залавянето му.

Имаше кимвания от няколко от другите шефове, събрали се около масата.

Пред лицето на тази надигаща се вълна Карим каза:

— В отсъствието на Стария ние, разбира се, ще направим това, което мнозинството смята за най-добро. Все пак аз бих искал да посоча няколко неща. Първо, унищожавайки най-важната оперативна база на „Дуджа“, ние нямаме идея дали Фади е жив или мъртъв. Ако е бил или край съоръжението в Южен Йемен, няма съмнение, че е бил превърнат в пепел заедно с всички останали. Второ, ако е бил някъде другаде по време на атаката, нямаме представа къде може да е той. Той със сигурност ще се укрие. Предлагам да оставим да мине известно време, да видим какво можем да открием за мрежата на „Дуджа“. Нека да оставим на терористичния свят да повярва, че сме насочили вниманието си другаде. Ако Фади е жив, той ще започне да се раздвижва и ние ще попаднем по следите му.

Карим огледа лицата едно по едно. Никой не се намръщи, не поклати глава в несъгласие.

— Трето, и може би най-важно: трябва да подредим собствената си къща — продължи той. — Мога да потвърдя слуховете, че Стария е атакуван от министъра на отбраната Холидей и лакея му в Пентагона Лутър Лавал. Холидей знаеше за нашата къртица, знаеше за атаката на компютърния вирус. Излиза, че покойният Матю Лърнър също е бил човек на Холидей.

Присъстващите около масата се размърдаха. Карим разпери ръце.

— Знаем, знаем, всички видяхме какъв смут причини опитът на Лърнър да преустрои ЦРУ. И сега знаем защо промените ни бяха толкова чужди — те са били по нареждане на Холидей и неговите подмазвачи в АНС. Е, Лърнър е мъртъв. Каквото и скрито влияние да е имал министърът на отбраната тук, с него е свършено. И сега, когато къртицата бе отстранена, сме свободни да направим това, което трябваше да бъде направено преди години. Трябва да превърнем ЦРУ в агенция, която да е по-пригодена от всеки друг за война срещу глобалния тероризъм.

Ето защо моето първо предложение е да наемем изключително квалифицираните араби и мюсюлмани, изхвърлени от различните агенции след 11 септември. Ако искаме да имаме шанс да спечелим

тази нова война, трябва да разберем разнородните терористични групи, които представляват нашия враг. Трябва да спрем да бъркаме араби с мюсюлмани, саудитци със сирийци, азербайджанци с афганистанци, сунити с шиити.

— По този въпрос трудно може да се спори — каза Симс.

— Въпреки това все още можем да гласуваме по предложението на Роб — каза Карим спокойно.

Когато всички очи се обърнаха към шефа на отдел „Операции“, Бат каза:

— Няма да е необходимо. Оттеглям предложението си в полза на това на Мартин.

* * *

Борн седеше на пода на хеликоптера, обърнат с лице към саудитския лекар и голямата му черна чанта. Между тях лежеше окървавеното тяло на Мартин Линдрос. Лекарят продължаваше да дава на Мартин болкоуспокояващи.

— Най-доброто, което мога да сторя — каза докторът, докато се отдалечаваха от Миран Шах, — е да облекча, доколкото мога, страданията му.

Борн гледаше надолу към съсипаното лице на Линдрос, извиквайки във въображението си образа на приятеля си такъв, какъвто беше. Успя само отчасти. Четирийсет и петкалибровият куршум от пистолета на Фади бе избухнал в дясната част на главата му, унищожавайки очната орбита и почти половината му лице. Хирургът успя да спре кървенето, но тъй като пистолетът стреля от упор, пораженията бяха достатъчно сериозни, за да изцедят до край жизненоважните органи на Мартин. Според доктора каскадният ефект бе напреднал достатъчно, за да направи безплоден всеки опит да бъде спасен животът на Мартин.

В момента Мартин бе потънал в неспокоен сън. Гледайки го, Борн почувства едновременно гняв и отчаяние. Защо това се беше случило с Мартин? Защо той не бе успял да го запази жив? Той знаеше, че страданието му идва от неговата безпомощност. Това бе същото чувство, което изпита, когато бе видял Мари за последен път.

Безпомощността бе единственото чувство, на което Борн не можеше да се противопостави. Тя влизаше под кожата му, промъкваше се в ума му като подигравателен глас, който не можеше да накара да замълчи.

С ръмжене той извърна глава настрани. Те бяха се изкачили на достатъчна височина, за да не пречат планините на сигнала, така че той отвори мобилния си телефон, опита се отново да се свърже със Сорая. Телефонът иззвъня, което бе добър знак. Но тя пак не отговори, което не беше добър знак. Този път той остави кратко съобщение на гласовата поща, в което намекуваше за Одеса. То щеше да бъде загадка за всеки, освен за самата Сорая.

След това той се обади на Дерон, който все още бе във Флорида.

— Имам проблем, който само ти можеш да решиш — каза му без предисловия.

— Казвай.

Те бяха свикнали да общуват по този начин — кратко и ясно.

— Нуждая се от пълно оборудване.

— Няма проблем. Къде си?

— На около осем часа от Вашингтон.

— Добре. Тайрон ще ти достави всичко. На кое летище „Дълес“ или „Рейгън Интернешънъл“?

— На нито едно от двете. Ще се приземим на около осемнайсет километра южно от Анандейл — каза Борн, като даде на Дерон координатите във Вирджиния, които беше получил от пилота. — Това е в източния край на имота на „Систейн Лабс“ — „Систейн Лабс“ бе, разбира се, филиал на „Интегрейтид Въртикал Текнолоджис“. — Благодаря, Дерон.

— Няма проблем, мой човек. Само ми се ще самият аз да бях там.

Когато Борн прекъсна, Мартин се размърда.

— Джейсън.

Слабият шепот на Мартин го накара да приближи главата си до тази на своя приятел. Миризмата на разкъсана плът, на предстояща смърт бе отблъскваща.

— Тук съм, Мартин.

— Човекът, който зае мястото ми...

— Карим. Братът на Фади, знам. Знам всичко, Мартин. Започна с мисията в Одеса, която Конклин ми даде. Аз бях със Сорая на срещата

с нейния информатор. Млада жена се приближи, тичайки към нас. Това беше Сара ибн Ашеф, сестрата на Карим и Фади. Аз стрелях към нея, но не съм я улучил, — както мислех. Прострелял я е един от хората на Фади. Искал е да я убие, защото имала любовна връзка.

Единственото око на Мартин, зачервено, все още бе пълно с живот.

— Карим... него трябва... да хванеш, Джейсън. — Той хриптеше, дъхът му излизаше на пресекулки, заедно с розова слюз и кръв. Той е умникът... шахматистът... паякът, седящ в центъра на... Исусе... на мрежата.

Очите му бяха отворени широко, вътре бе събрана цялата болка, която го разтърсваше.

— Фади... Фади бе само... фасадата... сплотяващата фигура. Карим е... наистина... опасният.

— Мартин, чух всичко, което каза, и сега е време да почиваш.

— Не, не... — Линдрос изглеждаше обладан от странен бяс. — Много време... за почивка, когато... умра.

Той бе започнал да кърви отново. Докторът се наведе и попи кръвта с марля, която съвсем скоро подгизна.

— За Карим целта не е... просто Америка, Джейсън. А самото ЦРУ. Той ни мрази — всички нас с... всяка фибра на... тялото си. Затова... затова той... е готов да... заложи... всичко, целия си... живот и душата си, за да... проникне... вътре.

— Какво смята да прави? Мартин, какво смята да прави?

— Да унищожи ЦРУ. — Мартин погледна нагоре към Борн. — Ще ми се да знаех повече. Господи, Джейсън, как се провалих.

— Не беше твоя вината, Мартин. — Изражението на Борн бе твърдо. — Ако обвиняваш себе си, за каквато и да е част от това, ще ме ядосаш много.

Линдрос се опита да се усмихне, но не успя съвсем.

— Не можем да позволим това, нали?

Борн му избърса устата.

Като мигновено прекъсване на тока в електрическа мрежа нещо пробяга по лицето на Линдрос — прозорец към тъмно, студено място. Той започна да трепери.

— Джейсън, слушай, когато всичко... свърши... искам да изпратиш дузина червени рози на Мойра. Ще намериш адреса ѝ в...

мобилния ми телефон у дома. Кремирай тялото ми. Отнеси пепелта ми в „Дъ Клайстърс“^[1] в Ню Йорк.

Борн почувства парене в очите.

— Разбира се, ще направя каквото искаш.

— Радвам се, че си... тук.

— Ти си най-добрият ми приятел. Единственият ми приятел.

— Това е тъжно и... за двама ни. — Линдрос се опита да се усмихне отново, предаде се, изтощен. — Знаеш... ли какво... има между нас, Джейсън... какво ни свързва? Ти... не можеш да си спомниш твоето минало, а... аз не мога... да понеса да си спомням... своето.

Моментът дойде и Борн го почувства. Преди миг единственото око на Мартин Го гледаше разумно; сега бе вторачено в неизвестното, взрян в нещо, което Борн бе усещал много пъти, но никога не бе виждал.

* * *

Сорая, ужасена не само от това, което видя, но и от последиците от него, стоеше като гръмната, взирайки се в наполовина балсамираното тяло на Стария. Беше все едно да видиш баща си мъртъв, помисли си тя. Знаеш, че ще се случи някой ден, но когато този ден дойде, не можеш да го проумееш. За нея, както и за всеки друг в ЦРУ, той изглеждаше неунищожим и непобедим. Той винаги бе играл ролята на морален компас, бе им давал сила от толкова дълго време, че сега, когато беше мъртъв, тя се почувства ужасно уязвима.

След първоначалния шок я обзе студена паника. След като Стария бе мъртъв, кой управляваше ЦРУ? Разбира се, имаше шефове на отдели, но всеки, от най-високите етажи в йерархията до най-ниските, знаеше, че Мартин Линдрос е миропомазаният наследник на директора.

Това означаваше, че фалшивият Линдрос управлява ЦРУ. Боже Господи, помисли си тя. Той ще унищожи ЦРУ — това е част от плана му. Какъв удар ще бъде за Фади и „Дуджа“ да могат да унищожат най-ефективната шпионска агенция на Америка, точно преди да взривят ядрена бомба на американска земя.

Миг по-късно тя разбра всичко. Контейнерите с С4, които Тайрон бе видял, бяха предназначени за централата на ЦРУ. Но как, за Бога „Дуджа“ щеше да вкара експлозивите през мерките за сигурност? Тя знаеше, че Фади е намерил начин да го направи. Може би сега, когато фалшивият Линдрос бе извършил преврат, щеше да е лесно.

Внезапно Сорая се върна светкавично в реалността. Като се има предвид убийството на Стария, неотложната ѝ задача бе да получи достъп до централата на ЦРУ. Тя трябваше да уведоми шефовете на отдели за истината, нейната собствена безопасност можеше да върви по дяволите. Но как? Фалшивият Линдрос щеше да я засече в момента, в който тя покаже картата си на охраната на ЦРУ. А нямаше абсолютно никакъв начин да се промъкне незабелязана в централата.

* * *

Когато хеликоптерът се снижи през облаците към частната бетонна писта в Мазари-Шариф, Борн седеше до Линдрос с наведена глава. В главата му се блъскаха спомени, разпокъсани от неща, за които не можеше да се сети. Свързващите нишки в мозъка му бяха нещо, на което той много разчиташе. Но ето че една ключова връзка бе изчезнала. Едва сега, впоследствие, Борн разбра колко важен е бил Мартин за него. Амнезията можеше да породи много неща в ума му, не на последно място лудост — или нещо подобно на лудост.

Това, че бе успял да се свърже с Мартин след убийството на Конклин, се бе оказало спасителен пояс. Сега Мартин беше мъртъв. Мари също нямаше да се върне у дома.

Когато пилотът приземи хеликоптера на пистата, той взе куфарчето.

— Идваш с мен — каза му Борн. — Имам нужда още малко от твоята помощ.

Пилотът се изправи, заедно с Борн вдигнаха тялото на Линдрос. С известно усилие го измъкнаха от хеликоптера. Още един „Соврин“ стоеше на пистата, зареден с гориво и готов. Двата мъже прехвърлиха тялото, след това Борн поговори с пилота на самолета. После нареди на пилота на хеликоптера да върне хирурга обратно в

Миран Шах. Борн го предупреди, че екипът на Файед ас-Сауд ще следи както полета, така и комуникациите му.

Десет минути по-късно, с двамата мъже и тялото на борда, самолетът пое по пистата. Набирайки скорост, совринът се издигна в тъмносивите облаци, предвещаващи предстояща буря.

* * *

Откакто получи обаждане от Сорая, за Питър Маркс бе невъзможно да се съсредоточи върху работата си. Кодираните съобщения от „Дуджа“ сякаш бяха на марсиански. Като се престори, че го боли главата, той най-накрая успя да ги прехвърли на свой колега.

За известно време седя на бюрото си, размишлявайки. Не можеше да направи нищо друго, освен да обмисли всеки аспект от това обаждане, както и своя отговор. Първо, трябваше да преодолее гнева си. Как се осмеляваше Сорая да го въвлича в кашата, която сама бе забъркала. Това бе моментът, в който той почти бе на път да вдигна телефона и да набере вътрешния номер на Линдрос, за да съобщи за обаждането.

Но посегнал към слушалката, се спря. Защо? На пръв поглед историята на Сорая бе толкова странна, че дори не си струваше обмислянето. Първо, всички знаеха, че ядрената заплаха от „Дуджа“ е предотвратена. Второ, самият Линдрос бе предупредил всички, че Сорая е откачила заради смъртта на Джейсън Борн. И тя определено звучеше безумно по телефона.

Но съществуваше и нейното предупреждение за заплахата срещу централата на ЦРУ. След всичките тези години обучение за него би било проява на небрежност да пренебрегне тази част от историята ѝ. За втори път той почти набра номера на Линдрос. Това, което го спря, бе пролуката в доводите му. А именно, защо една част от нейната история да бъде вярна, а друга — измислена? Той не можеше да се довери на никого — най-малко на самата Сорая, ако тя е толкова откачила.

Което означаваше, че се беше върнал в изходна позиция. Какво да прави с обаждането ѝ? Пръстите му барабаняха някаква мелодия върху бюрото. Разбира се, той можеше да не стори нищо, просто да

забрави, че този разговор въобще се е състоял. Но тогава, ако нещо се случеше на централата, той никога нямаше да си прости. Ако се допуснеше, разбира се, че все още беше жив, за да почувства непоносимата вина.

Преди да се разколебае отново, той сграбчи слушалката, набра номера на своя познат в Белия дом.

— Здравсти, Кен. Питър е. Получих спешно обаждане за директора. Можеш ли да го намериш — заради мен? Той е при вас.

— Съжалявам, Питър, не мисля, че е тук!

Сърцето на Питър подскочи.

— Кога си тръгна?

— Изчакай, ще вляза в системата. — Секунда по-късно Кен каза: — Сигурен ли си в сведенията си? Директорът ви не е бил тук днес, не е включен в графика за срещи.

— Благодаря ти, Кен. Моя грешка.

О, Боже Господи, помисли си той, Сорая е луда, ама и аз не съм добре. Той погледна през отворената врата на своята работна кабина. Оттам се виждаше ъгълът на кабинета на Линдрос. _Ако това не е Линдрос, кой, по дяволите, управлява „Тифон“?_

Той се разтършува за мобилния си телефон. Веднага щом успя да накара пръстите си да заработят, набра номера на Сорая.

[1] Филиал на нюйоркския музей на изкуствата, чиято сграда копира архитектурата на средновековен манастир. — Бел.прев. ↑

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Тайрон изчака търпеливо Сорая да се покаже през стъклената врата. Усетил мобилния ѝ телефон да вибрира, той ѝ даде сигнал и тя се плъзна безшумно в сенките край входа на рампата.

— Двамата скапаняци приключиха — прошепна той. — Сега са горе с техните хора.

— По-добре да тръгваме — каза Сорая.

Но преди да поемат обратно по рампата, той я хвана за ръката.

— Не сме свършили тук, момиче. — Той посочи. — Видя ли това до линкълна?

— Какво е? — Тя проточи врат. — Лимузина?

— Не просто някаква си лимузина. Тази е с правителствени номера.

— С правителствени номера?

— Не само, това са номерата на ЦРУ.

Улавяйки напрегнатия ѝ поглед, той поясни:

— Дерон ме научи да гледам за такива. — Той кимна натам. — Чат си, нали, провери сама.

Сорая се промъкна покрай линкълна. Тя ахна, като видя не само че това бяха номера на ЦРУ, но че беше лимузината на Стария. Изведнъж тя разбра защо си правеха труда да балсамират Стария. Те се нуждаеха от тялото, което означаваше две неща: то трябваше да може да се огъва и да не мирише.

Телефонът ѝ отново завибрира. Тя го извади и погледна екрана. Беше Питър Маркс. Какво, по дяволите, искаше той? Провирайки се обратно към Тайрон, тя каза:

— Те са убили директора на ЦРУ. Това е неговата лимузина.

— Добре, ама какво ще правят с нея?

— Може би са го убили тук.

— Може би. — Тайрон почеса брадичката си. — Ама аз ги видях да ровичкат нещо вътре.

За трети път телефонът ѝ завибрира. Този път беше Борн. Тя изпитваше отчаяна нужда да му каже какво става, но не биваше да

рисува с дълъг разговор.

— Трябва да се измъкнем от тук веднага, Тайрон.

— Ти може би — каза той, очите му бяха приковани в лимузината. — Ама аз ще остана още малко.

— Твърде опасно е — каза Сорая. — Тръгваме веднага и двамата.

Тайрон вдигна пистолета си.

— Няма да ми заповядваш. Ще ти кажа какво ще направя, пък ти сама ще решиш.

Сорая поклати глава.

— Няма да те оставя тук. Не искам да се замесваш повече.

— Аз убих двама мъже заради теб, момиче, чат ли си. Колко още мога да се замеся?

Сорая трябваше да признае, че той е прав.

— Само едно не разбирам, защо изобщо се набърка в тая работа.

Тайран се ухили, защото знаеше, че тя се е отказала да спори с него.

— Имаш предвид какво ми пука? В квартала, дето аз и Дерон сме израдли, местните вършат нещо само по две причини: да изкарат пари или да прецакат някого. По възможност и двете. Аз наблюдавах Дерон от известно време. Той се измъкна от лайната, сам се измъкна. Аз много му се кефя, но винаги съм си мислил, че това е за него, не за мен. Сега, в цялата тази лайняна гадост, виждам, че и аз имам шанс за някакво бъдеще!

— Имаш и шанс да те убият.

Тайрон сви рамене.

— Не повече, отколкото всеки ден в квартала, чат ли си.

В този момент той измъкна един палмтоп.

— Не знаех, че имаш и друго, освен телефон за еднократна употреба — каза тя, намеквайки за очуканите мобилни телефони, които носеше.

— Само един човек знае за този ПЕТ. Онзи, дето ми го даде.

— ПЕТ ли?

— Да. Персонален електронен транс-нещо си.

Той провери устройството, очевидно четейки имейл.

— Мамка му. — Изруга и вдигна поглед към нея. — Какво чакаме? Да се измъкваме оттука.

Те се изкачиха на рампата до панела, който бяха открили и който контролираше светлините и механизма за отваряне на автоматичната врата.

— Какво те накара да размислиш?

На лицето на Тайрон се изписа недоволно изражение.

— Дерон казва, че трябва да дигам гълъбите веднага. Трябва да помогна на твоя човек Борн.

* * *

Питър Маркс, скрит в коридора близо до асансьора, улови погледа на Роб Бат, когато седмината директори на отдели се появиха от заседателната зала. Маркс бе работил за Бат, преди да бъде избран от Мартин Линдрос за „Тифон“. Всъщност той беше се ошлайфал като агент по системата на Бат и все още смяташе директора на отдел „Операции“ за свой гуру в ЦРУ.

Така че нищо чудно, че Маркс, който бе успял да улови погледа на по-възрастния мъж, незабавно привлече вниманието му. Бат се отдели от другите и сви в коридора, където стоеше Маркс.

— Какво правиш тук, Питър?

— Чакам ви. — Маркс се огледа нервно наоколо. — Трябва да поговорим.

— Не търпи ли отлагане?

— Не, сър.

Бат се намръщи.

— Добре, в кабинета ми.

— Навън ще бъде по-добре, сър.

Шефът на отдел „Операции“ го изгледа с любопитство и сви рамене.

Те слязоха с асансьора, минаха през фойето и излязоха навън. В източната част на централата имаше розова градина, накъдето се упътиха. Когато бяха на достатъчно безопасно разстояние от сградата, той предаде на Бат дума по дума казаното от Сорая.

— Аз също не повярвах, сър — поясни той в отговор на скептичното изражение на Бат. — Но тогава се обадох на един приятел в Белия дом. Стария не е там и изобщо не е ходил там днес.

Бат потърка синкавата си брадичка.

— Къде може да е тогава?

— Тъкмо това е странното, сър. — Достатъчно притеснен, Маркс ставаше все по-нервен. — Прекарах последните 40 минути на телефона. Не знам къде е и никой не знае.

— А Ан?

— Също е изчезнала безследно.

— Господи.

Маркс отново се огледа наоколо.

— Сър, колкото и невероятно да изглежда на пръв поглед, но смятам, че трябва да вземем на сериозно историята на Сорая.

— Невероятно е точната дума, Питър. Да не говорим за „налудничаво“. Не ми казвай, че вярваш в това. — Бат поклати глава, сякаш не можеше да намери нужните думи. — Къде, по дяволите, е тя?

— Това не знам, сър — призна Маркс. — Звънях ѝ няколко пъти на мобилния телефон, но тя не вдигна. Тя е напласена, че Линдрос ще я открие.

— Да се надяваме, че е напласена. Трябва незабавно да я докараме тук и да ѝ избием от главата тези глупости, преди да създадем паника в агенцията.

— Ако тя греши, тогава къде са Стария и Ан?

Бат се обърна и си тръгна от розовата градина.

— Това смятам да разбера — каза той през рамо.

— А за Сорая...?

— Ако ти се обади, убеди я, че си на нейна страна и я докарай тук веднага.

Когато шефът на отдел „Операции“ влезе в сградата на централата, телефонът на Маркс иззвъня. Той провери обаждането. Натисна бутона и каза:

— Здравсти, Сорая. Мислех си за това, което каза, и проверих в Белия дом. И Стария, и Ан липсват.

— Разбира се, че липсват — чу той гласа ѝ в ухото си. — Току-що видях Стария. Той лежи на дисекционната маса в една морга с дупка от куршум в сърцето.

* * *

Заедно със седмината шефове на отдели Карим седеше в заседателната зала, съседна на кабинета на Стария. Всички слушаха съобщението от саудитските тайни служби, които ги информираха за превземането на ядреното съоръжение на „Дуджа“ в Мирам Шах. За разлика от останалите обаче той слушаше комюникето еднакво объркан и обезпокоен. Дали това бе маневра на брат му заради обявеното повишено ниво на терористична заплаха или нещо ужасно се беше объркало?

Той знаеше, че има само един начин да разбере. Излезе от заседателната зала, но по пътя към асансьора с периферното си зрение мярна Питър Маркс. За втори път го забелязваше тук, където той нямаше работа. Предупредителен сигнал се задейства в главата му и вместо да влезе в асансьора, той сви наляво. Тъгълът, зад който стоеше, му позволяваше да вижда вратата на заседателната зала. Когато Роб Бат излезе, Маркс се приближи към него и му каза нещо. Бат спокоен кимна и двамата се върнаха в заседателната зала.

Карим се насочи стремително към кабинета на директора и мина покрай бюрото, където млад мъж от отдел „Сигнали“ седеше на мястото на Ан. Мъжът му кимна и той влезе в кабинета на Стария.

Вътре той натисна един бутон зад бюрото. Два гласа прозвучаха от заседателната зала.

... от Сорая — казваше Маркс. — Тя твърди, че е видяла тялото на директора в една морга с дупка от куришум в сърцето.

Какво ѝ става на тая жена? Аз говорих с Мартин. Той се е чул със Стария.

Къде е той?

По лична работа заедно с Ан — каза Бат и се чу нещо като прозявка.

Сорая също се е чула с Борн. Борн не е мъртъв.

Не е. Открил е истинското ядрено съоръжение. То е в Мирам Шах, на границата с...

Знам къде е Мирам Шах, Питър — каза рязко Бат. — Каква е тази глупост?

Каза, че Файед ас-Сауд може да потвърди всичко.

Точно от това имам нужда, да се помоля на шефа на саудитските сили за сигурност, за да потвърди нашите собствени разузнавателни данни.

Тя каза също, че Борн е убил Фади. Той лети насам със самолета на Фади.

Разговорът продължи, но Карим бе чул достатъчно. Стори му се сякаш по кожата му пъплят мравки. Идеше му да крещи, да се разкъса на части.

Излетя от кабинета и слезе с асансьора долу. Но вместо да вземе кола на ЦРУ от паркинга в приземието, за която трябваше да се разпише, той се втурна към изхода навън.

Над Вашингтон се спускаше вечерта. Ниското небе, прихлупено с мрачни облаци, сякаш поглъщаше дребните светлинки от града. Гигантски сенки се издигаха наоколо.

Той спря на ъгъла на 21 улица и „Конститушън“ и повика такси. След седем мъчителни минути таксито се появи и той се качи.

Половин час по-късно той слезе пред офиса на фирмата за коли под наем „Авис“. Когато таксито замина, влезе в офиса на „Авис“, нае кола, използвайки фалшива самоличност. Плати в брой, получи колата, попита за пътя до летище „Дълес“ и потегли.

Всъщност той нямаше път към „Дълес“. Целта му бе летището на „Систейн Лабс“, южно от Анандейл.

* * *

Совринът зави ниско над Ококуан Бей и пое на север, към пистата на полуострова, който приличаше на юмрук. Пилотът, следвайки светлините, приземи гладко самолета. Докато се движеха по пистата, намалявайки скоростта, Борн видя Тайрон, възседнал своята „Нинджа“. Черна кожена чанта бе праметната на гърба му. Той погледна часовника си. Бяха точно навреме, което означаваше, че имаше около 35 минути, за да се подготви за Карим.

По пътя той бе говорил със Сорая няколко пъти. Разказаха си новините, които бяха едновременно и шокиращи, и приятни. Фади бе мъртъв, ядрената опасност на „Дуджа“ бе предотвратена, но Карим бе убил Стария, заздравявайки властта си в ЦРУ. Сега той планираше да унищожи централата на ЦРУ и всички в нея, координирайки

разрушителната атака с взривяването на ядрената бомба. Сорая имаше един съюзник в ЦРУ, това беше агентът на „Тифон“ Питър Маркс, но Маркс не беше бунтовник по природа и тя не знаеше до каква степен щеше да рискува положението си заради нея.

Що се отнася до смъртта на Стария, Борн изпитваше смесени чувства. Той беше като блудния, своенравен внук, който, завръщайки се у дома, понася яростното негодувание на дядо си. Неведнъж директорът се бе опитвал да го убие. Но той никога не можа да разбере Борн и затова изпитваше дълбок страх от него. Той можеше да обвини Стария за много неща, но не и за това. Борн никога не бе пасвал в схемата на ЦРУ — той бе вкаран насила в една агенция, която презираше отделните личности. Той никога не бе молил за приятелството на Мартин, но ето че го имаше. Или по-скоро, го беше имал.

Сега той насочи вниманието си към Карим.

Совринът бе спрял на пистата, двигателите заглъхваха.

Борн взе пилота със себе си, мина по пътеката, отвори вратата и свали стълбата за Тайрон, който бе дошъл с мотоциклета си до самолета.

Тайрон се качи по стълбата и хвърли черно кожено куфарче в краката на Борн.

— Здравсти, Тайрон. Благодаря.

— Ехе, тука има нужда от малко светлина. Нищо не се вижда.

— Това е целта.

Тайрон се взря в него.

— Изглеждаш като шибан арабин.

Борн се засмя. Той вдигна куфарчето и го отвори върху двете обърнати една срещу друга седалки. Сега Тайрон забеляза пилота, тъмнокож, брадат мъж, който го гледаше намръщено, полуотбранително, полууплашено.

— Какво, по дяволите, е това?

— Терорист — каза просто Борн. Той спря да измъква нещата от чантата за известно време, за да се наслади на ситуацията. — Искаш ли да опиташ какво е усещането?

Тайрон се засмя.

— Убих двама от тях заради мис А.

— Коя е тази мис А.?

В тъмните очи на Тайрон проблесна гняв.

— Знам, че с Дерон сте си близки, но не ме пързалай.

— Не те пързалам, Тайрон. Извини ме за това, но нямам време.

Борн включи светлината над седалките, отвори телефона си и извади снимките, които бе направил на лицето на Фади. След това захвана да отваря малки кутии, буркани, тубички и да вади различни странно оформени протези.

— Би ли ми казал за какво говориш?

Тайрон се поколеба за миг, за да види дали Борн все още се занася с него.

— Говоря за мис А. За Сорая.

Борн поглеждаше снимките на Фади, намести няколко протези в устата и раздвижи челюстите си.

— Тогава ти дължа благодарност.

— Ей, какво, по дяволите, стана с гласа ти, човече?

Борн каза:

— Както виждаш, ставам нов човек.

Той продължи с трансформацията си, откри гъста брада сред купчината в куфарчето, оформи я с ножици досуц като тази на Фади. Нагласи брадата и се погледна в увеличителното огледало, което измъкна от куфарчето.

Той подаде телефона си на Тайрон.

— Би ли ми направил една услуга? Приличам ли на човека на тези снимки?

Тайрон примигна, сякаш не можеше да повярва на молбата на Борн. След това разгледа снимките една по една. Преди да премине към всяка следваща, той оглеждаше лицето на Борн.

— Да пукна — каза той най-накрая. — Как го направи, бе, човече?

— Това е дарба — отвърна Борн и наистина го мислеше. — Имам нужда да ми направиш още една услуга. — Той погледна часовника си. — След десетина минути ще пристигне това копеле, което Сорая преследваше. Искам да се махнеш оттук. Искам да се погрижиш за нещо заради мен. Нещо важно. Тук е моят приятел Мартин Линдрос. Той е мъртъв. Искам да се свържеш с един погребален дом. Останките му трябва да бъдат кремирани. Става ли? Ще направиш ли това за мен?

— Докарах си мотора, така че ще го метна на него, окей?

Борн кимна.

— Отнасяй се с него с уважение, Тайрон, става ли? Сега тръгвай.

И не минавай главния вход.

— Никога не го правя.

Борн се засмя.

— Ще се видим от другата страна.

Тайрон го погледна.

— Другата страна на какво?

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Докато шофираше из Вирджиния, Карим се обади на Абд ал Малик в моргата.

— Имам нужда от трима души в „Систейн Лабс“ веднага.

— Тогава тук ще останем с малко хора.

— Направи го — каза Карим кратко.

— Един момент, сър. — След кратка пауза: — Потеглиха.

— Тялото на директора готово ли е?

— След 40 минути, може би малко повече, сър. Това не е нормално балсамиране.

— Как изглежда той? Това е най-важното.

— Така е, сър. Бузите му са розови. — Абд ал Малик издаде доволен звук от задната част на гърлото си. — Повярвайте ми, охраната ще бъде убедена, че той все още е жив.

— Добре, веднага щом свършиш, го вкарай в лимузината. Графикът е ускорен. Фади иска сградата на ЦРУ да бъде унищожена възможно най-скоро. Обади ми се, като си на позиция.

— Ще бъде сторено — каза Абд ал Малик.

Карим знаеше, че ще бъде. При Абд ал Малик, най-подготвения член на неговата „спяща клетка“ във Вашингтон и неин лидер, никога нямаше провал.

* * *

Трафикът бе спокоен. Отне му 38 минути, за да пристигне на главния вход от западната страна на имота на „Систейн Лабс“. Беше неделя и нямаше хора. Той трябваше да овладее гнева си на два пъти — веднъж, когато едно хлапе в мощна кола го засече, и после, когато един шофьор на камион се бе доближил зад него, натискайки клаксона. И двата пъти той измъкна своя глок и беше готов да натисне спусъка, но се удържа.

Той искаше да убие Борн, а не тези нещастни глупаци. Гневът му — Пустинният вятър, който бе наследил от дядо си — ставаше все по-силен, правейки го свръхчувствителен към външни дразнения. Но това не бе пустинята, той не беше сред бедуините, които не биха го предизвиквали.

Проблемът беше Борн; винаги Борн. Борн бе убил невинната Сара, гордостта на семейството. Карим бе ѝ простил неблагочестивите възгледи, необяснимите отсъствия, стремежа ѝ към независимост, обяснявайки тези неща със същата английска кръв, която течеше и в неговите вени. Той бе преодолял западната си кръв и затова трябваше да я върне отново към обичаите на пустинята, на саудитските нрави, които бяха нейното истинско наследство.

Сега Борн бе убил Фади, водача, който бе лицето на организацията. Фади, който разчиташе толкова много на планирането и финансирането от по-малкия си брат, както Карим бе разчитал на поголемия си брат да го защити. Той бе простил на Фади горещата му кръв, крайностите му, защото тези черти бяха жизненоважни за един лидер, който привличаше правоверните както с огнените си слова, така и с вдъхновяващите си подвизи.

Сега и двамата бяха мъртви — невинната и командирът, едната — бастион на моралната сила, другият — бастион на физическата сила. Оставаше само той от всички деца на Абу Сариф Хамид ибн Ашеф ал Уахиб. Жив, но сам. От всичко бяха останали само спомените, които пазеше за Фади и Сара ибн Ашеф. Същите спомени като на баща му, осакатен, парализиран, безпомощен, прикован към леглото, нуждаещ се от специални колани, за да се качи на инвалидната количка, която презираше.

Това ще е краят на Борн, обеща си той. Това ще е краят на всички неверници.

Той премина по дългия лъкатушещ път, покрай ниските, лъскави лаборатории от зелено стъкло и черни тухли. Последният завой му разкри летището. Зад спрелия соврин се простираше широкият сиво-зелен полумесец на водата край Ококуан Бей.

Приближавайки се до пистата, той намали и огледа внимателно района. Совринът стоеше самотен в далечния край на пистата. Нямахше нито коли, нито някоя лодка да пори студените води на Белмънт Бей, нито хеликоптер да кръжи над околността. Фади беше мъртъв, а Борн

седеше в соврина на негово място. За разлика от него обаче, Борн не можеше да разчита на подкрепление. Той отби колата, далеч от самолета, запали цигара и зачака. Скоро черният форд с неговите хора спря до него.

Той излезе и им даде инструкции. После се облегна на предната решетка на колата и продължи да пуши, докато фордът потегли по пистата.

Когато той стигна до самолета, вратата се отвори отвътре и стълбата се спусна. Двама от тримата мъже излязоха от колата и се качиха по стълбата.

Карим изплю угарката и я смачка с тока на обувката си. След това се качи на колата и пое по пътя към сградата на лабораторията, отделена от останалите в северния край на имота, точно срещу мястото, където се изхвърляше шлаката.

* * *

— Мога да ти помогна, Сорая — каза Питър Маркс, притиснал телефона си до ухото, — но мисля, че трябва да се срещнем.

— Защо? Ти трябва да бъдеш моите очи и уши в централата. Имам нужда да следиш измамника.

— Не знам къде е Линдрос — каза Питър. — Не е в кабинета си. Всъщност той не е в сградата. Не е уведомил и асистента си. Това да не е някаква епидемия?

Той чу как Сорая рязко си поема дъх.

— Добре — каза Сорая, — ще се срещнем, но аз избирам мястото.

— Както искаш.

Тя му даде адреса на моргата в североизточния край на Рок Крийк Парк.

— Бъди там — каза тя — колкото може най-скоро.

* * *

Маркс взе кола на ЦРУ и пристигна за рекордно кратко време. Спря откъм задната страна на моргата и остана в колата, както му беше заръчала Сорая. Преди да напусне централата, той си помисли да се свърже с Роб Бат, за да получи разрешение да вземе няколко агенти със себе си, но поради спешността на срещата се отказа да губи време да убеждава Бат.

Сорая почука по стъклото и това го накара да подскочи. Толкова беше потънал в мислите си, че не я видя да се приближава. Това още повече го изнерви, тъй като тя имаше огромно предимство пред него. Той през цялата си кариера е бил просто един чиновник, което сигурно бе истинската причина да не поиска да вземе никого със себе си. Той трябваше да продължава да се доказва пред своя гуру.

Маркс отключи вратите и Сорая се вмъкна на задната седалка. Определено не приличаше на умопобъркана.

— Искан да дойдеш тук — каза тя леко задъхано, — тъй като това е моргата, където е Стария.

Маркс я изслуша, сякаш му разказваше някакъв сън. Той стискаше пистолета си, докато тя отваряше вратата, но сега имаше чувството, сякаш самият той сънува, докато насочваше пистолета към главата ѝ с думите:

— Съжалявам, Сорая, но идваш с мен в централата.

* * *

Двамата терористи, които се качиха на соврина, примижаха в полумрака. Те изглеждаха шокирани, когато го разпознаха.

— Фади! — каза по-високият. — Къде е Джейсън Борн?

— Борн е мъртъв — каза Борн. — Убих го в Мирам Шах.

— Но Карим ал Джамил каза, че той ще бъде на борда.

Борн вдигна куфарчето с ядреното устройство.

— Какво виждате, той е сгрешил. Има промяна в плана. Трябва да видя брат си.

— Веднага, Фади.

Те не претърсиха самолета и не видяха пилота, когото Борн беше завързал.

Когато поведоха Борн към черния форд, високият каза:

— Брат ти е наблизно.

Всички те влязоха във форда, заедно с един от мъжете Борн седна на задната седалка. Той държеше лицето си извърнато настрани от лампите на пистата, единственият източник на светлина. Докато държеше лицето си в полусянка, всичко щеше да бъде наред. Тези мъже реагираха на познат глас, познат език на тялото. Това бяха най-силните оръжия на имитацията. Трябва да убедиш ума, а не очите.

Колата напусна летището, зави на север, спря край една сграда от черни тухли, отделена на известно разстояние от останалите. Отвори се огромна врата от вълнообразна ламарина и пуснаха Борн вътре.

Помещението бе огромно и празно. Нямаше вътрешни стени. От мазните петна по бетонния под личеше, че това всъщност е хангар за самолети. Светлина идваше през вратата, както и през високи квадратни прозорци, но скоро изчезна в огромното пространство, погълната от огромни ивици сянка.

— Карим ал Джамил — извика високият. — В самолета намерихме брат ти, не Джейсън Борн. Той е с нас и носи устройството. Една фигура се появи от сенките.

— Брат ми е мъртъв — каза Карим.

* * *

— Няма да ходя никъде с теб — каза Сорая.

Маркс понечи да отговори, когато стената в задната част на товарното отделение на моргата се спусна надолу.

— Какво, по дяволите, става? — каза той.

Сорая се възползва от изненадата му и изскочи от колата. Маркс беше готов да се втурне след нея, когато се появи лимузината на директора, пое по улицата и се отдалечи. Той забрави за Сорая. Запали двигателя и потегли след лимузината. Сигурно Стария е някъде по лична работа. Какво правеше тук?

Докато подкарваше след лимузината, чу смътно Сорая да му крещи да се върне. Той не ѝ обърна внимание. Какво друго можеше да каже. Тя беше сигурна, че Стария е мъртъв.

Пред него лимузината спря на червен светофар. Той също спря до нея и свали прозореца.

— Ей! — извика той. Питър Маркс, ЦРУ! Отворете!

Прозорецът на шофьора остана затворен. Маркс изгаси двигателя, излезе и почука силно на прозореца, като показваше и картата си.

— Отворете, по дяволите! Отворете!

Прозорецът се плъзна надолу. Той зърна за миг Стария, седнал изпънат на задната седалка. След това шофьорът насочи един лугер към лицето му и дръпна спусъка.

Взривът спуска тъпанчетата му. Той политна назад с разперени ръце, мъртъв още преди да е паднал на паважа.

Прозорецът на лимузината се вдигна и когато светофарът даде зелена светлина, колата продължи бързо надолу по улицата.

* * *

Карим стоеше, взирайки се в Борн.

— Не може да бъде. Братко, казаха ми, че си мъртъв.

Борн вдигна куфарчето.

— И все пак... — каза той с гласа на Фади — съм тук и нося със себе си унищожението.

— Тежко и горко на неверниците!

— Наистина. — Макар Борн да знаеше, че гледа Карим, беше непоносимо да стои пред този мъж, който бе същински двойник на мъртвия му приятел. — Ние отново сме заедно, братко!

Мартин го бе предупредил, че Карим е опасният. Той е шахматистът — бе казал Мартин, — паякът в центъра на мрежата. Борн не хранеше илюзии. Щом Карим му зададе личен въпрос, на който само брат му може да отговори, маскарадът ще свърши. Това едва ли щеше да трае дълго.

Карим кимна.

— Ела на светло, братко, така че да мога отново да те погледна след толкова много месеци.

Борн направи стъпка напред. Светлина заля лицето му.

Карим стоеше неподвижен като истукан. Главата му се тресеше като при парализа.

— Ти си толкова добър хамелеон, колкото Фади беше.

— Братко, донесох ти устройството. Как би могъл да не ме познаеш?

— Подслушах това, което един агент каза...

— Само да не е Питър Маркс. — Борн стреля напосоки, защото това бе единственото, което му оставаше. Маркс бе единственият в ЦРУ, с когото Сорая се беше свързала.

Отново объркан, Карим се намръщи.

— Какво за него?

— Маркс е човек на Сорая. Той повтаря дезинформацията, която й дадохме.

Карим се озъби като вълк, съмнението изчезна от очите му.

— Грешен отговор. ЦРУ вярва, че брат ми е убит при операцията срещу фалшивата база на „Дуджа“ в Южен Йемен. Но ти не знаеше това, нали, Борн?

Той даде знак и тримата мъже зад Борн го сграбчиха и притиснаха ръцете му към тялото. Без да отмества поглед от Борн, Карим пристъпи напред и дръпна куфарчето от ръката му.

* * *

Сорая тичаше към мястото, където Питър Маркс лежеше мъртъв с разперени ръце и крака, когато чу дълбокото гърлено ръмжене на мотоциклет, приближаващ се към нея отзад. Измъквайки пистолета си, тя се обърна и видя Тайрон на неговата „Нинджа“, който току-що бе оставил тялото на Линдрос в погребалния дом.

Той намали и й даде възможност да се качи, след това потегли.

— Ти видя какво стана. Те убиха Питър.

— Трябва да ги спрем.

Тайрон мина на червено.

— Ако подредим всичките късчета — експлозивите С4, дубликатът на лимузината на шефа ти, самият ти шеф, лежащ на масата за балсамиране, какво ще се получи?

— Ето как ще влязат вътре! — каза Сорая. — Охраната ще види Стария на задната седалка и ще махне на лимузината да влезе в подземния паркинг.

— Където са основите на сградата.

Тайрон се наведе ниско върху дръжките на „Нинджата“ и даде рязко газ.

— Не можем да стреляме по лимузината — каза Сорая, — без да рискуваме да взривим експлозивите С4 и да убием кой знае колко минувачи.

— Но не можем също да им позволим да влязат в централата на ЦРУ — каза Тайрон. — Така че какво ще правим?

Те получиха отговор, когато един от задните прозорци на лимузината се плъзна надолу и някой започна да стреля по тях.

* * *

Борн стоеше, без да помръдва. Той се опитваше да изчисти съзнанието си от образа на съсипаното лице на Линдрос, но всъщност откри, че не го иска. Мартин бе с него, говореше му, настояваше за възмездие за това, което му бе сторено. Борн го чувстваше; Борн го чуваше.

Търпение — промълви той безгласно.

Концентрирайки се, той си представи разположението на всеки от тримата мъже спрямо него. После каза:

— Съжалявам само, че не довърших това, което започнах в Одеса. Баща ти все още е жив.

— Само ти би нарекъл такова съществуване живот — излая Карим. — Всеки път, когато го видя, си обещавам отново, че ще те накарам да си платиш за това, което му причини.

— Много жалко, че той не може да те види сега — каза Борн. — Щеше да вземе пистолет и да те застреля със собствените си ръце.

— Аз те разбирам, Борн, по-добре, отколкото си мислиш. — Карим стоеше само на една крачка от Борн. — Погледни се. За всеки, освен за нас, ти си Фади, а аз съм Линдрос. Ние живеем в нашите два отделни свята, заключени в кръга на нашето отмъщение. Не е ли това, за което мислиш? Не го ли планира по този начин? Не се ли направи да изглеждаш като брат ми заради това?

Той прехвърли куфарчето от едната ръка в другата.

— Затова се опитваш да ме хванеш на въдицата. Защото е по-лесно да бъде победен един гневен човек, не е ли това философията на

Борн? Но всъщност с тази последна хамелеонска проява ти ми направи неоченима услуга — засмя се той. — Мислиш, че ще те застрелям тук и сега. Колко грешиш! След като взривя ядреното устройство, след като унищожа централата, ще те заведе да видиш каквото е останало от ЦРУ. Ще те застрелям там. И така, убивайки Фади, най-известния терорист в света, Мартин Линдрос ще стане национален герой. Сега, когато убих директора, кого мислиш благодарният президент ще издигне за директор на ЦРУ?

Той се засмя отново.

— Аз ще управлявам агенцията, Борн. Аз ще съм в състояние да я променя според собствените си разбирания. Не е ли ирония на съдбата това?

При споменаването на централата на ЦРУ Борн почувства гласът на Мартин да се надига в него.

Още не — помисли си той. — *Още не.*

— Намирам за иронично — каза той — това, което стана със Сара ибн Ашеф.

Огън пламна в очите на Карим. Той удари Борн по лицето с опакото на ръката си.

— Ти, който уби сестра ми, не си достоен да изговаряш името ѝ!

— Не съм я убил — каза Борн бавно и отчетливо.

Карим се изплю в лицето му.

— Не бих могъл да я убия. Аз и Сорая бяхме твърде далеч. И двамата стреляхме с пистолети Глок. Сара бе от другата страна на площада, когато я застрелях. Както добре знаеш, глокът е точен до двадесет и пет ярда. Сестра ти беше поне на петдесет ярда от нас. Аз не осъзнах това тогава, всичко стана твърде бързо.

С лице като напрегната маска Карим отново се опита да удари Борн. Но той очакваше удара и успя да го избегне.

— Мута ибн Азиз опресни обаче паметта ми. Той и брат му бяха на подходящата позиция онази нощ. Те бяха на подходящото разстояние.

Карим хвана Борн за гърлото.

— Осмеляваш се да се подиграваш със смъртта на сестра ми. — Той се тресеше от гняв. — Братята бяха като част от семейството. Дори намек...

— Точно защото бяха част от семейството, Абуд бин Азиз застреля сестра ти.

— Ще те убия заради това — изкрещя Карим и се хвърли да души Борн. — Ще те накарам да съжаляваш, че си се родил!

* * *

Тайрон караше на зигзаг мотоциклета по улиците, следвайки лимузината. Чуваше куршумите, които свистяха покрай тях. Знаеше какво означава да стрелят по теб. Познаваше чувството твой любим човек да е прострелян от минаващ автомобил. Единствената му защита бе знанието. Той познаваше куршумите по начина, по който неговите хора познаваха „гангста“ — рапърите или порнозвездите. Познаваше характеристиките на всеки калибър, всеки пистолет, всеки куршум. Собственият му валтер бе зареден с експанзивни куршуми с челна кухина. При сблъсък с мека мишена — човешка плът например, те се разширяваха до точката на разпад, като изстрел с автомат. Излишно е да се казва, че вътрешните поражения бяха огромни.

Мъжът стреляше с 45-и калибър по тях, но обхватът му беше ограничен, а точността ниска. Въпреки това Тайрон знаеше, че трябва да намери начин да прекрати стрелбата.

— Погледни напред — каза Сорая напрегнато в ухото му. — Виждаш ли сградата от черно стъкло на шест пресечки? Това е централата на ЦРУ.

Увеличавайки скоростта, той премина с „Нинджата“ много бързо покрай лявата страна на лимузината. Това ги вкара в обхвата на лугера, но и те можеха да извлекат полза от съкратената дистанция.

Сорая изтегли своя „Валтер“, прицели се и стреля с едно движение. Кухото ядро улучи терориста в лицето. Кръв и кости се взривиха през отворения прозорец.

* * *

— Те убиха Сара ибн Ашеф и прикриха своето съучастие — успя да процеди Борн. — Те го сториха, за да защитят теб и Фади. Защото

сладката, невинна Сара бин Ашеф имаше гореща любовна афера.

— Лъжец!

Борн едва дишаше, но трябваше да продължи да говори. Той знаеше, че психологията бе най-доброто му оръжие срещу човек като Карим, единственото, които можеше да му осигури победа.

— Тя мразеше това, в което се бяхте превърнали ти и Фади. Тя взе решение и обърна гръб на своето бедуинско наследство.

Някакво ново чувство се плъзна по лицето на Карим.

— Млъкни! — изкрещя той. — Това бе най-отвратителната от лъжите ти! Това, разбира се, са лъжи!

Но Борн усещаше, че той се опитва безуспешно да убеди самия себе си. Най-после беше подредил всички парченца за смъртта на Сара и това го съсипваше.

— Сестра ми бе моралното ядро на семейството ни! Ядро, което ти унищожи! Убийството ѝ тласна мен и брат ми по този път. Ти си виновен за нейната и за собствената си смърт!

Борн се впусна в действие. Той отстъпи назад и заби силно петата си в стъпалото на мъжа, който стоеше точно зад него. В същото време изви тялото си и се изтръгна от хватката на мъжа вдясно. Заби лакът в слънчевия сплит на мъжа отляво и зашлеви третия по врата.

Чу се как изпука гръбначният стълб на мъжа и той падна. Другият зад Борн бе увил ръцете си около него и го притискаше здраво. Борн се преви в кръста и го запрати през глава срещу Карим.

Мъжът отляво все още стоеше приведен, опитвайки се да си поеме дъх. Борн грабна един лугер, който беше паднал на пода, и го блъсна с приклада в темето. Мъжът, когото беше праметнал върху Карим, извади пистолета си. Борн го простреля и той се срина в краката им.

Остана Карим. Той стоеше на колене, хванал дипломатическото куфарче. Очите му бяха зачервени от някаква лудост, която накара Борн да потръпне. Един или два пъти по-рано Борн бе виждал човек на ръба на безумието и знаеше, че Карим е способен на всичко.

Докато мислеше за това, Карим измъкна малък четириъгълник от неръждаема стомана. Борн го разпозна веднага, това беше дистанционен детонатор.

Карим държеше устройството вдигнато нагоре, пръстът му беше поставен върху един черен бутон.

— Познавам те, Борн. И познавайки те, аз имам власт над теб. Ти няма да ме застреляш, докато мога да взривя 20 килограма С4 в паркинга на централата на ЦРУ.

Нямаше време за мислене, време за колебания. Борн чу призрачния шепот на Мартин в главата си. Той насочи лугера. И простреля Карим в гърлото. Куршумът премина през меката тъкан, след това улучи гръбначния стълб. Парализираща болка стовари Карим на земята. Той се взираше в Борн, без да може да повярва. Опита се да накара пръстите си да проработят, но те не реагираха.

Очите му, в които светлината угасваше, се спряха върху кокалчетата на един от неговите мъртви хора. Борн разбра какво ще стане и се втурна към него, но с едно последно движение Карим се прекаатури.

Детонаторът се блъсна в оголените кокалчета.

* * *

Най-сетне Борн се беше отървал от Карим. Най-сетне гласът на Мартин в главата му бе замлъкнал. Борн гледаше надолу в дясното око на Карим — окото на Мартин — и си мислеше за мъртвия си приятел. Съвсем скоро той ще изпрати дузина червени рози на Мойра, ще отнесе праха на Мартин в „Дъ Клайстърс“ в Ню Йорк.

Само една мисъл дълбаеше като свредел съзнанието му. Защо Карим не се опита да взриви ядреното устройство, когато имаше възможност? Защо беше нужна лимузината, която щеше да има далеч по-ограничен ефект?

Той се обърна и видя дипломатическото куфарче на бетонния под. Закопчалките бяха отворени. Дали Карим го беше отворил с напразната надежда да включи таймера? Той коленичи и почти беше готов да затвори закопчалките, когато го прониза студена тръпка, от която зъбите му затракаха.

Борн отвори куфарчето. Надникна вътре, потърси таймера, който наистина не беше активен. Дисплеят бе тъмен, жиците бяха разкачени. Какво тогава...?

Провери още веднъж под снопа от жици, погледна по-отблизо и видя нещо, което го смрази до кости. Втори таймер, който Вейнтроп бе

инсталирал, но умишлено беше премълчал.

Борн клекна, вадички пот се стичаха по гърба му. Изглежда, че „Дуджа“ — и докторът най-накрая щяха да си отмъстят.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Според цифрите на допълнителния таймер на Борн му оставаха 4,01 минути.

Той затвори очи и си представи ръцете на Вейнтроп, работещи върху таймера. Виждаше всяко движение на доктора, всяко завъртане на китката или свиване на пръстите. Можеше да се справи и без инструменти. Разполагаше с шест жици: червена, бяла, черна, жълта, синя, зелена.

Борн си спомни къде бяха закачени на основния таймер и в какъв ред Вейнтроп ги бе разкачил. Вейнтроп бе свързал черната жица два пъти — първо към клемата, на която бе захваната бялата жица, след това към клемата с червената.

Без проблеми си спомни какво бе направил докторът. Борн забеляза, че както основният, така и допълнителният таймер бяха охранвани от друг комплект жици, две, от които с различен цвят. И затова нито една от клемите, към които бяха закачени жиците, не бе на същото място.

Борн извади мобилния си телефон и набра номера на Файед ас-Сауд с надеждата, че той би могъл да накара Вейнтроп да му довери начина за деактивиране на допълнителния таймер. Нямаше отговор. Борн не бе изненадан. В планините на Миран Шах обхватът напълно се губеше. Въпреки това си струваше да опита.

3,01.

Вейнтроп бе започнал със синята жица, след това със зелената. Борн хвана синята жица и започна да я изтегля от клемата. Но в миг се поколеба. Защо, запитва се той, допълнителният таймер се деактивира по същия начин като основния? Вейнтроп бе измайсторил хитра клопка. Допълнителният таймер би се задействал само ако основният е деактивиран. Следователно нямаше смисъл той да бъде проектиран така, че да се обезврежда по същия начин.

2,01.

Въпросът не бе как да се деактивира таймерът, а какво беше скроил сатанинският ум на Вейнтроп. Ако основният таймер е бил

деактивиран, значи някой е знаел по какъв начин да разкачи жиците. При допълнителния таймер редът, по който жиците трябваше да бъдат откачени, можеше да е обратен или произволен — съществуваха всякакви комбинации и на практика беше невъзможно да се налучка правилната, а рискът да се взриви ядреното устройство бе огромен.

1,19.

Минутите за предположения бяха изтекли. Борн трябваше да вземе решение, и то правилното. Реши да обърне последователността. Сграбчи червената жица и малко преди да я измъкне, острият му поглед забеляза нещо. Той се наведе по-близо, като огледа допълнителния таймер под различен ъгъл. Измествайки настрани снопа от цветни жици, той откри, че таймерът е свързан към основната част на устройството по съвсем различен начин от основния.

0,49.

Борн измъкна основния таймер от нишата му, за да провери какво стои отдолу. После го отдели от детонатора, към който бе прикачен с една-единствена жица. Сега забеляза, че вторият таймер не бе свързан с никакви жици, а поставен директно върху детонатора. Проблемът беше, че Борн не можеше да открие къде бяха свързани двете устройства.

0,27.

Той отмести жиците, като внимаваше да не ги разкачи. С нокът повдигна десния край на допълнителния таймер от детонатора. Нищо не се случи.

0,18.

Той плъзна нокътя си под левия ъгъл. Нищо не помръдна. Натисна по-силно и бавно го повдигна. И отдолу Борн зърна жицата, намотана като малка змия. Докосна я с пръст, отмести я внимателно и тя се размота спираловидно. Не можеше да повярва на очите си.

Жицата не бе закачена за детонатора!

0,10.

Борн чу гласа на доктор Вейнтроп:

— *Аз бях затворник* — бе казал той. — *Вие не разбирате, аз...*

Борн не му беше позволил да довърши мисълта си. Трябваше да разгадае коварния план на Вейнтроп. Той бе от хората, които се наслаждават на мисловните игри, изследванията му също го доказваха.

Ако Фади го беше държал против волята му, ако Фади бе използвал Катя срещу него, Вейнтроп би се опитал да отмъсти.

Борн повдигна таймера и провери жицата, висяща от него. Изолацията бе непокътната, но оголеното медно ядро в края бе хлабаво. То остана между пръстите му, малко парченце, не по-дълго от два сантиметра. Жицата бе фалшива. Той отдръпна ръце от устройството, облегна се назад, впервайки поглед в последните секунди, които отброяваше таймерът. Сърцето му блъскаше в гърдите. Ами ако грешеше...

0,00.

Но не грешеше. Нищо не произлезе. Нямаше взрив, нито ядрен холокост. Последва само тишина. Вейнтроп бе отмъстил на похитителите си. Под носа на Фади той тайно бе обезвредил устройството.

Борн се разсмя. Вейнтроп бе монтирал акуратно основния таймер, но с допълнителния някак ловко бе изиграл Фади и другите учени на „Дуджа“. Той затвори дипломатическото куфарче, взе го и се изправи на крака. Смя се през цялото време, докато излизаше от сградата.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

След експлозията на С4 Сорая използва документите си от ЦРУ. Околните сгради, масивни, тремави правителствени здания, бяха понесли повърхности щети. Положението с улицата обаче бе катастрофално. На нея зееше огромна дупка, в която обгорените останки на лимузината изглеждаха като паднал пламтящ метеорит. Единственото утешително нещо беше, че по това време на вечерта нямаше пешеходци в цялата околност.

Десетки полицейски коли, пожарни, линейки на Бърза помощ, различни служители от служби за реагиране при извънредни ситуации и от комунални фирми се тълпяха в района, който бе отцепен. Токът бе спрял в радиус около една квадратна миля, а най-близките райони бяха без вода, тъй като водопроводите бяха прекъснати.

Сорая и Тайрон бяха дали показания пред полицията, но сега тя видя Роб Бат и Дик Райли, шефът на отдел „Сигурност“, да поемат контрола. Бат я зърна, кимна й „дръж се“, докато говореше с капитана от полицията, който формално отговаряше за ситуацията.

— Цялата тази официална простотия ме изнервя като свещеник с гонорей — каза Тайрон.

Сорая се засмя.

— Не се притеснявай. Аз съм тук, за да те защита.

Тайрон изсумтя подигравателно, но остана до нея. Виковете на работниците, местещи оборудването, провиквайки се един през друг, шумът на колите, които спираха, всичко това ги обвиваше в мрежа от звуци.

Над тях кръжеше един новинарски хеликоптер. Скоро към него се присъедини още един. С боботене над тях прелетяха ниско самолети на „Еър Форс“ вдигнати по тревога и въоръжени. Краищата на крилата им се поклясаха, след това изчезнаха в ясното синьо небе.

* * *

Ню Йорк бе обвит в мъгла сутринта, когато Борн пристигна на портите на „Дъ Клайстърс“. Той премина през тях, притискайки до гърдите си бронзовата урна, в която бяха останките на Мартин Линдрос. Беше изпратил дузина рози на Мойра, а когато тя му се обади, ѝ каза, че те са знак на мълчаливото прощаване на Мартин с нея.

Борн не се познаваше с Мойра. Мартин я беше споменал веднъж, когато той и Борн бяха много, много пияни.

Борн я видя сега за пръв път. Стройна, добре сложена фигура се очерта в мъглата, тъмна коса обрамчваше лицето ѝ. Тя стоеше, където беше казала, пред дървото до оградата. Била в чужбина по работа, била се върнала, както му каза, само часове преди обаждането му. Изглежда, че е плакала за Мартин, докато е била насаме.

Със сухи очи тя му кимна и заедно се приближиха към южния парапет. Под тях имаше дървета. Отдясно се простираше гладката повърхност на Хъдсън. Реката изглеждаше мрачна и ленива, сякаш бе змия, която си сменяше кожата.

— Всеки от нас го познаваше по различен начин.

Мойра каза това предпазливо, сякаш се страхуваше да не издаде твърде много от това, което ги свързваше с Мартин.

Борн каза:

— Ако изобщо можеш да познаваш някого.

Очите ѝ бяха подпухнали. Сигурно беше прекарала последните няколко дни в плач. Лицето ѝ бе силно, с остри черти, тъмнокафявите ѝ очи бяха раздалечени и интелигентни. Излъчваше необичайно спокойствие, сякаш бе жена в мир със себе си. Тя сигурно е била много подходяща за Мартин, помисли си Борн.

Той отвори капака на урната. Вътре имаше пластмасова торбичка с въглероден прах, материята на живота. С дългите си, деликатни пръсти Мойра отвори торбичката. Заедно те вдигнаха урната над парапета, обърнаха я, наблюдавайки как сивото вещество се разпръсва и се слива с мъглата.

Мойра се вираше в неясните сенки под тях.

— Важното е, че и двамата го обичахме.

Борн се замисли, че това е най-подходящата епитафия, която носеше успокоение и на трима им.

Издание:

Ерик Лустбадер. Предателството на Борн

Американска. Първо издание

ИК „Прозорец“, София, 2007

Редактор: Невена Кръстева

Коректор: Станка Митрополитска

Художник на корицата: Боян Филчев

ISBN: 978-954-733-523-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.